SOȚIILE REGELUI DAVID * 2

Trăise până atunci
o viață tumultuoasă –
care va fi prețul iubirii?

ABIGAIL

Jill Eileen Smith

„Cu un talent susținut de ani de zile de cercetări istorice, cizelat în plus de o pasiune extraordinară pentru narațiune, Jill Eileen Smith reușește să prezinte povestea Abigailei într-un mod care ne poartă drept în inima împăratului David și în inima unei femei hotărâte să împlinească voia lui Dumnezeu, indiferent care ar fi fost prețul pentru ea – sau pentru bărbatul pe care-l iubește."

Tamera Alexander, autoare a titlurilor-bestseller
From a Distance și *The Inheritance*

„Talentul de scriitor al lui Jill Eileen Smith este mai bogat și mai evocativ în acest al doilea volum al seriei *Soțiile regelui David*. Romanul ei m-a purtat înapoi în zilele de odinioară și a adus la viață povestea de dragoste dintre Abigail și David."

Deborah Raney, autoarea cărților
Almost Forever și a romanelor din seria *Clayburn*

„Plină de neașteptate întorsături de situație și de momente de tandrețe, Abigail este o povestire frumoasă din cadrul trilogiei *Soțiile regelui David*. Cititorii vor adora călătoria emoțională a Abigailei, pe când încheierea adorabilă a narațiunii îi va încânta pe admiratorii de pretutindeni."

Ginger Garrett, autoare a volumelor
In the Arms of Immortals și *Chosen*

„Relatarea povestirii Abigailei de către Jill Eileen Smith este o narațiune realistă a modului în care s-a derulat probabil viața acestei femei pline de credință și curaj, căsătorită cu unul dintre cei mai puternici oameni ai timpului. Paginile acestea reușesc să o zugrăvească în mod unic pe Abigail, lăsându-ne să-i vedem fața, să-i auzim vocea, să-i cunoaștem bucuriile și tristețile. Pentru admiratorii literaturii de ficțiune biblică, aceasta se dovedește o povestire care nu trebuie ratată."

Maureen Lang,
autoare a *Look to the East*.

„Jill Eileen Smith a încondeiat o nouă carte minunată. *Abigail* îi transportă pe cititori înapoi în vremurile biblice, reînviind povestirea lui David şi a Abigailei cu o claritate şi o emoţie pe care le puteţi simţi ca şi când le-aţi împărtăşi aievea experienţele. O poveste magnifică a credinţei şi a curajului unei femei în nişte circumstanţe cu totul extraordinare."

Kathleen Fuller, autoare a bestsellerului *A Man of His Word*

„*Abigail* este o relatare plină de viaţă, accente şi de o fidelă reverenţă faţă de consemnarea biblică. Jill Eileen Smith reuşeşte să transmită cititorului dragostea pe care ea o poartă împăratului David, iar lectorul se poate identifica îndeaproape cu Abigail, cea de-a treia soţie a lui David, împărtăşindu-i bucuriile, geloziile şi durerile. Strălucită scriitură!"

Jill Stengll, autoare laureată a operei *Faithful Traitor*

„Povestea Abigailei, una dintre cele mai admirabile femei din Biblie, este explorată îndeaproape în cea mai recentă apariţie a seriei lui Jill Eileen Smith. Îngemănând pasiunea, detaliile istorice şi complexitatea caracterizării personajelor cu relatarea biblică, Smith reuşeşte să creeze o tapiserie bogată a unei ere pline de dragoste şi dor, ce răsună veritabil peste secole. Are un ochi fin pentru detalii istorice şi ştie cum să sondeze adevărurile biblice în căutarea atât a profunzimilor nerostite, cât şi a aspectelor dramatice. Această forţă a imaginaţiei autoarei, ce umple tăcerea cuibărită între versetele biblice, este absolut revelatoare în această convingătoare continuare a seriei sale."

Siri Mitchell, autoare a *Love's Pursuit*

„Am aşteptat să apară *Abigail* imediat după ce am răsfoit ultima filă a lui *Mical*, iar Jill Eileen Smith nu m-a dezamăgit. Povestea Abigailei este credibilă şi convingătoare şi se desfăşoară înaintea ochilor mei încărcată de dinamism. Am simţit durerea ei, m-am bucurat de triumfurile ei şi am plâns împreună cu ea când tragedia nu a ocolit-o. Un episod excelent al seriei *Soţiile regelui David*. Acum număr zilele până când va apărea *Batşeba*."

Virginia Smith, autoarea seriei *Sister-to-Sister*

Abigail

Soțiile regelui David, cartea 1

Abigail

Jill Eileen Smith

Traducere de Ariana Roșiu

Casa Cărții, Oradea
2013

Copyright ©2010 by Jill Eileen Smith
Originally published in English under the title
Abigail
by Revell
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Abigail
de Jill Eileen Smith
Copyright © 2013 Editura Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Smith, Jill Eillen
Abigail / Jill Eileen Smith ; trad.: Ariana Roşiu. - Oradea : Casa Cărții, 2013
ISBN 978-606-8282-54-1
I. Roşiu, Ariana (trad.)
821.111-31=135.1

Traducerea: Ariana Roşiu
Editarea: Anca Curpaş
Tehnoredactarea: Timeia Viman
Corectura: Fidelia Stroie
Coperta: Marius Bonce

Mult-iubitului meu Randy – un bărbat după inima lui Dumnezeu şi un exemplu minunat a ceea ce înseamnă cu adevărat să fii numit soţ şi tată.

Şi lui Jeff, Chris şi Ryan – să-L urmaţi îndeaproape pe Isus, să împliniţi voia Lui şi să trăiţi visele pe care vi le-a dat El. Inima mamei voastre vă încredinţează pe toţi în grija Lui.

Partea I

Samuel a murit. Tot Israelul s-a adunat şi l-a plâns, şi l-au îngropat în locuința lui la Rama. Atunci David s-a sculat şi s-a pogorât în pustia Maon. În Maon era un om foarte bogat, a cărui avere era în Carmel; avea trei mii de oi şi o mie de capre, şi se afla la Carmel pentru tunderea oilor lui. Numele acestui om era Nabal, şi nevasta lui se chema Abigail; era o femeie cu judecată şi frumoasă la chip, dar bărbatul ei era aspru şi rău în faptele lui. El se trăgea din Caleb.

1 Samuel 25:1–3

1

Maon, 1017 î.H.

— Umblă vorba că David este într-un loc nu departe de aici. Nu trebuie decât să spui o vorbă, tată, şi l-am putea lăsa pe Simon de tot, pentru a ne alătura lui. Aud că acum e însoţit şi de femei şi de copii. Mama, Talia şi Abigail nu s-ar alătura unui grup nepotrivit.

Abigail aproape că îşi vărsă vadra cu apă, acum că stătea în curte şi o strecura printr-o bucată de pânză pentru băile de mâine. Rugăminţile adesea repetate ale fratelui ei nu trebuiau să o surprindă. Îl auzise de multe ori în ultimii doi ani, de când ginerele împăratului fugise şi se însoţise cu tot felul de oameni răzvrătiţi. Dar de ce acum gândul acesta îi accelera bătăile inimii, iar picioarele începură să-i tremure?

— Ah, Daniele. Întotdeauna îmi aminteşti de greşelile mele. Oftatul exagerat al tatălui ei ajunse la ea de pe acoperişul casei, unde părinţii ei, Daniel şi Talia, soţia acestuia, şedeau sporovăind sub primele scăpărări ale lunii. Îşi imagină felul în care ridica acum uşor din umerii săi subţiri, privirea lui înfrântă. De ce stăruia fratele ei atât de mult asupra acestui lucru? Dacă era atât de dornic să fugă după David, n-avea decât să se ducă! Dar să-l lase pe tatăl lor, pe ei toţi în pace.

— N-ai greşit, Iuda. Eşti un soţ bun, un tată iubitor.

— Da, da, tu n-ai de ce să mă lauzi, scumpa mea soţie. Zi de zi o văd pe Abigail a mea cum se face tot mai drăguţă, şi nu crezi că îmi pare rău de ce-i va face sufletului ei omul acela de îndată ce se va duce să locuiască sub acoperământul lui? Ah! Nu trebuie să mă tentezi, Daniele. Să-mi iau tălpăşiţa... e mult prea ademenitor.

Comentariul său fu urmat de tăcere. Abigail luă o gură de aer, nevenindu-i să creadă. Oare *ava* chiar era ispitit să facă aşa cum îi sugerase Daniel? Niciodată nu se dăduse de gol cu nimic în cei doi ani de când cu logodna fiicei sale, deşi ea era doar o copilă, dar care reuşise să acopere datoria tatălui – o logodnă ce fusese încheiată înainte să ajungă cu totul la maturitate, înainte să devină femeie. Îşi atinse eşarfa de la mijloc, iar inima începu să-i bată într-un ritm neregulat. Schimbarea se instala încet, dar şase luni pline trecuseră de atunci. Şase luni de când ştia că mirele ei putea veni de-acum în orice clipă.

— Dar, tată, dacă ştii că lucrurile vor fi mult mai rele odată ce se mărită Abigail, de ce o laşi? Cu siguranţă există o cale să împiedici asta, să dezlegi ce-ai legat înainte să fie prea târziu. Daniel vorbea acum mai în surdină, iar Abigail se străduia din răsputeri să înţeleagă ce spunea. Se apropie mai mult de scările ce duceau spre acoperiş şi îşi puse un picior pe treapta cea mai de jos.

— Nu se mai poate face nimic. Nu crezi că tatăl tău ar fi ieşit din înţelegerea aceasta de-ar fi fost cu putinţă? Vocea mamei ei, Naama, fu fermă ca întotdeauna, umplând-o pe Abigail cu o oarecare nădejde. Tatăl ei nu avea să o dea lui Nabal, care era fiul lui Simon, dacă se temea cu adevărat pentru viitorul ei. S-ar fi dus la bătrâni şi ar fi găsit cumva o cale să-l despăgubească pe Simon – *oricare ar fi fost aceea.*

Însă recunosc, David ar fi un stăpân mult mai bun decât Simon din Carmel.

Cuvintele mamei ei, atât de neaşteptate, o înfiorară pe Abigail, trimiţându-i frisoane pe spinare. Se prinse cu mâinile de zid, iar picioarele începură să-i tremure deodată atât de rău

încât nu-şi putu continua drumul până pe acoperiş. De ce vorbeau aşa? Nabal putea sosi în orice clipă, chiar în seara aceasta. Cum puteau chiar şi numai să pomenească de plecare? Ce-avea să se aleagă de ea?

— Poate că m-aş putea duce înaintea bătrânilor... Vocea tatălui ei o săgetă când îi simţi nesiguranţa profundă. Niciodată nu sugerase aşa ceva. Poate că se vor învoi mai degrabă la desfacerea logodnei decât la aprobarea unui divorţ... Abigail ar purta ruşinea asupra ei, iar eu nu îi voi putea purta de grijă pentru totdeauna.

— O să-i port eu de grijă. Abia auzi cuvintele lui Daniel deasupra bătăilor puternice ale inimii ei. Divorţ? Niciun bărbat nu avea să o mai dorească vreodată după aceea. Avea să rămână singură şi stearpă, o viaţă irosită.

Şi cum rămânea cu Nabal? Un gând îndoielnic o asaltă pe nepregătite. Obraznicul, amăgitorul fiu al lui Simon. Închipuirea bunătăţii pe care i-o prezentase la logodna lor – dar dacă fratele ei grăia adevărul, omul acela avea o fire impulsivă, explozivă. Nu o simţise oare din privirea pe care i-o aruncase când o trăsese deoparte în ascunzişul viei, la târgul de vinuri? Luă adânc aer în piept, amintindu-şi de valul de ruşine – şi plăcere – pe care le simţise în clipa când o sărutase atât de pătimaş. Ceea ce începuse ca un sentiment tandru, echilibrat al dragostei ce se trezea, devenise dintr-odată agresiv şi brutal. Îşi lipi două degete de buzele ce-i tremurau.

Nu o putea nega. Nabal era un om atrăgător. De înălţime mijlocie, muşchii nu-i erau nici puternici precum cei ai lui *ava*, nici vânjoşi cum erau ai lui Daniel, iar părul îi era mai întunecat decât castanii, negru precum o blană de capră, iar ochii de culoarea pietrei de onix. Încleştat între mustaţa şi barba sa, zâmbetul îi tăinuia ceva întunecat, misterios. Auzise felul în care chicoteau fecioarele, observându-i manierele de nobil şi privirile provocatoare. Dacă n-ar fi ştiut că era al ei, s-ar fi întrebat dacă nu cumva avea ochi pentru vreuna din ele. Şi faptul că ştia, că îşi dădea seama că era legat de ea, o făcuse să se simtă mândră. Într-o bună

zi avea să vină după ea, să o ducă pe o cămilă împodobită cu giuvaeruri, să-şi împartă cu ea averile, să-i împărtăşească intimitatea dragostei sale. Intimitate pe care lăsase să o subînțeleagă atunci... numai de nu l-ar fi împins atât de repede de la ea în ziua aceea.

Se apucă de marginea şalului, strângându-l mai bine în jurul ei, înfiorată mai mult de scăpărarea de mânie pe care şi-o aminti în ochii lui decât de aerul răcoros şi umed al nopții. Aproape că se făcu mică şi o luă la fugă din fața lui, dar prinsoarea mâinilor sale pe brațele ei o țineau în siguranță. Nu ar fi pălmuit-o dacă l-ar fi refuzat, nu? Ar fi aşteptat până la împlinirea vremii, până când era cu adevărat femeie, aşa cum era acum. Cu siguranță ştia că tot ce mai trebuia să facă acum era să vină după ea. Nu avea să o silească în vii.

Scutură din cap, hotărâtă să-şi alunge din minte toate gândurile ce o tulburau. Poate că tatăl ei nutrea gânduri trădătoare de a-i anula căsătoria, dar cum de îndrăznea ea să o facă? Deja îngăduise prea mult... iar Nabal s-ar fi legat de promisiunea pe care i-o făcuse tatăl ei, într-un fel sau altul. De asta era sigură.

Doamne, ajută-mă.

— Şi în ce fel ne va fi mai bine dacă fugim după David? Vrăjmaşii lui sunt la fiecare colț. Nu vom mai cunoaşte niciodată pacea. Cuvintele mamei ei reuşiră să îi potolească bătăile neliniştite ale inimii. Da, de asta aveau cu toții nevoie – de înțelepciune – să îi bage mințile în cap fratelui ei, a cărui logică era întinată de asuprirea lui Simon. Iar tatăl ei, a cărui vlăguire era tot mai vizibilă cu fiecare nouă zi, îşi arăta pe față părerile de rău.

— Mama ta are dreptate, Daniele. Sunt prea bătrân să-mi mai trăiesc viața asemeni unui fugar, ca să nu mai pomenim de ce ar însemna asta pentru mama ta. Nu am face decât să-l tragem pe David înapoi.

— Eşti departe de a fi bătrân, tată. Libertatea ți-ar înnoi puterile.

— Ți-ar plăcea să ți se nască fiul într-o văgăună, fiule? Tonul mamei ei deveni din nou aspru. Este mai bine pentru Talia să fie aici, până va naşte în siguranță.

Abigail îşi luă mâna de pe zid şi păşi înapoi pe pietrele ce pavau curtea. Discuţia avea să se îndrepte acum spre alte lucruri. Mult prea mulţi copii umpleau crevasele în mormintele din preajma casei lor – fraţi şi surori de care ar fi trebuit să se bucure ea şi Daniel. Daniel nu avea să-şi rişte viitorul sau sănătatea Taliei după asemenea vorbe. Mama lor ştia cum să-şi impună părerea.

Sandalele Abigailei călcau uşor prin curte, apoi intră în casă şi închise cu grijă uşa îndărăt. Doi ani aşteptase deja de la logodirea ei, iar acum, cu cincisprezece veri trecute de când venise pe lume, tânjea după o casă a ei. La cei douăzeci şi trei de ani ai săi, cu siguranţă că şi Nabal tânjea să se căsătorească şi să aducă pe lume urmaşi.

Când, Doamne? Când avea să vină mirele ei după ea?

Îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi şi alungă departe vorbele lui Daniel cu privire la purtarea năbădăioasă a lui Nabal. Când avea să fie căsătorită, lucrurile aveau să fie altfel. Avea să-l ajute pe Nabal să-şi vadă felul greşit în care se purta, avea să-i arate cu toată blândeţea cum îşi pierdeau oamenii respectul faţă de bărbaţii brutali şi plini de răutate, avea să-l ajute să se schimbe.

Lucrurile aveau să se îndrepte. Trebuia să fie aşa.

Oftând greu, privi prin odaia cufundată în întuneric, apoi se lăsă jos pe rogojina ei, ascultând la vocile înăbuşite ale familiei ei care răzbăteau de pe acoperiş. Însă nesiguranţa i se cuibărise în gânduri. Totul păruse cu putinţă până în acest moment. Până când auzise îndoielile tatălui ei şi pe mama, care era întru totul de acord cu ele. Până când posibilitatea anulării începu să fie reală. Până când fuga şi alăturarea cu o bandă de nelegiuiţi începea să îi pară mai atrăgătoare decât căsătoria cu logodnicul ei.

2

Abigail scoase pâinea pentru cină din cuptorul de pământ din curte şi se ridică în picioare. Umbrindu-şi ochii cu o mână, ea privi spre cetatea Maon, de unde tatăl ei, Iuda, venea pe cărarea îngustă, cu un miel aruncat pe umerii săi aduşi. Înfrângerea i se citea pe faţa scumpă, iar când îşi ridică privirea şi o văzu, privi în altă parte, ca şi când n-ar fi suportat ruşinea pe care ea ştia că o simte.

— Vreo veste, *ava*? În seara aceea pe acoperiş, în ciuda protestelor ei tăcute, Daniel reuşise în cele din urmă să caute să desfacă mariajul ei cu Nabal. Din câte se părea, Nabal fusese amestecat într-o încăierare după ce băuse şi aproape îl omorâse pe un om în bătaie, ceea ce-i spori lui Daniel îngrijorările şi-l convinsese pe *ava* să reacţioneze. Le vorbise bătrânilor cu o săptămână în urmă. Cu siguranţă trebuiau să fi ajuns până acum la o hotărâre. Dar nădejdea ei, care abia dacă pâlpâia, se frânse cu totul când îl văzu pe tatăl ei scuturând din cap, cu ochii încărcaţi de remuşcări.

— Simon e prea puternic, Abigail. Se întinse şi-şi puse blând mâna aspră şi muncită pe faţa ei. Unul dintre bătrâni trebuie că i-a prezentat cerinţa mea... Privi în zare la dealurile îndepărtate, scuturând din nou din cap. Ah... am ştiut de la bun început

că va fi imposibil. Dădu să ridice din umeri, dar trupul mielului nu-l lăsă să şi-i mişte. La o privire mai atentă, băgă de seamă piciorul inert şi legat al mielului.

Se întinse şi mângâie animalul pe creştet, mutându-şi ochii de la bandaj la faţa tatălui ei.

— Cum s-a lovit?

Instinctul îi şopti răspunsul, însă aşteptă să-l audă de la el, ştiind că avea nevoie să vorbească despre ceva firesc, ceva în afară de adevărul ameninţător ce atârna între ei. A prins-o vreun lup sau vreun urs sau a fugit de prea multe ori departe de turmă?

Uneori *ava* era silit să ucidă câte un miel răzvrătit, care nu dorea cu niciun chip să înveţe ascultarea, dar adesea, alegea mai întâi să-i după un picior fugarului, apoi îl purta aproape de inima lui până i se vindeca, pentru a-l învăţa ascultarea în felul acesta.

— E cea mai mică, dar şi cea mai încăpăţânată din toată turma lui Nabal. Aproape că a înhăţat-o un leu, dar Daniel a reuşit repede să-i taie calea. Flăcăul ăsta s-ar descurca de minune cu o turmă a lui, dacă Adonai va găsi vreodată de cuviinţă să-i dea aşa ceva. E cel mai bun argat din câţi au Simon şi Nabal.

Abigail se uită la ochii mari, înfricoşaţi ai mieluşelei, aproape auzindu-i scâncetul pe care trebuie să-l fi scos, chinul şi durerea pe care trebuie să le fi simţit când *ava* îi rupsese intenţionat piciorul. Se făcu mică la acest gând, închipuindu-şi cum trebuia să se simtă cineva care era atât de nărăvaş, pentru ca apoi să sufere toate aceste urmări.

— Nabal o să vină poimâine. Cuvintele tatălui ei o împunseră, iar stomacul i se strânse chinuit.

— Atât de curând, *ava*? Deci nu mai este nicio nădejde de dezlegare, nici nu mai putem spera să ne alăturăm lui David, cum spunea Daniel? Se aplecă, îngenunche lângă oiţa ce acum stătea liniştită în poala tatălui ei şi îşi strecură cu grijă degetele în blănita moale a animalului. Ea însăşi ar fi ales mai bine un picior frânt, dacă asta ar fi fost preţul ca să poată rămâne încă o vreme aproape de tatăl ei, în ciuda gândurilor ei de dinainte, că ar fi preferat să aibă un cămin numai al ei. Acum nu-şi mai dorea

să plece. Nu după ce părinții ei își exprimaseră acele îndoieli, după ce existase o licărire de speranță că s-ar putea totuși mărita cu altcineva, și nu cu Nabal.

Tatăl ei o mângâie pe Abigail pe creștet, îndepărtându-i năframa ce-i acoperea șuvițele de un roșcat închis și îi ascundea frumusețea, păstrându-i-o pentru soțul ei.

— Te-am dezamăgit, Abigail a mea. Mieluşeaua mea. Își drese gâtul, de parcă orice vorbă în plus l-ar fi secătuit, iar când își ridică ea ochii înlăcrimați spre el, îi văzu durerea din privire.

Își îngropă fața în lâna animalului și, dintr-odată, își dori să fie în orice altă parte, numai aici nu. Avea mai puțin de două zile să se pregătească pentru a deveni soția lui Nabal. Două zile în care să-și jelească libertatea de care se bucurase în această casă, să jelească, așa cum o făcea *ava* acum, știind că niciunul din ei nu putea schimba înțelegerea făcută.

Nabal avea să vină după ea, iar ea îi va fi soție. Și nu puteau face nimic să împiedice aceste lucruri.

Șofarul se auzi în depărtare, vestind sosirea lui Nabal.

În curte se așternu liniștea, în timp ce nechezatul cailor și sunetul vocilor aspre și zgomotoase ale bărbaților pătrundeau prin geamurile deschise.

— Priviți, soseşte mirele! Vocile celor zece fecioare ale ei începură să intoneze cântarea din bătrâni. *Fecioarele candelele-și înalță, cărarea luminând. Cu multă-nfrigurare, mireasa stă și-așteaptă în zare să audă al preaiubitului ei mire cântec de șofar.* Inima Abigailei bătea repede sub veșmântul multicolor ce i se revărsa în falduri până la glezne, și apoi peste lavița de nuntă. Începu să se joace cu medalionul din rubin, darul de logodnă pe care-l primise de la Nabal și care i se odihnea între sâni, încercând să zărească ceva prin vălul ce-i acoperea fața.

Bătaia puternică în ușă o făcu aproape să leșine. Odaia începu să se învârtă cu ea.

— Cine bate la uşa mea? Vocea sonoră a tatălui ei rosti cuvintele obişnuite, însă în tonul său nu se simţea niciun fel de bucurie sau anticipare.

— Preaiubitul fiicei tale, tată. Cuvintele lui Nabal păreau să se împleticească uşor. Deja băuse? Am venit să-mi iau mireasa, să locuiască cu mine în casa tatălui meu.

Tăcerea îi lovi urechile şi, pentru o clipă prelungă, Abigail rămase aşezată, frământându-şi mâinile, cu nervii încordaţi precum corzile unei lăute. În cele din urmă, tatăl ei îşi drese vocea şi deschise uşa.

— Bine-ai venit, fiul meu. Era un mod cuviincios de a vorbi, însă Abigail ştia că Nabal nu avea să ocupe niciodată un loc în inima tatălui ei, aşa cum îl avea Talia.

Vocea lui Nabal răzbătu până la ea, acoperindu-i bubuitul inimii, în timp ce sporovăia cu părinţii ei şi cu câţiva tovarăşi ai săi ce umplură casa. Aveau să se ospăteze cu prăjituri dulci şi să bea vinul pe care părinţii ei îl păstraseră, asta până când urma să vină în sfârşit la ea şi să-i ceară mâna.

— Abigail, uite-l că vine încoace. Şoapta verişoarei ei, Lea, îi făcu să i se uşte gâtlejul. Fu numaidecât lângă ea. El trebuia să salute familia ei în numele Domnului, să sărute obrajii tatălui ei, să îi dea daruri mamei şi apoi să zăbovească cu fratele ei...

Îi simţi parfumul tare înainte să-i audă pasul greu traversând curtea. Sandalele sale din piele şi bogat ornamentate se opriră înaintea estradei. Ea-şi ridică privirea, reuşind să vadă ceva din veşmântul său multicolor şi din acoperitoarea capului, înfăşurată ca turban şi prinsă cu câteva rubine bătute în aur. Purta brăţări din aur şi un lanţ gros de aur la gât. Mirosea a nard scump şi zâmbi când îi ridică vălul subţire, îngenunchind înaintea ei.

— Totul este pregătit. Vrei să vii? Tonul vocii lui îi suna mai degrabă ca o poruncă, nu ca o întrebare. Şi, desigur, nu avea de ales.

— Vreau să vin. Cuvintele ei, abia desluşite chiar şi pentru ea, i se opriră parcă în gât. Îşi drese vocea şi înghiţi, dar nu le rosti

din nou. Degetele lui, care acum i le încleştau pe ale ei într-o prinsoare posesivă, îi transmiseră că o auzise.

Vălul îi căzu înapoi pe față când o ridică în picioare. Mişcarea bruscă o făcu din nou să amețească. Mâncase puțin în dimineața aceea, iar acum toată pofta de mâncare i se spulberă cu totul. Se prinse de mâna lui Nabal ca să se sprijine, temându-se că ar fi putut leşina. El însă nu păru să observe, în timp ce o târa prin curtea împodobită, prin casă, spre armăsarul său, care aştepta. Ea îşi ridică privirea la animal, cu gândurile învălmăşindu-i-se.

— Eşti gata de drum, nevastă? Chicoti. Nevastă. Păru să deguste cuvântul acesta, apoi o privi cu o căutătură de-i luară foc obrajii. Să mergem.

— Dar cum rămâne cu ceilalți? Mama a pregătit mâncare, iar vecinii aşteaptă de atâta timp şi trebuia să petrecem o vreme povestind, mâncând şi râzând, iar fecioarele trebuiau să poarte torțele şi să-i conducă pe oameni la casa tatălui tău, să cânte cântări de dragoste pe tot drumul…

— Vor veni. Tatăl tău ştie drumul. El o să-i conducă. Se sui în şaua calului şi se aplecă să-i apuce mâna, în timp ce unul din oamenii săi se apropie şi o ajută să urce în brațele lui Nabal.

El se aplecă înainte, cu fața lângă a ei.

— Trebuie să te răpesc, fetițo. Nu ți-i frică de mine, nu?

Ea scutură din cap, în acelaşi timp mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru vălul ce-i ascundea privirea şi implorând totodată iertare pentru minciună. Teama față de Nabal se împletea cu teama față de cal, până când crezu că avea să i se facă rău de atâtea griji.

— N-am mai călărit niciodată pe un cal, domnul meu. Ar fi trebuit să călărească pe o cămilă împodobită cu nestemate – şi nu era o fetiță!

Mâinile lui înfometate o cuprinseră pe după mijloc.

— Nu te uita în jos.

Îi simțea suflarea fierbinte pe gât, simțea mireasma de vin de pe buzele lui amestecându-se cu parfumul de nard. Băuse, ceea ce cu siguranță îl făcea şi mai imprevizibil.

O, Adonai, Te rog, fii cu mine.

El lovi hățurile, iar armăsarul țâşni înainte. Abigail îşi înfrânse pornirea de a țipa. Râsetele lui Nabal se uneau cu țiuitul ce-l avea în urechi. Trebuia să se concentreze, să rămână trează. Nu o ajuta cu nimic să se dea de gol cât de slabă se simțea. Brațul său se strânse şi mai tare în jurul mijlocului ei. Porni înaintea oamenilor săi pe cărare, lăsând în urma sa gospodăria tatălui ei şi ospățul nunții.

3

Calul încetini la trap când se apropiară de porți şi opriră în fața curții luminate de torțe. Slujitorii se îngrămădeau în jurul lor care mai de care, cu tăvi încărcate cu mâncare şi băutură, şi arzând conuri cu tămâie pentru a ține țânțarii departe de ei. Un slujitor o ajută pe Abigail să descalece. Nabal sări din şa în spatele ei.

— Du-o în cort, Zahara. Porunca i-o adresă unei slujitoare păgâne, cu părul întunecat, care-i aruncă lui Nabal o privire ce părea mult prea apropiată.

Abigail privi de la Nabal la Zahara, apoi în jos la veşmântul ei prăfuit şi la vălul dezordonat pe care vântul i-l lipise de față. Încă simțea între dinți pulberea nisipului prin care trecuseră. Nabal o luase pe la marginile cetății şi apoi gonise prin locuri aride, de parcă tâlharii ar fi fost pe urmele lui. Fără îndoială că auzise de cererea tatălui ei de a dezlega logodna. Cu siguranță, acesta era motivul pentru care o luase pe sus din casa tatălui ei, cu atâta repeziciune. Iar acum avea de gând oare să o ducă în cortul de nuntă înainte să primească binecuvântarea preotului, fără a-i avea drept martori pe locuitorii cetății?

Simți apăsarea mâinii lui la mijloc, silind-o să o urmeze pe slujnică.

— Aş putea să mă aranjez mai întâi puţin pentru tine, domnul meu? Trebuia să mai tragă de timp, să apuce tatăl ei să vină. Cu siguranţă, Daniel va fi sărit pe vreun asin şi avea să ajungă repede în urma lor.

Mâinile lui Nabal suiră de pe spatele ei pe umeri. O întoarse cu faţa la el, apoi îi ridică încet vălul de pe faţă. Luna îi sublinia trăsăturile feţei lui cu linii ascuţite, accentuându-i căutătura încruntată. Nu pierdu vremea, plecându-şi capul până când buzele sale se înstăpâniră pe gura ei.

— Arăţi destul de bine şi aşa, dragă. Degetele lui se îngropară în umerii ei şi o trase aproape de el, cu gura lipită de urechea lui. Niciodată să nu-mi întorci vorba, nevastă.

Îi dădu drumul apoi şi o îmbrânci de la sine. Ea se împletici, clătinându-se din cauza ameninţării vădite pe care o simţise din partea lui, simţindu-i încă suflarea duhnind a vin. Zahara o prinse de braţ şi o trase blând, departe de Nabal, spre casa cea mare.

Zahara traversă curtea de afară, apoi coborî pe un coridor din faţa unor odăi. Privi înapoia ei, după care se aplecă mai aproape de Abigail.

— Orice-ai face, nu-l înfuria.

Abigail simţi cum stomacul gol i se preschimbă într-un pietroi, dar încuviinţă, ca şi când ar fi priceput. Daniel avusese dreptate să-l numească pe Nabal un nebun.

— Dacă faci ce-ţi cere, totul va fi în regulă, îi spuse Zahara în şoaptă, la ureche. Slujnica se opri în capătul culoarului, apoi deschise o uşă ce dădea spre o curte interioară cum Abigail nu mai văzuse niciodată. Plante pline de flori şi copaci străjuiau aleea din piatră netedă. Băncuţe din piatră văruită erau aşezate la diferite intervale. Muzicienii îşi acordau instrumentele într-un colţ al unei suprafeţe circulare imense, iar un cort alb, ornat cu panglici colorate, stătea singur şi ameninţător, într-un alt colţ. Abigail se smulse din strânsoarea Zaharei, fără a mai putea face vreun pas. Nu putea intra în cortul nunţii fără binecuvântarea unui preot. Nu ar fi fost drept faţă de Iahve.

— Haide. Zahara o împinse înainte, dar picioarele Abigailei refuzară să se supună.

— Te rog, sper că nu vrei să-l înfurii pe stăpânul Nabal. Tonul Zaharei se ridică uşor, reuşind în cele din urmă să-i penetreze gândurile. Degetele femeii se închiseră peste degetele Abigailei, în timp ce se simţea ca paralizată. O lăsă pe slujitoare să o conducă la cortul de nuntă. Alte trei slujitoare îşi făcură imediat apariţia şi se apucară să vadă de ea. Presăraseră flori de migdal pe covorul ce era întins pe jos, şi aprinseră cinci candele din pământ, ce erau aşezate din loc în loc în cortul larg, luminos. Un pat înălţat în mijlocul încăperii era acoperit cu un cearşaf curat, şi un burduf cu vin fusese pus la capul patului.

Ca într-un vis, Abigail simţi cum femeile îi scoaseră vălul şi veşmântul de nuntă, despuind-o, până rămase doar în tunica albă, de corp. Îi turnară ulei parfumat cu scorţişoară pe piele şi începură să o maseze uşor pe gât şi pe umeri, şi apoi pe braţe. Cineva îi scoase pieptenii din părul aranjat într-un coc complicat, pe care Talia se străduise din răsputeri să i-l aranjeze, apoi i-l ridică la loc, fixându-l cu un singur pieptene, sculptat dintr-o scoică.

— Stăpânului Nabal îi plac lucrurile într-un anumit fel. Nemulţumită de prima tentativă, Zahara apucă părul bogat al Abigailei şi-l prinse într-o altă aranjare. Prea mulţi piepteni îl enervează. Pieptenii trebuiau să-i aducă aminte de Iahve – şapte, numărul desăvârşit.

Abigail se aşeză pe banca pe care i-o arătă Zahara şi îşi închise ochii, în timp ce mintea ei refuza să înregistreze mişcările din jur. Celelalte femei mişunau prin încăpere, verificând şi răsverificând toate lucrurile, apoi se plecară rând pe rând înaintea ei şi se strecurară afară din cort, până când nu mai rămăsese decât Zahara cu ea.

— Trebuie să-i arăţi respectul pe care şi-l doreşte. Zahara îngenunche lângă Abigail şi se aplecă lângă urechea ei. Privirile li se întâlniră, iar aluzia din vorbele femeii o lovi pe Abigail cu forţa unei lovituri de războinic.

— Te-ai culcat cu el.

Zahara ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic, nici nu confirmă, nici nu negă suspiciunile Abigailei. Oare avea să-şi împartă soţul cu această slujnică păgână?

Oftă greu şi dureros, apoi îşi puse amândouă palmele pe genunchi, pentru a-şi păstra postura dreaptă.

— De ce face asta? De ce nu aşteaptă binecuvântarea preotului?

Zahara ridică din umeri de parcă n-ar fi ştiut ce să-i răspundă, însă expresia feţei ei îi spuse Abigailei că ştia mult mai mult decât lăsa să se înţeleagă.

— Te rog, nu-mi ascunde ce ştii. Aruncă o privire dincolo de Zahara, spre intrarea în cort, crezând că văzuse o mişcare, dar nu văzu pe nimeni acolo. Din fericire, erau încă singure. Oftă din nou prelung. Spune-mi ce ştii. Stăpână în casa lui Nabal fiind, nu era normal să-i poată porunci unei slujnice? Dar vocea ei tremura de atâta nesiguranţă şi ştia că nu avea să pară niciodată atât de sigură pe ea cum fusese Nabal când trecuse pragul casei tatălui ei.

Zahara aruncă repede o privire înapoia ei, iar privirea întunecată îi trădă o fărâmă din teama pe care o simţea.

— Nu sunt multe de spus. Stăpânul a auzit nişte vorbe... Privi din nou spre intrarea în cort, apoi îşi încrucişă braţele. A spus că nu va fi păcălit – şi că tatăl tău va plăti pentru că a încercat să-şi încalce cuvântul dat. Stăpânul nu se joacă.

— Cineva i-a spus lui Simon de cererea tatii. Deja ştia că tatăl lui Nabal avea o influenţă puternică asupra vreunuia sau mai multora dintre bătrâni, iar influenţa sa îi pecetluise soarta. Ava o spusese de la bun început.

— Vine. Trebuie să plec. Şoapta grabnică a Zaharei aduse gândurile Abigailei înapoi la realitate.

Vocile ajungeau la ea din afara cortului, iar una din ele era, fără urmă de îndoială, a lui Nabal.

— Să nu-ţi fie frică. Zahara se ridică, o bătu uşor pe umăr pe Abigail şi păşi spre uşă, aruncându-i Abigailei o privire ce trăda faptul că femeia nu fusese întotdeauna slujnică. O slujitoare ce probabil avea să fie greu de strunit.

Însă Abigail avea acum alte lucruri de care să se îngrijoreze. Îşi spuse că trebuia să respire, în timp ce ochii îi erau aţintiţi asupra intrării în cort, iar inima îi bătea în ritmul tobelor ce se auzeau undeva în depărtare. Cum de se ajunsese la aşa ceva? Luni de zile după ce se logodise tânjise după ziua aceasta, vorbise despre ea cu verişoarele ei şi-şi imaginase cum avea să fie să doarmă cu un bărbat. Femeile mai vârstnice îi dăduseră o mulţime de sfaturi, însă pe atunci majoritatea nu aveau nicio noimă. Datorie era un cuvânt pe care i-l repetaseră adesea la ureche. Dar dragostea? Nabal îi vorbise atât de dulce despre toate astea la logodnă, şi mai apoi în seara aceea, în păduricea de măslini din spatele casei sale, când o silise să-l sărute.

Urmară nişte râsete, baritonale şi aspre, urmate de un comentariu pe care nu-l auzi prea bine, după care se auzi zgomot de paşi pe pietrele ce pavau curtea. Părinţii ei se iubeau unul pe celălalt. Cu siguranţă, Nabal avea să-i arate aceeaşi preţuire. Zahara spusese că ea trebuia să-l respecte, dar ea-şi pierduse şi ultima fărâmă de respect pe care o mai avusese faţă de el.

Zahara. Oare femeia asta chiar era atât de apropiată de Nabal pe cât lăsa să se înţeleagă? Ce altceva nu ştia Abigail despre omul acesta? Dacă bătrânii şi-ar fi dat seama dinainte, dacă ar fi ştiut tatăl ei…

Umbra unui bărbat se interpuse în razele lunii ce luminau intrarea în temniţa Abigailei. O melodie uşoară şi repetată la nesfârşit începu să se audă tot mai tare, în timp ce ţolul de la intrare coborî la loc în urma lui Nabal, închizându-i pe amândoi într-o beznă slab luminată de candele. Fruntea i se umplu de sudoare, iar picioarele i se făcură de plumb în timp ce el continua să se apropie.

O, Adonai, ce mă fac acum?

Ochii lui negri o măsurau din priviri, iar zâmbetul i se făcea tot mai larg cu fiecare pas.

— Cu adevărat eşti cea mai curată fecioară din Maon, poate din tot Israelul. Vorbea cu atitudinea şi siguranţa unui stăpân. Nici chiar femeile din casa împăratului nu se asemuiesc cu tine, dragă… nevastă.

Îngenunche alături de ea, în timp ce ea continua să şadă pe băncuță, iar privirea lui o căuta pe a ei, umplând-o cu un sentiment de groază profundă. Ceea ce nu-i spusese Zahara i se dezvăluia acum în toată amploarea. Nabal avea să se poarte frumos cu ea dacă nu i se împotrivea şi dacă nu-i dădea niciodată motive să creadă că nu-i era întru totul devotată. Eul său atât de vulnerabil l-ar fi făcut violent dacă ar fi încercat vreodată să-l provoace... sau să-l schimbe.

Se simți cuprinsă de valuri de disperare, în timp ce Nabal îi scoase pieptenele-scoică din păr, şi-şi înfipse degetele în pletele ei bogate. Suflarea sa fierbinte îi atinse gâtul când o trase aproape de sine.

— Ți se refuză binecuvântarea preotului pentru că tatăl tău a încercat să mi se pună în cale. Cuvintele lui şoptite întețiră durerea pe care i-o produse când o apucă cu mâinile de brațe şi o sili să se ducă spre pat. Îşi slăbi strânsoarea pentru o clipă şi se aplecă să smulgă cearşaful alb de pe pat, cearşaful care avea să ajungă la tatăl ei pentru a-i proteja curăția. Iar tatăl tău nu va primi niciun drept la recurs împotriva mea. Rânjetul său îi îngheță sângele în vine.

— Îmi pare rău, domnul meu. Îşi înăbuşi un suspin, sperând că răspunsul ei îl va mulțumi. Însă el păru să n-o fi auzit.

Când termină cu ea, îşi legă din nou veşmântul princiar în jurul mijlocului şi ieşi țanțoş din cort. Abigail îşi trase o pernă la piept şi se ghemui într-o parte. Nu avea să plângă.

Şi nici să-l respecte sau să-l ierte.

4

Daniel se porni la drum, străbătând vadul uscat şi presărat cu stânci, cu câte-un smoc de iarbă ici-colo, privind din când în când peste umăr, pentru a se asigura că turma sa îl urma. Îşi folosea toiagul drept sprijin, în timp ce ochii săi atenți scrutau dealurile abrupte ce se înălțau de ambele părți ale canionului. În anotimpul ploios apa se revărsa prin această trecătoare, un fluviu dătător de viață, o apă ce sătura cele o sută de mioare ce le avea în grija sa. Dar în lunile de vară, nu trebuia să-şi facă griji că o rupere de nori l-ar fi putut lua pe sus. Mai multe griji îşi făcea de tâlharii care erau puşi pe jaf decât de schimbările de vreme.

Umbla vorba că oamenii lui David se aflau prin locurile astea. Unii spuneau că răzvrătiții care se alăturaseră ginerelui împăratului în ascunzătorile sale nu erau mai buni decât amaleciții sau moabiții care tăbărau în dealurile astea şi se năpusteau pe neaşteptate asupra păstorilor.

Daniel îşi duse mâna la punga din piele de la cingătoare şi la praştia pe care o purta într-o parte. Nu prea aveau să-i fie de folos în fața unei cete de bărbați, dar dacă era nevoie, era gata să sară la bătaie. Chiar în clipa aceasta, o încăierare sau măcar starea ce i-ar fi urmat poate că i-ar fi răcorit sângele ce-i clocotea în vine.

Vântul îl răscolea, şuierând ascuțit de pe stâncile de deasupra, încordându-i muşchii deja obosiți. Oare să fi fost cu adevărat numai vântul sau o fi fost semnalul fluierat al vreunei bande de tâlhari? Se opri să asculte şi privi din nou înapoia sa, asigurându-se că oile sale continuau să-l urmeze. Nimic.

Mai rămase pe loc preț de câteva clipe, aşteptând, apoi îşi văzu mai departe de drum. Terenul neregulat îi încetinea înaintarea, dar drumul ce-l purta la apă şi departe de pământurile lui Nabal merita tot efortul.

Cum de părintele său îi îngăduise Abigailei să se mărite cu nebunul acela? Îşi încordă o mână în jurul toiagului şi-l izbi tunător de pământ. Dacă cei din cetate nu l-ar fi oprit la timp, i-ar fi sfârtecat gâtlejul lui Nabal, după ce-i făcuse Abigailei. Ea merita mai mult de-atât. Merita o ceremonie de nuntă tradițională, aşa cum se păstrase din bătrâni. Nu merita un om care se lăuda că-şi bătuse joc de familia ei, de fecioria ei, de inocența ei. Merita un om care să o apere şi să o prețuiască, nu unul care să-şi bată joc de ea şi să se folosească de ea.

Înjură printre dinți, cu toate că ştia că nu-l putea auzi nimeni. Tatăl său simțea o loialitate de neînțeles față de Simon, dar nu şi Daniel. Dacă David şi oamenii săi se ascundeau în dealurile acestea – şi se ruga lui Dumnezeu să fie aşa – atunci avea să-i găsească, să o ia pe Talia, urmând să li se alăture. Indiferent dacă tatăl său era sau nu de acord cu asta.

David scormoni uşor în foc cu o creangă lungă de măslin, întețind jăratecul. Amurgul se lăsă ca o pâclă peste locul larg şi sălbatic, parcă încleştat între zi şi noapte, făcând loc beznei, care se aşternea încet. Frânturi de vorbe ajungeau până la el de la focurile aprinse în gurile altor peşteri, unde trăiau oamenii săi şi familiile acestora, retrăgându-se din fața monarhului lor nebun şi întunecat de gelozie. Cât timp avea să mai treacă până să-l prindă Saul, în cele din urmă? Câtă vreme mai putea trăi tot

pe fugă, pretinzându-le celor care îl urma cu credincioşie să continue să viețuiască precum nişte fugari?

Întoarse toiagul, apoi îl lăsă să cadă lângă sine. În depărtare, o mamă îşi dojenea copilul ce-i plângea, în timp ce alții îşi înăbuşeau cu greu chicotitul, care se putea preschimba cu uşurință în țipete şi râsete. În pustie n-ar fi trebuit să-şi facă griji de faptul că zgomotul i-ar fi putut trăda poziția, însă iscoade erau pretutindeni şi, cu cât făceau mai puțină gălăgie, cu atât mai bine.

Îi scăpă un oftat. Se lăsă pe o piatră imensă şi îşi rezemă coatele de genunchi, privind la scânteile ce porneau în sus.

— Pot să vă aduc ceva, domnul meu? Soția sa, Ahinoam, se aşeză în țărână lângă el, iar pe fața ei frumoasă se aşternură semne de îngrijorare. Poate un pahar cu apă? Mai este apă în ulcior.

El scutură din cap, aruncându-i un zâmbet nu prea convingător.

— Sunt bine. Dar îți mulțumesc totuşi.

Ea încuviință din cap şi se ridică.

— Dacă nu aveți nevoie de mine, eu mă retrag în văgăună… Vocea i se stinse, şi se întoarse când auzi zgomot de voci de bărbați apropiindu-se.

David se ridică, cu o mână încinsă pe pumnalul ce-l ținea la cingătoare.

— Du-te repede. O atinse cu mâna pe umăr, încercând să o liniştească, dar mâna îi alunecă într-o parte când ea-şi ridică veşmântul şi alergă să-i îndeplinească porunca.

— Care-i acolo? Îşi scoase arma din teacă şi se îndepărtă de lumina focului, undeva mai în umbră, unde era mai ferit.

— Ioab, măria ta. Şi Abişai. Avem musafiri.

— Prieteni?

— Nu ştim încă.

David îşi vârî pumnalul la loc şi se întoarse lângă foc, timp în care cei doi nepoți ai săi îşi făcură apariția, târând un singur bărbat după ei.

— Cine eşti? David îl privi cercetător pe tânărul înveşmântat ca un păstor, dar fără de punga, toiagul, nuiaua şi praştia pe

care un păstor le-ar fi avut în mod obişnuit asupra sa. Îşi mută privirea la nepoții săi şi observă toate uneltele omului atârnând de cingătoarea lui Ioab. Mâinile bărbatului îi erau legate la spate, iar mâna groasă a lui Ioab îi încleşta antebraţul.

— Numele meu este Daniel ben Iuda, măria ta. Te căutam ca să mă alătur oamenilor tăi. Daniel privi fără ezitare în ochii pătrunzători cu care îl măsura David. Muşchii de la umăr îi lucrau febril şi se încordă în mâinile bărbaților care-l țineau, dar nu făcu nicio încercare să se elibereze. Am auzit că îi laşi pe oamenii care sunt datori sau nemulțumiți să se alăture cetei tale şi că ai şi femei şi copii cu tine. Aş vrea să-mi aduc şi eu familia şi să te ajut să cucereşti împărăția.

— N-am de gând să cuceresc împărăția. Privirea lui David se mută de la Daniel la nepoții săi. Ioab era cu un cap mai scund, iar Abişai, cu un cap mai înalt. Amândoi aveau fibra musculară ca de bronz, dar după cum arăta acest tânăr Daniel, s-ar fi putut măsura cu uşurință cu ei, dacă şi-ar fi pus asta în cap.

— Greşeala mea, măria ta, dar fie că urmăreşti asta, fie că nu, cu siguranță că împăratul Saul gândeşte că acestea îți sunt planurile. De n-ar fi aşa, de ce altfel şi-ar mai dori să te ucidă?

Chiar aşa, de ce oare?

— Împăratul este tulburat. David îşi mângâie barba, şi-i plăcu ce văzu în ochii lui Daniel. În tinerețea sa era sincer şi probabil puțin înfierbântat, judecând după felul în care strângea din dinți, dar nu mai încins decât erau jumătate din oamenii săi.

— Câți oameni sunt în familia ta?

— Soția mea, Talia, care este grea, şi părinții mei, dacă i-aş putea convinge să vină. Aş aduce-o şi pe sora mea... Îşi plecă ochii în fața lui David şi pe fața lui se citi durere.

— S-a întâmplat ceva cu sora ta? Poate că era bolnavă şi nu putea călători. Nu era treaba lui, dar ceva din privirea omului acestuia îi stârni curiozitatea.

Daniel se uită din nou la el, cu privirea fermă şi înfuriată.

— S-a măritat cu un nebun. Daniel îşi urmă explozia de furie cu o sudalmă şi scuipă în foc.

— Dacă ar fi să ne luăm după ce vorbesc femeile, majoritatea bărbaților sunt nebuni. David încercă să-l binedispună puțin, dar privirea lui Daniel îi spuse că n-o prea nimerise cu replica sa.

— Nu în felul acela, măria ta.

Când nu mai adăugă nimic după asta, David veni mai aproape de el, cântărindu-l pe Daniel din priviri.

— De ce-ar alege tatăl tău un astfel de om? Este sora ta atât de respingătoare la privit încât nimeni altul să n-o fi vrut?

— Sora mea este în regulă, dar tatăl meu n-a prea avut de ales.

— Întotdeauna se găseşte o soluție. Cuvintele sale ieşiră mai amare decât intenționase David inițial, dar ştia prea bine care era prețul pe care-l plătise el însuşi pentru alegerile sale neînțelepte. Dacă ai neînțelegeri cu tatăl tău, rezolvă-le înainte să vii. Avea parte de mult prea multe ciorovăieli de familie decât ar fi avut nevoie. De unde ştiu eu că nu eşti aici doar pentru a ne iscodi? De te las să pleci în pace, ai putea să-i spui lui Saul unde suntem şi, sincer, am obosit să tot fug din calea lui. Vreau să rămân o vreme aici. De unde ştiu eu că pot să mă încred în tine?

Daniel făcu față privirii ferme a lui David, apoi îşi plecă creştetul în semn de respect.

— N-ai de unde şti. Dar îți grăiesc adevărul. Trimite-ți unul din oameni cu mine, de nu mă crezi.

David îşi privi nepoții.

— Dezlegați-l. Luă din nou creanga de măslin în mână şi începu să scormonească în jăratec. Du-te în pace şi adu-ți şi familia cu tine.

— Îți mulțumesc, măria ta. În clipa când se simți liber, Daniel îşi scutură funiile de pe mâini şi îşi acceptă uneltele de la Ioab. Îmi va lua ceva timp să-i conving pe toți să vină, dar eu mă voi întoarce. Pe asta puteți conta.

David rămase cu privirea ațintită în pământ, în timp ce desena cercuri prin țărână.

— Nu-ți pot făgădui că o să ne mai găseşti din nou. Nu-ți pot făgădui că vom mai rămâne aici o noapte. Sunt ca o potârniche de munte, repede la fugă şi, vreau să sper, greu de nimerit.

Îşi ridică privirea odată cu bățul şi arătă cu vârful incandescent al acestuia spre cer. Numai Dumnezeu ştie cât va mai ține asta, Daniel. Îl privi pe bărbat. Eşti gata să duci o asemenea viață? Ai fi pregătit să porți de grijă familiei tale în toată această stare de nesiguranță?

Atitudinea defensivă a lui Daniel se mai îmblânzi puțin, iar privirea lui ascundea o umbră de îndoială.

— Orice e mai bine decât să lucrezi pentru un om care este atât nebun, cât şi plin de cruzime.

— Deci sora ta e măritată cu un nebun şi tu lucrezi pentru un nebun. Să fie oare unul şi acelaşi?

Daniel încuviință din cap.

— Da, măria ta. Tata m-a silit să merg argat la un om plin de răutate. Şi în loc să-i şteargă datoriile, Simon din Carmel a găsit căi prin care să-l înşele pe tata iar şi iar, până când, în cele din urmă, Simon l-a făcut pe tata să o dea pe sora mea de nevastă fiului lui. Aşa că sora mea este prinsă într-o căsătorie cu un nebun, iar eu şi tata lucrăm pentru un nebun. Nu o pot scăpa pe sora mea, dar dacă plecăm, poate că îl pot scăpa pe fiul meu de aceeaşi soartă.

David se aşeză la loc pe bolovan şi îşi prinse mâinile între ele înaintea sa. Îi făcu semn lui Daniel să se aşeze alături de el.

— Dacă ieşi din slujba omului acestuia, nu o supui cumva pe sora ta la un risc mai mare? Era o întrebare pe care şi-o pusese şi el de o sută de ori de când o lăsase pe Mical în grija tatălui ei. Cu siguranță o lăsase expusă riscului atunci când fugise. Dacă ar fi luat-o cu sine, acum nu s-ar fi aflat în brațele altuia.

— Pe sora mea, cu toate că îmi pasă mult de ea, nu îmi mai stă în putere să o ajut. Mă rog lui Dumnezeu să fie protejată, însă grija mea este acum pentru soția mea, pentru copilul meu nenăscut şi pentru părinții mei. Stă în puterea mea să îi scap pe aceştia, dacă ne îngădui să venim, măria ta. Te rog să înțelegi, dacă aş putea-o ajuta pe Abigail, aş face-o.

Bărbatul avea desigur dreptate. O femeie căsătorită era a soțului ei şi a familiei acestuia. Sora lui Daniel era legată de soțul ei precum un sclav de stăpânul său.

David rămase privind în foc, amintindu-şi că noaptea în care fugise din casa lui Saul nu-i dăduse nici lui prea multe de ales. Dacă Mical ar fi fugit cu el, gărzile lui Saul i-ar fi prins pe amândoi. Acum ar fi fost mort sau, mai rău, întemnițat pe undeva, sau vândut ca rob, la fel ca Iosif cel din vechime. Fuga era singura alternativă, iar Mical nu ar fi supraviețuit acestui fel de viețuire.

Îl măsură din nou din priviri pe tânărul acesta. Muşchii nu-i mai erau încordați, în afară de felul în care îşi încleşta maxilarul. Sudoarea îi umezise tunica şi licărea pe sub turbanul său pământiu, probabil atât de emoții, cât şi de căldură.

— Vom rămâne aici, în pustia Zif atâta vreme cât vom găsi de-ale gurii şi ne-om simți în siguranță. De vrei să ni te alături, te sfătuiesc să o faci în curând. Dacă plecăm, nu pot spune de ne vom mai întoarce, iar să încerci să ne găseşti… mă tem că nu-ți pot trimite vorbă.

— Înțeleg. Daniel se sprijini în ambele mâini de genunchi şi se ridică în picioare. Dacă nu îți este cu supărare, măria ta, trebuie să mă întorc acum la blănoasele mele. Îmi iau familia cu mine şi voi reveni. Se plecă, iar la încuviințarea lui David se îndepărtă de la focul de tabără şi se făcu nevăzut în noapte.

5

Nabal îşi duse burduful din piele de capră la buze şi stoarse ultimele picături din ele, blestemând puţinul ce mai rămăsese, apoi se şterse la gură cu dosul mânecii.

— Mâine zici?

Solul oacheş încuviinţă, cu ochii scăpărându-i lacom în noaptea luminată de torţe. Apoi coborâră de la faţa lui Nabal la punga de la cingătoarea lui.

— Bărbaţii din Zif au stabilit noua locaţie a lui David, şi unii s-au îndreptat deja spre Ghibeea să ducă vorbă împăratului.

— Dar ceilalţi vor fi aici? Îşi vârî mâna în punga sa, scoase două monede de argint şi le puse în mâna hulpavului om. Aştept să-mi şi aduci veşti proaspete pentru preţul de care mă jefuieşti.

Umbla vorba că oamenii lui David erau pe dealurile pe unde păşteau păstorii lui Nabal. Unii spuneau că îi protejau oile şi erau o forţă de temut în faţa jefuitorilor. Răzvrătiţii aceia s-or fi aşteptând la vreun mulţam, de orice fel ar fi fost acela, de parcă ar fi meritat una ca asta.

— Îţi vei primi informaţiile. Iar când împăratul îl va încolţi pe fiul lui Isai în ascunzătoarea lui neobrăzată de la porţile Ghibeii, poţi fi atât de aproape cât îţi va pofti inima, ca să priveşti totul

cu ochii tăi. Bărbatul rânji, amplificând respectul lui Nabal pentru propria persoană. Erau întovărăşiţi în ura lor faţă de ginerele împăratului şi a oamenilor de nimic care-l urmau.

— Ocupă-te de asta. Nabal îşi duse din nou burduful la buze. Găsind că-i gol, scuipă în ţărână, întoarse spatele mesagerului şi se îndreptă spre bucătărie. Avea nevoie de mai mult vin.

— Tatăl tău ar fi mândru, strigă bărbatul după el, iar tonul îi era încărcat de sarcasm.

Nabal se întoarse prea repede şi-şi pierdu echilibrul, însă reuşi să se îndrepte, gata să se năpustească cu pumnii în faţa neobrăzatului. Însă omul încălecase deja pe calul său, pe care-l şi înghionti în pântece, râzându-i lui Nabal în nas, fără ruşine, şi pornind în galop pe drumul ce ducea spre porţile proprietăţii lui Nabal.

Insectele ţârâiau la lăsarea întunericului, în timp ce Nabal privea în urma bărbatului, încins de mânie. Tatăl lui nu s-ar fi mândrit cu el. Murise cu un blestem pe buze la adresa singurului său fiu. Tatăl lui îl numise nebun – şi făcuse tot posibilul să-i nefericească viaţa lui Nabal. Era uşurat că bărbatul murise. Nu merita respectul lui Nabal. Fusese un făţarnic sigur de el, la fel ca ginerele împăratului şi toţi bărbaţii care-l urmau.

Cu inima bătându-i năpraznic şi cu gâtlejul uscat, Nabal strânse cu putere burduful şi-l trânti la pământ. Îndreptându-se de spate, se împletici spre bucătărie. Căldura cuptoarelor ajunse până la el, şi o auzi pe Abigail vorbind cu un slujitor. Blestemă pe sub mustăţi. Ar fi trebuit să ştie dinainte că ea avea să se ocupe personal de pregătirile pentru festinul de a doua zi. Altă făţarnică sigură de ea. Întotdeauna o lua gura pe dinainte. De n-ar fi fost frumuseţea ei... Îşi curmă gândul înainte să-l încheie. Avea să-i ofere un fiu într-o bună zi. Femeile aveau foloasele lor. Cu toate că, după şase luni de căsnicie, se întreba de ce îi lua atât de mult să rămână grea. Se îndreptă de umeri, îşi luă cea mai autoritară atitudine pe care o putu arbora şi trecu pe sub arcadă în bucătăria spaţioasă.

— Femeie, mai adu-mi vin. Slujitorii săriră la auzul poruncii lui răstite, însă Abigail abia dacă se întoarse, se îndreptă spre o

covată de piatră din celălalt colț și umplu burduful. Își lăsă timp să ajungă aproape de el, de parcă ea ar fi fost stăpânul, iar el, sluga.

Când ajunse la el, acesta îi smulse burduful din mâini, apucă curelele din piele ce îi legau gura și-și turnă conținutul acestuia în gură, vărsând din vin pe barbă. Băuse deja probabil mai mult decât ar fi trebuit – golise un burduf mai devreme, în aceeași zi –, dar era sătul de mesageri incompetenți și femei neobrăzate.

Abigail se trase departe de el, luă o bucată de pânză și i-o întinse. El se șterse la gură cu mâneca, apoi o apucă de braț, înfigându-și unghiile în carnea ei.

Ea tresări, dar privirea nu i se clinti. Categoric stăpână pe ea – și necuviincioasă.

— Domnul meu, te rog, mă doare.

El se uită la ea, în timp ce privirea i se înceţoşă uşor, văzând-o pe femeia al cărei tată încercase să-l tragă pe sfoară, al cărei frate îl disprețuise, și care încercase de prea multe ori să-l schimbe.

Ea-și smuci brațul, încercând să se elibereze. El îi dădu drumul, iar ea începu să se frece în locul unde se adânciseră urmele unghiilor lui. El privi la burduhul din piele de capră pe care-l ținea în mână.

— Nu crezi că ar trebui să păstrezi ceva vin și pe mai târziu, domnul meu?

Femeia asta chiar nu știa când să-și țină gura? Oare fiecare vorbă a ei trebuia să fie un argument prin care să-i judece acțiunile? Disprețul ei era de neiertat.

— Să nu crezi care cumva că frumusețea ta te va scăpa de fiecare dată de mânia mea, Abigail. Deodată începu să-l doară capul, îngrozitor, la tâmple, și începu să și le frământe, dorindu-și să se liniștească.

— Te-am insultat, domnul meu? Iartă-mă, doar că… pare că ți-e rău, domnul meu, și m-am gândit…

— Taci! Ea sări la porunca lui.

Bun. Era timpul să învețe să mai și asculte și era momentul să îi dea o lecție în sensul ăsta. Îi împinse burduful în brațe.

— Leagă-l! Mâinile îi tremurau în timp ce se grăbea să-i facă pe voie. Când termină, el i-l luă din mâini, îl puse pe masă şi o apucă de braţ.

Abigail tresări de durere când o prinse el cu brutalitate. Strânsoarea fermă a lui Nabal se întări, iar respiraţia lui mirositoare îi era aproape de faţă. Privirea lui ameninţătoare îi făcu inima să-i bată ca o herghelie de o mie de cai în galop, iar stomacul i se strânse de groază. O târî afară din bucătărie, spre grădinile din spatele casei, un loc unde ea se ducea adesea, dar niciodată cu el. Un loc retras în care căuta uneori refugiu.

El îşi întoarse faţa într-o parte şi scuipă în tufele ce străjuiau trotuarul acoperit cu pietriş, apoi o împinse înaintea lui, la umbra copacilor. Ea se împletici înspre câteva torţe ce erau aliniate de-a lungul grădinii şi aruncau umbre ciudate peste pietre. Erau singurele lumini ce alungau întunericul, pe care nici măcar stelele nu mai alegeau să îl străjuiască în seara aceea.

— M-am săturat de ciorovăielile tale, femeie! Sandalele lui alunecau pe pietre, în spatele ei, de parcă s-ar fi împiedicat, iar Abigail îşi recăpătă echilibrul şi păşi lateral, temându-se ca nu cumva, în beţia lui, să aterizeze peste ea. Numai de s-ar fi ţinut în seara asta departe de ochii lui. Dacă s-ar fi ascuns în odăile ei, în loc să verifice proviziile de alimente pentru festin, nu ar fi dat el de ea aici, nu i-ar fi vorbit, nu i-ar fi smuls replica pe care i-o dăduse şi care acum o băgase în bucluc. O, când avea să înveţe odată să-şi ţină gura?

Un puhoi întreg de cuvinte spurcate i se revărsară lui Nabal din gură când se redresă şi înaintă din nou înspre ea. Încă puţin din grădina spaţioasă şi aveau să ajungă la măslinul cel bătrân care creştea lângă zidul ce mărginea proprietăţile lui Nabal. Grădina sa privată fusese sanctuarul ei – un loc unde trebuise să se refugieze adeseori în cele şase luni de căsătorie – când o alungase din patul lui pentru a o pedepsi pentru o vină neştiută, sau când trebuise să-şi lingă rănile după ce-l găsise cu una dintre slujnice. Acesta fusese locul ei de adăpost, un loc în care nu se obosise niciodată să o urmărească. Oare o trădase careva şi îi dezvăluise taina ei?

Ea încetini pasul, dar el o apucă imediat de încheietura mâinii şi o trase până la capătul aleii, unde măslinul îşi întindea crengile într-o plecăciune încâlcită, umbroasă. O smuci şi o întoarse cu faţa la sine, iar o rază a lunii îi conferi feţei sale negricioase şi înguste imaginea unei măşti groteşti. Inima începu a-i bate mai repede, dacă era cu putinţă una ca asta, când îi citi ura din priviri. El se întinse deasupra capului său pentru a rupe o ramură subţire din copac şi o trase cu o smucitură, încercând să o desprindă de o creangă mai mare din care creştea. Sforţarea sa îi generă un şir de sudalme, de parcă bătrânul copac s-ar fi războit cu bărbatul său pentru onoarea ei.

Dar chiar şi copacul o trădă în clipa când Nabal se împletici dintr-odată înapoi, când ramura se rupse. O lucire maliţioasă îi scăpără în priviri când o ţinu deasupra capului ei. O mai lovise cu palma din când în când şi găsise alte căi pentru a o umili şi maltrata, dar până acum nu o bătuse niciodată.

— Te rog, domnul meu, ce va spune lumea dacă vor şti că ţi-ai lovit nevasta? Cu siguranţă, legea lui Adonai interzice aşa ceva, iar dacă află tata sau preoţii…

Un râs batjocoritor se desprinse de pe buzele lui.

— Nu există niciun preot, scumpa mea soţie – ai uitat oare că regele Saul i-a omorât pe toţi, şi cine ar îndrăzni să-i spună ceva tatălui tău? Tu? Râse din nou, dar de data asta mai baritonal, mai vulgar.

— Da, domnul meu, dar dacă slujitorii află că ai ridicat mâna asupra soţiei tale, s-ar putea întoarce împotriva ta, iar atunci cine te-ar mai putea ajuta să-ţi tunzi multele oi? Şi nu poţi uita că Adonai te vede, şi doar nu doreşti să-I încalci legea şi…

Palma lui se lipi de obrazul ei atât de repede, încât nici nu apucă să o vadă venind.

— Adonai nu s-ar aştepta ca un bărbat să înghită obrăzniciile nevestei lui. Mârâitul lui îi aduse din nou duhoarea respiraţiei sale la nas.

Ochii i se umplură de lacrimi şi-şi ridică braţele spre a-şi apăra faţa, simţind sânge pe buză. De ce, vai! de ce deschisese iarăşi

gura împotriva lui? Nu avea niciun rost să vorbească cu el când era în halul ăsta, dar cum altfel să-l convingă să-i dea pace dacă nu vorbea? Oricât încercase, nu învățase niciodată să fie umilă şi tăcută, cu toate că mama ei o avertizase nu o singură dată de limba ei că, indiferent cât de înțelepte ar fi vorbele ei, aveau să o ducă în bucluc într-o bună zi.

El răsuci creanga de măslin în brațe, plimbându-şi privirea de la aceasta la ea, de parcă ar fi savurat teroarea pe care era convinsă că i-o putea citi în priviri, în ciuda încercării ei disperate de a-l împiedica să-i vadă frica.

— E timpul să înveți să-ți respecți soțul, scumpa mea soție. Vorbea mormăind şi pe un ton care nu ascundea nicio brumă de respect față de ea.

— Te rog nu mă lovi. Îşi acoperi fața cu amândouă mâinile când se năpusti asupra ei. Era la mila lui, fără nicio şansă de scăpare.

Gândurile lui Nabal i se învălmăşeau în cap ca un vânt năprasnic ce se lăsase de pe dealuri în văi, împingându-l să acționeze. Femeia pe care i-o băgase tatăl său pe gât era frumoasă, ce-i drept, dar devotamentul ei față de Adonai şi modul ei înțelept de a mânui cuvintele îl deranjaseră din clipa când deschisese gura la masa nunții lor. Chiar nu era capabilă să spună o propoziție fără să se refere cumva la Adonai, să-L laude pentru creația Lui sau să-i reamintească vreuna din legile Lui. Tatăl ei fusese un nebun când îi permisese unei femei să învețe legea lui Moise, iar tatăl său îşi dovedise profundul dispreț pe care-l nutrea față de propriul său fiu prin faptul că-l legase de o femeie atât de iubitoare de Dumnezeu. Ar fi meritat ceva mai bun. Ar fi meritat o femeie care să-i adore fiecare vorbă pe care i-ar fi adresat-o.

Râse zgomotos, cu toate că sunetul acesta era amar, şi acum privi în jos la Abigail care se chircise la picioarele lui ca un animal speriat. Merita tot ce intenționase să-i facă pentru limba aia spurcată a ei. Se gândise chiar să i-o smulgă din gură şi să termine odată pentru totdeauna cu prostiile ei pioase, dar nu prea se putea hotărî să-i distrugă definitiv frumusețea.

De asta stătea acum deasupra ei, învârtind biciuşca în mâinile sale. Într-o privinţă, ea avea dreptate. Nimeni nu trebuia să afle despre asta, şi mai ales tatăl ei nu, cu toate că se îndoia că bătrânul avea să afle vreodată ceva despre asta. Şi oricum, era un laş prea mare pentru a face ceva. Gândul acesta îi învolbură curajul – şi furia lui pe femeia asta, care-i pricinuise atâta sâcâială.

Ea îşi îngropă faţa în mâini acum, ascunzând şi puţinul pe care i-l lumina luna. Frumuseţe care acum nu-l mai mişca la fel cum o făcuse cândva. Plesni nuiaua în palma sa, bucurându-se cum o vedea tresărind de fiecare dată când auzea plesnitura. Avea să o lovească în locuri care să nu îi pricinuiască vreun rău ireparabil, ca nu cumva să o rănească aşa încât să nu-i mai poată dărui fiul pe care şi-l dorea atât de mult. Hainele ei aveau să-i ascundă orice vânătaie sau tăietură în carne, dar în seara asta avea cu siguranţă să-şi facă plăcerea asta cu ea.

Nu avea să scape pentru obrăznicia ei. Avea să se ocupe personal de asta.

Prima lovitură o făcu pe Abigail să tresară, atingându-i antebraţul. Instinctiv, îşi acoperi locul acela cu mâna, dar el continuă rapid cu alte lovituri, făcând-o să se întoarcă şi reuşind să-i aplice fiecare lovitură în alt loc. O arsură ca de foc îi cuprinse toate membrele, şi începu să ţipe, implorându-l să se oprească, până răguşi de tot.

— Taci! Urla cuvântul acesta după fiecare dintre ţipetele ei sfâşietoare, până când ea înţelese în sfârşit ce avea de făcut, aşa că îşi închise gura cu mâna şi nu mai scoase niciun sunet, indiferent cât de îngrozitoare era durerea pe care o simţea. Când se făcu ghem în ţărână, acoperindu-şi capul cu amândouă mâinile, într-un gest de autoapărare, el mormăi nişte sunete de neînţeles, ca de animal rănit.

O, Adonai, ajută-mă. Ce am făcut să-l merit pe omul acesta?

Pusese întrebarea aceasta de o mie de ori din noaptea nunţii ei încoace. În ciuda încercării tatălui ei de a dizolva căsătoria, ştia că el se aştepta ca ea să o ducă bine, lipsită de griji, fără să afle vreodată că tânjea după pace şi siguranţă în fiecare zi a vieţii ei.

— Scoală-te! Porunca lui Nabal îi curmă firul gândurilor. O apucă de păr şi o trase cu putere în sus.

— Ah! Ţipătul ei involuntar fu recompensat prompt cu câteva înjurături.

— Ţi-am spus, femeie proastă ce eşti, să taci din gură! Aruncă nuiaua în tufişuri şi o trase la sine. Îi simţi respiraţia duhnind a vin în momentul în care gura lui se lipi cu putere peste a ei. Înainte să-i poată răspunde, îi rupse hainele sfâşiate de pe trup şi o sili din nou să se întindă pe jos.

Puţin mai târziu, se ridică din nou, privi în jos la ea cu un rânjet satisfăcut pe faţă, că reuşise în sfârşit să o umilească, şi se îndepărtă de ea, lăsând-o despuiată pe jos.

După ce-l ştiu plecat, ea începu să caute orbeşte după veşmânt. Îşi strecură mâinile tremurătoare prin fiecare mânecă, îşi legă veşmântul la mijloc, apoi căzu din nou pe jos şi plânse în tăcere.

6

David îşi desprinse picioarele obosite de pe pământul tare şi se ridică, privind în jos la soţia lui Ahinoam, care dormea. Lumina licărea dintr-o candelă de lut, fixată într-o crevasă a zidurilor din piatră ale peşterii, şi arunca umbre vesele peste trupul ei ghemuit. Chiar şi în somn, sprâncenele îi erau lipite de încruntare, iar mâinile făcute pumni, strânse alături. Ce nebunie fusese din partea lui să se căsătorească cu o femeie despre care nu ştia nimic. Dacă ar fi aşteptat, dacă ar fi căutat un sfat înţelept... Oftă, scuturând din cap. Nimeni nu se apuca să ceară sfatul efodului şi să caute voia lui Iahve când venea vorba de probleme sentimentale.

Cu toate astea, dacă ar fi stat să afle mai multe despre ea, i s-ar fi spus că era slabă şi speriată ca o gazelă sfioasă. Îngrijorările ei îl vlăguiau şi de puţina putere ce-i mai rămăsese. De n-ar fi fost dorinţa lui copleşitoare de a-şi satisface nevoile, de a înlocui ceea ce pierduse în Mical, ar fi fost mult mai bine fără o femeie care să-l târască în jos.

Se mişcă de lângă ea şi-şi trase veşmântul peste tunică, frustrat de şirul gândurilor sale. Ea se întinse în momentul când el îşi legă cingătoarea la mijloc. În anumite privinţe, femeile aveau

un efect liniştitor asupra bărbaților, îi țineau echilibrați. Câteva dintre ele chiar păreau să aibă o oarecare măsură de bun-simț, cum era soția lui Ioab, Marta. Cu toate că n-ar fi schimbat nici în ruptul capului teama lui Ahinoam cu bunul-simț al Martei. Marta avea în acelaşi timp o limbă ascuțită şi un nas în formă de cioc şi niciunul din aceste lucruri nu-i păreau nişte calități. Mai bine să sufere slăbiciunea lui Ahinoam. Cel puțin ea era plăcută la privit.

Cu degete îndemânatice, David îşi legă repede praştia la cingătoare şi îşi vârî sabia în teaca prinsă de aceasta. Ahinoam se foi, apoi se ridică în şezut.

— E deja dimineață, domnul meu? Îşi scoase veşmântul de sub ea şi începu să-l îmbrace, ridicându-şi privirea la el cu ochi mari, speriați.

— E noapte încă. Du-te de te culcă la loc. Nu putea spune cu siguranță în adâncul peşterii, dar nimeni altcineva nu mai era treaz, ceea ce-i spunea că zorii erau încă departe.

— Dar unde te duci? Cuvintele ei şoptite ascundeau o umbră de panică, iritându-l. S-a întors împăratul?

— Nu plec nicăieri. Dormi mai departe. El îşi menținu tonul jos, dar nu-şi putea ascunde iritarea din glas. Era mult prea dependentă şi neputincioasă, dar dacă i-ar fi spus că prefera mai degrabă să doarmă lângă foc decât să o țină în brațe, asta l-ar fi îndurerat mai tare decât era în stare acum să suporte. Mă întorc curând. Era o promisiune pe care nu dorea să o împlinească, dar când ea încuviință din cap şi se întinse pe spate, arătând că se simte rănită şi singură, ştiu că trebuia să se întoarcă înainte de răsăritul soarelui.

Îşi croi drum printre câțiva tovarăşi care dormeau pe sub lumina estompată a altor câtorva lămpi de lut, puse în diferite nişe de-a lungul zidurilor din peşteră, trecând prin dreptul unor grupuri de familii care stăteau aproape unele de altele pentru protecție şi căldură. Dacă ar fi avut puțină decență, ar fi făcut şi el la fel – să o țină pe Ahinoam în siguranță sau cel puțin să-i ofere sentimentul siguranței, oricât de neadevărat ar fi fost.

Dar propria sa neliniște nu ar fi făcut decât să întețească temerile ei. Şi pe ale sale.

Gura peşterii se arăta tot mai aproape, cu un foc ce încă ardea şi câteva santinele stăteau de pază. Temperaturile de peste noapte, aici, în deşert, făceau ca un foc să fie o privelişte binevenită. Se apropie, strângându-şi mantia mai bine la gât şi privind la gărzi. Unul sforăia, în timp ce celălalt stătea cu spatele la foc, privind cu fața spre oraşul Zif, care se zărea în depărtare.

David lovi cu piciorul într-un dâmb din pământ, în timp ce se apropia de gardă, spre a-l anunța pe străjer de apropierea sa.

— O seară liniştită, Benaia?

— Da, măria ta. Nimic nu mişcă, din câte văd eu. Benaia era cu un cap mai înalt decât David, iar statura sa vânjoasă îi umplea tunica, încordând-o pe la cusături. Benaia era cu el de patru ani deja, încă din ziua când fugise din slujba sa de la curtea împăratului Saul, când venise să-i raporteze lui David că o pierduse pe Mical. David îl plăcuse dintotdeauna pe tânărul străjer şi încă din ziua aceea, când dezgustul lui Benaia față de Saul se asemuise întru totul cu propriul său dezgust, îi devenise un aliat de încredere.

Benaia se plecă respectuos spre David cu o înclinare a capului, apoi îşi întoarse din nou privirea peste întinderea deşertului. Spionii se puteau deplasa peste platourile acelea pe timp de noapte, fără teama că ar putea fi văzuți, în ciuda vigilenței lui David de a pune santinele, doi câte doi, în opt locuri, la miazănoapte, la miazăzi, la răsărit şi la apus.

— Nu puteți dormi, măria ta?

— Ca de obicei. David îşi trecu mâna prin păr, fără a-şi putea înăbuşi căscatul. Stelele păreau mai aproape aici, pe dealul Hachila, cum nu era nicio casă şi nici copaci care să le împiedice privelişte. Uneori e mai uşor să dormi sub cerul liber decât într-o văgăună. El încuviință din cap în direcția focului. Să mă trezeşti dacă e ceva.

Benaia luă la cunoştință comentariul lui David fără o vorbă, apoi se duse la marginea stâncii pentru a privi în jos pe coasta

muntoasă. David se întinse lângă foc şi-şi rezemă capul de o piatră netedă. Flăcările mistuiau balega animalelor şi vreascurile uscate pe care reuşiseră să le strângă, aruncând scântei înspre cer. Privirea lui David urmări scânteile, iar inima lui se îndreptă spre ceruri.

O, Adonai, până când? Mă vei uita oare pe vecie?

Ungerea lui Samuel îi părea să se fi întâmplat în urmă cu o viaţă de om şi fiecare lucru bun care-i urmase, un vis frumos ce începea să alunece în uitare. Deja aşteptase opt veri din ziua în care profetul venise la casa tatălui său, căutând să-l ungă pe următorul împărat peste Israel. Ce se alesese acum de promisiunea lui Dumnezeu?

Până când, Doamne?

Mireasma de scorţişoară îi amintea de ziua aceea. Dacă îşi închidea ochii, aproape că simţea şi acum uleiul care-i cursese prin păr, până în barbă. Acum, parfumul nu-i mai amintea decât de Ahinoam care cândva amestecase condimentul acesta în parfumul ei – pe când trăia cu unchiul ei, în condiţii mai fericite. Ahinoam, a cărei frică devenise propria lui teamă.

Voi muri într-o bună zi de mâna lui Saul.

Gândul acesta îi veni fără veste, încordându-i muşchii pântecului, vlăguindu-l de puteri. Cu neputinţă. Iahve nu l-ar fi trimis pe Samuel să-l ungă doar ca acum să-l părăsească de tot. Cu siguranţă, nu.

Dar sentimentul de nelinişte rămase.

Se întoarse pe o parte, cu faţa spre foc, şi-şi închise ochii. Secvenţe de vise întrerupte continuară să-l chinuiască, până când marginile cenuşii ale răsăritului îşi croiră loc la orizontul negru. Îşi frecă umbra de somn din ochii obosiţi şi se sili să se ridice în picioare. Clipind des, pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul de dincolo de foc, căută să zărească statura stoică a lui Benaia. Când nu-l văzu din prima încercare, se îndreptă spre marginea stâncii şi privi în jos, la cărarea pe care gărzile îşi făceau rundele. Îl văzu la câţiva paşi mai încolo, cu mâinile la ochi, de parcă ar fi încercat să surprindă ceva în depărtare.

David îşi îndreptă ochii în aceeaşi direcţie, căutând instinctiv pe câmpie după vreun semn de mişcare în încremenirea dinaintea răsăritului. Se apropie mai mult de locul unde stătea Benaia, dar se opri dintr-odată când razele lunii ce începuse să apună luminară locul de la poalele dealului. O clipă mai târziu, şi Benaia se întoarse şi întâlni privirea lui David. Venea cineva.

David îi făcu semn cu capul lui Benaia, care se îndreptă mai jos la vale, spre a vedea ce anume văzuseră. David se lăsă jos, urmându-l îndeaproape. La o altă stâncă, David se lăsă pe burtă şi se apropie de marginea ei, privind în valea de sub ei. Iar acolo, sute de corturi acoperite cu blănuri de capre negre se întindeau ca o mie de muşuroaie de termite. Saul.

— Şi-a chemat toată oastea, spuse Benaia în şoaptă, suflând aproape de urechea lui David.

Oastea lui Saul era formată din trei mii dintre cei mai curajoşi oameni din Israel – fără David, cei şase sute de oameni care-l urmau, şi de Ionatan. Prietenul lui nu s-ar fi alăturat niciodată nebuniei lui Saul care căuta să-i ia viaţa lui David. Dar era evident că existau o mulţime din cei care ar fi făcut-o, oameni pe care-i condusese cândva, care îi urmaseră conducerea cu încântare, cu bucurie chiar.

Iar inimile nestatornice ale acestor oameni mărşăluiau acum după Saul, spre a-l prinde.

— Să mergem. David se îndepărtă de margine. Când ajunseră în afara limitei de vizibilitate a celor de jos, se ridică şi sui repede înapoi pe deal, împreună cu Benaia, care-l urma la câţiva paşi în urma sa.

Când ajunseră la gura focului, cu suflarea tăiată, David trecu mai departe, intrând în peşteră.

— Trezeşte-i îndată pe nepoţii mei şi pe cei trei căpitani, apoi pune tot restul taberei pe picioare. Se uită la străjerul său credincios, fără a-şi putea înfrânge oftatul prelung. Cineva i-a spus lui Saul unde suntem. Nu îmi pot explica altfel cum a reuşit să ajungă atât de aproape fără să-l simţim.

— Zefiții n-au fost prea prietenoşi. Benaia se scărpină în barbă, apoi se îndepărtă, spre a face ceea ce-i ceruse David.

— Într-adevăr. Sau tânărul nostru musafir n-a fost atât de cinstit pe cât părea. David se îndreptă în partea din spate a peşterii spre a-i întâlni pe căpitanii săi, întrebându-se cum de se înşelase în privința păstorului Daniel, care păruse atât de sincer şi de hotărât să se alieze cu el. Oare fusese înşelat de un expert în înşelăciuni sau omul nutrea cu adevărat bunătate față de David în inima sa?

7

— Ia femeile şi copiii în En Ghedi. David se îndreptă spre partea din spate a văgăunii, oprindu-se la fiecare câteva clipe spre a pleca urechea la sfetnicii săi. Pe mine mă vrea Saul, aşa că voi rămâne în urmă, să-l ademenesc. Unul sau doi oameni pot scăpa mai uşor de o oaste întreagă decât sute de femei cu ţânci în braţe.

— Nu este timp, David. Nepotul său, Ioab, şedea şi-şi lustruia tăişul sabiei cu o piatră, ascuţindu-l. Trei alţi sfetnici făceau aşijderea. Zgomotul acela era iritant pentru nervii, şi aşa încordaţi, ai lui David.

Armata lui Saul e prea aproape. Vor vedea femeile sau vor auzi copiii şi îi vor intercepta înainte să apucăm să coborâm de pe munte. Lui Saul nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să-i răpească pe toţi şi să-i ţină drept preţ de răscumpărare. Ştie că nu vei îngădui ca un vrăjmaş să ia ce-ţi aparţine ţie, aşa că s-ar folosi de avantajul ăsta.

— Sau îi va ucide pe toţi, cum a făcut şi cu preoţii, interveni şi Benaia.

David se uită la Abiatar, singurul membru al casei lui Ahimelec care scăpase de uciderea preoţilor din Nob, care fuseseră ucişi la porunca lui Saul. Se mai uită la Abişai, fratele lui Ioab, şi-i zise:

— Pune femeile şi copiii în fundul văgăunilor mai mari, împreună cu dobitoacele şi toate proviziile. Puneți oameni în toate locurile strategice, ca să le păzească, dar lăsați câțiva bărbați cu femeile în văgăuni, să le țină în ordine.

Privirea îi alunecă la Asael, fratele mai mic al lui Ioab – cel ale cărui picioare erau iuți ca ale unei gazele – şi la Eleazar, unul din oamenii săi de încredere.

— Fiecare dintre voi să ia două sute de oameni şi porniți în direcții diferite, în spatele oştii lui Saul. Vedeți dacă le puteți atrage atenția în cealaltă direcție, departe de femei.

Îşi trecu mâna prin păr şi aruncă o privire fermă de la Ioab înspre Benaia.

— Voi doi şi voi ceilalți – şi cuprinse din priviri o mică ceată de oameni de încredere – veți veni cu mine. Vom sui muntele din spate şi vom vedea dacă Saul va veni pe urmele noastre. Comandantul lui Saul, Abner, este bun la picior, dar nu mai este la fel de sprinten ca odinioară. Nu au mai purtat un război adevărat încă de când împăratul a hotărât că eu sunt o pradă mai de preț decât filistenii. Haide să le dăm ceva de urmărit.

Ioab lăsă jos piatra de cremene şi îşi vârî sabia în teaca ce o purta la cingătoare.

— Condu-ne, mărite împărate.

Făcu doi paşi înainte, însă David îl apucă de umăr, făcându-l să se oprească din mers.

— Numai Dumnezeu e mare, iar eu nu sunt împărat. Suntem aici la mila lui Saul. Dacă scăpăm, va fi doar prin mila lui Dumnezeu. Menținu privirea nepotului său. Un bărbat realizat prin puteri proprii, Ioab nu prea dădea doi bani pe abilitatea lui Adonai de a-i scăpa. În ultima vreme, îi dădu mult de furcă lui David, asta pentru că nu reuşeau să cadă de acord unul cu celălalt.

Zarva de la intrarea în peşteră îl opri pe Ioab să mai spună ceva. Una din străji se apropie, cu suflarea tăiată.

— Se apropie, măria ta. Oamenii lui Saul suie acum dealul, în direcția noastră. Trebuie să fugim!

— Porniți! Porunca lui David nici nu îi părăsi bine buzele, că oamenii săi se şi împrăştiară, grăbindu-se să-i îndeplinească vrerea.

— Încotro? întrebă Ioab când ajunseră la stâncă şi priviră în jos la oamenii lui Saul care îşi croiau drum suind pieptiş pe munte.

David se uită la văgăunile din spatele lor, unde Abişai dădea ordine tăcute celor două sute de oameni care erau sub comanda sa. Femei şi copii speriați alergau în alertă, împreună cu măgari şi capre pe cărare, spre a se alătura celor care erau deja în văgăunile mai mari.

— Pe acolo. David porni în direcție opusă, lăsând în urma sa locul pe care în ultimele câteva luni îl numiseră „acasă", întrebându-se dacă lucrurile aveau să mai reintre vreodată în normal.

— David, Saul e prea aproape, spuse Ioab când se opriră să-şi tragă sufletul un ceas mai târziu.

— Cred că nu e nimeni între noi să nu-şi dea seama de asta, nepoate. Ce sugerezi să facem în această privință?

David luă o gură de apă din plosca de la cingătoare şi-şi şterse gura cu dosul mâinii, apoi îşi reluă mersul. Relieful muntos făcea alergatul imposibil, dar reuşeau să meargă mai repede decât s-ar fi aşteptat David. Din nefericire, oamenii lui Saul reuşiseră să scurteze distanța dintre ei. Dacă nu reuşeau să câştige mai multă distanță, aveau curând să intre în raza de acțiune a săgeților. Nu putea decât să spere că Asael şi Eleazar reuşeau cumva să vină din urmă, şi să trimită o parte din cei trei mii de războinici în direcție opusă. Oare nu reuşise Ghedeon din vechime să biruiască vrăjmaşul cu oameni puțini la număr?

Privi îndărătul său la propriii săi luptători îndârjiți, mărind pasul spre a-i îndemna şi pe ei să facă la fel.

— Dacă ne oprim acum, putem la fel de bine să ne şi predăm.

— Într-o oră nici nu mai avem de ales. Ioab alergă uşor spre a-l prinde din urmă pe David.

David simți cum i se zburleşte părul pe ceafă de supărare.

— Aşa, şi ce-ai vrea să fac? Vrei să cobor de pe munte şi să-i las pe arcaşii lui Saul să mă înhațe? Sau poate că pofteşti să mă întind pur şi simplu la picioarele lui Saul şi să aştept să-mi simt gâtlejul retezat de paloşul lui? Țâşni înainte, fără a-i mai aştepta răspunsul. Mânia îi dădea aripi.

Ioab îl prinse din nou din urmă.

— Sigur că nu, David. Fiecare dintre noi credem că vei fi următorul împărat în Israel, dar am putea termina mult mai repede cu povestea asta dacă l-ai lăsa pe vreunul din oamenii noştri să tragă una din săgețile noastre spre bătrânul împărat şi să terminăm odată cu prostia asta. În schimb, noi fugim în loc să ne batem cu ei. Dacă ne-am bate, îți făgăduiesc că îl răpunem dintr-o singură săgeată. Rosti cuvintele acestea gâfâind alături de David, după care rămase iarăşi în urmă când ajunseră la o cărare îngustă ce înconjura muntele.

— Nu mă îndoiesc de abilitățile voastre milităreşti, Ioab, dar ți-am mai spus asta, eu nu-l voi ucide pe împărat.

— Nici nu trebuie, o fac eu.

— Eu răspund de ce faci tu. Măsură hotărârea lui Ioab cu propria sa hotărâre. Răspunsul e nu.

Porni înainte şi simți că-l ia durerea într-o parte de la suişul greu. Când ajunseră la un platou mai larg, se opri să privească în urmă. Oamenii lui Saul câştigau teren. Dar cum era cu putință una ca asta? Însă nu exista nicio umbră de îndoială în faptul că în spatele lor era casca cu pene a lui Abner sau stegarul lui Saul, ce-l conducea pe împărat înapoia lui.

Îşi întoarse din nou privirile înainte. Dacă apuca pe cărarea ce ducea la vârf, Saul putea să-l aştepte şi să-l încolțească aici până rămâneau fără provizii şi mureau de foame. Nu avea cum să coboare de pe munte fără să fie zăriți de vreunul din oamenii lui Saul. Dacă apuca pe drumul ce ducea în vale, oamenii lui Saul care rămăseseră la poalele muntelui aveau

să-l împresoare. Oamenii lui Saul erau odihniți şi capabili să meargă mai repede, ca apoi să se năpustească asupra lui şi a oamenilor săi epuizați, lihniți de foame. Nu exista cale de scăpare fără harul lui Iahve.

O, Adonai, vrăjmaşii mă împresoară. Păzeşte-mă ca pe lumina ochilor Tăi; ascunde-mă la umbra aripilor Tale de cei răi care mă încolțesc, de vrăjmaşii mei care mă împresoară. Mi-au luat urma, iar acum mă împresoară, cu ochii treji, să mă arunce la pământ, ca un leu înfometat după pradă. Scoală-Te, Adonai, stai în calea lor, răpune-i. Salvează-mă de cei răi prin sabia Ta.

Sudoarea îi acoperea spatele şi fruntea şi îşi şterse din nou tâmpla cu dosul palmei, luptându-se cu nehotărârea sa. Benaia i se alătură, pentru că picioarele sale mai lungi îl purtau mai repede decât pe Ioab, iar prezența sa o simți ca pe o consolare.

— Dacă ai o sugestie, te ascult. David îl privi pe străjerul său, impresionat de forța sa evidentă şi de încrederea sa tacită. Era un om pe care avea să-l țină aproape, unul pe care se putea bizui.

— Ar trebui să apucăm spre vale. Poate că ceilalți au reuşit să-i atragă pe oamenii lui Saul departe, şi nu ne vor mai urmări. Aici suntem prinşi. Benaia privi spre cărare, în timp ce ceilalți îi ajunseră din urmă.

David acceptă sfatul lui Benaia cu o încuviințare a capului. Poate că Ioab avea să fie împotrivă şi era înțelepciune în mulțimea sfetnicilor, însă David nu era în dispoziția necesară acum pentru a auzi din nou părerea lui Ioab. Se îndepărtă de grup spre marginea stâncii, în timp ce vântul îi răcorea fața. Aveau să aibă greutăți să îşi mențină căldura la înălțimea asta. Benaia avea dreptate.

Se întoarse să apuce pe cărarea ce ducea în jos, când auzi un şuierat ce-i trecu pe lângă ureche.

— Pe burtă! David se aruncă în țărână, dintr-o singură mişcare instinctivă, simțind că şi oamenii săi făcuseră la fel. Îşi ridică creştetul şi privi spre întregul grup. E careva rănit?

Benaia scoase o săgeată dintr-un dâmb de pământ şi se târî până lângă David.

— Suntem bine cu toții. Lăsă săgeata lângă David. Lasă-mă să trag şi eu o săgeată înspre ei. Se vor gândi de două ori până vor mai trage data viitoare.

David scutură din cap.

— L-ai putea nimeri pe împărat. Nu pot risca asta.

— Şi preferi să-ți rişti capul tău în schimb? Un murmur general întări replica furioasă a lui Ioab. Cei treizeci se ghemuiră mai aproape unii de ceilalți, în genunchi.

— Cel puțin lasă-ne să tragem înspre ei, să-i încetinim puțin, ca să putem scăpa.

David înfruntă privirea încruntată a lui Ioab cu una pe măsură, din partea sa. Apoi se uită înspre Benaia.

— Poți trage deasupra capetelor lor. Două săgeți. Şi asigură-te că sunt departe de purtătorul scutului lui Saul, de vreme ce Saul va fi fără îndoială chiar în spatele lui.

Benaia încuviință scurt din cap în direcția lui David şi se târî mai aproape de margine, îşi fixă o săgeată în arc şi îi dădu drumul cu o zbârnâială. De jos se auziră țipete, iar David se apropie mai mult de buza stâncii, pentru a evalua daunele, în timp ce Benaia îşi pregătea a doua săgeată. Însă zarva de jos nu părea să aibă nicio legătură cu ei.

— Vine un sol, spuse unul din oameni. Ia priviți, se îndreaptă spre împărat.

Rostirea numelui lui Saul ajunse de-abia dacă ajunse până la ei. David ridică o mână, oprindu-l pe Benaia să mai tragă a doua săgeată. Benaia îşi eliberă arcul, timp în care cei treizeci de oameni se adunară în jurul lui David, privind cum solul ajunse într-un târziu lângă împărat, cu suflarea tăiată.

— Măria ta, împărate. Grăbeşte de vino! Filistenii au intrat în țară.

Se lăsă o tăcere încordată, întreruptă doar de respirația grea a celorlalți, în timp ce David îşi ținea respirația, cu capul ridicat, trăgând cu urechea. Pe jumătate se aştepta ca Saul să ignore amenințarea filistenilor – oricât de nesăbuit ar fi fost să o facă – dacă era să țină socoteală de ura nețărmurită pe care o nutrea

împăratul față de el. Dar spre marea lui uşurare, Saul se întoarse şi apucă îndărăt, începând să coboare de pe munte, iar oamenii săi îl înconjurară, în timp ce se grăbeau să meargă înaintea lui. Abner aruncă o ultimă privire spre platoul unde stăteau David şi oamenii săi, privindu-i. Încă un ceas, şi oamenii lui Saul i-ar fi prins.

Abner îşi ridică o mână la cască şi se plecă sfidător, recunoscându-şi înfrângerea. David ignoră salutul, ştiind cât de aproape fuseseră să-l prindă. Iar aceasta nu avea să fie ultima dată când avea să stea față în față cu acest vrăjmaş al său.

— Eşti gata să te alături celorlalți, măria ta? îl întrebă Benaia după ce ultimul om din oastea lui Saul se făcu nevăzut în depărtare, iar soarele îşi începu coborârea spre albia văii. Se vor gândi ce se va fi ales de noi.

David îşi închise ochii în fața razelor de soare ce acum îi furau vederea şi trase prelung aer în piept, relaxându-şi toți muşchii.

— Şi le vom spune despre cum ne-a scăpat Adonai. De azi înainte, acest deal se va numi Sela Hammahlekoth – stâncă de despărțire, pentru că aici este locul unde Domnul Atotputernic ne-a despărțit de vrăjmaşii noştri.

— Până data viitoare. Ioab întoarse spatele grupului şi se îndreptă spre poalele muntelui.

David îi privi cum se depărtează, vru să spună ceva, doar că îl împiedică nefericitul amănunt că Ioab avea dreptate.

8

Palmieri şi şipotul unei ape curgătoare îl întâmpinară pe Daniel când se apropiară de piscul Ibex, şi se simți cuprins de uşurare când auzi femeile şi copiii povestind şi râzând în apropiere. Păstorii şi călătorii se opreau adesea la această oază de pe coasta Mării Sărate, dar cu siguranță că aceşti oameni erau cu David. Nu suporta să o supună pe Talia la alte căutări fără rost, dacă se întâmpla să greşească.

— Aşteaptă aici. Apucă hățurile măgarului pe care călătorea Talia şi trase de ele, silind dobitocul să se oprească la umbra stâncilor înalte. Îi făcu semn tatălui său să rămână cu femeile şi, în ciuda faptului că de curând tatăl său protestase, susținând că era cu totul capabil să reziste, de data aceasta nu comentă.

Daniel oftă prelung, apoi îşi apucă strâns toiagul şi apucă în direcția de unde se auzeau femeile şi copiii. Îşi croi drum în jos, într-o vale abruptă şi luă curba, făcându-se nevăzut din ochii familiei sale. Îşi duse mâna la ochi, privind împotriva soarelui care apunea, şi căută ceva familiar, ceva care să-i semnalizeze dacă aceasta era într-adevăr tabăra lui David. După două luni de căutări, aici trebuia să fie. Râsete ajungeau la el din bazinul de mai jos, unde doi băieți intrau şi ieşeau de sub cascadă. Făcu încă un pas mai aproape.

Nişte mâini aspre îl apucară din spate, ţintuindu-i umerii. Încercă să se întoarcă, să se apere cu toiagul său, dar bruta care-l ţinea îl dezarmă, iar o clipă mai târziu simţi vârful unui cuţit sub bărbie.

— Zi ce vrei!

Vocea brutală era una pe care Daniel n-o recunoştea şi mocofanul acesta era mai mare şi mai înalt decât cei doi care-l însoţiseră la David ultima oară. Îşi sili muşchii să se relaxeze împotriva celui care-l prinsese acum, fără a fii prea încântat de sentimentul că dacă arma omului îi tăia beregata toată viaţa avea să i se scurgă pe acolo.

— Sunt aici să-i cer alianţă lui David. Mi-am adus şi familia. Aşteaptă cu toţii lângă piscul Ibex. Te rog, am mai fost odată înaintea lui. David îşi va aminti. Eu sunt Daniel ben Iuda. Nu vreau să fac rău nimănui. Cuvintele le rosti dintr-o suflare, în timp ce inima îi bătea cu putere, în ciuda faptului că-şi impusese să se relaxeze.

Respiraţia grea a bărbatului îi încingea lui Daniel ceafa, aplecat peste el cum stătea.

— În zilele astea circulă mulţi spion, care sunt de partea lui Saul, şi îl informează despre unde se află David. De ce ar trebui să se încreadă în tine, Daniel ben Iuda?

— Pentru că un spion nu şi-ar aduce nevasta care e grea şi aşteaptă copil într-o tabără de fugari. Nici părinţii. Ar acţiona singur şi s-ar aştepta să primească o răsplată de la Saul. Nu s-ar băga în tabăra vrăjmaşului lui. David credea că e spion? Oare ce se întâmplase de-l făcuse să-şi schimbe părerea cea bună cu care rămăsese în puţinele luni de când se întâlniseră? Un fior de teamă i se strecură în suflet, dar se întări, hotărât să arate brutei ăsteia o siguranţă pe care nu o simţea. Du-mă la David. Îi voi răspunde la toate întrebările pe care o să mi le pună.

— O să vedem. Dacă vrei să mai apuci un răsărit sau s-o mai vezi vreodată pe nevasta ta, nu încerca vreo prostie. Bărbatul îl îmbrânci pe Daniel pe o cărare prăfuită, şerpuitoare, ce trecea pe lângă bazinul răcoritor până la gura unei peşteri largi, ascunsă

de privirile curioase. La intrare ardea un foc, iar un bărbat luă o torță neluminată şi o atinse de flăcări, arătând apoi spre partea din spate a peşterii. Continuă să mergi.

Daniel ascultă, iar frica i se înteți. Ce avea să facă dacă nu reuşea să-l convingă pe David că nu era un spion şi nici în cârdăşie cu Saul? Nu se putea întoarce la Nabal. Avea să rămână practic fără alternative.

După câteva cotituri, pasajul îngust se deschise într-o arie spațioasă, o încăpere în care patruzeci sau cincizeci de oameni puteau dormi pe podeaua netedă şi uscată. Rogojini, coşuri, ulcioare din pământ şi pungi din piele erau presărate peste tot pe ziduri, în timp ce un grup de bărbați aşezați jos într-un cerc, jucând Senet. Daniel îl recunoscu pe David, care şedea într-o parte, lustruind o bucată de lemn de balsam cu o cârpă.

— David, avem companie.

David se opri din lucru şi-şi ridică creştetul spre a întâlni privirea bărbatului, apoi pe a lui Daniel. Expresia sa cândva prietenoasă era acum una foarte sceptică. Lăsă bucata de lemn la o parte şi se ridică în picioare, ştergându-şi mâinile de cârpă.

— Daniel ben Iuda, dacă nu mă înşel.

Daniel încuviință din cap.

— Da, măria ta. Ți-am spus că voi veni. Mi-a luat timp să-mi adun familia şi să vindem ce aveam ca să ne adunăm niscai provizii, dar am adus şi familia mea cu mine, şi în sfârşit am reuşit să te găsim. Se aruncă în genunchi şi îşi plecă fruntea, în timp ce inima îi bătea în piept. Dacă mă primeşti, sunt robul măriei tale.

— Cum se face că imediat după ce ai plecat ultima oară de la noi, Daniel ben Iuda, Saul a ştiut exact unde să ne găsească şi a fost cât pe aici să mă prindă? Dacă n-ar fi fost filistenii şi dorința lor subită de a ataca țara, trupul meu ar fi acum hrană pentru păsările de pradă. E curios, nu ți se pare, că ne-ai găsit, iar apoi Saul ne-a dat de urmă atât de repede? Acum, mă gândeam, fie ați vorbit amândoi cu acelaşi spion, fie unul dintre voi i-a spus celuilalt. Care crezi că e cea mai plauzibilă variantă?

Jocul se opri, iar în încăpere se lăsă liniştea când auziră vorbele lui David. Daniel simţi cum toţi ochii se ţintiră asupra lui şi simţi arşiţa privirii lui David. Abia dacă mai putea respira de greutatea imensă a cuvintelor pe care urma să le spună. Un singur cuvânt greşit l-ar fi putut costa viaţa lui şi a familiei lui.

— Poate că măria ta ar putea lua în considerare şi o a treia variantă. Îşi ridică privirea spre a citi expresia de pe faţa lui David. Când văzu umbra de interes, îşi luă inima în dinţi. Un alt mod de a privi ceea ce s-a întâmplat este că s-a făcut că am dat peste tine din întâmplare, în timp ce-mi păşteam oile. Auzisem zvonuri că ai putea fi prin pustie şi am vrut să te găsesc. Dar când te-am găsit, nu i-am spus împăratului Saul. Şi nici n-aş face-o. Saul nu mai urmează căile lui Adonai, iar eu nu-l mai pot accepta drept împărat. Acesta este adevărul.

Daniel ţinu piept privirii lui David, nereuşind să-i citească gândurile. După o tăcere ce păru interminabilă, David făcu un semn cu capul străjerului, care continua să-l ţină pe Daniel.

— Dă-i drumul. Străjerul îşi retrase mâinile şi făcu un pas înapoi de la Daniel, dar nu plecă.

— Unde este familia ta? Tonul lui David nu trăda nici prietenie, nici ostilitate, doar curiozitate.

— I-am lăsat la piscul Ibex. Cu siguranţă că se întreabă deja pe unde sunt.

David se uită la străjer.

— Adu-i încoace. Îi aruncă lui Daniel o privire ce păru să-i cântărească intenţiile. Să vedem dacă adevăr grăieşti.

9

Abigail se apropie de sala de audienţe, unde râsul zgomotos al lui Nabal contrasta disonant cu cântecul fluierului ce încerca să răzbată peste larma de voci bărbăteşti. Se opri, nesigură dacă era bine să păşească înaintea lui când se afla într-o asemenea stare. Băuse încă din zori, iar acum era aproape beat. Bărbaţii care îi ţineau isonul se odihneau pe sofale orientale, unul câte unul întorcându-se s-o vadă atunci când păşi peste pragul sălii. Le observă privirile lascive, şi-şi întoarse ochii de la ei, aşteptând să fie băgată în seamă de Nabal.

Privirea lui se opri asupra ei, şi preţ de câteva clipe nu spuse nimic, studiind-o de parcă ar fi uitat de ce o chemase aici. Pletele negre îi atârnau înainte, acoperindu-i un ochi, iar pocalul de argint şi-l ţinea neglijent într-o mână. Un zâmbet, precum cele pe care i le aruncase înainte să o ducă în cortul de nuntă, îi încolţi pe buze. Ea oftă încet, abia perceptibil.

Se lăsă pe spate în jilţul său bogat ornamentat, îşi încrucişă picioarele înaintea sa, şi-şi duse pocalul la buze, în timp ce ochii săi o cântăreau pe faţă. În cele din urmă îi făcu un semn să păşească înaintea lui, apoi îşi întinse mâna într-un gest mărinimos, al unui bărbat care-şi controla anturajul.

Ea veni încet şi se plecă alături de el, atingând cu tâmpla dalele reci din piatră.

— Bărbaţi din Zif, soţia mea Abigail. Cuvintele lui Nabal i se împleticeau în timp ce vorbea, şi îl simţi mişcându-se aproape de ea, până o atinse cu mâna pe umăr. Ridică-te, nevastă. Picături de salivă se prelinseră de pe buzele lui şi îi împroşcară vălul când ea îşi înălţă creştetul. El îşi şterse buzele cu dosul mânecii de la veşmânt.

Abigail se lăsă pe călcâie, atentă să-şi ţină creştetul plecat.

— Cu ce vă pot sluji, domnul meu? Tânjea să fie în oricare loc numai aici nu, frustrată de faptul că vocea tremurată îi trăda nervii încordaţi.

Îi ridică bărbia cu degetele.

— Ia uită-te la mine, nevastă. Zâmbetul lui dispăru, iar ochii i se întunecară, clocotind. Făcu ceea ce-i ceru, iar inima i se chirci de teamă când simţi schimbarea subită a tonului său.

Nabal se lăsă pe spate, îşi adună degetele lungi, împreunându-şi-le sub bărbie, şi o studie preţ de o clipă prelungă, apoi privi spre musafirii săi.

— Aceşti tovarăşi ai mei îmi spun că fiul lui Isai este prin locurile acestea şi că fratele tău a fost văzut în dealurile pe unde se ascunde David. Îşi întoarse din nou ochii la ea. Tăcerea părea să pulseze între ei, până când Nabal se apropie mult de ea, iar respiraţia lui fierbinte, scăldată în vin, îi atinse pielea, atâta cât îi rămânea expusă din obraji. Ia spune-mi, nevastă, de ce ar vrea fratele tău, argatul meu, să se întovărăşească cu nişte răzvrătiţi şi vrăjmaşi ai împăratului?

Nasul lui aproape că-l atingea pe al ei acum, şi mâna îi ţâşni înainte spre a o apuca de încheietura mâinii. Ea se dădu înapoi, dar nu reuşi să-l împiedice să o tragă aproape de el, până când o sili să se pună în genunchi, fără nicio şansă de scăpare. Avea să fie trasă la răspundere pentru toate deciziile pe care le luau fratele şi tatăl ei? Rămăsese până în această clipă pentru a plăti datoriile tatălui ei şi avea s-o facă în fiece zi a anilor ce aveau să vină, cât timp mai avea zile, ea sau Nabal, pe faţa pământului. Iar copiii ei vor plăti preţul în toate generaţiile ce aveau să-i urmeze.

— Hai, vorbeşte acum. Spune-le tovarăşilor mei tot ce ştii. Tatăl tău e hotărât să mă înşele şi te lasă pe tine să-i plăteşti datoriile. El rânji batjocoritor, cuvintele încâlcindu-i-se din nou, iar Abigail se întrebă cum de reuşea să raţioneze coerent când mintea îi era atât de aburită de vin.

Poate că avea să uite tot când avea să se trezească. Dar asta nu o ajută prea mult acum şi nici nu-l făcu să-i dea drumul din strânsoare. Îşi răsuci încheietura mâinii, încercând să se elibereze, şi fu surprinsă când el îi dădu drumul fără niciun comentariu. Poate că nu dorea să facă o scenă în faţa acestor bărbaţi – slabă consolare pentru prezenţa lor deloc binevenită.

Ea-şi plecă privirile şi-şi ridică mâinile a implorare înaintea lui.

— Domnul meu, nu ştiu drumurile pe care le cutreieră fratele meu. Eu sunt slujitoarea voastră, domnul meu, şi nu mai am cunoştinţă de ce se petrece afară de gospodăria voastră. Fratele meu nu-mi spune ce are în minte, dar ştiu că nu ar face nimic intenţionat pentru a face rău cuiva sau pentru a-l vătăma în vreun fel pe împărat.

— Întovărăşirea cu fiul lui Isai este vătămare destul. Nu mă port deloc blând cu cei ce fug de la stăpânul lor pentru a trăi în pustie şi se hrănesc de pe urma bogăţiei sau a bunătăţii altora. Astfel de oameni nu au niciun ajutor de la mine! Tonul vocii lui tunătoare creştea cu fiecare cuvânt, până când toată sala răsună de răcnetele sale.

— Da, domnul meu. Dar el ştia deja că tatăl şi fratele ei fugiseră la David. De ce mai adusese asta în discuţie acum? Să facă o scenă în faţa acestor oameni?

Abigail îşi încleştă strâns mâinile, încercând cu disperare să rămână calmă şi rugându-se ca el să-i îngăduie să scape din sala asta, şi de asuprirea ce o chinuia. Lipsa de compasiune a lui Nabal faţă de cei mai puţin norocoşi decât el nu era o taină. Chiar şi Simon, cu toate metehnele lui, avea un suflet mai bun decât fiul său. Nu alesese el tocmai numele de Nabal spre a-l îndemna pe fiul său să se pocăiască de nebunia lui? Dacă puteai da crezare zvonurilor – cele care spuneau că numele pe care-l primise

Nabal la naşterea sa fusese unul mult mai nobil, dar că tatăl său îl schimbase atunci când Nabal devenise bărbat, pentru că mama lui crescuse un nebun. Însă în loc ca Nabal să simtă ruşine şi să trăiască în aşa fel încât să-i dovedească tatălui său că se înşela, el făcuse tot ce putuse pentru a se ridica la înălţimea numelui său.

— Poţi să pleci. Nabal se întinse după cupa sa. Dar vezi, dacă auzi ceva de la tatăl sau de la fratele tău, să-mi spui de îndată. Îşi duse cupa la gură. M-ai înţeles, nevastă? Porunca era plină de sarcasm. Privirea lui o înfioră.

— Da, domnul meu.

Atunci se întoarse de la ea, înapoi la musafirii săi, reluându-şi râsetele şi buna dispoziţie, de parcă ea nici nu fusese acolo vreodată. Într-adevăr, era nebun.

Se ridică încet în picioare şi începu să se îndepărteze cu îndărătul de la el. Când ajunse la uşă, se întoarse să plece, dar vorbele lui Nabal o opriră.

— Fraţilor, faceţi-mi marea cinste şi ţineţi-mă la curent cu lucrurile acestea. Până acum fiul lui Isai a scăpat din mâna împăratului, dar fiţi pe pace, va fi găsit din nou, iar data viitoare vom acţiona rapid.

Abigail păşi sub boltă şi apoi pe coridor, în urechi îi răsunau încă cuvintele soţului ei, iar inima îi bătea nebuneşte.

— Iar data viitoare când îi zăriţi pe tatăl sau pe fratele soţiei mele, veniţi de-mi spuneţi. Ei îşi închipuie că au scăpat de mâna mea, dar braţul meu e lung, şi chiar de va trebui să căutăm prin toată ţara lui Iuda, tot le vom da de urmă.

Abigail respiră sacadat, convinsă că Nabal vorbise mai tare cu bună ştiinţă, ca ea să-l audă. Poate că era beat, dar ştia încă prea bine ce făcea. Şi dacă era adevărat ce spusese, el era unul din mulţii vrăjmaşi ai lui David care căutau să-l dea pe mâinile împăratului Saul. Ceea ce însemna că părinţii ei şi Daniel nu erau în siguranţă mai mult decât fuseseră când slujiseră la stânele lui Nabal.

10

Se crăpa de ziuă peste întinderea pustie a Iudeii, la nord de En Ghedi. Daniel căscă, îşi trecu mâna peste barbă şi privi spre miazănoapte, apoi spre răsărit. Cât cuprindea cu ochii, din toate părțile, nu vedea decât o masă de nisip, cu excepția a câtorva petice de verdeață, unde creşteau copaci, în fundul văii, udați de ploi şi de izvoarele ce străbăteau En Ghediul, în drumul lor spre Marea cea Sărată. Când îi veni rândul să stea de strajă, se simți uşurat că acum David avea suficientă încredere în el, cu toate că, spre amărăciunea lui, ştia că nu ar fi beneficiat atât de repede de încrederea acestuia dacă nu ar fi intervenit mama lui atât de convingător cum o făcuse. David era sensibil la vorbele pline de pasiune ale unei femei.

În ciuda stânjenelii, gândul acesta îi aduse un zâmbet pe față. Făcuse bine că veniseră aici. Fiul lui se născuse în acea primă lună, şi faptul acesta părea să-l ridice în ochii lui David. În anul care trecuse de atunci, fusese tratat cu un anumit respect.

Se îndreptă de spate, nereuşind să îşi ascundă sentimentul de mândrie pe care-l simțea încă pentru faptul că dăduse naştere unui fiu. Talia era o mamă bună, cu toate că propria sa mamă părea să creadă că soția lui avea nevoie de o mulțime de sfaturi.

Scutură din cap. Postul de strajă era o evadare minunată de sub imperioasa limbă cicălitoare a mamei sale.

Un foşnet îi atrase atenția, dar erau doar câțiva iepuri care se fugăreau prin tufăriş. Se aplecă să-şi lege la loc sandala din picior şi porni mai sus pe deal, spre buza crestei. Dacă Saul şi oastea sa veneau într-aici, fără îndoială că aveau să pătrundă prin vale.

Îşi umbri privirea şi scrută drumul ce mărginea dealurile golaşe şi valea. Se opri, privi din nou, apoi se lăsă uşor înainte, în timp ce inima începu a-i bate mai repede. Întinderea mulțimii îl lăsă cu suflarea tăiată. O mulțime de oameni umpleau tot defileul, ca un stol de lăcuste înfometate, purtând stindardul lui Saul şi flamurile semințiilor fluturând în vânt.

Făcu instinctiv un pas îndărăt. Oare îl văzuseră? Compromisese siguranța familiei sale prin faptul că veniseră aici? Cât de repede îl năpădeau îndoielile. Ştia că Saul reuşise şi în alte dăți să-i dea lui David de urmă, dar nu se aşteptase oarecum să o facă şi de astă dată. Oaza aceasta le dăduse tuturor un excelent loc de refugiu prin văgăunile şi copacii de aici, prin preajma bazinului cu apă răcoroasă şi a cascadelor de la En Ghedi. Aproape că se obişnuise cu siguranța de aici.

Porni din nou înainte cu grijă şi privi în jos la oastea israeliților – soldații aleşi ai lui Saul, care-i fuseseră cândva loiali lui David. Făcu rapid o numărătoare în minte, marcându-le locația. Aveau să descopere curând tabăra lui David. Avansul pe care-l aveau nu era prea mare.

— Cât de repede înaintează? Întrebă David în timp ce-şi încrucişă brațele la piept şi-şi mângâie barba cu o mână, întâlnind privirea lui Daniel. Ignoră sentimentul pe care-l avea în pântece.

— Au pornit devreme, pentru că mergeau deja în zori. Dar înaintează greu prin nisip cu atâția oameni. Aş spune că avem niscai timp.

— Dar nu suficient să plecăm cu femeile şi copiii.

— Probabil că nu.

Aroma de lipii proaspăt coapte umplu intrarea în peştera unde stătea David. Îşi prinse mâinile la spate, îndepărtându-se de sfetnicii săi şi pornind pe cărarea şerpuitoare ce înconjura cascadele până la piscul Ibex. Luă adânc aer în piept, apoi porni mai aproape de creastă, înspre locul unde văgăuna era ascunsă de căderea de apă. Inspiră încă o dată, apoi oftă. Bine. Boarea răcoritoare a apei acoperea mireasma de pâine. Însă priveliştea femeilor ce scoteau apă din izvor şi a copiilor ce alergau încoace şi încolo pe mal îl ţintui brusc locului. Puteau fi văzuţi de la depărtare. Singurul mod de a-i proteja era să-i ascundă pe toţi în peşteri, nerămânându-i decât să spere că nu aveau să sfârşească prin a fi blocaţi şi prinşi acolo. David ştia că femeile erau o forţă care-i echilibra pe oamenii săi, dar în momente ca şi acesta, se îndoia de propria sa înţelepciune când le permisese să fie parte a cetei sale.

Îşi trecu mâna prin păr, luptându-se cu oboseala, o sfârşeală ce-l însoţea la fiecare pas. Când auzi scrâşnetul pietrelor sub paşi ce se apropiau, se întoarse. Veneau Benaia şi Ioab.

— Dacă vedeţi ceva ce mie-mi scapă, ar fi un moment bun să-mi spuneţi şi mie.

Benaia veni mai aproape, scrutând cu privirea dealurile din jur.

— Probabil că Saul va veni pe cărarea oilor, şi nu pe cărările mai abrupte de la cascade. Nu-i la fel de îngust şi e mai uşor pentru oamenii săi să-şi aşeze tabără.

— Nu-i nevoie decât de câţiva arcaşi care să coboare prin trecătoare şi să ne descopere. Dar dacă riscăm să plecăm pe cealaltă cale, pe care cred ei c-o să o luăm, or să ne vadă.

— Împărţiţi grupul şi duceţi-i departe de femei, la fel cum am făcut data trecută. Tonul lui Ioab ascundea o umbră de nerăbdare, de parcă David ar fi trebuit deja să le ştie pe toate astea.

— Ca de obicei, nepoate, ai dreptate. Vom lăsa femeile şi copiii aici, unde sunt, şi îi vom ascunde mai adânc în grotă. Lui Ahinoam nu avea să-i placă sentimentul de claustrare, dar nu avea de ales. Spune-i lui Abiatar şi celorlalţi bărbaţi să rămână

cu femeile. Ioab, du-i pe cei treizeci într-o peşteră de pe partea asta a dealului Benaia, ia-l pe Abişai. Daniel, adu-i pe cei trei oameni de încredere să mi se alăture în peştera de pe piscul Ibex. Dacă e voia Domnului, El poate salva prin mulţi sau prin puţini. Să sperăm că doreşte să o facă.

David stătea pitulat în firidele peşterii, privind afară la câteva capre ce păşteau smocurile de iarbă pe care le găseau pe ici şi colo pe stâncile acoperite de nisip. Îşi închise ochii şi se rezemă de zidul peşterii, în timp ce stomacul îi chiorăia a protest. Trecuseră ceasuri întregi de la masa de dimineaţă, când mâncase brânză de capră şi lipie, şi se întrebă cât timp aveau să-i ajungă de data asta curmalele şi migdalele din săculeţul de la cingătoare.

Păsările ciripeau în copacii din faţa peşterii, iar când se duse spre intrare, se plecă să nu tulbure somnul unui şir de lilieci. Un alt lucru de care se temea Ahinoam, cu toate că nu reuşea să o înţeleagă de ce anume se temea. Dacă ar fi fost insecte, ar fi avut dreptate să se teamă de lilieci, dar felul ăsta de lilieci nu prea aveau nicio treabă cu oamenii, fie ei bărbaţi sau femei.

Privi spre orizont, unde soarele trecuse de amiază. Cu coada ochiului surprinse o mişcare. Era Benaia. Bun. Străjerul său credincios nu avea să vină fără vreo veste.

— Saul a pornit din loc şi, după cum ne aşteptam, se îndreaptă încoace. Vin repejor, aşa că mă gândesc că vor ajunge aici într-un ceas. Ce doreşti să facem?

David privi pe lângă Benaia spre cerul de la răsărit, iar gândurile sale se înălţară spre ceruri. Cât de des îşi condusese oile prin văi abrupte sau prin apele repezi ale unui vad de curând inundat, doar pentru a-L vedea pe Iahve cum îi proteja de toate jivinele de pradă ce pândeau prin trecătorile din munte sau cum liniştea apele învolburate? Chiar şi în valea umbrei morţii, Dumnezeu era cu el. Cu siguranţă, avea să-l elibereze pe David din mâinile celui care căuta să-i ia viaţa. Trebuia

să creadă asta. Dar cu fiecare an care trecea îi venea tot mai greu să creadă asta.

O, Adonai, Tu eşti locul meu de scăpare, moştenirea mea pe pământul celor vii. Ascultă strigătul meu, pentru că sunt în mare necaz. Scapă-mă de cei ce mă urmăresc, pentru că sunt prea puternici pentru mine.

Nu exista loc de scăpare în afară de Adonai. De unul singur, nu avea să ajungă departe, şi cu toate că cetatea de scăpare nu se afla la o distanţă imposibil de parcurs într-un interval de timp salvator, suişul până la cetatea din vârful muntelui avea să dureze câteva zile. Vrăjmaşii aveau să-l împresoare şi să-l prindă mai întâi.

Îl privi pe Benaia, apoi îşi ridică din nou privirea spre ceruri, iar inima i se umplu de speranţă.

— Ei mi-au întins o cursă, dar Dumnezeu este locul nostru de scăpare şi tăria noastră. Ne vom ascunde în peşteră până vor pleca.

Benaia se încruntă, iar pe faţă i se citi îndoiala.

— Nu trebuie decât să spui o vorbă, şi vom porni la luptă împotriva lor. După cum ai spus, Domnul poate mântui prin mulţi sau puţini, şi suntem mai pricepuţi în tactici secrete decât ei.

— Şi să riscăm să-l ucidem pe unsul Domnului. Ştii care este răspunsul meu la asta.

David se alătură celorlalţi oameni ai săi din spatele văgăunii, iar speranţa i se împleti din nou cu deznădejdea.

Daniel trasă o adâncitură în pământul ce căptuşea văgăuna şi în care umbla încoace şi încolo, venind din fundul ei până aproape de gura ce se căsca la intrare. Luminat de nişte candele din lut, spaţiul îi ascundea pe câţiva dintre oamenii lui David, toţi nerăbdători şi încordaţi, gata în orice clipă să sară şi să se năpustească afară din locul acela înăbuşitor. Daniel se consolă că avea să fie cel dintâi, alungându-şi sentimentul de apăsare asociat cu această activitate frenetică.

Se uită la David, care şedea cu spatele rezemat de peretele răcoros din calcar, cu ochii închişi. Conducătorul lor le dădea impresia că nu avea nicio grijă şi că putea dormi chiar dacă s-ar fi întâmplat să se pornească vreun cutremur de pământ. Aparenta lui stare de linişte era exact opusul a ceea ce simţea Daniel acum. Cam cât mai preconiza David să mai şadă aici fără să facă nimic? Dacă îi găsea Saul pe Talia sau pe fiul său? Inima începu să-i bată mai repede când îşi închipui ce era mai rău – Talia siluită de oştenii vrăjmaşi. Categoric nu. Oamenii aceştia care-l urmăreau pe David erau compatrioţii săi israeliţi, nu un vrăjmaş străin.

Se opri în mijlocul drumului şi se răsuci, întorcând spatele intrării în văgăună. Trebuia să poată face ceva – orice să-i risipească tensiunea ce-i întindea fiecare muşchi, care-i încorda fiecare gând. Dacă se apropia mai mult de intrare, poate că putea să-şi facă o idee despre situaţia cu care se confruntau în momentul de faţă. Trecuseră câteva ceasuri de când nu mai aveau nicio veste de la un străjer. Dacă-i prinsese Saul pe toţi? De ce nu-l lăsa David să facă şi el de strajă? Poate că de fapt David nu avea chiar atât de multă încredere în el.

Gândul acesta îl deprimă chiar dacă era mai hotărât ca oricând să facă ceva, să afle ce se petrecea. Ajunsese la marginea spaţiului luminat de candele şi se opri, apoi îşi croi drumul de-a lungul zidului. Înaintă urmând meandrele pereţilor, şi apoi se îndreptă spre lumina după-amiezii ce pătrundea prin gaura de la intrare. Îşi miji ochii, se opri şi aşteptă să i se obişnuiască cu întunericul, apoi continuă uşor să înainteze, punând un picior după altul, ţinându-şi capul înclinat, ascultând.

Un geamăt greu îl făcu să se oprească. Îi ţiuiau urechile de la tăcere, după care se auziră din nou şi din nou sunete indescifrabile. Să fie un animal? Se apropie mai mult. Ochii i se obişnuiseră acum pe de-a-ntregul cu întunericul, însă imaginea din faţa ochilor îl făcu să încremenească pe loc. Acolo, ghemuit pe o piatră, şedea împăratul Israelului, cu spatele la Daniel, cu mantia căzând în jurul lui, cu coroana uşor înclinată pe cap, şi se legăna

înapoi şi înainte, mormăind. Ce pronie cerească mai era şi asta? Omul era suficient de aproape ca să-l poată atinge şi nu-l păzea nimeni.

Pe Daniel îl apucă un râs nebun, dar îşi duse repede mâna la gură, să-şi înăbuşe orice sunet care l-ar fi putut da de gol. Cu siguranţă Dumnezeu era binevoitor cu David. Îl dădea pe vrăjmaşul lui în mâinile sale! Cât de uşor era să-l înjunghie cu pumnalul pe împărat sau să-i zboare capul încoronat de pe umeri şi să i-l ducă lui David. Gândul acesta îi făcu inima să-i bată mai tare, iar genunchii aproape că i se muiară.

Ar fi uşor... dar dacă David nu era de acord? Nu, mai întâi avea să le ducă vestea oamenilor săi şi să-l convingă pe David că Dumnezeu era Cel care-l dăduse pe Saul în mâinile lui David. Atunci cu siguranţă avea să înfigă bucuros o sabie în pântecul împăratului. Şi să pună coroana lui Saul pe creştetul lui David.

— David! Cineva îl atinse pe braţ şi-l trezi pe David. Îşi ridică ochii, dintr-odată cât se poate de treaz, întâlnind privirea surescitată a lui Daniel. Împăratul e aici, spuse el în şoaptă, aplecându-se până lângă urechea lui, la gura peşterii, fără pază de corp, încearcă să se liniştească.

Saul era aici? Nepăzit? Imposibil. David se frecă la ochi şi se ridică imediat în picioare. Ceilalţi oameni veniră repede în jurul lor. David îşi aruncă doar privirea înspre chipurile lor, şi ştiu că auziseră şi ei.

— Aceasta este ziua despre care vorbea Domnul când ţi-a spus că îi va da pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale, ca să faci ceea ce ţi se pare ţie de cuviinţă cu ei, spuse Benaia, atingând cu o mână mânerul pumnalului său.

— E o ocazie perfectă, David. Omoară-l pe bătrânul împărat şi termină odată cu el. Abişai luă o candelă într-o mână, şi cu cealaltă îşi scoase sabia de la brâu. Spune doar o vorbă şi fac eu toată treaba pentru tine.

David îi privi pe toți, observând faptul că toți încuviințau din cap. Oamenii aceştia îl însoțiseră aproape de la început şi îşi doreau şi ei să se ducă acasă, la o viață normală, una care nu-i mai târa până la limita de jos a unui trai decent şi în care să nu mai fie siliți mereu să fugă dintr-un loc în altul. Trăia o viață de fugar de aproape şapte ani acum. Ce uşurare avea să fie să pună odată capăt acestui episod.

— Mă duc eu, spuse el în cele din urmă, ştiind că îl priveau cu toții, aşteptând hotărârea lui, oricare ar fi fost ea. Dacă ridica vreunul o mână împotriva lui Saul, el trebuia să fie acela, nu oamenii lui. Avea să fie învinuit de asta, de fapt, nu era deja învinuit că el era cel care căuta să-i ia viața lui Saul?

Îşi scoase pumnalul şi îi atinse vârful, verificându-i ascuțimea. Era bine. Se întoarse şi ridică o mână, oprindu-i pe ceilalți să-l urmeze. Avea să-şi croiască drum prin întuneric, ca Saul să nu observe lumina. Inima îi bătea rar, cu bătăi grave, în timp ce-şi croia drum de-a lungul zidului peşterii. Luă o curbă, privi spre intrare. Nu mai încăpea nicio îndoială, acolo şedea împăratul lui Israel pe o piatră, încercând să-şi găsească liniştea.

O mie de gânduri îl năpădiră în timp ce se apropia tot mai mult de el, cu paşi uşori, până când l-ar fi putut atinge cu mâna. *Ucide-l pe bătrânul împărat şi termină cu el.* Abişai şi-ar fi înfipt deja pumnalul în spatele împăratului, să fi fost în locul lui. Nu le pricinuise încă îndeajunsă suferință? Dacă Saul ar fi fost mort, Ionatan l-ar fi adus înapoi în palat, ar fi fost din nou împreună cu Mical şi ar fi urcat pe tron fără altă vărsare de sânge. Moartea lui Saul avea să pună capăt prigonirii lui. Şi avea să fie împărat în locul lui Saul.

Gândul acesta îi iscă o durere subită în inimă. Lucrurile puteau fi atât de diferite. Nu aşa trebuia să fie viața. Făgăduința lui Dumnezeu pentru tron nu ar fi trebuit să prevadă această viață de fugar. *Unde eşti, Doamne?*

Un geamăt urmat de blesteme îl aduseră pe David înapoi în prezent. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-şi alerteze Saul gărzile. Cu o mişcare rapidă, tăie marginea mantiei lui Saul şi se strecură tiptil înapoi, ascunzându-se în umbră.

Când se întoarse la oamenii săi, vinovăția îl năpădi precum valurile Iordanului. Saul era unsul Domnului exact ca şi el, iar David nu avea niciun drept să îl necinstească pe el sau statutul lui de împărat. Dacă Saul era pornit să-i ia viața lui David, atunci Saul era cel care se făcea de ocară. David nu îşi putea îngădui să se aplece şi să coboare la nivelul lui Saul, iar prin faptul că-i tăiase mantia, exact asta făcuse. Nu era prost. N-ar fi trebuit să facă aşa ceva, indiferent ce aveau să gândească oamenii săi.

În timp ce se apropia de lumină, întoarse petecul din mantie în mână. Firele întreţesute atârnau la margini, începând deja să se destrame acolo unde le tăiase pumnalul său. Oamenii săi veniră repede spre el când îl văzură.

— L-ai omorât? întrebă Daniel.

— Unde i-i capul? mormăi Abişai.

David ridică o mână ca să le oprească şoaptele.

— Domnul îmi interzice să fac aşa ceva stăpânului meu, unsului Domnului, sau să-mi ridic mâna împotriva lui, pentru că el este unsul lui Adonai. Ridică bucata din mantia împăratului înaintea lor, să o vadă. L-aş fi putut omorî, dar nu am vrut să o fac.

O tăcere adâncă se lăsă după cuvintele lui, dar privirile lor neîncrezătoare şi frustrate rosteau mai mult decât ar fi putut exprima în cuvinte. Oftă prelung, ştiind că nu putea face nimic să-i liniştească. Nu erau de acord cu el. Poate că aveau să-l părăsească şi ei până la urmă

Gândurile îi fură cuprinse de disperare şi se întoarse, pornind spre gura peşterii.

— Haideți, spuse el, făcându-le oamenilor săi un semn să-l urmeze. Porniră împreună, fără a-şi mai spune nimic în timp ce-şi croiau drum de-a lungul zidurilor aspre. Se opri când dădu cu ochii de Saul, dar împăratul părea în continuare că nu-şi dădea seama de prezența lor. Saul se ridică în picioare, îşi scutură praful de pe veşmânt şi ieşi la lumina soarelui.

David se îndreptă de spate şi-l urmă pe Saul afară din peşteră. Simțea cum oamenii săi se apropie şi ei, dar se opriră chiar înainte să iasă.

— Măria ta, împărate, strigă David de îndată ce Saul ajunse suficient de departe cât să nu se poată atinge unul pe celălalt.

Saul se întoarse, iar David căzu în genunchi înaintea lui şi-şi plecă faţa la pământ. Apoi se ridică şi vorbi suficient de tare cât să se facă auzit de oamenii lui Saul, pe care-i putea vedea acum pe creasta stâncoasă.

— De ce asculţi când îţi spun unii: „David vrea să-ţi facă rău"? Aceasta este ziua când vei vedea cu ochii tăi cum te-a scăpat Adonai din mâinile mele în peşteră. Au fost unii care m-au îndemnat să te ucid, dar eu te-am cruţat. Am spus atunci: „Nu-mi voi ridica mâna împotriva stăpânului meu, pentru că e unsul lui Adonai." Respiraţia i se înteţise, iar vorbele îi curgeau de-a valma. Ţinu bucata tăiată din manta cu amândouă mâinile înaintea sa, ca Saul să vadă bine. Uite, părinte, uită-te la bucata asta din veşmântul tău, pe care o ţin în mâna mea! Ţi-am tăiat colţul hainei, dar nu te-am ucis. Acum înţelege şi recunoaşte că nu sunt vinovat de nicio fărădelege sau răzvrătire. Nu ţi-am făcut niciun rău, dar tu mă vânezi şi cauţi să-mi iei viaţa.

Îşi întinse mâinile a implorare.

— Adonai să judece între mine şi tine. Adonai să răzbune răul pe care mi l-ai făcut tu mie, dar mâna mea nu se va atinge de tine. După cum spune vorba din bătrâni: „Cei răi înfăptuiesc fărădelegea," aşa că mâna mea nu te va atinge. Întâlni atunci privirea lui Saul, şi-l umplu un adânc sentiment de tristeţe. Încercarea aceasta era atât de inutilă, o imensă pierdere de vreme, de energie şi resurse. Şi pentru ce? Omul ăsta era un nebun, care umbla să prindă vântul în desagă. După cine a ieşit împăratul lui Israel? Pe cine vânezi? Un câine mort? Un purice? Adonai să judece între mine şi tine şi să facă dreptate. El să privească la pricina mea şi să-mi îndrepte sorţul. El să mă răzbune şi să mă scape din mâinile tale.

Cu gâtlejul sugrumat de emoţie şi pentru că-şi terminase vorba, David îşi lăsă braţele în jos, simţind cum înfrângerea se lasă ca un pietroi pe pieptul lui. El şi oamenii lui erau împresuraţi acum, la mila lui Saul. Se purtase ca un nebun acum că ieşise

afară spre a-i vorbi împăratului. În orice clipă putea fi răpus de-o săgeată, iar împăratul se putea declara biruitor. Dar în acelaşi timp, aşa de aproape cum stătea acum în faţa vrăjmaşului, David simţi o pace fără margini.

— Oare tu vorbeşti, fiul meu David? Cuvintele lui Saul ajunseră până la el, întrerupte de suspinele împăratului. O tăcere ciudată se lăsă peste dealurile stâncoase. Chiar şi caprele păreau să se fi oprit din behăitul lor gutural.

Abner, vărul lui Saul şi generalul oştii lui, veni lângă împărat şi-şi puse un braţ pe după umerii săi, într-o încercare evidentă de a-l susţine. Saul se eliberă de acesta şi se îndreptă de umeri, cu capul plecat într-o postură neobişnuit de umilă.

— Eşti mai neprihănit decât mine, spuse Saul. Tu te-ai purtat bine cu mine, dar eu m-am purtat cu răutate. Tocmai mi-ai spus ce mare bine mi-ai făcut. Adonai m-a dat în mâinile tale, dar tu nu m-ai omorât. Când un om îşi găseşte vrăjmaşul, îl lase oare să scape nevătămat? Adonai să-ţi răsplătească pentru felul în care te-ai purtat azi cu mine.

Saul se lăsă cu un genunchi în ţărână şi-şi întinse mâinile înaintea sa. Se pleca el înaintea rivalului său, bărbatul pe care-l ura mai mult decât orice pe lume?

— Ştiu că tu vei fi împărat şi că împărăţia lui Israel va propăşi în mâinile tale. Acum jură-mi pe Adonai că nu te vei atinge de urmaşii mei şi că nu-mi vei şterge numele din cartea neamului meu.

David se uită la poziţia lui Saul şi se simţi cuprins de un sentiment ciudat, un amestec de dezgust şi plăcere totodată. Îndărătul său, auzea şoaptele oamenilor săi. I-ar fi spus să nu-i facă asemenea făgăduinţe acestui om. Însă când îl privi pe Saul cerşindu-i îndurare, văzu faţa lui Ionatan în schimb. Ionatan, cu care încheiase un legământ pe viaţă.

— Îţi jur asta, spuse el, ştiind că nu avea să nimicească niciodată sămânţa lui Ionatan sau a lui Mical, de avea să o mai revadă vreodată. Nu promitea nimic cu privire la restul casei lui Saul, dar împăratul nu trebuia să ştie asta.

Vorbele lui părură să-l mulțumească pe Saul, care se ridică şi încuviință din cap, afirmându-şi recunoştința în direcția lui David. Apoi împăratul lui Israel se întoarse şi le porunci oamenilor săi să se întoarcă acasă.

Când plecară cu toții, David avea să-şi adune oamenii şi să găsească o cetate întărită mai potrivită.

11

Abigail aşeză farfurii cu brânză de capră, curmale şi castraveți pe masa cea joasă, apoi făcu un pas înapoi, spre a-şi admira opera. În luna de când aflase de hotărârea lui Nabal de a-i urmări pe tatăl şi pe fratele ei, făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-i facă pe plac, să se lase văzută când era prin preajmă în loc să se ascundă prin colțuri şi să evite contactul cu el. În ciuda repulsiei de a creşte un nebun drept fiu, îşi dorea, avea nevoie de un copil. Numai dacă ar fi putut să-i distragă atenția lui Nabal cu un fiu, atunci poate că viața ar fi devenit mai uşoară pentru ei toți.

Îşi frecă şalele care o dureau şi se luptă cu disperarea. Azi de dimineață aflase că nu purta copilul lui Nabal. Încă o lună trebuia să-i suporte insultele, încă o lună în care să încerce să-l mulțumească. Cu siguranță, un copil ar fi schimbat lucrurile. Numai de ar fi fost Dumnezeu îndurător şi i-ar fi îndeplinit această unică dorință.

Se întoarse când auzi un mormăit. Nabal intră, împleticindu-se în spațiul de luat masa şi se prăvăli pe divanul de lângă masa încărcată cu bucate. Părul îi era răvăşit, iar barba neîngrijită. Ochii injectați o privire şi o expresie îndurerată apăru pe fața lui. El se uită în direcția ei, apoi se întoarse şi se concentră la mâncarea ce-i fusese pusă înainte. Abigail se grăbi să-i toarne un pocal de lapte de capră proaspăt muls şi nişte

ierburi pentru mahmureala pe care ştia că o avea după o noapte în care s-a pilit cu vin.

El îi acceptă oferta fără să riposteze şi începu să-şi frământe tâmplele cu mişcări lente, ritmice, după ce-şi mâncă festinul de dimineață doar pe jumătate.

— O să fiu plecat – nu ştiu cât timp – poate o săptămână sau mai bine. Îi întâlni privirea, apoi îşi lăsă ochii să rătăcească asupra ei, iar expresia de pe fața lui îi spunea că îi era încă foame, dar nu de mâncare.

— De n-ai avea o gură atât de mare şi ai putea fi de încredere, te-aş lua cu mine. Zâmbetul lui se transformă în rânjet.

— Ultimul lucru de care am nevoie este o femeie iubitoare de Dumnezeu care să mă facă de ruşine.

Fața Abigailei se aprinse şi îşi plecă repede bărbia spre a nu-i întâlni privirea, iar mâinile i se încleştară înaintea ei. Ea era nebună? Numai prin faptul că-şi imagina că el avea să se schimbe vreodată!

— Am nevoie de tine aici, adăugă el cu vocea gâtuită. Sigur că avea să se asigure că slujitorii i se supuneau, îndeplinind fiecare moft al lui şi el ştia că ea avea să se asigure de asta. Pentru că altfel, avea să se răzbune pe ea.

— Da, domnul meu. Îşi ridică privirea, evitându-l şi privind dincolo de el. Ai nevoie de ceva înainte să pleci şi ce ai dori să fac cât timp eşti plecat?

El luă o bucată de pânză şi îşi şterse laptele de la gură, apoi o lăsă să-i cadă pe masă şi se ridică în picioare.

— Zahara îți va spune ce să faci.

Cât de mult îi plăcea să se joace cu autoritatea ei peste slujnice şi să-i sugereze faptul că întreținea relații cu ele, ceea ce, puțin spus, ea oricum suspecta. În ciuda faptului că Zahara făcea aluzii cum că tocmai contrariul era adevărat, Abigail era hotărâtă să-l prindă cu Zahara în pat. Totuşi, cumva nu se putea abține să nu se întrebe…

El înconjură masa şi se apropie de ea, până îi simți respirația duhnitoare. Degetele lui îi atinseră obrazul, apoi îi ridică bărbia

ca să-i poată întâlni privirea. Îi stătea pe vârful limbii să-i spună că era necurată, dar înainte să-şi poată deschide gura, buzele lui i le pecetluiră pe ale ei. Îi simți brațele cum o cuprinseră şi se luptă cu greața când îi simți gustul şi mirosul respirației lui. În mod normal nu îi repugna aşa, dar pe de altă parte nu o sărutase niciodată în felul acesta, dimineața, după ce băuse.

El se trase înapoi şi îi luă fața între mâini, apoi îşi înteți sărutul. O cuprinse panica la gândul că el i-ar putea cere mai mult decât îi putea ea oferi, fără să încalce legea lui Adonai. Dar o clipă mai târziu el îi dădu drumul, ca şi cum l-ar fi părăsit pasiunea.

— Asta a fost ca să-ți fie dor de mine. Un zâmbet bățos îi schimonosi fața, apoi o atinse pe nas cu un deget, care se vru un gest plin de afecțiune şi care să o lase pe Abigail înciudată şi neconsolată.

❧

— Crezi că a pățit ceva? întrebă Zahara o lună mai târziu, în timp ce Abigail torcea printr-o furcă un tort de lână de la multele oi ale lui Nabal.

Veşmântul cel nou, multicolor pe care-l țeseau era unul pe care-l poruncise prin Zahara în noaptea dinainte să plece de la ele. Modelul complicat era demn de un împărat, ceea ce i se potrivea lui Nabal de minune, de vreme ce tot se purta de parcă ar fi fost de rang împărătesc.

— Ai spus că s-a dus să vadă de oi şi să-i facă o vizită împăratului la Ghibea. O astfel de călătorie ia timp. Chiar şi acum o necăjea încă pe Abigail că Zahara fusese cea căreia i se încredințase o astfel de informație, ceva ce Nabal ar fi trebuit să îi spună direct.

— Vizitele lui sunt de obicei mai scurte. Zahara trecu firele roşii prin ghergheful războiului de țesut, cu spatele la Abigail.

În timp ce soarele încălzea această parte a acoperişului spațios al lui Nabal, se lăsă tăcerea între ele, provocându-i Abigailei curiozitatea pe care şi-o reținuse de mult. Îşi drese vocea.

— Cum ai ajuns tu să fii în casa asta, Zahara? Nu eşti din poporul nostru, şi atunci cum a ajuns stăpânul Nabal să te facă slujnica lui?

Întrebarea asta îi mocnise în inimă din cea dintâi zi în casa lui Nabal, când simțise că fata aceasta trezea interesul soțului ei într-un mod în care ea părea să nu reuşească niciodată să o facă. Zahara îşi îndreptă atenția la gherghef, de parcă n-ar fi intenționat să-i răspundă, dar în cele din urmă se îndreptă de spate şi-şi ridică ochii.

— Am fost capturată în război. Tatăl lui Nabal m-a adus. Înfruntă privirea Abigailei, apoi îşi plecă repede capul asupra gherghefului, dar nu înainte ca Abigail să-i zărească strălucirea arogantă din ochi.

— Înțeleg. O parte din ea simțea compasiune pentru fata aceea care-şi pierduse, evident, familia, dar se răzvrăti pentru faptul că Nabal îşi arăta evident favorurile față de ea. El mergea chiar atât de departe încât să facă din Abigail stăpâna casei, dar lăsând-o să simtă că, într-un anume fel, îi era inferioară fetei ăsteia. Ce s-a întâmplat cu familia ta?

— Nu ştiu. Casa mea este acum aici.

Abigail o studie pe Zahara, privindu-i înălțarea disprețuitoare a bărbiei, înainte ca aceasta să-şi plece cu respect creştetul.

— Ia spune-mi tu, Zahara, cum se face că ai fost cu soțul meu în toți anii aceştia, şi cu toate astea nu i-ai dăruit un fiu?

Fata îşi ridică privirea la ea, surpriza citindu-i-se pe față. Era o întrebare riscantă. Abigail nu ştia sigur dacă Nabal chiar se culcase cu Zahara. Dar o parte din ea îi spunea că o făcuse.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, doamna mea. Zahara nu făcu nicio încercare de a-şi ascunde disprețul din sprânceana înălțată şi batjocura ce-i crispa gura de altfel frumoasă. O şuviță din părul ei negru ca pana corbului îi ieşise de sub acoperământul din in, de pe cap. Giuvaerurile pe care i le dăruise Nabal îi subliniau frumusețea întunecată, exotică. Era înveşmântată în robe aproape la fel de scumpe ca şi ale Abigailei, iar purtarea ei, atunci când Nabal nu era prin preajmă, era aproape arogantă.

— Acum vorbim despre tine. Care este mai precis relația ta cu soțul meu?

Zahara se întinse după un alt fir colorat, cu mișcări exacte, fără să piardă nicio clipă, în timp ce la Abigail ața se înnoda, silind-o mereu să se oprească pentru a o descâlci.

— Sunt căi prin care poți să eviți să-i dai unui bărbat un fiu, spuse Zahara, ocolind răspunsul pe care şi-l dorea Abigail. Vocea ei era aproape o şoaptă.

Mâinile Abigailei se opriră, furca ei încetini.

— Cum adică? Făcuse fata asta ceva... Cu neputință! Şi totuşi...

Zahara continuă să-şi țească firul, ca şi când nimic din tot ce-şi spuseseră nu avea vreo importanță. Întâlni privirea Abigailei.

— Oamenii mei sunt şcoliți în multe privințe, unii dintre ei în moduri mai practice decât altele. Femeile pot învăța să-şi manipuleze bărbații şi există anumite căi de a scăpa de anumite lucruri care nu sunt dorite prin felurite ierburi... dacă femeia preferă să fie stearpă în locul poverii de a purta copilul unui om care nu merită să aibă moştenitori.

Inima Abigailei stătu în loc când se uită la slujnica ei, nevenindu-i să creadă.

— Ai ucide un copil nenăscut ca să-l împiedici pe Nabal să aibă un fiu?

Cu toată cruzimea lui Nabal, numai Iahve avea putere de viață şi de moarte.

Zahara ridică un umăr, fără ca privirea ei disprețuitoare să se dezlipească din ochii Abigailei.

— Deci ai fost cu el, dar i-ai ucis sămânța?

— Spui lucruri pe care eu nu le-am spus.

— Atunci vorbeşte-mi pe față şi spune-mi adevărul.

Zahara privi dincolo de Abigail, de parcă ar fi văzut ceva în depărtare, apoi îşi coborî din nou privirea la Abigail.

— Poți spune cu sinceritate că ți-ai dori ca omul acela să fie tatăl copilului tău, stăpână?

Gândul acela nu-i trecuse niciodată prin cap de altfel. Nabal era soțul ei, la urma urmei. Dar fata asta reuşea să evite cu succes

răspunsul la întrebările ei şi, în tot acest timp, reuşea de minune să o facă pe Abigail să se îndoiască de propriile dorinţe şi motive. Dar avea de ales? Nu avea nicio altă ieşire.

Abigail îşi ridică furca şi se apucă din nou să toarcă, întâlnind privirea Zaharei.

— Sigur că da.

— Ştiu ce ţi-a făcut Nabal, stăpână. Ştiu ce le-a făcut altora. Un om ca Nabal nu merită fii. Tăcerea se lăsă între ele, întreruptă doar de sunetele furcii şi gherghefului şi ale păsărilor ce ciripeau printre frunzele foşnitoare din stejar.

Stomacul Abigailei se strânse, năpădită de sentimentul familiar de disperare, ce se întetea tot mai mult sub greutatea vorbelor Zaharei. Oare avea dreptate? Un om ca Nabal nu trebuia să aibă fii? Dar dacă nu putea rămâne grea cu Nabal, nu avea să fie mamă niciodată. Oare putea trăi tot restul zilelor ei fără cel mai măreţ dar al vieţii?

Gândul acesta îi adânci şi mai mult disperarea. Se uită la Zahara, observând uşoara sfidare pe care i-o arăta aceasta din felul în care-şi ţinea umerii îndreptaţi în spate, şi în felul în care-şi ridica bărbia. Oare încerca să o manipuleze pe Abigail, la fel cum o făcuse cu Nabal în toţi aceşti ani? Cu toate astea, din cuvintele şi din tonul ei simţea bunătate şi compasiune.

Abigail îşi masă tâmpla stângă, cu gândurile învălmăşite. Oare se culcase Nabal cu Zahara sau încerca Zahara să facă să pară că o făcuse, bătându-şi joc de amândoi?

Adonai, dă-mi înţelepciune.

Era indiscutabilă influenţa păgână pe care o avusese Zahara asupra lui Nabal. Nu te avertiza legea împotriva căsătoriei cu neveste străine, care să nu întoarcă inima bărbatului de la Adonai? Oare Zahara era o nevastă străină sau o ţiitoare? Era oare ea răspunzătoare, măcar în parte, de purtarea lui Nabal? Atunci de ce părea să-i pese ei de felul în care se purta Nabal cu Abigail?

Chiar dacă încerca, ar putea oare descoperi adevărul? Nabal nu dădea doi bani pe adevăr şi cu siguranţă nu avea

să-şi schimbe acţiunile, nici nu avea să o izgonească pe Zahara din casa lui.

Gândul acela născu o durere înfundată în inima Abigailei. Îşi dorea dreptate – atât pentru cruzimea plină de egoism a lui Nabal, cât şi pentru Zahara, dacă era vinovată de nimicirea seminţei nenăscute a lui Nabal. Dar în acelaşi timp, îşi dorea ca amândoi să se pocăiască, să-i aducă pe amândoi la cunoştinţa păcii lui Adonai.

Legea se războia cu îndurarea în inima ei.

O, Adonai, ce mă fac?

David îşi petrecu braţele pe după mijlocul lui Ahinoam, care stătea cu spatele la el. Îi inhală mireasma dulce a părului ei şaten-auriu, în timp ce privirea îi alunecă la sălbăticia întinsă de dedesubt. Pământ golaş şi roşu se întindea în toate direcţiile, iar cărările înguste erau vizibile cu uşurinţă din locul lor privilegiat. Erau siguri aici, în întăritura acestei cetăţi aflate pe vârful muntelui. Un aspect pe care soţia lui cea sfioasă îl preţuia cu siguranţă.

— Un bărbat se simte mic în comparaţie cu toată această întindere, spuse David, aplecându-se aproape de urechea lui Ahinoam. Când mă gândesc la asta, îmi ridic privirea în sus şi văd că cerul este şi mai mare, şi orice altceva pare lipsit de semnificaţie. Ce este omul ca Adonai să ia seama la el?

Ahinoam îşi rezemă capul de pieptul lui David. Oftă satisfăcut când savură totul, şi frânturile unei melodii începură să-şi croiască drum prin mintea lui.

— Pustiul e mare, de parcă nu s-ar mai sfârşi, spuse Ahinoam, în timp ce vocea îi trăda o uimire la fel de intensă ca a lui. El o strânse mai aproape de sine. Poate că totuşi aveau ceva în comun. O prinse uşor de ureche, fericit să-i audă râsul melodios, un râs pe care-l auzise atât de rar în ultimul timp. Într-o bună zi, lucrurile aveau să se schimbe. Într-o bună zi, avea să-i ofere tot ce avea nevoie pentru a-i păstra mereu zâmbetul pe chip.

Vântul uşor de dimineaţă îi flutură câteva şuviţe din părul ei de braţul lui. O întoarse cu faţa la sine şi o sărută pe frunte.

— E bine să te văd împăcată, iubita mea. Îi zâmbi de sus, apoi îi dădu drumul şi se întoarse spre a mai privi o dată spre fundul văii.

Ea dădu să plece, părând gata să se întoarcă la treburile ei, apoi se opri şi-l privi, iar pe frunte i se citi nehotărârea.

— David?

El se întoarse din nou spre ea.

— Da?

Ea-şi muşcă buza, privind dincolo de el, apoi îşi plecă creştetul.

— Ce vom face când se va termina apa? Nu vreau să te îngrijorez, domnul meu, dar unele din femei îşi manifestau îngrijorarea azi dimineaţă şi m-au rugat...

— Poate că ar trebui să încetezi să îţi mai pleci urechea la îngrijorările lor.

Se simţi cuprins de vinovăţie la tonul său aspru şi la tresărirea ei speriată. N-ar trebui să sară aşa la ea, dar chiar şi într-o zi bună ca asta Ahinoam avea capacitatea aceasta de a-l dezbrăca de orice încredere în sine, amintindu-i, cât se putea de subtil, de inabilitatea lui de a o proteja pe ea, pe ei toţi.

Se îndepărtă de ea, până la marginea hăului şi privi în depărtare, spre apus şi spre miazănoapte, apoi examină din nou drumul de sub ei. Observă o mişcare – o persoană neînsoţită ce suia povârnişul muntelui, rezemându-se de toiagul său. Saul nu ar veni cu niciun chip neînsoţit. Oare îl trimisese din nou Dumnezeu pe profetul Gad, la fel cum făcuse ultima oară când rămăseseră în această cetate de pe munte, ca să le spună să îşi continue drumul?

Îi scăpă un oftat prelung şi privi înapoi la Ahinoam, aşteptându-se oarecum de la ea să se fi întors deja la adăpost. Dar când o văzu stând acolo, aşteptându-i în continuare răspunsul, porni spre ea şi o atinse pe umăr.

— Întoarce-te la femei şi spune-le să nu se îngrijoreze. Poate că nu vom sta aici atât de mult încât apa să devină o problemă.

— Ce vrei să spui? Iarăşi ne pornim la drum şi atât de curând? Vocea i se ridică, iar privirea ei alarmată îl făcu să-şi dorească să-şi retragă cuvintele. Dar nu îi putea ascunde adevărul, aşa că era mai bine dacă-i spunea.

— Nu ştiu, Ahinoam. Nu ştiu de la o zi la alta încotro mă va călăuzi Adonai. Deocamdată suntem în siguranţă aici, dar mâine s-ar putea să ne spună să plecăm din locul ăsta în altă parte. Şi ai face bine să te obişnuieşti cu asta.

El se supără când văzu privirea rănită pe care o primi drept răspuns, apoi o văzu cum se întoarce şi se îndreaptă repede spre marea de corturi. David oftă, apoi se duse să-i găsească pe Benaia şi pe Ioab, spre a se întâlni cu oricine ar fi solicitat vreo întrevedere.

12

După ce termină în sfârşit cu torsul şi vopsitul, Abigail rămase şezând de una singură sub o acoperitoare încropită pe acoperiş, ţesând fire colorate prin ghergheful războiului. În mod normal, ar fi lucrat împreună cu Zahara sau cu una din slujnicele ei, dar în dimineaţa asta se urcase aici pentru a se bucura de puţină singurătate.

Întoarcerea lui Nabal în urmă cu trei săptămâni făcuse ca toată activitatea să prindă viaţă prin toată casa. Mai erau încă cinci luni până la vremea tunsului oilor, dar între timp aveau de scos untdelemnul din măsline, curmalele de la fermierii din zonă trebuiau uscate, iar strugurii din viile din împrejurimi trebuiau tescuiţi pentru vin şi uscaţi pentru stafide. Şi pe lângă toate astea, Nabal se aştepta ca veşmintele lui să fie pregătite pentru festinul pe care avea să-l dea după ce terminau cu tunsul oilor. Toţi oamenii din cetate aveau să fie de faţă pentru a-l asculta cum se lăuda cu toate lucrurile pe care le înfăptuiseră mâinile lui.

Un fior o cuprinse la gândul acesta. Mândria lui Nabal cu siguranţă nu putea fi plăcută în ochii lui Adonai. Mândria unui om era o cursă, dacă era să se ia după cuvintele mamei ei, însă, cu toate că Abigail ştia că toţi bărbaţii trebuiau să se simtă importanţi şi respectaţi, ea se întrebă care era graniţa între nevoia aceasta şi dorinţa lor după mai mult decât li se cuvenea.

Adonai, de ce nu-şi dă el seama de toate astea?

Sigur, ea nu i-o putea spune. La fel cum nu avea să mai aducă vorba despre întrebările pe care i le spusese Zaharei, în ciuda posibilelor implicații și a dorinței ei de a ști adevărul. Nu era sigură de ce își chinuia sufletul așa. El era doar arareori binevoitor cu ea și nu știa ce înseamnă dragostea. Abia dacă se suportau unul pe celălalt. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit el era să fie sâcâit de îngrijorările unei femei.

Iar schimbarea în purtarea Zaharei o năucise. Din ziua aceea, fusese mai plăcută, mai ușor să o aibă în preajmă. Tensiunea dintre ele părea să se fi ușurat puțin, în ciuda întrebărilor rămase fără răspuns, ce continuau să se interpună între ele.

Ciripitul păsărelelor ajunse la ea în boarea dimineții, în timp ce îngenunchea pe acoperiș, lucrând cu ghergheful. Fluieră ușor drept răspuns, imitând ciripitul melodios al cintezelor și al rândunicilor, mulțumită de abilitatea ei de a suna precum păsările ce se lăsau adesea pe parapet s-o privească. Zâmbi, fredonând ca pentru sine, apoi se opri.

Un zgomot puternic de copite ce loveau galopând pământul îi atrase imediat atenția. Curioasă, își opri ghergheful și se ridică de la loc. Își netezi fusta și ieși de sub protecția cortului, apoi se duse la parapet, ca să verifice în direcția de unde venea zgomotul acela. Vedea destul de departe de pe acoperiș. Grădinile terasate împrejmuiau casa, în timp ce în ținutul lui Nabal din valea de dedesubt erau un crâng de măslini, o vie și lanuri de grâu. Hambare și grajduri îi împresurau casa, destul de mari să adăpostească o mică herghelie.

Călărețul se opri la o adăpătoare cât să-și lase calul să se adape rapid, apoi se îndreptă spre curte. Abigail își prinse fusta cu mâna și goni pe treptele din piatră spre curtea de jos, în timp ce o slugă a lui Nabal îl întâmpina pe mesager.

— Spune-i stăpânului meu Nabal că profetul Samuel a murit. Întreg Israelul se adună la Rama să-l îngroape în mormântul părinților săi. Cuvintele mesagerului răsunau prin întreaga curte. Nabal ieși din casă spre a-l întâmpina. Abigail veni mai aproape, atentă să rămână departe de ochii lui.

— Când? Nabal îşi legă cingătoarea la mijloc, iar părul îi era neacoperit de turbanul pe care obişnuia să-l poarte. Părea neîngrijit, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn, cu toate că Abigail ştia că se sculase de câteva ore.

— Profetul a murit azi dimineaţă, stăpâne. Şcoala profeţilor a trimis soli în tot Israelul cu această ştire. Am plănuit să îl îngropăm la casa lui din Rama, până la apusul soarelui, dar am vrut să le dăm tuturor oamenilor timp să vină şi să îl jelească. Aşa că îl vom îngropa înainte de apusul soarelui poimâine.

— Va fi şi împăratul acolo?

— Mă gândesc că da, stăpâne.

Gândurile Abigailei prinseră a hoinări departe. Oare avea să-şi aducă şi David oamenii să-l jelească pe proroc? Dacă era Saul acolo, avea să fie în mare primejdie. Dar dacă venea, în ciuda pericolului, probabil că avea să-şi poată întâlni iarăşi familia. Dacă Nabal avea să-i permită să-l însoţească. În cazul în care plănuia să se ducă.

Te rog, Doamne, dă să fie aşa.

Solul îşi întoarse calul şi îi dădu pinteni, pornind la galop pe porţi. Nabal rămase acolo, privind în urma lui pentru o vreme, de parcă ar fi fost nehotărât. Abigail ieşi din umbre şi se apropie de el.

— Veţi participa la înmormântare, domnul meu? Îşi păstră vocea blândă, ştiind cum se simţea în majoritatea dimineţilor, după ce băuse toată noaptea.

El o privi şi-şi trecu o mână peste faţă.

— N-am nicio treabă cu prorocii. Scuipă în praful de lângă picioarele sale. Dar dacă se duce împăratul, atunci nici eu n-am de ales. Privirea i se îndreptă în direcţia solului ce gonea departe, apoi se întoarse spre ea. Adună-ţi lucrurile şi fii gata de drum înainte să mai treacă vreun ceas. Vii cu mine.

Abigail încuviinţă din cap, îşi ascunse un zâmbet şi se grăbi să-i facă pe plac.

Bocetele celor ce jeleau ajungeau până la urechile Abigailei pe măsură ce se apropiau de cetatea Rama. Mulțimile străjuiau străzile, în timp ce negustorii îşi vindeau pe străzi mărfurile, chiar printre cei ce veniseră să îl deplângă.

— Nard fără asemuire din Orientul Îndepărtat, pentru frumoasa domniță, spuse bărbatul, îndreptând un vas de alabastru spre Nabal, în timp ce privirea trecu pe lângă el spre Abigail. Sau poate că v-ar plăcea cerceii aceştia din argint. Soția dumneavoastră va fi invidiată de toate femeile măritate din cetate. Omul zâmbi, dezvelindu-şi dinții stricați şi galbeni, când deschise o bucată de pânză şi întinse câteva perechi de cercei din argint sclipitor înaintea lui Nabal.

Obrajii Abigailei se aprinseră de căldură în timp ce-l privi pe Nabal cum descalecă de pe măgarul lui şi se târguieşte cu omul acela. Nu veniseră aici pentru a face cumpărături, dar Nabal avea o slăbiciune pentru negustorii vicleni. După câteva clipe, vârî două legături în desaga de la şaua sa şi încălecă la loc, dând pinteni asinului şi silindu-l să pornească din loc. Cu o mişcare uşoară, Abigail îşi îndemnă măgarul să facă la fel, simțind îmbulzeala mulțimii pe lângă ea. Să fi fost oare darurile acelea pentru ea, aşa cum îi sugerase omul acela sau avea Nabal să i le ofere Zaharei sau vreunui prieten sau aliat, spre a-i cumpăra supunerea?

Nabal îşi întoarse privirea la ea, apoi trase de hățuri şi apucă pe o străduță laterală, mai îngustă şi departe de mulțime. Apucară pe străzi de pământ, apoi suiră la deal, până ajunseră la marginile cetății, unde găsiră un loc care le oferea o bună privelişte asupra procesiunii din cetate, înconjurați de alții cărora le venise aceeaşi idee – să aibă o vedere mai bună.

Plânsete şi bocete spintecau văzduhul în timp ce gloata se dădu la o parte din calea oamenilor ce purtau catafalcul cu trupul lui Samuel, învelit în ierburi aromate şi fâşii din pânză de in alb. Oamenii înaintau încet şi intonau un cântec de jale până când ajunseră la o văgăună săpată într-o costişă a dealului. Bazaltul cenuşiu părea o alegere potrivită pentru un mormânt – o culoare deprimantă, ce se potrivea de minune cu dispoziția sumbră a Abigailei.

Îşi lăsă privirea să-i alunece de la prorocii ce purtau trupul neînsufleţit al lui Samuel la oamenii ce se înşiruiau înaintea şi înapoia mormântului. Dacă familia ei era aici, avea să fie aproape cu neputinţă să-i găsească. Inima i se strânse la gândul acesta.

Nabal îşi aduse măgarul mai aproape de al ei, iar ea îi simţi privirea pătimaşă. Îl privi, surprinsă de expresia neliniştită de pe faţa lui, neştiind cum să reacţioneze.

— N-am nicio atracţie pentru bocetele funebre. O privi în ochi, dar nu reuşi să vadă nimic în ochii lui negri. Le-au cântat şi pentru mama. Îşi întoarse capul atunci de la ea, de parcă recunoaşterea acestui amănunt îl stânjenea. Nicio atracţie. Spatele încordat şi bărbia lui fermă erau semne clare că îi trebuia vin şi abia îşi mai stăpânea furia.

— Îmi pare rău pentru pierderea voastră, domnul meu. Îşi ridică mâna să-l atingă de braţ, dar apoi se răzgândi.

Privirea i se întoarse la ea, iar liniile aspre din jurul gurii păreau să se mai înmoaie puţin. Apoi încuviinţă din cap, acceptându-i comentariul. Deschise gura ca pentru a spune ceva, apoi se întoarse la o mişcare ce venea din direcţia mormântului.

Urmări sunetul, privind împotriva soarelui, încercând să vadă ceva. Împăratul Saul stătea în trusoul complet de împărat, înconjurat de o mulţime mare, cu mâinile ridicate deasupra mulţimii.

— Astăzi deplângem un mare om – pe Samuel, prorocul lui Adonai, judecător şi cârmuitor, şi cel care m-a uns împărat peste voi. Făcu o pauză, până când mulţimea se linişti. Prinţul Ionatan stătea la dreapta împăratului, într-o postură umilă, cu privire solemnă. Ionatan nu avea să preschimbe înmormântarea lui Samuel într-o ocazie de a atrage mai mult atenţia asupra sa, dar părea evident că Saul era în control aici. Cu toate că eu şi Samuel am avut neînţelegerile noastre în ultima vreme, sunt convins că ar vrea să ni-l amintim din vremurile lui mai bune, când împărăţia nu era plină de certuri şi nemulţumiri. Declaraţia lui Saul o împunse la inimă, umplând-o de nelinişte. Cuvintele drese erau ţintite împotriva unor bărbaţi precum fratele şi tatăl ei, şi însuşi ginerele împăratului. Haideţi de aceea să ne amintim de viaţa lui

Samuel nu ca proroc şi judecător, dar ca om care s-a străduit să ne unească drept un singur popor sub un singur împărat – un împărat care acum stă umil înaintea voastră. Îşi plecă creştetul pentru o clipă înaintea lor, apoi îşi îndreptă un braț spre catafalcul ce purta trupul neînsuflețit al lui Samuel. Haideți să-l jelim pe Samuel şi să ne amintim tot ce a făcut pentru a-şi cinsti poporul.

Nu-L pomenise pe Adonai, nici modul în care Samuel îl respinsese pe Saul ca împărat, pe când Abigail era doar o copilă. Dar dacă ar fi ştiut că Saul avea dreptate, n-ar fi trebuit să o surprindă faptul că „umilința" lui era o aroganță prost deghizată.

— Odată ce vor rostogoli piatra peste mormânt, ne vom duce să ne închinăm împăratului, spuse Nabal, venind din nou lângă ea. Expresia neliniştită de pe fața lui fu înlocuită de un zâmbet sigur de sine când o măsură din cap până în picioare, după care îi întinse una din legăturicile pe care le cumpărase de la negustorul cel viclean. Pune-ți-le. Vreau să-i faci o impresie bună împăratului. Îi aşeză bocceluța în mână, după care se înapoie la asinul lui, fără a mai rosti o vorbă.

Bineînțeles că Nabal punea mare preț pe înfățişare. De asta venise. Dar simți că era ciudat şi oarecum prostesc să se împodobească aici, unde venise de fapt să jelească. Ar fi trebuit să-şi arunce cenuşă în cap şi să se îmbrace în sac. Dar Nabal nu s-ar fi înjosit pentru nimic în lume într-atât, nici măcar pentru ea.

Desfăcu materialul moale şi descoperi doi cercei strălucitori din argint. Şi-i puse în găurile de la urechi, apoi băgă materialul în desaga de la şaua ei, privind din nou prin mulțime. Chiar dacă îl descoperea pe fratele ei, nu i s-ar fi permis cu niciun chip să stea de vorbă cu el. Pentru faptul că fugiseră de la el, Nabal ar fi pus să-i ia prizonieri pe tatăl şi fratele ei.

Poate mai târziu.

Gândul acesta îi aduse o oarecare consolare, dar adânc în sufletul ei ştiu că se amăgea singură. Era aici pentru a-l sprijini pe Nabal, nu pentru a-şi face griji de familia ei. Dacă era voia lui Adonai, avea să-i vadă, în ciuda mulțimii. Dar de ce I-ar păsa lui Adonai de dorințele unei femei?

Îşi alungă din minte aceste gânduri când dădu pinteni măgarului şi-l urmă pe Nabal. Ei porniră la vale, în timp ce prorocii purtau trupul neînsufleţit al lui Samuel în mormânt, după care rostogoliră o piatră imensă şi rotundă pentru a acoperi gura de intrare, închizând-o.

Daniel privi piatra ce căzu peste mormântul săpat, pecetluindu-i intrarea. Se uită în dreapta sa, spre David, care stătea la adăpostul unui terebint, cu braţele încrucişate, cu privirea aţintită la mulţime. Postura sa falnică îi ascundea emoţia pe care Daniel i-o văzuse în ziua în care prorocul Gad adusese vestea morţii lui Samuel. David îşi sfâşiase hainele, iar mai târziu, când reuşiră cu toţii să coboare în siguranţă muntele şi se adăpostiră în firidele dealurilor muntoase, compuse o cântare, învăţându-l şi pe proroc canonul. David stătea acum ascultând, în timp ce şcoala profeţilor intona canonul pe voci, pentru ultimă dată.

Un fior de mândrie îl cuprinse pe Daniel la gândul că prezenţa lui David se făcea simţită aici, chiar dacă în taină, de fiecare om ce era îndeajuns de aproape pentru a auzi cântarea. Într-o bună zi, când David va fi împărat, tot Israelul va putea auzi muzica ce-l făcuse popular printre oamenii ce-l însoţeau acum.

Privirea îi alunecă apoi înapoia lui David, spre mulţime. Acolo, jos, alaiul împăratului Saul ocupa întreaga fâşie de pământ aflată în apropierea imediată a mormântului. Fiul împăratului, Ionatan, aproape la fel de înalt ca împăratul, cu statura maiestuoasă şi sobră dar, cumva, părea mai sincer decât împăratul. Daniel îşi întoarse din nou privirea la David, convins că David îşi zărise prietenul. David îşi întoarse capul în clipa aceea şi-i întâlni privirea. Făcu un semn cu capul, chemându-l la sine pe Daniel.

— Ce pot face pentru tine, măria ta? întrebă Daniel, păşind sub coroana copacului ce-l adăpostea pe David.

— Ionatan e aici. David îşi desfăcu braţele, apoi le încrucişă la loc.

— Vrei să-l aduc la tine? Sarcina aceasta nu avea să fie una uşoară, dar ar fi făcut orice pentru David.

Întrebarea-i fu urmată de tăcere, în timp ce privirea lui David rătăcea acum undeva departe.

— Nu ți-aş cere una ca asta. E prea primejdios.

Avea să fie greu să se apropie de Ionatan fără ca gărzile lui de corp să-l oprească. Dar era dispus să încerce.

— Gărzile nu mă cunosc, aşa că poate am o şansă. Benaia sau Ioab ar fi descoperiți îndată, dar eu n-am făcut niciodată parte din casa împăratului. Înfruntă privirea serioasă a lui David. Lasă-mă să încerc.

David îl studie cu o privire mai lungă, iar Daniel se simți de parcă omul acela i-ar fi putut citi gândurile inimii. În cele din urmă încuviință din cap, cu o expresie îndârjită pe față.

Daniel ieşi de sub ramurile copacului şi-şi croi drum la vale, cu mişcări hotărâte. Un măgar răgea, iar țipătul strident al unui copil îl făcu să privească în direcția aceea. Dar copilul nu era al lui. Talia era în siguranță, undeva mai în spate, împreună cu mama lui şi cu celelalte femei, într-o zonă protejată din sudul cetății.

Daniel îşi simți pumnalul la mijloc, alături de celelalte lucruri ale lui. Într-o mulțime ca aceasta, fie ea şi alai mortuar, întotdeauna se găseau oameni gata să-l jefuiască pe vreunul, fără ca acesta să-şi dea seama măcar.

Sandalele sale călcau pe nisipul de culoare închisă şi pe pietre, până ajunse la poalele dealului. Gărzile lui Saul îl împrejmuiseră, şi pe Ionatan nu-l mai putea zări. Drumul se lărgi pe măsură ce se apropie, şi băgă de seamă un şir de oameni ce înaintau, cu toții venind să se închine înaintea împăratului. Unde erau fiii lui Samuel şi restul familiei lui? Ei erau cei care trebuiau acum mângâiați, nu un împărat căruia Dumnezeu şi Samuel îi întorseseră spatele. Dar era de aşteptat ca Saul să folosească moartea lui Samuel în propriul său avantaj.

Un om voinic trecu prin dreptul lui şi-l îmbrânci într-altul de lângă el.

— Îmi pare rău, spuse omul în timp ce îşi continua drumul.

— Da, sigur îți pare, mormăi Daniel pe sub mustăți, atent să nu fie auzit. Își îndreptă umerii și se ridică pe vârfuri, încercând să vadă peste capetele bărbaților mai înalți din fața sa.

Enervat de toată îmbulzeala și nerăbdător să-l găsească pe Ionatan și să iasă din mulțime, Daniel simiți cum își pierde răbdarea. În timp ce se apropia de cel ce purta scutul împăratului și de stegari, Daniel își netezi roba și tunica și-și înălță creștetul, sperând ca ținuta sa să sugereze încredere și să-l facă să pară ca și când ar fi făcut parte din alai. Se strecură neobservat printre primii bărbați din alai și-l zări pe prinț la câțiva pași mai încolo, lângă împărat. Un țipăt ușor de uimire îl făcu să se întoarcă. O femeie cu vălul pe față stătea alături de el, cu mâna lipită de gură.

El se întoarse spre ea, apoi veni mai aproape.

— Abigail?

Ea încuviință din cap, apoi scutură din cap și arătă spre bărbatul din fața ei, ducându-și degetul la gură spre a-l face să tacă, Nabal stătea la doi pași înaintea ei, el însuși înveșmântat ca un prinț, cu umerii trași înapoi, cu o ținută mândră.

Daniel își plecă ușor capul în semn că a înțeles, apoi veni aproape de ea. Nimeni nu avea să observe, la câtă îmbulzeală era aici. Numai de i-ar fi putut vorbi. Dar o mână discretă pe brațul ei era tot ce putea face fără să-l surprindă Nabal.

O privi scurt de câteva ori, tânjind să-i vorbească. *Ești bine?* Ochii lui îi adresau întrebarea pe care nu o putea rosti. Ea dădu abia simțit din cap, dar lui nu-i scăpă dorul, tristețea profundă din expresia ei. Oare avea să o revadă? Nici nu apucase să-l vadă pe fiul său. Cumva, trebuia să-l convingă pe David să se lase aproape de pământurile lui Nabal, ca să le ducă pe Talia și pe Mica și pe mama să se întâlnească cu ea.

Veni și rândul lui Nabal să stea înaintea lui Saul, iar Daniel se făcu nevăzut, ascultând cum Nabal i-o prezenta fălos pe frumoasa lui soție. Daniel reuși să-l zărească pe Ionatan, dar prințul își îndreptase privirea spre dealuri. Neputând acum, de dragul Abigailei, să își asume riscul de a fi expus, Daniel se dădu bătut și se pierdu în mulțime, pornind înapoi spre David.

Partea II

Unul din slujitorii lui Nabal a venit şi a zis către Abigail, nevasta lui Nabal: „Iată că David a trimis din pustie nişte soli să întrebe de sănătate pe stăpânul nostru, şi el s-a purtat rău cu ei... Să ştii acum şi vezi ce ai de făcut, căci pierderea stăpânului nostru, şi a întregii lui case este hotărâtă, şi el este aşa de rău încât nimeni nu îndrăzneşte să-i vorbească.

1 Samuel 25:14, 17

David zisese: „În zadar am păzit tot ce are omul acesta în pustie, de nu s-a luat nimic din tot ce are, căci mi-a întors rău pentru bine. Dumnezeu să pedepsească pe robul Său David cu toată asprimea, dacă voi mai lăsa să rămână până la lumina zilei pe cineva de parte bărbătească din tot ce este al lui Nabal!"

1 Samuel 25:21–22

13

Abigail trecea prin cămară, ținând în mână o tăbliță de ardezie și un băț subțire de trestie, asigurându-se că cifrele se potriveau cu ale tânărului care era ispravnicul cămării. Nabal avea să verifice registrele chiar el, destul de curând, iar ea vroia să se asigure că totul era în ordine. Oftă, în timp ce se lupta să se elibereze de un sentiment de împovărare. Cât de naivă fusese în urmă cu șase luni, în ziua înmormântării lui Saul, când sperase să-și vadă familia. Cât de idealiste fuseseră gândurile ei tinere, închipuindu-și că putea să îmblânzească ea purtarea năbădăioasă a lui Nabal. Faptul că-l zărise câteva clipe pe Daniel nu făcuse decât să-i întețească dorul de casă, iar Nabal nu era cu nimic mai bun cu ea decât fusese înainte.

Își închise ochii o clipă, amintindu-și, cuprinsă de fierbințeală. Trei ani de căsătorie nu reușiseră să șteargă mai nimic din rușinea nopții nunții ei, a felului în care se purtase Nabal cu ea, a bătăilor și a umilințelor... De-ar fi învățat mai curând să-și țină în frâu limba, dacă și-ar fi dat seama mai curând că eul unui bărbat era atât de fragil...

Clipi, ațintindu-și atenția la coșul cu grâu prăjit din fața ei. Amintirile era cel mai bine să le păstreze cât mai aproape, pentru

a-i cârmui acțiunile şi vorbele, dar suficient de departe pentru a nu o răni din nou. Cicatricele de pe trup îi erau o aducere-aminte îndeajuns de convingătoare.

Făcu câteva însemne pe tăbliță şi îşi îngădui un moment în care gândurile pe care le avu îi produseră o relaxantă plăcere. În ciuda căsniciei ei dezamăgitoare, Nabal devenise aproape suportabil după ziua în care o bătuse, aproape ca şi când i-ar fi părut rău de ceea ce făcuse, cu toate că limba lui tăioasă îi spunea altceva. În timp ce atitudinile lui erau adesea deplorabile, soțul ei nu era totuşi un om neatrăgător, deşi în diminețile ce urmau nopților de băutură în exces, duhoarea respirației lui ar fi putut descărna un iepure. Dar la început, mai ales în primele zile, când răbufnise spunându-i toate lucrurile care nu-i plăceau la el, de fapt chiar visase la dragoste. Acum nu mai visa decât la pace şi făcea tot ce-i stătea în puteri să se asigure că o păstra.

Se scărpină la tâmplă cu capătul beţişorului în timp ce păşea de-a lungul unui rând cu stive de grâu, după care se îndreptă la unul de curmale uscate, apoi la unul de stafide şi smochine. Sărbătoarea tunsului oilor începea la apusul soarelui, când Nabal se întorcea împreună cu tunzătorii săi, după ce ultima din cele trei mii de oi ale sale fuseseră tunse. Petrecăreți scandalagii aveau să le umple casa şi curțile, iar vinul avea să curgă în voie din pocale de argint, pe buze şi prin bărbi. Nabal avea să fie turmentat seară de seară. Furia lui imprevizibilă era unul din lucrurile pe care se chinuia să le înțeleagă, să le domolească, sperând în van să o poată stăpâni. Numai de-ar fi putut găsi o cale să se descotorosească de pivnițele astea cu vin…

Scutură din cap, încercând să se elibereze de gândurile tulburătoare. Atât de multe emoții o copleşeau, amenințându-i pacea fragilă şi sentimentul de bine. Numai de-ar fi putut face ca totul să meargă ca pe roate, să-i țină pe toți sătui şi în siguranță…

Îşi verifică din nou lista pe care o avea în minte, se uită la tăbliță, apoi adăugă însemnările în minte. Totul era în ordine aici. Nu precupețise nicio cheltuială, nu lăsase niciun detaliu la voia întâmplării. Perfect.

Mulțumită de calculele ei, lăsă tăblița pe o măsuță joasă de lângă uşă şi ieşi la lumina soarelui. Curtea generoasă se întindea înaintea ei, unde harpişti, flautişti şi un toboşar exersau pentru seara de divertisment ce urma.

Te rog, Adonai, lasă ca totul să meargă bine.

Privi spre marginea curții, zâmbind slujnicei ce aranja flori şi conuri cu tămâie prin jurul curții, şi se duse în spatele casei, unde se înălța fumul de la doisprezece oi asezonate cu mirodenii, ce se prăjeau la proțap. Mireasma îi stârni stomacul gol, amintindu-i că trebuia să se grăbească în casă, pentru a supraveghea ultimele pregătiri pentru cină. Tunzătorii veneau lihniți de foame şi răcnind ca nişte leoaice, după o muncă atât de grea.

Îşi ridică puțin fusta de la glezne când se apropie de cuptoarele deschise, de unde se scurgea unsoarea mieilor. Frigarea înceată, fumul şi sarea aveau să ajute carnea să se poată păstra pentru zilele ce urmau. Sărbătorile lui Nabal țineau de obicei cel puțin o săptămână, două chiar, dacă era într-o dispoziție neobişnuit de generoasă.

Trei tineri stăteau la veghe lângă cuptoare. Ea le zâmbi şi le făcu un semn cu capul când trecu printre rânduri, verificând ca nu cumva mieii să se ardă pe vreo parte. Când le puse pe toate în ordine, traversă curtea spre bucătării. Zahara o întâmpină la cuptoare, unde câteva slujnice scoteau a treia porție de pâine din foc şi aşezau pâinile pe pietre, să se răcească.

— Aici erai! spuse Zahara, şi îşi şterse fruntea asudată cu dosul mâinii. Te caută Jakim. Îşi curăță mâinile prăfuite de făină cu o bucată de pânză, cu o față îngrijorată.

— Ce vrea? Ce s-a întâmplat? Tânărul păstor îi aranjase singura întâlnire pe care o avusese cu părinții ei după ce Daniel îl convinsese pe David să se mute în pustia Maonului.

Se simți asaltată de amintiri la acel gând şi oftă, simțind din nou durerea pricinuită de dorul de a simți brațele puternice ale tatălui ei în jurul său. Nu-i putea spune de abuzul pe care-l suferea în casa lui Nabal, dar îşi dădea seama după scăpărarea ochilor săi că ştia.

Toți știau. Sau cel puțin își închipuiau asta. Cu toate astea, niciunul din ei nu vorbea despre asta, pentru că nu se putea face nimic pentru a schimba lucrurile.

— Poate că atunci când vei avea un copil, Nabal va deveni un om cuminte, îi spusese mama, confirmându-i propriile ei speranțe nerostite. Însă îmbrățișarea fierbinte a mamei și felul în care evitase să o privească drept în ochi pe Abigail îi spulberă toate speranțele acelea la fel de repede. Un copil nu avea să-l schimbe pe Nabal. În afara unui miracol, nimic nu avea să-l schimbe.

— Nu știu ce vrea, doamna mea, spuse Zahara, readucând-o pe Abigail înapoi în prezent. Zahara privi spre partea din față a casei și îi făcu semn Abigailei să o urmeze, în timp ce ea porni spre coridorul dintre bucătării, ce ducea la curtea principală. Au venit niște musafiri la Nabal, lângă râul unde tundeau ei oile. Jakim a venit în grabă acasă să te caute, dar n-a vrut să spună mai mult. Vino. E la fântână, își adapă calul.

Slugile nu-i vorbeau decât arareori, și atunci, numai dacă era vreun necaz. Abigail își strecură sub acoperitoarea de pe cap o șuviță din părul ei bogat și mereu răzleț, netezindu-și veșmântul și dorindu-și ca și cutele de neliniște din inima ei să se poată netezi la fel de ușor. Își alungă deoparte toate presimțirile rele, strecurându-se între timp printre slujnice și urmând-o pe Zahara. Mireasmă de usturoi și chimion se împletea cu parfumul pâinii proaspăt coapte, ceva ce în mod firesc i s-ar fi părut apetisant, dar care acum îi întoarse stomacul pe dos. Sandalele îi loveau pietrele pătrate ce pavau curtea, în timp ce-și ridica veșmântul și tunica și aproape că fugea, pentru a ține pasul cu mersul rapid al Zaharei. Trecură prin dreptul gărzilor de la porți, spre fântâna de la intrarea în ținutul lui Nabal, și ajunseră acolo câteva clipe mai târziu, cu suflarea tăiată. Jakim stătea acolo, țesălându-și calul care respira greu și se adăpa cu apă dintr-o cuvă din piatră.

Abigail încetini pasul și își lăsă fustele jos. Îl privi țintă pe Jakim preț de o clipită, înainte ca el să-și plece privirile și să cadă în genunchi înaintea ei, cu brațele ridicate a implorare.

— Te rog, doamna mea, trebuie să faci ceva, altminteri, până dimineața orice parte bărbătească din casa lui Nabal va cădea mort.

Felul în care Zahara trase agitată aer pe nas şi teama neprefăcută a lui Jakim îi spuseră Abigailei că nu era vorba de vreo farsă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Îşi duse mâna la gât, simțindu-şi cadența rapidă a pulsului. Îşi impuse să rămână calmă. Nimic nu putea fi atât de rău încât să nu poată găsi, cu ajutorul lui Dumnezeu, o cale de a rezolva lucrurile cumva. Dar trebuia acum să asculte, să gândească.

Jakim se ridică în picioare.

— David a trimis soli din pustie, să-l salute pe stăpânul nostru, dar el s-a apucat să-i insulte. Îşi păstra vocea coborâtă, privind în jur de parcă s-ar fi aşteptat în orice clipă să apară Nabal în fața lui. Reacțiile lui i s-ar fi părut ridicole dacă nu ar fi ştiut cu siguranță că Nabal avea iscoade credincioase peste tot – cam la fel ca şi cei ce-l susțineau pe împăratul Saul, care ignorau faptul că slujeau unui împărat nebun.

— Dar oamenii aceştia s-au purtat foarte bine cu noi. Nu ne-au atins şi, în tot timpul cât am fost pe câmp lângă ei, nimic nu ne-a lipsit. Vocea lui Jakim îi întrerupse gândurile, greutatea cuvintelor lui aşezându-se adânc în inima ei. Zi şi noapte au făcut zid în jurul nostru, cât timp ne-am mânat oile pe lângă ei. Se mută de pe un picior pe altul, cu mişcări agitate, cu privirea alunecându-i apoi în spatele ei, de parcă s-ar fi temut că înseşi pietrele aveau să-l trădeze. Acum gândeşte-te şi vezi ce poți face, pentru că mare necaz îl amenință pe stăpânul nostru şi pe întreaga lui casă. E aşa un om plin de răutate că nimeni nu poate sta de vorbă cu el.

— Ce a vrut David? Întrebarea asta parcă se desprinse de nicăieri, în timp ce încerca din răsputeri să-şi depăşească propria stare de şoc. Ştia că slujitorii nu-l respectau pe soțul ei, dar era pentru prima oară când îl auzea pe vreunul vorbindu-l de rău în fața ei.

— A cerut orice i-ar fi putut oferi prin cei zece oameni pe care i-a trimis. Erau în căutare de mâncare, doamna mea.

Desigur, nevoia de mâncare pentru o adunare atât de mare de bărbaţi şi femei era o sursă de permanentă îngrijorare pentru David. Munca nesolicitată pe care i-o făcuse lui Nabal ar fi trebuit primită cu mulţumire. Chiar şi ea ştia cât de uşor se rătăceau păstorii în pustia Maon. Pământul sterp aprindea spiritele atunci când rămâneai fără merinde şi apă.

Şi o mai săgetă un gând. Oare se număra şi Daniel printre oamenii care-l întâmpinară pe Nabal? Cu siguranţă nu. Cu siguranţă avea atâta minte. Deşi trecuseră doi ani, Nabal l-ar fi recunoscut imediat pe fratele ei. Se cunoşteau unul pe celălalt de când lumea.

Îşi frecă braţele şi privi în depărtare, dincolo de Jakim, la dealurile presărate cu pietre. Disprețul pe care-l nutrea Nabal faţă de David şi loialitatea lui faţă de David nu erau niciun secret pentru cei ce-l cunoşteau pe Nabal cel mai bine. Dar demne de dispreţ sau nu, faptele soţului ei se dovedeau a fi cu adevărat grave. Oameni ca David erau înainte de toate războinici şi, ca de altfel toţi bărbaţii, pretindeau să fie respectaţi.

O crampă îi strânse stomacul şi o părăsi şi ultima fărâmă de foame. Trebuia să facă ceva. Dacă faptele lui Nabal pusese casa lor în primejdie, atunci poate că prin harul lui Dumnezeu, faptele ei puteau anula consecinţele ce aveau cu siguranţă să urmeze. Chiar şi tatăl ei şi Daniel nu aveau să fie în stare să împiedice un războinic ca David. Ştia prea bine cum era să trăieşti cu un om imprevizibil şi violent. Şi, din câte îl cunoştea pe Daniel, acesta va fi foarte fericit să alimenteze furia viitorului împărat. Nu avea să-i placă nimic mai mult decât să-l vază pe Nabal zăcând într-o baltă de sânge.

O, Adonai, ce să fac?

Atingerea Zaharei pe braţ o făcu să tresară, aducându-i gândurile înapoi.

Abigail se uită din nou la Jakim.

— Ia două sute de pâini, două burdufuri cu vin, cinci oi gata fripte, cinci măsuri de grâu prăjit, o sută de ciorchine de stafide, două sute de turte de curmale şi smochine şi încarcă-le pe măgari.

Du-te înaintea mea, iar eu te voi urma. Doar că acum calculele ei din cămări aveau să iasă greşite şi cu siguranţă că Nabal avea să o ia la întrebări, însă trebuia să-şi asume riscul ăsta. Avea să găsească mai târziu o soluţie şi o explicaţie.

Întâlni privirea îngrijorată a Zaharei şi brusc se întrebă cine era cel mai mare nebun dintre ei doi – soţul ei sau ea însăşi. Ce i-ar fi putut spune lui David pentru a-l domoli, dacă mâncarea nu avea să-i fie de-ajuns?

Îşi lipi ochii de Jakim, care încăleca deja pe calul său epuizat.

— Grăbeşte, îi spuse ea în şoaptă, în timp ce el se îndrepta în galop spre cămări.

Zahara veni mai aproape şi o privi de parcă şi-ar fi ieşit din minţi.

— Te pui în calea bărbaţilor ce-s vrăjmaşi, doamna mea? Dacă nu te ucide David, o va face Nabal.

Abigail îşi ridică veşmântul şi trecu pe lângă Zahara înapoi în casă, cu inima bătându-i într-un ritm mai alert de cât goana picioarelor ce-o purtau într-acolo. Zahara avea dreptate. Nu avea cum să-i explice lui Nabal toate astea, decât spunându-i adevărul. Şi de îndată ce avea să i-l spună, lucrurile nu aveau să stea prea bine pentru ea.

Zahara o prinse din urmă când ajunseră în curte.

— Eşti sigură că procedezi bine, doamna mea? Deşi se înţelegea din tonul vocii ei că nu încerca să o oprească. Cum ar fi putut?

— Mai degrabă îmi asum riscul de a-l mânia pe Nabal, decât să îngădui ca slujitorii noştri nevinovaţi să aibă de suferit. Îi aruncă Zaharei un zâmbet abia schiţat, reuşind să-şi ascundă frica ce-i alungă îndată şi sigur pacea din suflet. Haide, ajută-mă să mă îmbrac în veşminte ce-l vor descumpăni pe un bărbat încărcat de furie. Poate că Dumnezeu m-a făcut îndeajuns de frumoasă pentru ca omul acela să-mi îngăduie să-i vorbesc. Iar de cuvintele mele se vor lovi de urechi asurzite, atunci cel puţin voi fi murit încercând să-i scap.

14

— Încingeți-vă săbiile, fiecare din voi, până la ultimul! David însuşi se întinse după sabia pe care tocmai o terminase de ascuțit şi o vârî în teaca de la cingătoarea sa, cu mâna tremurătoare. O furie fără margini îl cuprinse. Trase adânc aer în piept, silindu-se să rămână calm, încercând să gândească la rece. Îşi ridică privirea înspre cei zece bărbați pe care-i trimisese la Nabal, auzind din nou refuzul pe care-l primiseră.

Cine-i David ăsta? Cine-i fiul lui Isai?

Nabal avea să plătească pentru insultele sale, împreună cu toți oamenii care-i slujeau.

Mulți sunt argații ce-şi părăsesc stăpânii în zilele astea. De ce să iau pâinea şi apa şi carnea pe care am pregătit-o pentru tunzătorii mei şi să le dau unor puşlamale care cine ştie de pe ce drumuri vin?

Oricine înghițea un asemenea om ca stăpân şi rămânea credincios unuia atât de nemernic nu merita să mai trăiască.

Indignarea lui David se înteți, iar sângele îi clocotea ca uleiul încins.

— Două sute dintre voi să rămână cu femeile şi cu tot calabalâcul. Restul, urmați-mă! Se uită la fețele înflăcărate ce se adunaseră acum în jurul său. Privirea îi ajunse la Daniel, al cărui

părinte, Iuda, îi sugerase această ascunzătoare în pustie şi făcuse prezentările între oamenii săi şi păstorii lui Nabal. Oare ştiuseră că aşa avea să se întâmple? Cu siguranţă ştiau că Nabal era un om fără minte. Nu spusese Daniel asta?

O umbră de suspiciune i se cuibări în minte când îl privi pe acest bărbat. În ochii lui Daniel citea încuviinţarea, iar suspiciunea subită a lui David se spulberă. Totuşi, poate că Daniel şi tatăl său erau puţin prea apropiaţi de casa lui Nabal pentru a putea fi obiectivi.

— Daniel ben Iuda, vino la mine. Soarele după-amiezii strălucea de sus peste el, aruncând umbre peste firidele stâncoase ale dealului.

Mulţimea se despărţi, făcându-i loc lui Daniel să treacă. Se opri înaintea lui David, cu mâna pe mânerul sabiei sale, părând gata de luptă.

— Da, măria ta?

— Cunoşti casa acestui om?

— Da, măria ta.

— Mă pot baza întru totul pe tine?

O privire întristată umbri chipul lui Daniel.

— Desigur, măria ta. Nu-ţi cer decât să cruţi femeile şi copiii. Sora mea se numără printre ei.

— Aşa am şi intenţionat.

Bun. Era credincios familiei lui.

— Şi atunci ce mai aşteptăm? Se făcu auzită vocea lui Ioab din spatele lui David.

Strigăte aprobatoare se înălţară împreună cu câteva chicote din rândul oamenilor săi. Dacă se grăbeau, îşi terminau treaba înainte de lăsarea serii.

— Să mergem!

Se întoarse şi porni pe cărarea ce cobora la vale, fiecare pas instigându-i furia.

— Muncă făcută degeaba – toată paza mea peste averile omului ăstuia în pustie, ca nimic din ce era al lui să nu se piardă. El mi-a răsplătit cu rău binele făcut. Fie ca Dumnezeu să se răfuiască

cu mine, cât de năprasnic o vrea, de până dimineață oi cruța vreo făptură de parte bărbătească din tot ce-i al lui!

Un vânticel ce adia din când în când îi oferea Abigailei puțină răcoare în fața soarelui arzător al după-amiezii şi îi ridica uşor vălul de pe față. Înaintea ochilor i se profila conturul măgarilor ce purtau darurile de mâncare pentru David şi oamenii săi. Poate că avea să-l înduplece. *Te rog, Adonai, fă Tu să fie îndeajuns.* Ea i-ar fi putut da mai mult, cu toate că şi aşa Nabal avea să se plângă de lipsurile din cămările lui. Ce explicație avea să-i dea pentru ceea ce făcuse?

Gândul acesta îi trimise un fior prin tot trupul, în ciuda aerului înfierbântat al zilei. Trase aer adânc în piept, inhalându-l încet, şi apucă frâiele mai strâns. Valea se întindea înaintea ei, în timp ce paşii fermi ai măgăruşului suiau cărarea de pe povârnişul muntelui. Înapoia ei venea Jakim, care insistase că doreşte să vină pentru a o proteja, în timp ce restul slugilor mergeau înaintea ei, transportând darurile. Dar cumva, în ciuda apropierii care exista între ei, se simțea singură – şi în adevăr, era. Viața lui Jakim se afla în pericol dacă David nu vroia să plece urechea la ea. Ce erau câțiva bărbați față de sutele lui David? Doar dacă nu cumva, întâmplarea făcea ca fratele sau tatăl ei să fie cu David şi să poată mijloci pentru ea.

O, Adonai, dă-mi puere. Lasă-mă să găsesc îndurare în ochii robului Tău David şi dă-mi cuvinte care să-l împiedice să verse sânge nevinovat.

Oare ce-ar fi trebuit să-i spună? Încercă în gândul ei câteva opțiuni, dar renunță la câteva posibile formulări convingătoare, în vreme ce palmele îi erau tot mai umede pe hățurile din piele, iar inima îi bătea tot mai agitat cu fiecare pas pe care-l suia pe munte. Avea să iasă bine. Trebuia să iasă bine.

Un şoim țipă deasupra capului ei, un sunet prevestitor de rele. Câteva clipe mai târziu, voci de bărbați însoțiră marşul constant de paşi ce se apropiau tot mai mult. Ea privi înainte, la locul

unde drumul făcea o cotitură mare. Măgăruşul ei ajunse la cotitură chiar când oamenii ce mărşăluiau pe jos ajunseră aproape, cu liderul lor în frunte, hotărâți şi cumpliți.

David. Cu siguranță, el trebuia să fie.

Ginerele împăratului nu avea deloc înfățişarea cu care şi-l închipuise. În poveştile pe care le auzise despre el, era şi păstor şi cântăreț şi deopotrivă bărbatul gata să verse sânge de om pentru a o lua în căsătorie pe femeia pe care o iubea. Ultima parte trebuia să o fi pregătit pentru întâlnirea cu războinicul fioros ce venea în grabă la vale, cu privirea mândră şi înverşunată. Era mult mai frumos decât Nabal, dar expresia din privirile lui era la fel de întunecată cum fusese şi a lui Nabal în seara când o abuzase în cel dintâi an de căsătorie.

Adonai, ajută-mă!

Genunchii i se înmuiară şi nu era sigură că aveau să o țină, dar continuă să-şi mâne măgăruşul ca şi până aici, după care descălecă din şa. David nu-şi încetini paşii până nu ajunse la o lungime de braț de ea. Ea trase speriată aer în piept. Era atât de aproape de ea că îi simțea forța pe care o emana, îi mirosea sudoarea. Incapabilă să stea în picioare fără să se clatine, se prăbuşi în genunchi şi-şi plecă fața în țărână.

— Măria ta, fie ca vina să cadă întru totul asupra capului meu. Te rog, îngăduie-mi să-ți vorbesc, ascultă ce are de spus roaba ta. Se opri şi-i aşteptă răspunsul, în timp ce inima îi bubuia mai trepidant decât ritmul cu care răzbea să tragă aerul în piept.

Tăcerea se lăsă între ei ca un hău fără fund. Îi simți atingerea pe capul ei.

— Ridică-te şi vorbeşte. Vocea îi era abia auzită şi răguşită, ca şi când n-ar fi putut spune mai mult.

Ea se propti în genunchi şi se aşeză pe călcâie, cu privirea ațintită la picioarele lui.

— Măria ta, rogu-te nu lua seama la acest om, la Nabal. Numele lui înseamnă „nebun" şi, într-adevăr, fără minte îi este felul. Dar eu, roaba ta, n-am văzut oamenii pe care i-a trimis stăpânul meu. Îşi lipi palmele asudate de faldurile veşmântului ei,

moment în care sunetul de paşi mărşăluiți se opri brusc în spatele lui David. Ignoră sunetele înăbuşite ale oamenilor ce trăncăneau nemulțumiți.

— Măria ta, spuse ea, ridicându-şi vocea deasupra larmei, de vreme ce Adonai te-a ferit să te răzbuni singur şi să verşi sânge nevinovat, fie ca toți vrăjmaşii tăi şi toți cei care caută să-ți ia viața să fie precum Nabal.

Îi auzi surprinderea din felul în care luă aer şi îşi ridică puțin ochii spre a-i întâlni privirea. Cum de-i veni să rostească blestemul acesta peste soțul ei? Însă vorbele îi ajunseseră pe limbă înainte să le poată opri. Mâinile îi tremurau la gândul acesta. Începu să-şi răsucească eşarfa cu care era legată la mijloc, privind din nou la picioarele lui prăfuite şi trase în sandale.

— Iar acum, măria ta, fie ca merindele acestea, pe care le-a adus roaba ta, spuse ea şi vorbi repede, înainte ca el să apuce să o oprească, să fie primite de tinerii care te urmează. Rogu-te, iartă greşeala robului tău. Adonai va face cu siguranță ca urmaşii măriei tale să dăinuiască, pentru că tu lupți luptele lui Adonai. Fie ca măria ta să nu fie găsit niciodată înfăptuind fărădelegea. Chiar dacă vrăjmaşii tăi te vor urmări şi vor căuta să-ți curme viața, Domnul Dumnezeul tău te va ocroti, iar viețile vrăjmaşilor tăi El le va nimici, le fel cum piatra ce zboară din praştie îşi loveşte ținta. Atunci când Adonai va împlini tot binele pe care El ți l-a făgăduit şi te va unge cârmuitor peste Israel, măria ta nu va purta osânda de a se fi răzbunat de unul singur sau de a fi vărsat degeaba sânge nevinovat.

Trase adânc aer în piept, silindu-se să se liniştească, dar nu-şi putea împiedica trupul să nu tremure. Îşi făcu mâinile ghem, se uită drept la el, dar apoi vorbi în şoaptă:

— Când Adonai va aduce toate aceste lucruri bune peste tine, măria ta, atunci aminteşte-ți de roaba ta. Îşi plecă repede privirea şi-şi puse amândouă mâinile pe genunchi, dar nu înainte să zărească o un zâmbet schițat pe buzele lui. Furia lui se risipise, iar cuvintele ei fuseseră ascultate.

Mulțumesc, Adonai. Se simți cuprinsă de uşurare şi se înfioră.

— Lăudat fie Adonai, Dumnezeul lui Israel, care te-a trimis azi să îmi ieşi în cale pe drumul acesta. David se plecă să o atingă pe umăr, iar când ea îşi înălță din nou ochii la el, îi întinse mâna. Iar tu fii binecuvântată pentru judecata ta bună, pentru că m-ai oprit azi să vărs sânge şi să mă răzbun cu mâinile mele. Altfel, pe Domnul Dumnezeul cel viu al lui Israel, care m-a oprit să îți fac rău, de n-ai fi venit repede în calea mea, niciun singur bărbat din casa lui Nabal nu ar fi rămas în viață până în zori.

Îşi puse mâna într-a lui şi-l lăsă să o ajute să se ridice în picioare. Se clătină în fața zâmbetului degajat de pe fața lui, iar el o strânse imediat mai tare de mână. Fața i se îmbujoră la atingerea lui, oricât de nevinovată, iar când se uită în ochii lui, citi în ei aprecierea sinceră, care grăia mai mult decât îndrăznea el să rostească. Îşi plecă repede ochii atunci când el îi eliberă mâna.

— Du-te acasă în pace. Am auzit vorbele tale şi voi face după cum doreşti. Se îndepărtă de la ea şi îşi prinse mâinile la spate.

Gestul lui o făcu să-şi ridice din nou ochii la el. Zâmbetul de pe față îi dispăruse, dar ochii lui nu se dezlipiră nicio clipă de la ea. Încuviință din cap, recunoscătoare, iar impactul a tot ceea ce tocmai se întâmplase o atinse cu o forță ce aproape că o aruncă din nou în genunchi. David îi primea darul, dar o trimitea acasă. Acasă la Nabal, la soțul ei. La Nabal, la fiul nebun al lui Belial.

Iar în zori trebuia să îi mărturisească acestuia tot.

15

Inima îi bătea cu putere în piept lui Daniel în timp ce urmărea schimbul de vorbe dintre David şi sora lui, şi încetini puţin când ea-şi încheie cuvântarea, iar David o ajută să se ridice în picioare. De ce venise? Dacă ar fi lăsat lucrurile aşa cum erau, ar fi eliberat-o din căsătoria ei imposibilă cu soţul ei incorigibil. Şi după cum o privea David acum, poate că avea chiar o şansă să se alăture cetei lor şi să se căsătorească cu cel ce avea să fie în curând împărat. Era mai bine să fie una din multele neveste ale lui David decât să rămână măritată cu un dement.

Mâinile i se încleştară şi îşi înghiţi cu greu tot noianul de întrebări pe care ar fi vrut să i le pună. Nu, ea venise din credincioşie, şi poate că făcea ea bine într-un fel. Nu i se cădea lui David să verse sânge fără rost.

Gândul acesta reuşi să astâmpere căldura ce-i încinse trupul, şi izbuti să îşi croiască drum printre câţiva dintre oştenii lui David, până ajunse lângă acesta.

— Deci ne întoarcem, măria ta? Ştia răspunsul, dar o parte din el vroia să-l audă confirmat. Poate că David putea fi convins să-l ucidă doar pe Nabal.

— Da, spuse David, cu privirea încă ţintită asupra Abigailei. Ea este soţia omului?

— Da, măria ta. Abigail este totodată şi sora mea.

Cuvintele lui îl făcură pe David să-şi întoarcă capul pentru a-l privi pe Daniel în ochi.

— Într-adevăr? Părea că ar fi vrut să spună mai multe, dar apoi se întoarse spre a privi din nou la Abigail.

— E prinsă într-o căsătorie cu un om plin de răutate. Iartă-mă pentru vorba aceasta, măria ta, dar uciderea lui Nabal... aş fi vrut să o eliberez de asta.

Pe faţa întunecată a lui David se zări o tresărire. Abigail stătea lângă măgăruşul ei, de parcă nu se grăbea deloc să încalece.

— Din nefericire, spuse el în cele din urmă. Făcu doi paşi înainte, apoi se opri şi se întoarse spre Daniel. Vezi să ajungă în siguranţă la poalele muntelui.

Daniel ezită, gândindu-se dacă să mai spună ceva, să încerce să-l convingă pe David să-i permită să-l ucidă pe Nabal. Dacă Nabal ar fi fost mort... Dar nu putea continua cu gândul acela. Ar fi fost vinovat înaintea lui Dumnezeu, şi Abigail nu l-ar fi iertat niciodată pentru asta, chiar dacă era spre binele ei.

El se îndepărtă de David, şi veni lângă sora lui.

— Abigail, sora mea.

Ea tresări de parcă ar fi fost uimită şi-l privi în faţă.

— Daniel! În următoarea clipă se aruncă în braţele lui, iar el se temu puţin că avea să înceapă să plângă, aşa cum făcea soţia lui Talia, din când în când. Dar ea se desprinse de el o clipă mai târziu şi-l ţinu la o lungime de braţ înaintea ei, zâmbindu-i, şi un sentiment de uşurare i se citi pe faţă.

— Am sperat atât de mult să te văd aici. E şi tata cu tine? Ce mai fac mama şi Talia? A trecut atâta timp... Vocea i se stinse şi privi dincolo de el.

— Tata a rămas cu bagajele. Observă o roşeaţă pe obrajii ei. Sau să fi fost căldura soarelui? Se uită în direcţia privirii ei şi-l văzu pe David care continua să stea unde-l lăsase, privindu-i.

— I-ai atras atenţia, îi spuse Daniel în şoaptă. Dacă ne-ai lăsa măcar să-l ucidem pe nemernicul acela de bărbatu-tău...

Ea îl străfulgeră cu privirea, în care i se citi o înverşunare subită.

— Nu spune astfel de lucruri, Daniel! Ştii că numai Iahve are putere de viaţă şi moarte. Dacă Nabal ar fi un vrăjmaş precum filistenii, ai avea o scuză, dar el nu-i decât un om fără minte. Şi-apoi, v-am dat ceea ce aţi cerut. Te rog, nu risca să faci vreun rău ca să-mi fie mie bine. Nabal e puternic şi îl sprijină pe împăratul Saul. Te-ar ucide cu mâna lui sau ar pune să fii ucis de-ai încerca şi numai să-l vatămi.

— Nu şi dacă l-aş ucide mai întâi! Crezi că suntem nişte femei slăbănoage? Nu-şi putu stăvili tonul înveninat. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca sora lui să-l dojenească în faţa oamenilor lui David.

Ea păli, şi o privire chinuită îi apăru pe faţă.

— Ştii că nu cred că ai fi slab, Daniel. Îşi plecă creştetul, cu vocea joasă, iar umerii îi căzură înainte într-un gest subit de înfrângere. Iartă-mă.

— O ajuţi pe sora ta să încalece, ca să se poată întoarce acasă înainte de lăsarea nopţii, sau trebuie să o ajut eu? Vocea lui David se făcu auzită din spatele lor, luându-i pe amândoi prin surprindere. Daniel se întoarse, dar nu înainte să audă icnetul scurt scos de Abigail şi să-i surprindă îmbujorarea evidentă de pe chip.

— Stăteam şi noi puţin de vorbă, măria ta, spuse Daniel, grăbindu-se să-şi ascundă sentimentul de stânjeneală ce-l cuprinse subit. M-a întrebat de soţia mea şi de părinţii noştri. Îşi plimbă privirea de la David la Abigail. Nu i-a mai văzut de mai bine de un an.

— Atunci va trebui să le aranjăm o întâlnire. David apucă hăţurile măgăruşului şi îi făcu un semn cu capul lui Daniel. Părea dornic să o vadă plecată, cu toate că nu părea să-şi poată dezlipi ochii de la chipul ei.

Daniel o instală pe Abigail pe spatele măgăruşului ei, dar David fu cel care conduse animalul. Îl îndreptă spre cărarea ce cobora de pe munte, apoi îi întinse ei hăţurile. Cinci slujitori, patru mergând pe lângă ea şi unul pe un alt măgăruş cenuşiu, o însoţiră.

— Vom trimite animalele înapoi de îndată ce vom fi transportat toate merindele în tabăra noastră, spuse David, stând lângă ea, de parcă nu s-ar fi putut despărţi de ea. Poate că i-am putea trimite pe tatăl tău şi pe Daniel... dacă asta nu te pune

în pericol. Îşi puse o mână pe coama măgăruşului. Crezi că se poate? Privirea pe care i-o oferi el era una plină de interes, iar Daniel ştiu că David nu pierduse nicio vorbă din conversaţia lor. Ştia că ea se întorcea la un om fără minte, plin de răutate.

— Mulţumesc, spuse ea, dar lui Daniel nu-i scăpă crisparea îngrijorată din privirile ei. Se va observa că măgăruşii sunt mai puţini la număr.

La fel ca şi a bucatelor pe care le adusese. Cât de îndeaproape era urmărită? Oare Nabal îi supraveghea fiecare mişcare? Gândul acesta îl înfioră.

— Eşti în siguranţă, Abigail? Felul în care David rosti numele ei îi amplificară lui Daniel gândurile sumbre. Nu era deloc în siguranţă. Mai ales ea. Veni mai aproape, venindu-i să o tragă jos de pe măgăruş şi să o ducă cu el înapoi în tabără. Nabal n-avea decât să încerce să o ia de la ei. Avea să fie mai mult decât fericit să-i taie beregata omului aceluia.

— Eu n-o să-i spun lui Nabal de întâlnirea noastră din seara aceasta. Va fi prea beat să bage de seamă. Cuvintele ei păreau să-l mulţumească pe David, dar Daniel nu putea fi convins la fel de uşor. N-ar fi trebuit mai bine să o urmărească până acasă, să aştepte în umbră şi să-l omoare pe Nabal chiar în patul lui?

— Atunci mergi în pace.

Daniel auzi cuvintele lui David peste gândurile ce i se învălmăşeau în minte. În timp ce David se îndepărtă de lângă sora lui, Daniel interveni şi o apucă de mână.

— Ai grijă, Abigail. Se uită la ea, dar privirea ei era dincolo de el, apoi se întoarse la drum.

— Roagă-te pentru mine, Daniel. Dădu pinteni măgăruşului şi porni la drum, lăsându-l în urmă.

Abigail se întoarse acasă, se duse repede în iatacurile ei şi îşi luă un veşmânt nou, curat, mai puţin ornamentat. Era paralizată de îngrijorare. Nu avea să-i spună lui Nabal ce făcuse. Nu în seara asta. Cam atât era adevărat din tot ce-i spusese lui David.

Dar a doua zi, când aveau să-l lase aburii vinului, trebuia să-i spună lui Nabal ce făcuse. Altfel, când avea să reînceapă obsesiva numărătoare a avuțiilor sale, avea să găsească lipsa din provizii şi va da vina pe slujitori. Nu îi putea lăsa să sufere din cauza ei.

Ea se rezemă de zidul din calcar rece din interiorul dormitorului ei şi trase adânc, prelung aer în piept. Viața ei se putea sfârşi curând. Un fior involuntar o cuprinse din creştet până-n tălpi, şi toată puterea i se scurse, precum uleiul din teasc. Într-adevăr, se simțea strânsă din toate părțile, sfâşiată între loialitatea față de familia ei şi loialitatea față de omul cu care se căsătorise. Cât de naivă fusese să-şi închipuie că-l putea schimba.

Prin fereastra deschisă pătrunse aroma de miel fript, iar perdelele fluturară uşor în vântul răcoros al serii. Îşi şterse amândouă mâinile de tunică şi i se opriră în dreptul pântecului, unde ar fi trebuit să poarte un prunc. Singura ei părere de rău în toată povestea asta era faptul că nu născuse niciodată un fiu. Oare ar fi tratat-o Nabal altfel dacă ar fi avut copii? I-ar fi putut câştiga dragostea atunci? Sau era stearpă din frica ce i-o purta?

Țipete şi râsete gălăgioase se amestecau cu muzica ce venea din curtea din față. Nabal şi păstorii lui probabil şedeau acum în jurul curții, pe băncile din piatră de calcar, în timp ce slujitorii îi îmbiau cu vin şi brânză şi le spălau picioarele. Aveau să fie deja amețiți înainte să ajungă în sala unde-i aştepta festinul. Abigail îşi închise ochii şi se rugă pentru putere. Trebuia cumva să treacă de noaptea asta, fără să scoată o vorbă despre ceea ce făcuse. Oare se putea confesa Zaharei şi să aibă încredere că avea să-şi țină gura?

O undă de îndoială îi tulbură sufletul şi căzu în genunchi, în rugăciune, ridicându-şi mâinile înaintea singurului care o putea ajuta în momente ca acestea. În mod straniu, câteva clipe mai târziu se ridică de acolo cu inima împăcată, cu toate că ştia că pacea era doar vremelnică. Păşi în sală şi se îndreptă spre sala de mese pentru a încheia pregătirile de festin. Avea să stea departe de bărbații cherchelițti, cu speranța că Nabal nu va trimite după ea, înainte să apuce să se strecoare înapoi în dormitorul ei, unde să doarmă în pace pentru o ultimă noapte.

16

David îşi struni lira, ciupind o melodie nouă, aşezat lângă foc cum stătea, la gura peşterii pe care o împărţea cu Ahinoam, cu sfetnicii săi şi cu familiile acestora. Oamenii săi se adunau în pâlcuri, unii dintre ei cu soţii şi copii, alţii jucând diferite jocuri între ei, cu toţii mulţumiţi şi fericiţi de darurile pe care le primiseră din mâinile Abigailei. David îşi înălţă privirea de la strune, aruncându-i o privire lui Ahinoam, care şedea torcând lână şi sporovăind cu câteva femei. Probabil că acum îi umpleau toate urechile cu văicărelile lor, cu care mai târziu ea avea să vină la el sau aveau să-i ofere mai multe lucruri de care să se îngrijoreze decât avea nevoie. Maxilarul i se încordă la gândul acesta, iar mâinile strânseră mai tare cadrul lirei. Oare Abigail era la fel de alarmată, la fel de uşor de impresionat de temerile altor femei?

Îşi întoarse privirea de la soţia lui şi oftă. Îşi plecă creştetul peste instrumentul său şi încercă să îşi umple gândurile cu o nouă cântare. Dar tot ce vedea în faţa ochilor era o femeie a cărui frumuseţe îl fermecase cu totul, ale cărui cuvinte îl împiedicaseră să verse sânge nevinovat. De ce trebuia să fie nevasta altui bărbat?

Deja ai o soție – de fapt, chiar două. Dar împărații își luau multe neveste. Iar Dumnezeu îi promisese împărăția… într-o bună zi.

Își ridică privirea și-i văzu pe Iuda și pe Daniel, tatăl și fratele Abigailei, apropiindu-se. Mâinile i se opriră pe strunele lirei, și o puse la picioarele sale, timp în care cei doi ocupară locurile libere de lângă el.

— Te rog, nu te opri din cântat din cauza noastră, măria ta. Vocea suavă a lui Iuda îi amintea lui David de vocea propriului său tată, ceea ce-l făcu să-l simpatizeze pe om.

— Cântarea nu vrea să vină, așa că e mai bine să o pun deoparte deocamdată. Îi zâmbi bătrânului, privindu-l acum dintr-o cu totul altă lumină. Datoria omului fusese cu adevărat mare dacă îl făcuse să-și dea fata frumoasă și deșteaptă pe mâinile unui bărbat precum Nabal. Fie asta, fie fusese înșelat cumva. Ce pot face pentru tine? Nimeni nu venea vreodată la el fără motiv, fără să dorească ceva.

— Deocamdată, nimic. Doar vorbeam cum am putea-o ajuta pe Abigail. Iuda se prăbuși pe unul din locurile din piatră cu agilitatea unui om mult mai tânăr, dar în ochi i se putea citi lupta intensă din suflet și multele suferințe prin care trebuie să fi trecut.

— Cum să o ajutăm? E în grija soțului ei acum. Nu e în grija ta. David își întinse picioarele înaintea sa și le așeză unul peste celălalt la glezne, iar brațele și le încrucișă la piept. Celălalt nu trebuia să știe că și gândurile sale zăboviseră tot asupra uimitoarei fiice a lui Iuda.

— Un om nu încetează nicio clipă să-și facă griji de copilul lui, mai ales dacă e o fiică… mai ales atunci când omul e răspunzător pentru căsătoria ei cu un om fără minte. Durerea alegerilor din trecut se lăsă în privirea lui Iuda. Își trecu o mână peste barba căruntă și lăsă să-i scape un oftat ce grăia despre înfrângerea sa profundă și personală.

— Probabil că nu. David își desfăcu brațele și-și privi îndelung palmele. Își ridică ochii și întâlni privirea lui Iuda. Vrei să îmi povestești despre asta?

Nu avea să-l întrebe decât o singură dată şi, cu toate că curiozitatea lui îl mâna să caute răspunsuri, nu avea să insiste. Problemele unui bărbat erau numai ale lui.

Iuda îşi încleştă mâinile în poală, cu privirea ațintită în pământ.

— N-o să te împovărez cu amănunte, David. Îşi ridică privirea. E îndeajuns să spun că datoria tatălui meu a trecut la mine. Am fost slugile lui Simon, tatăl lui Nabal, toată viața. Servitutea a trecut mai apoi asupra lui Daniel şi Abigail, până când Simon mi-a oferit şansa de a-mi şterge datoria. A văzut frumusețea Abigailei şi a sperat ca duhul ei neprihănit să îl schimbe cumva pe fiul lui. Tot ce am făcut a fost să o logodesc pe Abigail cu tânărul acela. Ştiam că Nabal era puțin cam pezevenghi, dar nu mi-am dat seama cât de plin de răutate poate fi. Când Daniel m-a convins până la urmă să caut să pun capăt căsătoriei, era prea târziu. Nu ştiu cum, dar Nabal a aflat de intenția mea, şi-a anunțat planul de a veni după ea, apoi a furat-o. A dus-o în cortul de nuntă fără martori şi fără binecuvântarea preotului, iar eu n-am putut face nimic.

Instantaneu David îşi strânse pumnii când auzi vorbele lui Iuda, până realiză că nu putea schimba cu nimic trecutul omului. Se îndreptă şi-şi puse amândouă mâinile pe genunchi, nereuşind să împiedice văpaia indignării ce-l cuprinse.

— Dacă Israel ar fi ținut Anul Sabatic aşa cum a intenționat Dumnezeu, datoria ta ar fi fost ştearsă. Fiica ta n-ar fi fost silită să plătească în felul acesta pentru datoria ta.

— Da, măria ta, dar obiceiul acesta este aproape o amintire, o tradiție legendară. Nimeni nu o mai socoteşte importantă şi poate n-au socotit-o niciodată altminteri.

— Asta va trebui schimbat într-o bună zi. David îşi trecu mâna peste ceafă. Dar desigur, asta nu te ajută cu nimic pe tine în situația de față.

— În afară de moartea lui Nabal, tare mă tem că nu mai pot face nimic s-o ajut pe Abigail a mea. Privirea mâhnită a lui Iuda îl îndureră pe David.

— De m-ai lăsa să-l ucid pe nebunul ăla, am putea-o aduce aici. Sunt sigur că mulți bărbați o vor socoti o nevastă de treabă.

Vorbele pătimaşe ale lui Daniel se potriveau de minune cu văpaia din privirile lui. Dar ea nu mă lasă să mă ating de el.

David mustăci un zâmbet.

— E destul de căpoasă, nu? Pe chipul lui Daniel văzu cum o uşoară stânjeneală se împleti cu roşeaţa ce-i coloră trăsăturile bine conturate. Nu-ţi face griji, prietene, înţeleg prea bine soarta celor ce au de-a face cu femei greu de înduplecat.

Daniel se relaxă vizibil şi îi zâmbi drept răspuns lui David.

— Sora mea ştie ce vrea, dar în acelaşi timp e credincioasă şi supusă. E o nevastă prea bună faţă de ce merită Nabal.

— Asta-i părerea ta. David privi pe lângă el, iar privirea i se odihni o clipă asupra lui Ahinoam, care şedea încă cu femeile, torcând lână şi ascultându-le sporovăiala. De ce nu putea semăna mai mult cu sora lui Daniel, pe care acesta sărea atât de repede să o apere? Dacă vrei să-mi sugerezi să trimitem pe careva să-l ucidă pe soţul ei, mă tem că nu te pot ajuta. I-am dat femeii cuvântul meu.

— Oare s-ar schimba cuvântul tău dacă ai şti că viaţa ei e în primejdie? Întrebarea abia auzită a lui Iuda îl tulbură pe David, frământându-l. Cine ar îndrăzni să-i facă rău unei femei atât de frumoase, de respectate?

— Crezi că bărbatul acela i-ar putea face rău propriei sale neveste? Auzise despre asemenea lucruri, dar nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Bărbaţii nu aduceau vorba despre soţiile lor decât dacă aveau să se plângă de ceva, dar majoritatea dintre ei nu ar fi adus vreo vătămare corporală unei femei. Cu siguranţă Nabal nu era într-atât de nebun.

— E în stare de orice. De când a murit tatăl lui, acum trei ani, a devenit cel mai cu vază şi mai puternic om din tot Maonul şi Carmelul la un loc. Şi bea prea mult. Am văzut cum a bătut un om pentru o nimica toată. Daniel se aplecă înainte, pe marginea pietrei pe care şedea, cu mâinile încleştate înaintea lui. Sunt convins că ea nu se află în siguranţă.

David se ridică în picioare, aceste informaţii reuşind să-l incite. Se îndreptă spre foc, după care se înapoie la scaunul său

din piatră. Ea nu-i răspunsese de fapt la întrebarea pe care i-o pusese în legătură cu exact acelaşi lucru. Pur şi simplu îl asigurase că nu avea să-i spună în seara asta lui Nabal ce făcuse. Oare asta însemna că avea să-i spună mâine? Femeie fără minte! Dacă tatăl şi fratele ei aveau dreptate, ea-şi ticlui cuvintele anume să-l liniştească, să nu se simtă îmboldit să o apere.

Dar se simțea îmboldit, şi nevoia de a o proteja de orice rău pe care poate Nabal îl avea în vedere pentru ea se învolbură în el cu o putere care-l lăsă cu suflarea tăiată. Se opri lângă foc şi îşi întinse mâinile într-o încercare zadarnică de a-şi alunga fiorul rece care-l cuprinsese. Daniel avea dreptate. Ceva trebuia făcut, în ciuda asigurărilor Abigailei de a-i salva pe toți cei din casă.

Le întoarse spatele celor doi oameni ce şedeau în aşteptare înaintea lor, şi se uită de la unul la altul.

— Ia-l pe Benaia cu tine, spuse el, cu privirea țintă la Daniel, şi urmăreşte casa, orice semn de tulburare. Dacă sora ta face aşa cum mă tem eu că ar putea face şi îi spune soțului ei tot ce a făcut azi, iar dacă el răspunde cu mânie la spusele ei şi îi pricinuieşte vreun rău, atunci ucideți-l, şi pe ea să o aduceți la mine.

— La tine, măria ta? spuse luda şi-l privi întrebător.

— Da. Dacă eşti silit să-l ucizi pe soțul ei, va avea nevoie de protecție. Sunt dispus să i-o ofer. Semnificația vorbelor sale îl lovi din plin. Oare chiar era dispus să îşi mai ia o soție? Dar erau mici şansele ca Benaia să fie nevoit să-l omoare pe Nabal. Dacă e în siguranță, lăsați-o în pace.

Gândul acesta îl lăsă însă ciudat de pustiu.

Păsările ciripeau în fața ferestrei Abigailei a doua zi de dimineață, când răsăritul colorat în roz şi tonuri de galben luminară cerul albastru. Nabal nu avea să se trezească înainte ca soarele să urce câțiva coți pe cer, însă Abigail se ridică din aşternut cu toate acestea, ştiind că ziua aceasta avea să-i fie hotărâtoare. Se rostogoli pe marginea rogojinii ei înălțate şi împinse pernele deoparte.

Somnul o ocolise cea mai mare parte a nopții, alungat de vise chinuitoare. Dar nu putea face nimic acum ca să schimbe situația.

Se ridică şi se duse la geam pentru a privi la frumusețea priveliştii din curtea privată a familiei. Semnele festinului cu băutură al lui Nabal de peste noapte puteau fi văzute prin toată casa, inclusiv după petele revărsate peste dalele din piatră ce pavau această curte retrasă. După ce păstorii săi plecaseră la caselor lor, Nabal venise împleticindu-se în curte şi leşinase pe jos. Burduful de lemn pe care-l cărase cu sine se vărsase pe jos, împroşcând piatra de calcar. Abigail auzise vânzoleala din iatacurile ei şi le poruncise slujitorilor să-l ducă pe Nabal în patul lui. Începură să curețe curtea, însă Abigail îi trimisese la culcare. Aveau suficient timp la îndemână să frece totul azi, după ce se trezea Nabal.

Se întoarse de la geam şi se îmbrăcă cu repeziciune. Zahara, cu ochii înfundați în orbite, apăru la uşa Abigailei în timp ce tocmai punea capacul pe borcanul cu fard de ochi.

— Ai dormit ceva? o întrebă Zahara, păşind în odaie cu o tavă cu brânză, curmale şi lapte proaspăt de capre.

— Întrucâtva. Rău, cum era de aşteptat, cred. Abigail luă o felie de brânză moale de capră şi ciuguli dintr-un capăt al ei. Un lucru era adevărat despre Nabal – îi plăcea să mănânce bine şi să aleagă numai mâncare foarte bună pentru mesele sale. Părinții ei nu o duseseră niciodată atât de bine.

— N-o să te răzgândeşti? Nu trebuie să afle, stăpână. Pielea măslinie a Zaharei descria nişte cearcăne neobişnuite sub ochi. Se temea de siguranța Abigailei sau îşi păzea propria piele?

— Nu trebuie să-ți faci griji, Zahara. Nu o să trădez faptul că mi-ai dat o mână de ajutor. Hotărâse acest lucru în clipa când acolo, pe munte, văzu înverşunarea din ochii lui David şi îşi spusese că nu putea da vina pe nimeni altul decât pe ea însăşi. Niciun slujitor nu trebuia să sufere din cauza deciziei ei. Avea să treacă singură prin această situație de mare cumpănă.

— De tine îmi fac griji, stăpână. Ultima oară aproape te-a ucis. Ştii de ce e în stare. De data asta va merge la sigur. Zahara puse tava pe o măsuță joasă şi se lăsă să cadă pe podea, de parcă ar fi lăsat-o toate puterile. Dacă te ucide pe tine, de noi ce se alege?

Deci chiar *îşi făcea* griji de propria ei soartă. După cum suspecta şi Abigail. Dar apoi, Abigail nu o putea învinovăţi. Zahara devenise tot mai agitată cu privire la persoana lui Nabal în ultimele luni, iar Abigail se întreba tot mai des dacă nu cumva avea să se trezească într-o bună zi că Zahara a fugit de acasă.

Abigail se aplecă şi o atinse pe Zahara de braţ, întâlnindu-i privirea.

— Dacă mi se întâmplă ceva, să nu rămâi aici. Fugi la David şi întreabă de fratele meu Daniel. Ei te vor apăra. Numai de putea face şi ea acelaşi lucru pentru ei, fără să-i spună nimic lui Nabal. Îşi ridică dintr-odată creştetul spre fereastră, când subit, cu repeziciune o cuprinse un dor. Scutură din cap, întorcându-şi privirea la Zahara. Du-le pe slujnicele mele cu tine. Nu lăsa niciuna în urma ta. Ca Nabal să nu le facă rău din cauza mea. Dacă trebuia să piară ea, nu le putea lăsa pe femeile acestea nevinovate la îndurarea lui Nabal.

— Dacă Nabal încearcă să îţi facă rău, stăpână, nu trebuie să-l laşi. De ce să te omoare? Vom fugi toţi la David la primul semn al mâniei lui Nabal. O nădejde nouă izvorî în ochii Zaharei când se ridică de jos. Voi aduna provizii şi le voi ascunde în grajduri, gata pregătite pe măgari. Se uită la Abigail, de parcă i-ar fi aşteptat încuviinţarea. Nu te voi lăsa să rămâi aici, Abigail. Trebuie să-mi promiţi.

Abigail ridică o sprânceană la schimbarea subită a atitudinii ei.

— Încuviinţezi? Zahara îşi pierdu o idee din încrederea ei şi îşi încleştă acum mâinile în postura de implorare a unui slujitor.

Gândurile Abigailei alergau acum în toate direcţiile, cântărind sugestia Zaharei laolaltă cu convingerea ei că ar fi trebuit să rămână şi să-l sprijine pe soţul ei. Dar oare însemna asta că trebuia să-i îngăduie să o bată aşa cum făcuse în primul an al căsniciei lor? Cum l-ar fi putut opri? Dacă nu se năpustea imediat la ea, se putea strecura în spatele ei când se aştepta mai puţin. Ar fi fost în stare s-o omoare în aşternut.

Deci ar fi trebuit să fugă în clipa în care apuca să mărturisească despre interacţiunea ei cu David? Nu avea să scape cu

niciun chip de Nabal şi de oamenii lui. Iar dacă fugea la David, rămânea în continuare legată de Nabal. Nu avea să fie liberă cu adevărat niciodată, decât dacă el ar fi murit. Nimeni nu avea să-i dea dezlegarea prin divorț sau să o mai dorească după ce divorța.

Se uită la fața plină de nădejde a Zaharei şi scutură din cap.

— Nu mi-ar face niciun bine să fug, Zahara. Nabal mi-ar da de urmă şi i-aş pune pe toți în primejdie. Oftă, după care îşi făcu de lucru cu o curmală coaptă, apoi o puse înapoi pe tavă. Nu, locul meu este alături de soțul meu, până când moartea ne va despărți. Văzu cum înfrângerea luă încet locul expresiei pline de speranță de pe fața Zaharei. Haide să ne apucăm să curățăm toată mizeria pe care a făcut-o Nabal, înainte să se trezească. Asta îi va da un motiv mai puțin de mormăit.

Lăsă tava cu mâncare aproape neatinsă şi se apucă de lucru.

Daniel se lăsă pe vine, ascuns de măslinii bătrâni de lângă teascurile de pe proprietățile lui Nabal. Benaia stătea pitit alături de el, în spatele altui copac, în timp ce amândoi bărbații supravegheau casa lui Nabal, căutând un semn de viață. Zorii zilei înmuiară liniile aspre ale nopții, iar Daniel se îndreptă, frecându-şi ceafa cu mâinile. După o noapte în crângul de măslini, era obosit şi îl dureau toate şi era ud de la roua dimineții.

Dar pe măsură ce noaptea făcu loc răsăritului, sângele începu să-i curgă mai repede prin vene, pulsându-i cu putere. Această zi avea să pecetluiască soarta surorii lui. Ce n-ar fi dat să curme viața soțului ei chiar în clipa asta.

Se uită la Benaia, care arătă cu capul în direcția casei. Daniel urmă îndrumarea fermă a lui Benaia şi se apropie mai mult. Slujitorii mişunau prin curtea exterioară, iar trei femei purtau vase de pământ pe cap, îndreptându-se spre izvorul de după buza râpei. Daniel îşi miji ochii şi le măsură din priviri, convins după mărimea şi pasul lor că Abigail nu se număra printre ele.

Frustrat, Daniel continuă să înainteze în direcția casei. Sperase să aibă o clipă singur cu Abigail, evitând orice posibilitate ca Nabal să îi audă. Însă după cum stăteau lucrurile în acel moment, trebuiau să intre pe proprietatea lui.

Benaia se strecură după un zid din cărămizi ce împrejmuia curtea privată a familiei. Daniel îl ajunse din urmă, dar se opri imediat, când dădu cu ochii de omul ce venea spre ei.

Mâna lui Daniel atinse mânerul sabiei, în timp ce slujitorul continua să se apropie, dar după o clipă se relaxă. Era Jakim, omul care o protejase pe Abigail în călătoria ei spre David.

— S-a întâmplat ceva? Jakim le făcu semn amândurora să vină sub coroana protectoare a unui smochin rămuros. Este cumva David nemulțumit de darul stăpânei mele? Ochii săi negri se umplură de teamă când privirea i se mută iute în direcția casei şi înapoi.

— Deloc, îi spuse Daniel în şoaptă, propria frică făcându-l să continue să supravegheze casa cu un ochi. Îmi fac griji pentru sora mea. I-a spus stăpânului tău ce a făcut?

Jakim îşi mută privirea de la Daniel la Benaia, iar ochii i se făcură mari când începu să înțeleagă.

— Voi credeți că ar fi în pericol. Nu era o întrebare, iar Daniel îşi dădu seama după fruntea crispată a omului şi după expresia îngrijorată că grija lor nu era nefondată.

— Posibilitatea aceea nu ți-a trecut prin cap când i-ai spus de pericolul în care te aflai tu? Ai fost în slujba lui Nabal de suficient timp – nu ți-ai închipuit că sora mea va suporta consecințele pentru faptele ei? Gândul acesta îl enerva, dar în acelaşi timp, Daniel ştia că Jakim nu avusese de ales.

Jakim scutură din cap, apoi îşi trecu mâna prin părul şaten ce-i cădea pe umeri.

— Nu m-am gândit aşa departe. Privi din nou înapoia sa, de parcă ar fi simțit apropierea unor iscoade. Stăpânul Nabal nu s-a sculat încă. Mai este timp să vorbeşti cu sora ta. Mă duc să o aduc aici.

Înainte ca Daniel să apuce să spună ceva, Jakim se întoarse şi porni în fugă înapoi pe drumul pe care venise.

17

Abigail strânse de pe jos ultimele cioburi din pocalele sparte din sala de mese, în timp ce Zahara mătura resturile de mâncare de pe podeaua din mozaic. Alte două slujnice întinseră o față de masă albă şi curată din pânză pe masa joasă, încărcând-o cu farfurii pline cu brânză, castraveți, măsline, struguri şi pepene. Lipii proaspăt scoase din cuptor cu mireasmă de coriandru şi smântână cu miere erau aranjate în castroane, lângă locul lui Nabal. Ceai de isop clocotea pe cuptorul din bucătărie, gata să uşureze durerea de cap pe care Abigail ştia că o va avea Nabal, după ce se va trezi.

Duse cioburile din lut într-un coş de nuiele pe care urma să-l ducă mai târziu şi să-l golească pe câmp, după coama dealului. Slujnicele din jurul ei vorbeau cu voci înăbuşite, iar privirile lor îngrozite reuşiră să-i răpească toată liniştea, sporindu-i treptat groaza pe care o simțea. Ştiau. Şi aşteptau cu suflarea tăiată ca Nabal să îşi facă apariția, să vadă ce avea să facă. De ce atârna atât de mult de decizia ei? Trebuia să-i spună, căci altfel slujitorii aveau să aibă de suferit. Însă odată ce i se spunea, puteau la fel de bine să aibă de suferit. Nu exista cale de scăpare.

Stomacul i se strânse şi o neliniște bine-cunoscută îi umplu viscerele când ieşi din bucătărie spre a arunca o ultimă privire

peste odaia de mese. Se întoarse când auzi tropăitul unor sandale ce se apropiau lovind dalele din piatră. Jakim veni mai aproape decât s-ar fi cuvenit pentru un slujitor, cu creştetul plecat spre ea. Uimită, făcu un pas îndărăt.

— Ce este? Îi întâlni privirea neliniştită, inima îi stătu în loc, iar frica i se înteți.

Jakim îşi duse un deget la buze, făcând-o să-şi dea seama că vorbise prea tare. Privi repede în jur, apoi ieşi din odaie în curtea de afară, făcându-i semn lui Jakim s-o urmeze.

— Ce s-a întâmplat? Îşi impuse inimii să se liniştească.

— Fratele tău şi unul din oamenii lui David sunt aici. Sunt chiar lângă zid, sub copaci.

Se uită spre zidul unde copacii se ridicau mai înalți, umbrind o parte din curte. De ce venise? După ce rămăseseră atâta timp departe, şi după primejdia ce o păştea din partea soțului ei, de ce riscau să vină tocmai acum?

— Cu toții îşi fac griji pentru tine, stăpâna mea. Vor să se asigure că sunteți în siguranță.

Probabil că şi Daniel ajunsese la aceleaşi concluzii ca şi ea – că, de îndată ce-i spunea lui Nabal, viața îi era amenințată. Însă realitatea rămânea aceeaşi, nu-l putea lăsa să-l ucidă pe Nabal doar pentru că presupuneau că avea să o veteme în vreun fel. Oamenii se puteau schimba. Şi poate că Dumnezeu avea să înduplece inima lui Nabal. Poate că, dacă îi spunea adevărul, avea să se poarte frumos.

Îşi mută privirea de la Jakim la zidul ce o despărțea de fratele ei, apoi înapoi spre casă. Dacă se grăbea, poate reuşea să dea ochii cu el şi să-l asigure că se află în siguranță. Se întoarse să se ducă spre poartă, când o opri vocea Zaharei.

— Stăpâna mea! Ropotul picioarelor ce alergau înspre ea îi ajunse la urechi. Îşi întoarse capul la tonul strident al Zaharei. Nabal s-a sculat, iar acum e în odaia de luat masa şi doreşte să te vadă.

Inima Abigailei sări din loc, iar teama păru că o înjunghie de-a dreptul. Trecu o clipă şi se simți şi mai nehotărâtă. Oare să se ducă la Daniel şi să fugă de acolo sau să se ducă la soțul ei,

aşa cum plănuise? Îi privi pe rând pe Jakim şi pe Zahara, iar în ochi le citi sentimentul de urgență a situației. Dar urgență la ce? *Oh, Adonai, dă-mi putere.*

Rugăciunea o rosti atât de firesc încât aproape că nu se aşteptă la calmul neobişnuit care urmă. Surprinsă, dar cu toate acestea împăcată, se întoarse încet, de bunăvoie, şi se îndreptă spre casă. Cu o ultimă privire, pe care o aruncă spre fratele ei şi spre libertate, porni cu mişcări calme să vorbească cu Nabal.

Abigail îi turnă lui Nabal o ceaşcă de ceai şi se întoarse în odaia de luat masa, oprindu-se în prag. Îşi verifică pacea neaşteptată ce îi controla duhul, aşteptându-se să prindă aripi şi să o părăsească la fel de repede precum şi venise. Trase prelung aer în piept şi expiră, apoi îşi luă inima în dinți şi păşi în cameră, punând ceaiul înaintea lui Nabal. Făcu un pas îndărăt, ieşind din raza lui de acțiune.

Nabal se uită la ea cu privirea înnegurată, primind ceaiul din mâinile ei. Sorbi din el tăcut, apoi îşi luă un strugure plin, cu fructul într-o mână şi cu cealaltă mână masându-şi tâmpla stângă, ceea ce o făcu pe Abigail să intuiască faptul că avea o durere de cap cumplită. Scuipă semințele pe o farfurie smălțuită, apoi îşi aruncă o altă boabă de strugure în gură.

— Unde-ai fost?

— În curte, domnul meu. Dar acum sunt aici. Se aştepta ca ea să-l salute în fiecare dimineață, ceva ce şi făcea în mod obişnuit. Întreruperea pricinuită de Jakim îi schimbase rutina şi asta nu era de bine în contextul dispoziției lui Nabal.

— Să nu se mai repete.

— Da, domnul meu.

Se mişcă prin încăpere, strângând farfuriile goale şi înlocuindu-le cu altele pline. Apetitul lui Nabal era bun în dimineți ca aceasta, aşa că Abigail rămase în aşteptarea unei priviri de mulțumire care să-i apară pe față.

— M-am uitat după tine noaptea trecută. De ce nu te-ai alăturat sărbătorii? Privirea lui încruntată îi lăsă impresia cuiva care nu era niciodată mulțumit.

Ajută-mă, Adonai. Acum ori niciodată.

— Am fost obosită. Am făcut o călătorie ieri, cât timp ai fost tu plecat la oi. Se uită la felul în care ochii lui negri se întunecară progresiv, pe măsură ce-i pricepea vorbele. I-am dus mâncare lui David şi oamenilor lui. Am auzit că erau în nevoie şi te-au slujit cu credincioşie, luni de zile. Cum avem mâncare din belşug, am ştiut că Adonai ar aştepta din partea noastră să împărțim cu alții. Şi-apoi, am auzit cum plănuiau să-ți facă rău, ție şi casei tale, aşa că le-am dus mâncare să îi îmbunez, să-i împiedic să verse sânge nevinovat. Făcu un pas îndărăt, îndepărtându-se şi mai mult de el, fără a-şi lua ochii de la fața lui.

Privirea lui încruntată se înnegură şi mai mult. Acum îşi frământa amândouă tâmplele, şi-şi închise ochii. Tăcerea se lăsă în încăpere ca un giulgiu. În sfârşit, îşi ridică iarăşi ochii şi o privi.

— Ce-ai făcut? Liniştea din vocea lui ascundea amenințarea blestemului.

Calmul i se spulberă şi se strădui să îşi învingă teama pe care i-o provoca privirea lui.

— I-am dus bucate lui David…

Împinse banca de sub el, iar zăngănitul ei o făcu să sară. Făcu un alt pas îndărăt spre uşă.

— Femeie nebună şi nerecunoscătoare! Vocea lui căpăta acum un ton şi mai amenințător prin liniştea mocnită cu care rosti cuvintele când păşi spre ea, în timp ce un val de blesteme îi curgeau de pe buze printre mormăieli cumplite. Vorbele lui intimidatoare împreună cu ura din ochi îi umplură inima de groază. Ar fi trebuit să fugă, să se refugieze la Daniel. Dar picioarele nu i se puteau urni.

El ridică o urnă grea de pe masa de lângă fereastră şi o înălță deasupra capului său. Din două mişcări, avea să fie la ea.

Fugi, Abigail. Nu fi proastă! Picioarele ei se desprinseră în sfârşit de pe loc şi se îndepărtă de el, apoi se opri în prag, privind uimirea ce se citi dintr-odată pe fața lui Nabal.

Ea se uită înapoia lui, privind iute prin toată camera. Îl lovise careva cu o săgeată sau cu vreo praştie? Ochii lui îşi pierduseră licărul criminal, iar luciul lor mat păru să fi încremenit de o groază subită. Braţele îi căzură pe lângă trup, urna îi alunecă din mâini şi căzu, prăbuşindu-se pe jos. Se împletici cu faţa înainte spre masă, trântind pe jos farfuriile încărcate cu mâncare.

— Jakim, vino repede! Abigail îşi auzi propria voce strigându-l pe argat, cu toate că avea impresia că vorbele veneau de la altcineva. Jakim îşi făcu apariţia lângă Zahara, în timp ce alte patru slujnice zăboveau pe lângă uşă, plângând încetişor.

— E mort? întrebă Abigail, nereuşind să vorbească decât în şoaptă. Rămase privind la forma inertă a soţului ei, a cărui faţă încremenită stătea lipită de faţa de masă din pânză. Adu nişte bărbaţi să te ajute să-l ridicaţi. Dacă nu-i mort, să trimitem după doctor.

Îşi duse amândouă mâinile la obraji când privi mulţimea de bărbaţi ce năvăli în sală, îl ridicară pe Nabal şi-l întinseră pe spate pe o canapea tapisată. Jakim îşi puse capul pe pieptul lui Nabal, ascultând să vadă dacă respira, apoi îi verifică mâinile şi picioarele, după vreun semn de viaţă.

— E viu. Dar membrele îi sunt grele ca piatra.

Vestea o umplu de speranţă şi de frică. Ce avea să se facă cu un bărbat care nu se putea mişca?

— Duceţi-l în camera lui. Jakim dădu porunci pe care Abigail aproape că nu le înregistră în tulburarea ei. Timpul părea să se fi oprit în loc, iar Zahara apăru alături de ea şi o însoţi în curtea familiei.

— Vino, stăpână, de ia loc. Îl voi aduce pe fratele tău. Vocea lui Jakim ajunse la ea ca prin ceaţă.

Picioarele tremurătoare ale Abigailei se bucurară de şansa pe care o aveau de a şedea, de a se odihni pe banca din piatră şi de a inhala mireasma ogorului presărat cu migdali şi stejari. Îşi scutură capul, încercând să-şi limpezească gândurile, auzind cum ţipetele bărbaţilor şi şuşotelile femeilor se amestecau cu ciripitul cadenţat al păsărilor. Simţi o atingere pe umăr şi îşi ridică încet capul, spre a privi în ochii Zaharei.

— Nu puteai face nimic, stăpână, spuse Zahara. Dumnezeul tău l-a trăsnit, ca să nu te poată atinge.

Abigail o privi pe Zahara în ochi, încercând cu disperare să se concentreze. Ce se întâmplase? Chiar îl lovise Dumnezeu pe Nabal pentru reacția sa? Sau prin neascultarea ei sfruntată îi pricinuise vreun atac de inimă?

Vinovăția o chinui, trezindu-i duhul şi umplând-o cu un sentiment de disperare. Se împinse cu amândouă mâinile de banca netedă din piatră, încercând să se ridice. Mâna Zaharei pe umărul ei o sili discret să rămână aşezată.

— Dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut, stăpână. Nu pleca nicăieri până mă întorc.

— De asta mă îngrijesc eu.

Cunoştea vocea aceea. Se întoarse şi-l văzu pe Daniel venind spre ea. Brusc, cu totul conştientă de ce se întâmpla în jur, sări şi alergă înspre fratele ei. Când brațele lui o cuprinseră, ea se lăsă în voia îmbrățişării lui, incapabilă să-şi înfrâneze lacrimile.

— Gata, gata. Totul e în regulă, Abigail. Nabal nu îți mai poate face nimic acum. Cuvintele lui şoptite o consolară. Dumnezeu fie îi va lua viața, fie îl va schimba. O să vezi. Începu să o mângâie cu mişcări circulare pe spate, până când respirația ei agitată se linişti, iar lacrimile îi secară.

— Cum să mă îngrijesc de el dacă nu se poate mişca? Cum să-l hrănesc? Ce mă fac, Daniel? Primi un pocal cu vin din mâinile Zaharei, apoi porni înaintea lui Daniel spre casă. Trebuie să-l văd.

El veni repede în urma ei, apucând-o de braț.

— Lasă-i pe alții să se îngrijească de el, Abigail. De ce să-ți bați tu capul cu asta? Daniel goli pocalul pe care i-l oferise Zahara şi-l întinse înapoi slujnicei, silind-o pe Abigail să se oprească din mişcările ei grăbite. Ai făcut destule pentru omul acesta. Nu merită credincioşia ta.

Abigail se uită chiorâş la fratele ei.

— Ştii că nu-i adevărat ce spui. Trebuie să-mi țin legământul făcut înaintea lui Iahve. E soțul meu, Daniel. Mări pasul, în timp ce se îndrepta spre odăile lui Nabal.

— Îl ştiu pe un altul care s-ar bucura să fie soţul tău în locul lui.

Abigail se opri imediat. Se opriră la o bifurcare de drumuri ce dădea apoi într-o curte mică, privată, de unde pornea câte un coridor spre iatacurile ei sau înspre ale lui Nabal. Se uită la slujitorii care-i însoţeau.

— Luaţi-o înainte. Venim şi noi îndată.

Zahara încuviinţă din cap, cu o lumină grăitoare în priviri. Le auzise conversaţia şi părea mulţumită de vorbele lui Daniel. Gândul o nelinişti, nu pentru că Zahara era de acord sau că Daniel îi sugerase una ca asta, ci pentru că propria ei inimă o trăda, dorind să ştie mai multe. Cât de necredincioasă putea fi? Soţul ei nu era mort şi poate că avea să mai trăiască mulţi ani. Pur şi simplu nu se putea deda la astfel de gânduri, în ciuda faptului că-i bătea inima mai repede.

— El mi-a spus mie şi lui *ava* că ar fi dispus să te apere şi nu cred că vorbea într-un sens general. Cred că vrea să-şi întindă acoperământul peste tine, Abigail.

Ea-l privi atentă pe fratele ei.

— Cine?

Nu avea nevoie să îl întrebe, dar avea nevoie să-l audă rostindu-i numele.

— Cine să fie oare? David e destul de îndrăgostit de tine.

— David are deja două neveste. Şi atunci de ce îşi mai dorea să fie ea cea de-a treia? *Oh, Adonai, iartă-mă.*

— Acum are doar una. Mical a fost dată altui bărbat. Daniel zâmbi, acelaşi zâmbet nesuferit, sigur de sine, care-i spunea că avea dreptate, şi el o ştia.

— Oricum, o singură nevastă e de-ajuns. N-are nevoie el de alta. Poate că Nabal nu o iubise în felul în care sperase ea, dar cel puţin ea fusese singura lui nevastă. Cu toate că, în realitate, ea-l împărţise – poate că nu cu femeile pe care îl suspecta că le dusese în patul său, dar cu vinul şi multele lucruri care-l mistuiau. Data viitoare îşi dorea să fie altfel. Dacă avea să existe o dată viitoare.

— Ar putea fi mai rău, Abigail. David va fi curând împărat, iar împăraţii au multe neveste. Vocea lui păstra aceeaşi urmă de

siguranță de sine, dar acum o privi cu o oarecare îndoială. L-ai rugat să-şi amintească de tine când o ajunge la putere. Atât îți spun, deja i-ai făcut o impresie deosebită, pe care nu o s-o uite în grabă.

Cuvintele lui o umplură de o căldură neobişnuită. Să ştie că era dorită, chiar dacă aceasta părea imposibil de realizat, era un gând încurajator. Nu trebuia să se bazeze pe bunătatea tatălui ei sau a fratelui ei pentru protecție, dacă se mărita din nou – asta în cazul în care Nabal nu-şi revenea. Gândul o înveseli, dar în clipa următoare sunetele slujitorilor ce zoreau spre şi dinspre odăile lui Nabal o aduseră înapoi la realitatea imediată.

— Trebuie să mă duc la soțul meu, spuse ea, întâlnind privirea lui Daniel. Câtă vreme trăieşte Nabal pe fața pământului, el rămâne soțul meu, Daniel. Despre asta nu se cuvine să mai vorbim vreodată.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre iatacurile lui Nabal, lăsându-l pe Daniel să o urmeze.

18

O cucuvea îşi intona bocetul în faţa ferestrei Abigailei, trezind-o cu un presentiment familiar, pe care-l avusese încă din ziua fatală, de acum zece zile, când inima lui Nabal se preschimbase în piatră. Zile în care veghease asupra trupului său inert, întins pe un pat, cu toate că parcă mai potrivit i-ar fi fost locul pe un catafalc, cu ochii fixaţi undeva în sus, fără să vadă nimic. De n-ar fi fost ridicarea şi revenirea uşoară a pieptului său, medicul l-ar fi declarat mort.

Numai de-ar fi avut Dumnezeu îndurare şi fie să-l elibereze din strânsoarea ce-l ţinea şi să-l lase să trăiască, fie să-i curme viaţa. Starea asta intermediară de aşteptare şi nesiguranţă începea să-şi spună cuvântul asupra emoţiilor şi a stării ei de spirit.

Îşi trecu o mână peste ochi, clipind repede, alungându-şi nevoia, jindul după puţină odihnă. Depresia începea să prindă rădăcini în solul inimii ei şi cu fiecare zi ce trecea i se părea tot mai greu să se opună poverii tot mai copleşitoare. *Oh, Adonai, până când? Va continua oare viaţa mea pentru totdeauna după modelul aşteaptă-şi-vezi-ce-urmează? Îndură-te de roaba Ta. Sunt sărmană şi în nevoie, şi nu ştiu ce să fac.*

Îşi închise ochii încă o dată şi îi strânse, apoi se ridică uşor din pat. Două dintre slujnicele ei îşi făcură apariţia la uşă, însoţind-o pe Zahara.

— Câțiva dintre păstorii stăpânului sunt aici şi vor să vorbească cu tine, stăpână. Nu par prea fericiți, spuse Zahara în timp ce intra în odaie. Dă-mi voie să te ajut să te îmbraci. Se îndreptă spre peretele unde stăteau agățate veşmintele Abigailei, atârnate în cuie, se opri de parcă ar fi stat puțin pe gânduri, apoi alese al doilea cel mai bun veşmânt al Abigailei. O puse pe braț şi veni lângă ea.

Abigail întâlni privirea Zaharei, expresia îngrijorată din ochii ei potrivindu-se de minune cu nodul ce-l avea ea însăşi în stomac. De ce îi era frică? Oamenii ăştia nu aveau nicio pretenție asupra pământurilor lui Nabal sau asupra ei. Erau naimiți şi aveau să facă aşa cum le poruncea ea.

Dar dacă asta era ceea ce credea, cum de măruntaiele ei refuzau să se liniştească, iar sângele îi pompa cu teroare în vene. Nu dorea să-i întâlnească pe oamenii aceştia. Cu toate astea, trebuia să afişeze o stare de calm în fața barbariei cu care se purtau păstorii lui Nabal, indiferent dacă se simțea aşa sau nu.

Se întoarse către una din slujnicele femei şi primi o cupă cu lapte de capră din mâinile întinse ale acesteia. Luă cu două degete o bucățică de brânză moale de pe o tavă din argint, dar nu se putu sili să o mănânce. Nimic, nici măcar frica, nu o putea face să scape de sentimentul că viața ei o lua la vale, fără niciun scop sau o țintă.

Puse bucata de brânză înapoi pe tavă.

— Voi mânca mai târziu.

Se aşeză pe un scaun mai puțin înalt şi o lăsă pe o slujnică să-i împodobească pletele. Zahara stătea deoparte, în tăcere, ținându-i în continuare veşmântul pe braț.

— Vreo schimbare în starea stăpânului tău? Se uită pentru o clipă la Zahara, o văzu scuturând din cap, apoi îşi privi imaginea reflectată de oglindă. Puținul fard pe care şi-l puse pe ochi nu reuşi aproape deloc să-i ascundă disperarea din priviri. Ar trebui să port veşminte de doliu şi pânză de sac.

— Când o fi cazul, le veți purta, spuse o slujnică în timp ce luă tava cu brânza aproape neatinsă şi curmale şi se îndreptă spre uşă. Cealaltă slujnică îi prinse ultimul pieptene din fildeş

în părul Abigailei, apoi făcu un pas în spate, ținându-i oglinda să se poată vedea.

Abigail aruncă o privire în treacăt în oglindă, apoi o lăsă pe Zahara să o ajute să-şi îmbrace roba şi să-i lege o eşarfă frumoasă în talie.

— Aşa, spuse Zahara, părând mulțumită. Bărbații aceia îți vor acorda toată atenția lor acum.

Abigail oftă prelung.

— Nu poate fi mai rău decât confruntarea cu David. Am crezut că o să-mi taie beregata înainte să apuc să scot o vorbă. Îi aruncă fetei un zâmbet timid. Până acum ar fi trebuit să mă obişnuiesc demult cu bărbații fioroşi. Se întoarse şi ieşi din iatacurile ei spre sala de audiențe a lui Nabal, cu Zahara pe urmele ei.

Trei bărbați zburliți stăteau în curte, unul bătea din picior de nerăbdare, altul se plimba de colo-colo prin curtea din piatră, iar cel de-al treilea şedea pe o bancă, cu picioarele întinse înaintea lui, de parcă timpul n-ar fi avut nicio importanță pentru el. Abigail simți cum îi stătu inima în loc, întețindu-i sentimentul de groază. Oare ce voiau?

Se opri lângă jilțul impunător al lui Nabal, fără să se poată aşeza în locul unde el îşi dăduse atâtea aere de importanță.

— Trimite-i înăuntru. Îi făcu Zaharei un semn cu capul, iar aceasta porni să facă ceea ce i se ceruse.

La apropierea Zaharei, ei deveniră dintr-odată foarte atenți şi o urmară în prezența Abigailei. Rămaseră la o distanță respectuoasă, drepți şi mândri, evident nedoritori să accepte faptul că o femeie ținea acum probabil soarta lor în mâinile ei.

— Cu ce vă pot fi de folos? îi întrebă Abigail, înfruntând privirile fiecăruia dintre ei, fără să clipească.

— Am auzit că stăpânul a căzut bolnav şi ne întrebam... Bărbatul care umblase de colo-colo se uită acum în pământ, la picioarele sale, de parcă ar fi fost stânjenit să rostească următoarele cuvinte. Ne întrebam cine ar putea fi în controlul oilor şi al caprelor stăpânului, acum că stăpânul e atât de... bolnav. Îşi ridică privirea la Abigail, cu fața stacojie. Unii dintre noi ne gândeam că de vreme ce stăpânul nu are un fiu, omul care se va însura

cu văduva lui va moşteni pământurile lui, şi... ei bine, eu sunt aici să mă ofer să vă iau de soție – de se întâmplă să moară stăpânul.

Râjetul îi dezveli nişte dinți neregulați, cenuşii, şi duhnea a sudoare, amestecată cu mirosul de oi şi prea mult vin.

Ce avea să se aleagă de ea dacă Nabal murea curând? Poziția ei avea să fie cea a unei femei înstărite. Dacă nu se găsea nicio rudă răscumpărătoare care să ridice spița lui Nabal şi să îi facă acestuia un fiu, ea avea să fie liberă să se mărite cu oricine poftea. Şi din câte ştia, Nabal nu avea nicio rudă în viață. Gândul acesta nu-i venise până în clipa aceasta. Fusese prea copleşită de teama şi nesiguranța ei. Dar ideea aceasta deveni dintr-odată prețioasă, iar gândul de a rămâne singură pentru tot restul vieții era unul nefericit, cu indulgență spus.

Dar dacă Daniel spunea adevărul, şi David era cu adevărat interesat de ea, îl putea ajuta în cauza lui. Nu avea să intre într-o căsătorie cu mâinile goale, nici cu o datorie de acoperit, simțindu-se ca şi când n-ar fi avut niciun control asupra destinului ei, nici că era la cheremul unui om fără milă. Ci mai mult chiar, avea să contribuie la averea lui David, care îi era trebuincioasă pentru a-şi asigura împărăția.

Îl privi pe bărbatul ce stătea înaintea ei, cu ținuta lui fudulă şi ridicolă, ca şi când ar fi avut ceva să-i ofere, iar ea şi l-ar fi dorit. Îi văzuse, pe fiecare dintre ei, la diferitele sărbători pe care le organizase Nabal. Acesta era unul din cei care ar fi făcut orice pentru a intra în grațiile celor bogați, pentru a-şi înălța poziția, fapt care nu trebuia să o surprindă, cu toate că nu fusese niciodată impresionată de modul jalnic în care unii bărbați obțineau aceasta. Însă nu avea să se întâmple cu prețul ei.

— După cum văd eu lucrurile, spuse ea înfruntând din nou liniştită privirile fiecăruia din ei, soțul meu încă trăieşte. Acum, dacă vreți să mă scuzați, am treabă. Aşteptă până când cei trei bărbați schimbară priviri stânjenite şi ieşiră cu toții, pe rând, din încăpere, apoi se întoarse şi se duse repede să vadă de bărbatul ei.

— Cum e? Întrebă Abigail când intră în camera unde soarele dimineții scălda podeaua acoperită cu mozaic într-o lumină primitoare. Doctorul din cetate venea în fiecare zi, cu trupul său firav aplecat asupra lui Nabal, încercând să-i strecoare printre buze tot felul de ierburi şi licori. Însă fără niciun rezultat.

— Ochii i se mişcă iute, ca şi când ar încerca să fugă de ceva. Dar altfel, e țeapăn ca o piatră. Doctorul se uită la ea, cu fața lui îngustă, cuprinsă de îngrijorare. Nicio schimbare, stăpână.

Abigail stătea în picioare la căpătâiul patului lui Nabal, privindu-l. Ochii i se mişcau în orbite, îi întâlni privirea, şi rămase ațintit asupra ei. Un fior o străbătu când zări groaza fără margini în această ferestruică vremelnică spre sufletul său. Veni mai aproape, spre a îngenunchea de partea cealaltă, se întinse să-i apuce mâna şi fu şocată de răceala degetelor lui.

— Domnul meu, îmi cer iertare că v-am supărat aşa. Cuvintele îi ieşiră încet, şi gâtul şi-l simți sugrumat de emoție, nelăsând-o să mai continue. Înghiți greu şi îşi şterse lacrimile de la ochi cu mâna liberă, apoi o puse peste cea cu care îi ținea mâna lui Nabal. Nu ştiu dacă mă poți auzi, domnul meu, – veni aproape, aşa încât ochii ei să îi poată vedea pe ai lui – dar dacă poți, te rog să ştii că ceea ce am făcut, am făcut pentru siguranța casei noastre. Insultele pe care i le-ai aruncat lui David i-au aprins mânia. Era pe cale să te ucidă pe tine şi toți bărbații din casa ta. Mâncarea l-a îmbunat, domnul meu, şi te-a cruțat.

Căută să vadă un semn că ar fi înțeles-o, dar teroarea nu dispăru nicio clipă de pe fața lui.

— Domnul meu, se poate să îți fie plecarea aproape de pe acest pământ. Sau poate că Adonai, în marea Sa îndurare, te va vindeca şi îți va îngădui să trăieşti. Domnul meu, sper ca orice s-ar întâmpla, să cauți iertarea Lui pentru faptele tale, ca El să se îndure de sufletul tău. Cuvintele ei i se rostogoliră de pe buze fără să le fi pregătit dinainte, dar la fel cum făcuse în ziua când vorbise cu David, nu părea să le poată opri, să împiedice nevoia iminentă de a le da glas înainte să fie prea târziu.

Îi strânse mâna, dar nu primi niciun răspuns. Alte lacrimi o podidiră nestăvilite, umezindu-i obrajii. Şi le şterse, înăbuşindu-şi nevoia de a plânge.

— Nu trebuie să te necăjeşti cu lucrurile astea, stăpână. Doctorul îşi puse o mână pe fruntea lui Nabal, întâlnind privirea Abigailei. Nu ai fi putut face nimic altceva. Cuvintele sau acțiunile tale nu i-ar fi putut pricinui asta lui Nabal. El Elion, Dumnezeul Cel Preaînalt, l-a lovit pe stăpânul tău. E singura explicație.

El îşi puse mâna pe pieptul lui Nabal şi se aplecă deasupra lui pentru a asculta. Din gâtlejul lui Nabal ieşeau sunete strangulate, însă o clipă mai târziu se transformară într-un horcăit. Pieptul i se ridică o dată, a doua oară, apoi trupul încordat i se ridică parcă din pat, apoi căzu la loc, ca un buştean retezat.

Un icnet se auzi în grupul din spatele Abigailei. Se întoarse şi o văzu pe Zahara şi pe trei dintre slujnicele ei adunate lângă uşă, cu ochii mari de uimire. Îl privi iarăşi pe doctor, care îl consulta acum din nou pe Nabal. În cele din urmă, privirile li se întâlniră.

— E mort, doamna mea. Doctorul închise ochii lui Nabal, întâi unul, apoi pe celălalt, după care se îndepărtă, lăsându-le pe slujnice să vină şi să pregătească trupul bărbatului pentru îngropăciune.

Abigail dădu drumul degetelor reci ale lui Nabal şi se lăsă pe vine, privindu-l pe cel care o fermecase şi o făcuse să-l dorească, dar care mai apoi o maltratase şi o batjocorise. Căută în inima ei o urmă de durere, dar nu găsi decât o mare uşurare în schimb. În sfârşit era liberă de el.

Gândul acesta o consolă şi o îngrozi în acelaşi timp. Ce avea să se aleagă acum de ea? Chiar femeie înstărită fiind, cu o oarecare măsură de independență, ce folos avea viața ei fără un soț şi fără copii? Cine avea să se îngrijească de ea când avea să fie bătrână? Cine avea să moştenească averea pe care şi-o adunase Nabal, dacă ea nu năştea un fiu?

El ar fi dispus să te apere, şi nu cred că vorbea într-un sens general. Cred că vrea să-şi întindă acoperământul peste tine, Abigail. Vorbele lui Daniel îi reveniră în minte, învârtindu-se în jurul ei ca un dans dintr-o zi de sărbătoare. Se ridică şi privi prin odaie.

— După-masă îl vom îngropa pe Nabal în mormântul părinților lui. Se uită la Zahara. Am putea termina până atunci, nu?

Zahara încuviință din cap.

— Da, doamna mea. Putem.

— Bun. Şi trimite un mesager în tabăra lui David, la tata şi la fratele meu, să le spună că Nabal a murit. Trebuia să li se spună, şi era mai bine să afle de la ea decât să aştepte ca vreo caravană aflată în trecere pe acolo să le aducă întâmplător vestea. Nu conta că inima începu să-i bată mai repede la gândul ce însemna vestea asta pentru ea. Fratele ei avea să insiste să li se alăture, iar apoi mai era problema cu David…

Alungă departe acel gând, frustrată de pornirile necredincioase ale inimii ei. Trebuia să se concentreze la ce avea acum de făcut, la înmormântare. Era nevoie să pregătească mâncare şi să cheme bocitoarele. Nabal avea să fie îngropat cu toată pompa despre care crezuse toată viața că i se cuvine. Şi ea avea să-i dea toată cinstea, în ciuda sentimentelor ce se războiau în lăuntrul ei şi care îi spuneau să nu facă astfel. Dar nu avea să mai verse nicio lacrimă pentru pierderea lui.

Şi nu avea să-i ducă dorul.

David stătea pe coama dealului, privind peste pustia Iudeii. Arşița verii îl copleşea, îngreunând şi mai mult gândurile sale apăsătoare. Trebuiau să se mute într-un loc mai bun. Staționau deja de luni de zile prin împrejurimile Maonului, iar dacă iscoadele aveau dreptate, de la întâlnirea sa cu Abigail, zifiții erau destul de neliniştiți, ceea ce-l convingea că Saul avea să bată curând la uşa lui. Avea nevoie de un loc mai sigur. Dar nu mai rămăsese niciun loc în care să nu fi fost deja şi, cum lunile de vară le stăteau încă înainte, nu prea mai avea nădejdea unei zone cu verdeață şi cu o rezervă constantă de apă.

Chiar şi acum, degetul arzător al soarelui preschimbase văile în locuri maronii şi arse. Cele câteva oi şi capre care asigurau laptele pentru copii aveau nevoie de pământ mai bun şi mai

bogat, dar dacă se pornea să traverseze Iordanul spre răsărit sau spre miazăzi spre Izreel, drumul îl trecea prin cetăți şi prin locuri unde Saul l-ar fi putut găsi cu uşurință.

Îşi frecă ceafa în timp ce privea la peisajul sterp, nereuşind să-şi împiedice un oftat prelung care i se ridică cu năduf din piept. Ar fi trebuit să pornească la drum cu câteva zile înainte, când iscoadele le aduseseră primele veşti despre oamenii din Zif, dar a doua veste despre Nabal care căzuse bolnav îl împiedicase să facă ceva. Aşteaptă şi vezi, îşi spusese nu o dată. Dar după zece zile, aşteptarea începuse să-l scoată din pepeni. Categoric trebuiau să plece, dar unde să se ducă? Israel avea multe peşteri şi ascunzători, însă David era convins că le găsise pe toate. Şi se săturase de ele. Aveau nevoie de alt loc, un loc unde Saul să nu se gândească să caute, unde poate reuşeau să îşi creeze măcar o iluzie de linişte şi pace.

Se întoarse, enervat de faptul că frământarea gândurilor sale nu-i oferise o soluție, şi porni pe cărarea îngustă ce înconjura dealul, până înapoi în ascunzătoarea lui. Benaia şi Daniel îl întâmpinară de cum intră în tabără.

— Veşti bune, măria ta, spuse Benaia, intrând la pas cu David în timp ce acesta se îndrepta spre gura văgăunii sale. A venit un mesager de la văduva Abigail.

David se opri în clipa când pricepu vorbele lui Benaia.

— Văduvă?

Să îndrăznească a crede una ca asta?

Daniel veni mai aproape, iar zâmbetul său generos îi descoperi o gropiță într-un obraz, şi îi luminară ochii de obicei înnegurați.

— Nabal e mort, David! Domnul l-a lovit pentru nesăbuința lui.

David se strădui din răsputeri să-şi ascundă un zâmbet, dar nu avea niciun rost. Izbucni în râs.

— Lăudat fie Adonai, care mi-a susținut cauza împotriva lui Nabal pentru felul în care m-a tratat. El l-a împiedicat pe robul Său să facă rău şi a adus fărădelegea lui Nabal peste capul lui. Îl lovi pe Daniel peste spate şi îi făcu semn să-l urmeze în peşteră. Cheamă-l pe tatăl tău până la mine.

— Da, măria ta. Zâmbind, Daniel se întoarse şi se duse în grabă să-i facă după dorință.

Nervii lui David nu mai fuseseră atât de încordați din momentele în care Saul își aruncase întâia dată sulița în direcția sa. N-ar fi trebuit să-și facă griji. Nu era așa pentru că nu ar mai fi cerut cu o altă ocazie mâna unei femei, însă de data asta părea oarecum altfel. Și faptul că avea deja o soție îl făcu să se opintească nu o singură dată. Știa legea. Împărații nu trebuiau să aibă multe soții, pentru ca inima lor să Îi poată rămâne credincioasă lui Iahve. Dar nu era încă împărat, și nicio femeie de-a lui nu avea să-i întoarcă inima de la închinarea la Dumnezeul lui.

Scutură din cap în fața acestui gând imposibil, apoi își acordă lira, cu capul plecat deasupra strunelor. Nu avea de ce să-și facă griji. Și-apoi, câte neveste erau „multe"? Două nu ar trebui să fie o problemă.

Ciupi o altă strună și își ridică privirea la vocile de bărbați care se apropiau. Oamenii săi de încredere și sfetnicii își ocupau locurile în jurul focului, apoi se ridicară când în cercul lor intră Iuda, tatăl Abigailei. Oare avea tatăl ei să fie de acord? Oare avea fiica lui să îi accepte oferta atât de curând după moartea soțului ei? Cu toate că așteptase două zile înainte de a acționa, nu își permitea luxul de a o lăsa o lună întreagă să își bocească soțul – cu toate că era îndoielnic că avea să jelească după un om ca Nabal.

Mâinile i se opriră pe strune și le făcu semn lui Iuda și lui Daniel să ocupe locurile de onoare de lângă sine. Își plecă un genunchi la pământ, apoi își plecă creștetul, cu fața spre Iuda. Iuda tuși ca și când ar fi fost stânjenit de umilința pe care o afișa David, dar când acesta își ridică privirea, citi mândria și bucuria din ochii săi.

— Iuda, tată, am auzit că fiica ta este acum liberă să se căsătorească cu bărbatul pe care și-l dorește, de vreme ce nu mai este o fiică în casa tatălui ei, ci o văduvă înstărită. Cu toate astea, doresc binecuvântarea ta, iar dacă fiica ta va fi de acord, sunt dispus să-mi pun haina peste ea, să o iau ca să-mi fie nevastă. Își plecă din nou creștetul, în semn de supunere, apoi își ridică privirea și așteptă.

— Măria ta, îmi faceți o mare cinste. Aș fi mai mult decât mulțumit să te am pe tine, măria ta, viitorul împărat al lui Israel, drept ginerele meu... dacă Abigail a mea va fi de acord, desigur. Iuda zâmbi uşor amuzat.

David zâmbi la rândul său.

— Desigur.

Se întoarse cu fața spre Daniel, apoi se răzgândi şi se adresă nepotului său Asael.

— Ia câțiva oameni cu tine şi du-te la Abigail, văduva lui Nabal, şi spune-i că David ben Isai o roagă să-i fie soție. Privirea i se roti peste toți ceilalți oameni ai săi. Este cineva împotrivă? Pe fața fiecăruia citi asentimentul lor, dar când privi îndărătul grupului de la gura peşterii, zări fața tulburată a lui Ahinoam. Ar fi trebuit să ştie că nu avea să fie uşor pentru ea. Ar fi trebuit să-i spună mai întâi ei, în taină. Iar acum, era prea târziu.

Freamătul pe care îl simți între oamenii săi îl făcu să-şi îndrepte din nou atenția spre ei. Asael se ridică în picioare, urmat de patru din oamenii de încredere ai lui David, şi se îndepărtă de foc pentru a-i îndeplini porunca.

După plecarea lor, Daniel se apropie de el.

— De ce nu ai vrut să mă duc şi eu cu ei, măria ta? Abigail s-ar fi simțit mai în largul ei cu mine în mijlocul lor.

David înfruntă privirea dezamăgită a lui Daniel, apoi îl lovi pe om peste spate.

— Tu ai fi convins-o să spună da.

— Nu aşa şi trebuie, măria ta?

David zâmbi.

— Bineînțeles că da. Dar vreau ca Abigail să vină la mine pentru că aşa doreşte ea, nu pentru că fratele ei a convins-o să o facă. Îşi aruncă privirea dincolo de Daniel şi-o văzu pe Ahinoam cum se îndepărtează de grupul femeilor şi se strecoară în peştera pe care o împărțea cu David. Te rog să mă scuzi, spuse el.

Plecă de la foc şi intră în peşteră, pentru a încerca cumva să o îmbuneze şi să o mângâie pe soția sa.

19

Ahinoam se întoarse la apropierea lui şi fugi de la el, mai adânc în firidele văgăunii. David o privi cum se ascunde, căindu-se de ziua când o luase de nevastă, dar când suspinele ei ajunseră la el, îşi lăsă mândria la o parte şi se duse după ea.

Lumina torţei arunca umbre groteşti de-a lungul pasajului îngust. Ahinoam se temea în mod obişnuit să intre aici fără el. Ura văgăunile mai mult decât el. Era unul din puţinele lucruri asupra cărora căzuseră de acord. El îşi dorea să-i poată oferi un palat frumos, slujitori şi giuvaeruri care să o împodobească, dar tot ce avuseseră împreună din ziua în care Ioab o adusese în tabăra sa era o viaţă de incertitudini, fără un acoperiş deasupra capului care să-i adăpostească. Nu ar fi trebuit să se însoare cu ea.

Gândul acesta îl tulburase de mai multe ori decât putea număra şi odată chiar îl bătuse gândul să o lase să se întoarcă în casa unchiului ei, ca să fie liberă să se căsătorească cu altul. Dar o parte din el nu suporta să renunţe la ceva ce-i aparţinea. Era ca şi când ar fi pierdut-o pe Mical din nou.

Plânsul lui Ahinoam deveni mai intens când coti şi păşi într-o încăpere mai largă a peşterii. Nu era nimeni acolo, în afară de soţia lui, care şedea grămadă într-un colţ îndepărtat, unde îşi

țineau toate proviziile. Când îi văzu părul – de culoarea nisipului ud – şi ochii ei deschişi şi înlăcrimați, se umplu de milă. Ea ştiuse că avea să vină ziua când el îşi va lua şi alte neveste, dar probabil că nu se aşteptase să fie atât de curând. Câtă vreme era doar un fugar, nu era încă împărat, şi aşa că era doar al ei. Şi ar fi rămas aşa, de n-ar fi fost Abigail. Însă averea Abigailei avea să-l ajute să-şi hrănească oamenii şi pe nevestele lor ani de zile de atunci, dacă reuşea cumva să țină animalele departe de Maon. Problema era să găsească o soluție cum să ascundă miile de oi şi de capre de ochii lui Saul.

Plânsul înăbuşit al lui Ahinoam îl readuse în prezent. Cumva trebuia să o convingă de faptul că era un lucru bun şi că, în ciuda faptului că trebuia de-acum să împartă timpul şi atenția lui, probabil va avea toate privilegiile celei de-a doua soții a împăratului lui Israel. Cu siguranță că promisiunea bogăției şi a faimei ce o aşteptau aveau să-i fie un argument suficient de convingător.

Veni mai aproape de ea, până când umbra lui căzu peste silueta ei firavă. Se aplecă şi îngenunche alături de ea. Ea se opri când simți atingerea mâinii lui pe umăr.

— Ahinoam, te rog, nu mai plânge. Vorbi cu blândețe, la fel cum făcuse atât de adesea cu câte o mieluşea rănită, luând-o în brațele lui şi mângâindu-i părul. Ar fi trebuit să ți-o spun mai întâi ție. Te rog să mă ierți.

Se aşteptă ca vorbele lui să o liniştească, dar în schimb, suspinele ei deveniră violente, tot mai stridente. O ținu în brațe, dorind să-şi poată stăpâni nerăbdarea.

— O să fie bine, dragostea mea.

Ea sughiță şi se smulse din brațele sale, privirea ei spunându-i că vorbele lui nu puteau fi mai departe de adevăr.

— Cum poți spune una ca asta? Mi-ai spus că nu o să te pierd niciodată, dar acum mă zvârli deoparte pentru o alta, fără ca măcar să-ți pese de cum mă faci pe mine să mă simt. Îi aruncă vorbele în față şi ascuțimea lor îşi atinseră ținta, întețindu-i sentimentul de vinovăție.

— Nu te zvârl deoparte. Pur şi simplu adaug la casa mea, îmi întăresc puterea. Moştenirea Abigailei îmi va uşura sarcina de a găsi ceva de mâncare. Iar într-o bună zi, când Dumnezeu Îşi va împlini promisiunile pe care mi le-a făcut, îmi veţi sta amândouă alături.

Vorbele lui aveau menirea de a-i convinge şi propria sa inimă îndoielnică.

— Adică vrei să spui *dacă* Dumnezeu Îşi va împlini promisiunile Lui faţă de tine. Cum putem şti că sunt adevărate, David? Preţ de opt ani ai fugit de împărat şi nu este niciun semn că asta se va sfârşi curând. Poate că Samuel s-a înşelat. Poate că tu nu l-ai înţeles bine. Vorbea încet, dar cuvintele îi bubuiau în inimă ca nişte tobe ce anunţau războiul. Oare nu se întreba şi el aceleaşi lucruri, din nou şi din nou? Avusese credinţă cândva, la început, dar femeia asta reuşise să-l cicălească atâta la cap până aproape ajunse şi el să o creadă.

Abigail nu fusese de acord. Nu-i vorbise ea despre cârmuirea lui viitoare, ca şi când ştia cu adevărat că avea să se întâmple? Inima lui se încălzi la acest gând, înteţindu-i dorinţa ca oamenii săi să se întoarcă cu ea. Însă oare avea să vină?

Totuşi Ahinoam era cea pe care o ţinea în faţa sa acum şi, căutându-i ochii, surprinse rădăcina de amărăciune de sub genele acelea lungi şi fermecătoare.

— Nu l-am înţeles greşit pe proroc, dragostea mea, dar recunosc că nu te înţeleg. De fiecare dată când vin la tine, te îndoieşti de mine sau te temi de mine, sau te temi de ce se va alege de mine. Am nevoie ca tu să ai credinţă, să crezi în mine, să crezi în Iahve. Teama ta îmi istoveşte sufletul.

Ea se lăsă pe spate de parcă ar fi pălmuit-o, strângându-şi braţele în jurul taliei, într-un gest de autoapărare.

— Mi-e frică doar de ce vom ajunge din cauza faptului că ne conduci mereu în locuri unde Saul ne poate găsi cu uşurinţă. Îşi întoarse privirile de la el, evitând să-l privească în ochi, şi se refugie şi mai departe de el, într-un colţ, ca o porumbiţă speriată.

El oftă prelung, frustrat. Cum să ajungă oare la ea? Nimic din ce spunea sau făcea nu părea să însemne ceva pentru ea. Era frumoasă la chip, dar duhul nu-i era la fel. Nu-şi putea deschide inima înaintea ei. Înțelegerea acestui fapt îi confirma ceea ce simțea de luni de zile, şi odată cu acest gând venea satisfacția faptului că, în cazul Abigailei, făcea o alegere înțeleaptă.

— Îmi pare rău că simți aşa, Ahinoam. Am încredere că în zilele următoare vei reuşi să crezi mai mult în mine decât se pare că o faci acum. Se ridică şi privi de sus la ea. Dacă Abigail va accepta cererea mea în căsătorie, ni se va alătura. Îngrijeşte-te să o faci să se simtă bine-venită. Nu voi tolera vrăjmăşie între nevestele mele.

Privirea pe care i-o aruncă ea îi spuse că nu prea avea şanse să obțină ceea ce ceruse.

Abigail rătăcea dintr-o odaie într-alta, simțindu-se de parcă această casă uriaşă, împreună cu averile ei, aveau să o înghită cu totul. Prezența lui Nabal, cu toate că nu se bucurase defel de ea, avea totuşi o anumită greutate şi aducea o oarecare animație în casă, lipsa căreia se făcea acum simțită. Chiar şi în timpul bolii sale, fuseseră lucruri de drămuit şi un motiv pentru a le face. Acum, după doar trei zile fără el, se plimba prin casă, întrebându-se ce să facă în continuare. *Oh, Adonai, ce să fac?*

Se opri în dreptul sălii de audiențe, unde Nabal şezuse atât de adesea, discutând cu vecinii sau întreținându-şi musafirii, locul unde arătase atâta importanță de sine. Pentru ce? Toate îşi pierduseră însemnătatea odată cu moartea lui. Averea lui avea să fie a altuia, nici măcar a fiului său.

Gândul acesta o umplu cu o tristețe neaşteptată. Îşi duse o mână la pântecul unde nu avea să poarte niciodată copil, lăsând ca melancolia să-i cuprindă inima. Ce avea să se aleagă de ea? Poate că ar fi trebuit să accepte oferta de căsătorie a păstorului aceluia, cu toate că însuşi gândul acesta era de-ajuns

să o îmbolnăvească trupeşte. Şi-apoi, nu avea nevoie de un bărbat ca să poată trăi. Averea lui Nabal era suficientă asigurare.

Se îndepărtă de încăperea împodobită, întorcându-şi spatele la tapiseriile orientale şi la mobila sculptată din lemn de cedru. Banii pe care-i băgase în locul acesta concurau cu investiția într-un palat împărătesc. Oare David va găsi vreun folos în toate astea?

Slugile mişunau în preajma ei, continuându-şi treburile obişnuite, aşa cum le poruncea ea, dar cu un aer paşnic pe care casa aceasta nu-l mai cunoscuse vreodată. Ea însăşi găsea atmosfera comfortabilă, dar gândurile legate de familia ei, de David, continuau să o frământe. Trimisese vorbă de moartea lui Nabal cu trei zile înainte. De ce nu primise nicio vorbă de la el? Slujitorii ei se întorseseră după ce duseseră acest mesaj, deci ştia că oamenii lui David primiseră vestea. Cu siguranță Daniel avea să vină să o mângâie, avea să-i aducă pe mama şi pe *ava*, chiar dacă se înşelase în privința lui David.

Îngrijorarea îi încorda dureros musculatura umerilor. Era oare greşit să-şi dorească din partea lui David să facă aşa cum îi sugerase Daniel că ar fi avut de gând? Deja se însurase cu alte două femei, cu toate că fiica împăratului Mical era acum a altuia. Dacă intra în rândul soțiilor lui, Abigail ştia că nu avea să fie ultima din seria lor. Singura ei nădejde era aceea de a da naştere unui fiu, pentru a avea pe cineva care să o iubească atunci când David nu o va putea face. Dar deja îşi dovedise sieşi din relația cu Nabal cât de nesigură putea fi o nădejde de felul acesta.

Frustrată cu sine însăşi, Abigail păşi pe acoperiş şi îi privi pe țesători, în timp ce mâinile acestora lucrau țesăturile din gherghef. Materialele aveau să le aducă o sumă frumuşică la piață, mai ales că lâna lui Nabal era printre cele mai bune din Iudeea. Avea să folosească banii spre a-i ajuta pe câțiva dintre săracii din Carmel şi Maon şi pentru a creşte lefurile argaților lui Nabal.

Se îndreptă spre fusul ei, care zăcuse într-un colț, adunând praful. Trebuia să înceteze să se mai gândească la viitor. Fiecare

zi venea cu necazurile ei, şi atunci de ce să răpească din îngrijorările zilei de mâine? Avea o gospodărie de care să se îngrijească şi destule lucruri de făcut..., dar un dor fierbinte după familia ei îi umplu ochii de lacrimi. Se ţinuse de cuvânt şi nu vărsase nicio lacrimă pentru Nabal, dar noaptea, când nu o vedea nimeni, nu-şi putea opri lacrimile ce o năpădeau fără voie.

Acum şi le şterse, strângând din dinţi, apoi se aşeză pe un scăunel şi îşi luă fusul în mână. Femeile sporovăiau în timp ce lucrau cu ghergheful, iar ea răspundea cu un zâmbet privirilor pe care ele i le aruncau ocazional. Când soarele se ridicase aproape de jumătate, Zahara urcă în grabă scările, gâfâind, cu părul ieşindu-i în neorânduială de sub învelitoare.

— Stăpână, câţiva oameni de-ai lui David sunt aici să te vadă.

Mâinile Abigailei se opriră, în timp ce inima ei zvâcni şi începu să bată cu repeziciune. David trimisese nişte oameni? Şi nu pe tatăl sau pe fratele ei? Se uită în ochii speriaţi ai Zaharei.

— Câţi sunt? Este şi fratele meu între ei? Îşi lăsă fusul deoparte şi se ridică, netezindu-şi veşmântul în timp ce se îndrepta spre slujnica sa.

— Sunt cinci, şi nu, fratele tău nu se numără între ei.

Abigail îşi încetini pasul, cumpănind lucrurile şi eliminând câteva dintre motivele pentru care probabil că veniseră. Se opri la jumătatea drumului spre sala de audienţe spre a-şi rearanja vălul.

— E drept? Arăt bine?

— Sigur că arăţi bine. Eşti frumoasă ca întotdeauna, doamna mea. Zahara netezi eşarfa ţesută de pe părul cârlionţat al Abigailei, potrivindu-i mai bine pieptenii din fildeş care i-o ţineau prinsă la tâmple. Aşa, acum e mai bine. O privi pe Abigail în ochi. Nu te îngrijora. Indiferent ce ar dori, o rezolvăm noi cumva. Nu spunea fratele tău că David te doreşte? Aşa că până la urmă vei avea căminul tău.

Abigail surprinse cum o scăpărare de ceva ce semăna cu nădejdea sclipi în ochii Zaharei şi îşi spuse că poate Zahara îşi dorea, poate chiar căuta, un cămin care să fie al ei.

— Presupun că tu vei dori să te întorci la poporul tău?

Zahara ridică un umăr, de parcă nu i-ar fi venit gândul acesta niciodată, însă expresia de pe fața ei era departe de a fi indiferentă. Gândul acesta o îndureră pe Abigail. Se bucura de compania Zaharei, în ciuda rădăcinilor păgâne ale fetei şi a lipsei ei de credință în Adonai.

— Mai vorbim despre asta după ce auzim ce vor avea ei să ne spună. Arătă cu capul spre sala de audiențe, făcându-i semn Zaharei să meargă înainte.

Se opri în prag, pentru ca Zahara să-i anunțe prezența, privindu-i pe cei cinci bărbați cu barbă, care nu umpleau decât o mică parte din sală. Părul le arăta proaspăt spălat, fețele le erau curate, iar hainele le miroseau mai degrabă a călătorie decât a sudoare şi a oi. Acesta era un salut oficial, de pretindea o astfel de participare. Se uită la fețele lor nerăbdătoare, iar privirea i se opri asupra omului voinic pe care-l văzuse cu Daniel ultima oară, când acesta venise să o vadă, în ziua când inima lui Nabal se preschimbase într-o piatră.

— Bine-ați venit în casa mea. Se uită la una dintre slujnicele ei mai tinere, apoi luă loc într-un scaun alăturat jilțului pe care Nabal şi-l rezervase pentru sine. Slujnica ei fugi repede şi se întoarse câteva clipe mai târziu cu un urcior cu apă şi un ştergar, pentru a spăla picioarele oamenilor. Abigail se uită la fiecare bărbat în parte, apoi nu se concentră asupra celui vânjos, ci asupra celui care părea să fie liderul lor. Cu ce vă pot ajuta şi de ce ați venit? Arătă spre lavițele din lemn de cedru, aliniate de-a lungul zidurilor, făcându-le semn să se aşeze. Făcură cum îi îndemnă ea, iar slujnica ei se apropie de primul dintre bărbați şi se aplecă să îi dezlege sandalele.

— Eu sunt Asael, nepot al lui David ben Isai. David ne-a trimis să te rog să-i fii soție.

Bărbatul care vorbise era cam de-o vârstă cu fratele ei. Părul lui îi împrejmuia maxilarul puternic, iar statura zveltă îi era musculoasă şi sprintenă, şi semăna oarecum cu David, doar că era mai blond. În timp ce vorbea, o privea în ochi pe Abigail, apoi se uită în jur prin încăpere. Ochii i se luminară de interes

când privirea i se opri asupra Zaharei, apoi îi adresă din nou toată atenția Abigailei.

— Regretă că nu te poate lăsa mai mult timp să-l boceşti pe soțul tău, dar e nerăbdător să plece din zonă. Ştiu că e cam dintr-odată...

— Nu, e în regulă. Nu aveam de ce jeli.

Se ridică în picioare, dar îşi simți deodată genunchii moi gândindu-se la ce urma să facă. Viața avea să i se schimbe pentru totdeauna dacă le îndeplinea cererea. Oare chiar îşi dorea să fie una din soțiile unui bărbat fermecător? Dar gândul de a se mărita cu păstorul lui Nabal sau de a trăi singură tot restul vieții îi uşură răspunsul pe care îl dădu cererii lor.

Făcu un pas înainte, îngenunche înaintea liderului, şi-şi plecă fața la pământ. Omul îşi drese vocea, dar nu spuse nimic. Ea-şi înălță capul şi se ridică din nou în picioare, apoi luă urciorul, ligheanul şi ştergarul şi continuă să facă ceea ce începuse fata cu puțin timp înainte. Când termină de spălat picioarele fiecărui bărbat, întinse ştergarul slujnicei şi se ridică, cu capul plecat, înaintea lor.

— Sunt slujitoarea voastră, o roabă ce spală picioarele slujitorilor domnului meu.

Îşi ridică privirea şi apucă să vadă zâmbetul de pe fața lui Asael şi a celor ce-l însoțeau. Chiar şi străjerul cel voinic pe care-l văzuse cu Daniel îşi pierduse expresia stoică, iar acum zâmbea blajin.

— Lăsați-mă ca împreună cu slujnicele mele să ne strângem lucrurile trebuincioase. Apoi vom veni îndată.

— Cu ce vă putem fi de folos, doamna mea? Asael vorbi din nou, atrăgându-i atenția. Vom fi bucuroşi să încărcăm măgăruşii pentru domnia ta.

Abigail încuviință din cap, în timp ce inima ei începu să-i bată nebuneşte în piept, şi o cuprinse un fior.

— Slujitorul meu Jakim te va ajuta să pregăteşti animalele. Slujitoarele mele împreună cu mine ne vom strânge lucrurile. Ne întâlnim la fântână.

— Vom face după cum spui. Bărbatul se întoarse spre tovarăşii săi. Să ne grăbim.

Înainte ca bărbaţii să-şi fi legat sandalele la loc, Abigail şi Zahara părăsiră îndată sala pentru a porni cât mai degrabă spre David.

Partea III

Şi îndată Abigail a plecat, călare pe un măgar, şi însoţită de cinci fete; a mers după solii lui David, şi i-a fost nevastă. David luase şi pe Ahinoam din Izreel, şi amândouă au fost nevestele lui.

1 Samuel 25:42–43

David şi-a zis în sine: „Voi pieri într-o zi ucis de mâna lui Saul; nu este nimic mai bine pentru mine decât să fug în ţara filistenilor, pentru ca Saul să înceteze să mă mai caute în tot ţinutul lui Israel; aşa voi scăpa de mâna lui." Şi David s-a sculat, el şi cei şase sute de oameni care erau împreună cu el, şi au trecut la Achiş, fiul lui Maoc, împăratul Gatului. David şi oamenii lui au rămas în Gat la Achiş; îşi aveau fiecare familia lui, şi David îşi avea cele două neveste: Ahinoam din Izreel şi Abigail din Carmel, nevasta lui Nabal.

1 Samuel 27:1–3

20

Pe măsură ce se apropiau de tabăra lui David, încheieturile degetelor Abigailei se albeau tot mai mult în strânsoarea cu care țineau hățurile măgarului. Umbrele prinseră deja să se aştearnă peste dealuri, în timp ce soarele îşi începu coborârea rapidă la orizontul de apus, iar inima Abigailei bătea cu putere, cuprinsă de un amestec de încântare năucitoare şi groază. Apucase să vadă varietatea emoțiilor prin care putea trece David, în ziua când îl întâlnise pe potecă – cunoscuse groaza furiei sale ucigătoare în ochii săi de războinic şi schimbarea subită spre o bunătate plină de blândețe ce urmă când furia aceea se stinsese. Oare avea să-şi îndrepte vreodată mânia aceea asupra ei?

Un fior o năpădi, în ciuda multelor momente când îşi spusese că David nu era Nabal. Trebuia cumva să-şi păstreze temerile pentru sine şi să înceteze să-i mai compare pe cei doi bărbați în mintea ei. *Oh, Adonai, dă-mi pacea.* Inima îi palpită, alăturându-se rugăciunii, în timp ce măgăruşul ei îi urma pe mesageri, în direcția unei poteci unde bărbați şi femei erau separați în grupuri, femeile gătind la foc deschis, iar bărbații fiind ocupați cu ascuțitul săbiilor şi râzând împreună.

Măgăruşii se opriră lângă o peşteră plină de provizii, unde desăgi din piele stăteau răsfirate într-un capăt, iar de partea cealaltă animalele se odihneau sau stăteau aplecate asupra unor jgheaburi cu mâncare. Un bărbat îşi făcu apariţia lângă provizii, iar când veni mai aproape, îl recunoscu pe fratele ei. Zâmbindu-i, veni spre ea şi o ajută să descalece.

— Emoţionată? întrebă el, cercetând-o cu privirea. În zâmbetul lui se strecură o undă de îngrijorare. Îţi cunosc privirea asta. Nu trebuie să-ţi faci griji în ce-l priveşte pe David. Nu e ca Nabal, îi spuse în şoaptă, ca şi când ar fi ştiut tot despre abuzurile lui Nabal, cu toate că nu-i spusese niciodată nimic despre asta.

Ea încuviinţă din cap, dintr-odată se simţi sugrumată de lacrimile pe care nu le vărsase.

— Sunt mai multe feluri în care poţi răni pe cineva, îi răspunse ea în şoaptă, aplecându-se spre urechea lui. Dar nu trebuie să îţi faci griji de mine, Daniel. Iahve îmi va purta de grijă. Se uită la el şi încercă să-l liniştească, sperând că avea să o creadă şi faptul că o spunea cu voce tare o convingea şi pe ea însăşi să dea crezare spuselor ei, în străfundurile inimii.

Se aplecă înainte şi-o sărută pe obraz.

— Va fi bine de tine aici, Abigail. El îi zâmbi din nou şi se întoarse spre focul cel mai mare. Cântecul unei lire se înălţa în susurul vântului de seară, aproape înăbuşit de vorbele bărbaţilor şi de sporovăiala femeilor. Vino, spuse el, părăsind grota cu provizii şi făcându-i semn să-l urmeze.

Ea-şi ridică veşmântul deasupra sandalelor şi se duse repede după el.

— Cum rămâne cu fetele mele? Privi peste umăr spre Zahara şi celelalte patru slujnice pe care le adusese cu ea de la casa lui Nabal. Le-ar fi putut lăsa în grija slujitorilor cărora le încredinţase grija gospodăriei, până când David avea să hotărască ce să facă cu tot ce îi aparţinuse lui Nabal sau să le îngăduie să se întoarcă în casa tatălui lor şi să o lase pe Zahara să se întoarcă la poporul ei, dar nu dorea să rişte să se aleagă cine ştie ce de ele. Şi apoi, mai avea nevoie şi de sprijinul moral al prezenţei lor.

Se opri să o privească.

— Te vor mai sluji încă, mă gândesc. Probabil că David te va lăsa să faci cum doreşti. Haide acum, *ava* te aşteaptă ca să te dea lui David, iar mama e nerăbdatoare să te vadă. Se întoarse şi porni din loc înainte ca ea să apuce să mai răspundă ceva.

Daniel o conduse înspre o stâncă mai mare, unde un bărbat cu o liră în mâini se opri din cântat la apropierea lor. Ea-şi trase vălul de pe cap, coborându-l peste gât şi descoperindu-şi astfel faţa. Privirile li se întâlniră, iar ochii săi întunecaţi o priviră în faţă. Chiar şi în lumina slabă a apusului şi la gura focului, îi putea citi încântarea fățișă ce-i scăpăra în priviri. Genunchii ei n-o mai ajutară să stea în picioare în faţa privirii sale arzătoare, ci se prăbuşi la pământ şi se plecă cu faţa în ţărână.

— Domnul meu, rosti ea, simțind însă că ar trebui să-i spună mult mai multe. Dar dacă nu cu multă vreme în urmă mintea ei dăduse pe deasupra de cuvinte care să-l îmbuneze în mânia lui, acum o lăsă fără grai.

Atingerea lui pe umăr o făcu să-şi ridice ochii, iar privirea lui tandră îi risipi toată teama. Era netăgăduit de frumos, ceea ce-i făcu inima să-i bată mai repede la înfățișarea lui întunecată, dar atât de atrăgătoare. Îi întinse mâna şi o ajută să se ridice în picioare.

— Bine-ai venit.

O privi cercetător în ochi, de parcă ar fi vrut să se asigure că venise pentru că îşi dorea cu adevărat să fie aici.

— Îți mulțumesc, domnul meu. Îşi feri ochii de privirea lui pătrunzătoare, dar degetele sale îi apucară bărbia, făcând-o să-l privească din nou.

— Ai primit solia mea. Nu era o întrebare, cu toate că rămase aşteptând, evident dorindu-şi un răspuns din partea ei.

— Da, domnul meu. Accept oferta ta.

Degetele lui i le cuprinseră pe ale ei, iar ochii săi licăriră cu acelaşi foc arzător pe care-l băgase de seamă întâia oară când li se întâlniseră privirile. O dorea, iar în clipa aceea îşi dădu seama că şi ea-l dorea la rândul ei.

— Îmi înțelegi situația?

Vorbi încetișor, plecându-se mai aproape de urechea ei, de parcă întrebarea asta părea să-l îngrijoreze încă.

Ea-l privi în ochi, fără a se putea desprinde, fața lui fiind atât de aproape încât îi simțea căldura.

— Trăieşti ca fugar şi mai ai o soție. Da, domnul meu, înțeleg. Trase prelung aer în piept, dorindu-şi să îşi poată linişti astfel inima ce-i bătea nebuneşte. Accept şi în condițiile astea. Zâmbi uşor pentru a-l linişti şi fu recompensată de oftatul lui uşurat şi de un zâmbet enigmatic care-i făcu inima să-i stea în loc.

Făcu un pas îndărăt şi se uită spre bărbații pe care îi observă acum că şedeau într-un cerc, în apropiere de locul unde cântase la lira sa. Îl recunoscu pe tatăl ei şi trebui să se străduiască din răsputeri să nu i se arunce în brațe. Zâmbetul lui radios îi spuse că făcuse o alegere înțeleaptă în acceptarea ofertei lui David. Se ridică în picioare şi porni spre aceştia, în timp ce mama ei stătea în spatele lui, arătând din priviri că abia aştepta ca bărbații să termine cu treburile pe care le aveau de rezolvat.

— Abigail, eu i-am dat deja încuviințarea lui David, iar Abiatar acesta abia aşteaptă să-ți oficieze ceremonia pe care o meriți – cea mai bună pe care ți-o putem oferi. Tatăl ei o trase mai aproape şi o cuprinse în brațele sale puternice. Gâtlejul i se strânse de o emoție neaşteptată, simțind consolarea îmbrățişării lui. Era din nou în siguranță, în ciuda condițiilor de trai, în ciuda prezenței altei soții, căsnicia aceasta avea să fie una mai bună.

— N-o să permit nimănui să-ți mai facă vreun rău, draga mea, îi şopti *ava* în păr.

— Haide, haide, Iuda, dă-i acestei mame o clipă să-şi țină în brațe fiica pe care n-a mai văzut-o de o jumătate de viață.

Abigail se întoarse când auzi vocea mamei ei şi îi căzu în brațele larg deschise.

— Mamă! spuse ea sugrumată de un singur cuvânt, temându-se că avea să plângă de bucuria de a-şi fi reîntâlnit familia şi să compromită în felul ăsta toată truda Zaharei, care o machiase pentru nuntă.

— Mă bucur că ai venit. Tonul vocii mamei ei purta în sine o undă de uşurare, iar când Abigail făcu un pas înapoi şi o privi în ochi, zări o lumină ce spunea chiar mai mult. Recunoştință, poate?

— Haide acum, Talia şi cu mine am pregătit cortul. Se întoarse şi îi făcu un semn cumnatei Abigailei. Adu-ți slujnicele şi urmează-mă.

Abigail o îmbrățişă pe Talia şi privi peste umăr spre David, nesigură. El încuviință din cap, îndemnând-o să facă aşa cum îi spusese mama ei.

— Vom veni şi noi când vei fi gata. Ochii săi negri se încrețiră la colțuri, iar zâmbetul lui încurajator îi dădu aripi.

— Mulțumesc, domnul meu. Apoi se întoarse, convinsă de bunătatea lui şi îşi trecu brațul pe după al Taliei.

— Nu se aseamănă cu nimic din Nabal, Abigail. Daniel crede că soarele răsare şi apune odată cu David, de parcă harul lui Dumnezeu ar poposi asupra omului ăstuia. Talia se aplecă mai strâns de ea când se apropiară de o văgăună, în care un cort fusese înălțat, aşteptând-o. Dar întâia lui soție Ahinoam e obişnuită ca lucrurile să fie într-un anume fel.

Abigail se opri şi o privi pe Talia în ochi.

— Ce vrei să spui?

Talia ridică din umeri.

— N-ai de ce să îți faci griji. E o smiorcăită, iar David a început să se sature de văicărelile ei. Se săturase deja înainte să te întâlnească pe tine. Dar ea trăieşte cu el de câțiva ani deja, aşa că s-ar putea să nu te poți împrieteni prea uşor cu ea.

Abigail privi dincolo de intrarea în văgăună la bărbații şi femeile de acolo şi se întrebă care dintre ei să fi fost Ahinoam. Îşi simți conştiința cuprinsă de vinovăție, dar ce putea face? Era prea târziu să dea înapoi acum din căsătoria asta.

— N-am prea avut timp să pregătim ceva special, spuse mama ei când le ajunse din urmă, dar Talia şi-a adus hainele de nuntă cu ea când am venit aici.

Abigail se întoarse şi văzu veşmântul multicolor brodat cu care fusese îmbrăcată cumnata ei când se căsătorise cu Daniel,

şi pe care o mai purtase de atunci doar la anumite sărbători şi ocazii speciale.

— E frumoasă. Mulţumesc. Propriile ei haine de nuntă, roba şi tunica pe care le purtase pentru Nabal, le lăsase la casa acestuia, nedorind să îşi amintească de nimic din cele petrecute atunci. Atinse roba Taliei, apoi le lăsă pe femei să o dezbrace de roba ei şi să o învelească în veşmântul frumos peste tunica ei.

Talia îi puse o coroană de flori peste văl, apoi se dădu înapoi.

— Frumoasă ca întotdeauna. Femeile o înconjurară, chicotind şi zâmbind. Stai până te vede David.

— N-o să mai aibă el soţie aşa frumoasă ca tine. Mama ei o apucă de braţe şi o privi în ochi, vorbindu-i încet, pe un ton grav. Ştii că într-o bună zi o să-şi mai ia şi alte neveste, nu-i aşa, copilă?

Inima Abigailei păru să stea în loc când se gândi la ce avea să însemne aceasta pentru viitorul ei.

— Ştiu, mamă. Dar faptul că ştia nu-i spulbera sentimentul de nesiguranţă pe care i-l provocară vorbele mamei.

Trecu o clipă, apoi mama ei îşi închise gura şi trecu pe lângă Abigail, grăbindu-se spre ieşire.

— Haide, doar omul ăsta n-o să te aştepte o veşnicie!

Slujnicele ei râseră, iar Abigail simţi cum se aprinde la faţă, chiar în timp ce inima îi începu să bată mai repede.

Trecură câteva clipe, iar stomacul îi tremură când auzi vocile de bărbaţi de afară. Vocea tatălui ei ajunse până la ea, dar fu estompată de tonul de curând familiar al lui David. Veneau tot mai aproape, şi un tânăr păşi înainte înveşmântat în haine de păstor, dar purtând efodul unui preot.

— Acesta este Abiatar, ultimul supravieţuitor din seminţia preoţilor din Nob, spuse David, cu o mână îndreptată spre bărbat, iar cu cealaltă, întinsă înspre ea. Ea îl luă de mână şi rămase în picioare, împreună cu el, sub acoperitoarea cortului.

David îşi întinse colţul veşmântului său peste umerii ei şi o cuprinse cu un braţ pe după mijloc. O căldură plăcută o năpădi la atingerea lui. Nu se aşteptase ca nunta să aibă loc atât de repede, dar apoi, nici David nu trăia ca orice bărbat obişnuit.

Ascultă în tăcere, în timp ce tatăl ei o încredința lui David.

— Iar tu, Abigail ben Iuda, făgăduieşti să te supui soțului tău, David ben Isai? Întrebă Abiatar.

Întâlni privirea plină de bunătate a preotului. Ochii lui de culoare deschisă îi spuneau că văzuse mult prea multă durere în lume, cu toate că reuşise cumva să supraviețuiască. Gândul acesta o consolă, întărind-o. Şi ea putea supraviețui.

— Da. Abigail îşi ridică privirea în ochii strălucitori ai lui David. Îmi voi da toate silințele să-ți fiu pe plac, domnul meu. Cuvintele ei îi erau adresate doar urechilor lui, iar inima ei se înălță de încântare când îi văzu zâmbetul ce i-l oferi drept răspuns.

— Făgăduiesc să te apăr, să mă îngrijesc de nevoile tale, să te îmbucur. David o strânse mai tare de mijloc, iar privirea nu i se dezlipi nicio clipă de a ei.

— Atunci, în ochii lui Adonai şi ai acestor martori, vă dau binecuvântarea lui Adonai.

David o trase la sine şi o sărută pe frunte. În jurul lor, toți izbucniră în aplauze, iar David o conduse înapoi la focul de tabără şi o aşeză pe un scaun lângă el. O femeie aduse un castron cu tocană roşie de linte, ce mirosea îmbătător, şi o lipie, pe care le puse pe o piatră joasă, înaintea lor. David frânse pâinea, luă o bucată şi o înmuie în fiertură, după care i-o întinse.

— Gustă şi vezi ce bun este Adonai, spuse el, cu un zâmbet blând, privind-o cu ochii săi negri.

Ea primi bucata de pâine, simțind cum se înfiorează toată când vârfurile degetelor ei le atinseră pe ale lui. Îşi duse pâinea la buze şi mâncă, fără a simți cu adevărat gustul şi fără a auzi cu adevărat ceea ce se petrecea în jur, râsetele şi muzica ce răsunau în jurul lor.

— Nu am prea multe să-ți ofer aici – îşi roti mâna în jurul său –, dar ce am, este al tău. Muşcă la rândul lui o îmbucătură generoasă din lipie şi mestecă, privind-o în tăcere.

Ea privi în jurul lor.

— Sunt mai multe femei aici decât mă aşteptam. Asta nu-ți îngreunează… când împăratul… când…

— Când îmi dă Saul de urmă şi îmi ameninţă viaţa?

Ea încuviinţă, dorindu-şi acum să nu fi adus în discuţie un asemenea subiect şi tocmai în ziua aceasta.

El privi dincolo de ea, şi faţa îi fu umbrită de un nor întunecat, dar apoi se lumină.

— Femeile îşi au rostul lor, acela de a-i ţine pe bărbaţi liniştiţi, spuse el în cele din urmă, ca şi când orice altă explicaţie ar fi fost de prisos. Sunt o povară, fără discuţie. Se întoarse din nou spre ea, îi luă mâna într-a sa şi îi zâmbi. Dar o povară care merită tot efortul. Îi făcu cu ochiul, iar inima ei începu pe dată să bată mai repede.

Ea-i răspunse la zâmbet, nesigură cum să-i ia răspunsul. Dar desigur, femeile îi încetineau pe bărbaţi, dacă erau nevoiţi să fugă.

— Sper, domnul meu. Nu mai dorea să adauge nimic la necazurile lui David, dar acum era aici, hotărâtă să facă tot ce putea mai bine ca să-i fie de ajutor.

Cu coada ochiului sesiză o mişcare, undeva în dreapta ei, şi urmări privirea lui David. Zări o tânără la marginile taberei, ce stătea departe de petrecere, privindu-l fix pe David, iar faţa ei frumoasă îi era acum încruntată. Ahinoam. Fără doar şi poate.

Îl privi pe David, îi văzu fruntea brăzdată de cute şi liniile subţiri ce-i apărură în jurul gurii. Oare avea să le facă prezentările aici? Acum? Gândul acesta o tulbură uşor pentru o clipă, dar apoi el se întoarse spre ea, se ridică în picioare şi o trase după sine.

— E timpul, îi spuse el în şoaptă. Vino. Cu o mână pe mijlocul ei, o îndemnă să păşească înaintea lui, ducând-o departe de foc, unde muzica şi dansul continuau, departe la lumina estompată a candelelor dintr-o peşteră. Presiunea uşoară a atingerii sale o înfioră de o căldură plăcută.

După câteva cotituri, peştera se deschidea într-o zonă mai largă, unde erau răspândite câteva candele, creând o senzaţie plăcută, de intimitate. Un aşternut cu blănuri moi era aranjat într-un colţ, iar un gherghef micuţ şi câteva coşuri cu lână stăteau rezemate de peretele din piatră, în celălalt colţ.

— În mod normal, împărţim încăperea aceasta cu câţiva dintre sfetnicii mei, dar în seara aceasta este toată numai a noastră.

O întoarse cu fața la sine, zâmbindu-i fericit şi lipsit de orice grijă. Sunt bucuros că ai venit.

— La fel sunt şi eu. Se înfioră când îi desenă conturul feței cu un deget, imaginea celeilalte femei reuşind în sfârşit să îi dispară încet din minte.

Se aplecă să o sărute.

— Chiar eşti? O sărută din nou, buzele sale stăruind ceva mai mult pe ale ei, de astă dată.

— Desigur. Ea-i zâmbi, ispitită să-i dea un răspuns ironic, provocator, dar alungă repede de la ea gândul acesta, nesigură dacă merita să-şi asume un asemenea risc. Nabal n-ar fi înțeles-o şi foarte probabil că ar fi lovit-o.

El o ținu la o lungime de braț înaintea lui, privind-o cercetător, întrebător.

— Pari îngrijorată. Părea tulburat şi puțin stânjenit.

— Chiar? N-am vrut, doar că... Se uită peste umărul lui, jucându-se între timp cu marginea vălului ei. Totul s-a petrecut atât de repede. Oare cealaltă nevastă a lui era înspăimântată de el sau pur şi simplu văicărelile femeii îl iritau?

Făcu un pas îndărăt, studiind-o.

— Ai prefera să aşteptăm? Dacă te-am jignit cu ceva...

— Nu m-ai putea supăra. Simți cum obrajii i se îmbujorară când conversația lor deveni atât de intimă. Vreau să... eu... doar că... nu te prea cunosc. Se uită la el atunci şi îi văzu ochii zâmbind.

— Sigur că nu. Dar avem ani de zile înaintea noastră să corectăm lucrurile. Îşi trecu blând mâinile în lungul brațelor ei, apoi îi cuprinse fața în palme şi o sărută din nou. Nu trebuie să te temi de mine, Abigail. Se desprinse de ea, privind-o cum îşi lua vălul de pe cap, apoi cum îşi scoase unul câte unul cei şapte piepteni care-i țineau tot părul prins şi părul i se revărsă bogat pe umeri. Când şi ultimul dintre ele îi căzu la picioare, el îşi strecură cu grijă degetele printre şuvițele ei.

— Lasă-mă să-ți dovedesc dragostea mea, îi spuse el în şoaptă la ureche.

Ea încuviință din cap, temându-se să spună ceva, iar inima îi bătea într-un ritm nebunesc. Se strădui să-şi desfacă nodul din brâul cu care era încinsă, apoi se opri când mâinile lui i le cuprinseră pe ale ei.

— Tremuri toată.

— Tremur?

— Da. Îi împinse mâinile la o parte şi îi desfăcu nodul, apoi îi îndepărtă veşmântul de pe umeri. Îi ridică bărbia, silind-o să-l privească din nou, privind-o cercetător.

— Primul tău soț – ți-era frică de el? Grija lui evidentă o încălzi la inimă. Încuviință din cap. Ți-a dat vreun motiv pentru asta?

— Da. Ea-i ținu piept privirii sale, lăsându-l să privească în sufletul ei, având mai multă încredere în el decât şi-ar fi imaginat că avea să fie cu putință.

— Şi cu toate astea, i-ai luat apărarea.

— Am vrut să îi apăr pe ceilalți şi pe tine.

— Adică, ai vrut să-i protejezi pe ceilalți de mine. Se lăsă tăcerea, şi ea văzu un amestec de patimă şi părere de rău în privirea lui. Ar fi trebuit să mă laşi să-l ucid.

— Nu puteam. Eu…

— Nu, ai dreptate. Iahve avea un plan mai bun. Apoi, el îi zâmbi şi îşi lăsă capul uşor într-o parte, pentru a o vedea mai bine. Poți avea încredere în mine, Abigail, spuse el. Nu o să-ți fac niciodată vreun rău.

Ea-l privi în față şi simți cum inima îi tânjeşte după el.

— Vreau să te cred. Îşi ridică mâinile şi le trecu pe după gâtul lui, lipindu-se de el într-o îmbrățişare.

— Crede-mă, iubito. Ochii negri îi ardeau de dorință când se plecă să o sărute din nou. Întotdeauna mi-am ținut cuvântul.

21

David nu asculta decât cu o ureche la oamenii săi, care discutau despre ultimele locuri unde fusese văzut Saul şi se ciorovăiau între ei cu privire la ce era de făcut mai departe. Îşi luă nişte fiertură cu o bucată de lipie din castronul comun, din care mânca împreună cu oamenii săi, apoi şi-o vârî în gură. Privirea îi alunecă spre Abigail, mâinile ei harnice umplând farfuriile goale şi aducând burdufuri cu apă proaspătă lângă fiecare dintre bărbaţi. Fredona un cântec abia auzit, iar când se uita la el, un zâmbet îi lumina privirea. El îi făcu cu ochiul drept răspuns, mulţumindu-I în tăcere lui Iahve pentru prezenţa ei în tabără şi în viaţa lui. Cumva, reuşise să aducă pacea în acest loc, cu toate că nu era decât de câteva săptămâni aici. Chiar şi Ahinoam părea să adopte un soi de acceptare neaşteptată. Uneori.

Privi împrejur când se lăsă pe spate şi îşi linse ultimele resturi din fiertură de pe buze, privirea lui odihnindu-se acum asupra slujnicei Abigailei, asupra Zaharei. Ea îi dădea de furcă. Cu toate că Abigail părea să creadă că fata îi era credincioasă, el avea îndoielile lui. Poate că, dacă reuşeau să o mărite cu careva, privirea aceea sălbatică pe care o zărea acum în ochii ei avea să dispară. Dar faptul că era o străină îl împiedica să-i sugereze asta Abigailei. Asta şi sentimentul de nelinişte pe care i-l dădea. Ceva din felul în care privea la dealurile de departe, ca şi când ar fi

fost gata să o taie la fugă cu prima ocazie. Să fi fost oare unul dintre spionii lui Saul? Abigail îi indicase faptul că Nabal însuşi conspirase cu zifiţii împotriva lui, şi atunci de ce să nu o fi făcut şi străina aceasta?

Ea se uită în direcţia lui, iar obrajii i se îmbujorară. Îl surprinsese privind-o. Oare îşi închipuia acum că era interesat de ea? Privi în altă parte, îndreptându-şi din nou atenţia spre sfetnicii săi, pentru a le asculta discuţia.

— Raportul iscoadelor este limpede, David. Saul a tăbărât lângă drumul de pe dealul Hakilah, ce dă spre Ieşimon. Ce ne porunceşti să facem? E mult prea aproape. Ioab sorbi din burduful său cu apă şi făcu o grimasă. Ce n-aş da pentru un burduf cu vin bun.

Comentariu său fu întâmpinat de aprobarea celor mai apropiaţi sfetnici ai săi. Rezerva de vin a Abigailei rămăsese pe proprietatea lui Nabal, iar acum nu era momentul potrivit pentru a se duce după el. Chiar şi lui i-ar fi prins bine ceva din băutura îmbătătoare acum. Dar nu când Saul îi sufla în ceafă.

— Mă voi duce la Saul să văd chiar eu. Îi privi pe cei treizeci de bărbaţi care se dovediseră cei mai loiali şi de nădejde, apoi se ridică în picioare. Arătă spre un nou-venit, Ahimelec hititul, şi la alţi patru oameni, Abişai, Ioab, Benaia şi Asael. Haideţi. Îşi verifică sabia de la cingătoare şi părăsi ceata de oameni, urmat de cei cinci.

Trecură de nevestele sfetnicilor săi ce se aflau într-un grup separat şi care tocmai îşi hrăneau copiii. Ar fi mers mai departe fără să privească înapoi, dar nu-şi putu înfrânge dorinţa de a o mai privi o dată pe Abigail. Dacă rapoartele iscoadelor erau adevărate şi avea să-l găsească pe Saul în noaptea aceasta, se prea putea să nu se mai întoarcă în viaţă.

Gândul acesta îl făcu să se oprească lângă cercul femeilor. Se întoarse, căutând-o pe Abigail între ele. Ea-i băgă de seamă privirea, sări în picioare şi veni la el.

— Care-i necazul tău, domnul meu? Se pricepea deja de minune să-i citească expresia feţei.

El dădu din cap.

— Să nu mă aştepţi la noapte.

Dezamăgirea i se citi femeii în ochi pentru o fracţiune de secundă, dar atingerea ei plină de încredere pe braţul său şi zâmbetul cald îi spuseră lui David că înţelegea.

— Mă voi ruga fără încetare ca Iahve să te păzească, îi zise ea în şoaptă, ridicându-se pe vârful picioarelor pentru a-i ajunge la ureche.

El se aplecă mai aproape de ea, o trase la pieptul său şi o sărută zgomotos, fără să-i pese de cei care-i vedeau afecţiunea.

— Mulţumesc. Îi zâmbi când îi dădu drumul. O să mă întorc.

— După cum mă şi aştept, domnul meu.

El se îndepărtă simţind un uşor sentiment de vinovăţie că ar fi trebuit să-şi ia rămas-bun şi de la Ahinoam. Iritat de propriul său sentiment de responsabilitate, îşi întoarse privirile la grupul de femei şi o surprinse privindu-l. Îi făcu semn să vină la el, vinovăţia întetindu-i-se când îi citi uşurarea pe chip.

— Da, domnul meu?

— Nu mă aştepta la noapte. Nu mă voi întoarce până dimineaţă.

Apoi o sărută, o atingere uşoară pe buze. Descoperea că dorinţa sa după ea începea să dispară, în ciuda efortului de a-şi trata nevestele în mod echitabil. Curând poate avea să simtă la fel faţă de amândouă, cu toate că simţea că nu era întocmai aşa. Abigail era nouă şi încântătoare, nu semăna deloc cu Ahinoam, şi nu-şi putea închipui că avea să se poată sătura vreodată de ea.

Ahinoam făcu un pas îndărăt când îi dădu drumul, apoi el se îndepărtă de femei, alăturându-se oamenilor săi, în timp ce mintea i se îndrepta acum la misiunea ce-l aştepta. Saul era undeva acolo şi trebuiau să-l găsească, punând astfel capăt odată la toată povestea asta.

Dar ceva părea să-i spună că sfârşitul era încă tare departe.

Abigail îl urmări pe David coborând pe poteca ce-l conducea la drumul şerpuit care se strecura printre dealuri, până abia dacă

îl mai putea zări. Interesul ei față de el şi grija profundă față de persoana lui o lua în continuare prin surprindere. Sentimentul acesta nu existase în căsătoria ei cu Nabal. Să fie asta dragostea?

Mama ei vorbea adesea despre tatăl ei în termeni afectuoşi şi o asigura pe Abigail că asemenea sentimente apăreau după căsătorie, că o soție nu se putea aştepta înainte de căsătorie să-şi cunoască soțul, darămite să-i pese de el. În cazul lui Nabal, simțise mult prea multă teamă pentru ca asemenea sentimente să ia ființă, mult prea multă lipsă de respect şi dispreț. Dar David...

— Nu te aştepta să facă din tine favorita lui. Vocea care veni din spatele ei o sperie. Se întoarse şi dădu cu ochii de fața schimonosită a lui Ahinoam. Când ne-am căsătorit la început, m-a tratat în feluri în care se poartă acum cu tine. Dă-i câteva luni sau poate, dacă eşti norocoasă, un an sau doi, şi curând va întâlni o alta nouă, şi atunci nu vei mai fi nimic altceva decât o concubină ocazională. Cuvintele ei erau pline de amărăciune.

Câteva răspunsuri îi trecură prin minte, care mai de care mai răutăcioase, chiar tăioase, dar le alungă pe fiecare, pe rând. Adevărul chinuitor legat de cuvintele ei era faptul că, probabil, Ahinoam avea dreptate. Atunci când David avea să-şi ocupe tronul ca împărat, alte femei aveau să-i câştige afecțiunea, iar atunci când nu reuşea să-şi învingă vrăjmaşii prin război, aliațele de pace aveau să fie însoțite de contracte de căsătorie. Ştiuse întotdeauna aceste lucruri, dar faptul că i se aducea aminte de asta atât de curând după căsătoria ei o tulbură, o umplu de nesiguranță şi dintr-odată ajunse să se întrebe dacă luase hotărârea corectă.

— Sunt sigură că ai dreptate, Ahinoam. Într-o bună zi, David va fi împărat, iar împărații au multe neveste. Trebuie să nu uităm acest lucru şi să ne sprijinim una pe cealaltă. Tu şi cu mine avem privilegiul unic de a-l cunoaşte pe David acum, în aceşti ani de aşteptare. Poate că nu vom mai fi preferatele lui într-o bună zi, dar vom împărtăşi amintiri pe care altele nu le vor fi avut cu el. Sentimentul tulburător era tot mai intens, apăsând-o greu pe piept, în ciuda cuvintelor ei curajoase. Era deja destul de greu să-l împartă pe David cu o altă nevastă, dar cu mai multe? Cum avea să suporte?

Chinuită de gânduri, se sili să-şi îndrepte atenţia la Ahinoam şi îi oferi un zâmbet care spera să fie plin de bunătate, pentru a o linişti pe rivala ei. În zilele ce aveau să vină, avea nevoie de prietenia acestei femei. Cumva, trebuia să înveţe să-l împartă pe David cu ea şi să o ajute să înţeleagă faptul că nu-i era duşmancă.

— Mi-ar plăcea să-ţi fiu prietenă, Ahinoam, dacă vrei şi tu.

Privirea lui Ahinoam o întâlni pe a ei, iar Abigail zări o frântură din gândurile acesteia – un amestec de supărare şi teamă. În fine, Ahinoam scuturâ din cap, supărarea părând a i se adânci.

— Eşti tolerată aici doar pentru că familia ta i-a făcut bine lui David, dar, ţine minte, eu sunt cea dintâi nevastă aici. Nu care cumva să încerci să-mi uzurpi locul. Făcu doi paşi îndărăt şi-şi încrucişă braţele la piept. Dacă vrei *prietenia* mea – cuvântul îl rosti cu sarcasm – dă-mi-l pe soţul meu înapoi. Săptămâna ta de miere s-a încheiat; e timpul să-l împarţi cu mine. Se întoarse şi plecă de acolo, lăsând-o pe Abigail cu ochii aţintiţi în urma ei.

Lumina lunii arunca umbre prelungi peste dealul Hachila, unde Saul şi trei mii de oşteni tăbărâseră pe locul de lângă drum.

— Flamura lui Saul e în mijlocul taberei, înfiptă în pământ, cu Abner alături, spuse Abişai, aproape de David cum stătea. Ahimelec hititul se ascunsese cu ei sub un terebint, în vârful dealului ce străjuia tabăra.

David ieşi, plecându-se pe sub crengi, şi se îndepărtă de margine, evitând să fie zărit de cei din vale. Abişai şi Ahimelec îl urmară, alăturându-se lui Ioab, lui Benaia şi lui Asael, care veniră din alt loc de străjuire, aflat de-a lungul crestei pietroase.

— Cine vine cu mine jos, în tabăra lui Saul? Îşi întoarse privirea de la Abişai la Ahimelec, cântărind reacţia din ochii fiecăruia. Pe ceilalţi avea să-i lase sus, pentru a le păzi spatele.

— Vin eu jos cu tine. Abişai grăi cel dintâi, cu mâna pe mânerul paloşului său, şi cu o privire exaltată. Ahimelec făcu un pas îndărăt, parcă uşurat că Abişai se oferise de bunăvoie.

— Bun, să mergem dar.

David porni pe cărarea şerpuită, croindu-şi cu grijă drumul la vale, spre poalele muntelui. Se opriră la intrarea unde probabil stăteau străjile de pază. Dar nu zăriră nici ţipenie dintre străjile împăratului.

— Acum ce facem? întrebă Abişai în şoaptă. David scrută trupurile întunecate ale oamenilor lui Saul, lungite înaintea lor, întinşi pe micile ridicături şi în crevasele mai joase ale pământului. Vocea lui Abişai, cu toate că era abia şoptită, aproape că răsună cu ecou în tăcerea mormântală. Un simţământ de înfiorare îl străbătu pe David.

— Niciunul nu mişcă, spuse el când începu să păşească printre rândurile înguste de oameni.

Abişai încuviinţă din cap, cu ochii mari. Nici măcar un ţârâit de greieri nu tulbura bezna cufundată în tăcere. Singurul zgomot ce se făcea auzit era scrâşnetul uşor al sandalele lor ce se adânceau în nisip. O bufniţă plană deasupra capetelor lor, iar fâlfâitul aripilor acesteia părea de-a dreptul gălăgios în aerul răcoros al nopţii.

David îşi strânse mantia mai aproape în jurul gâtului, cuprins de fiori. Iahve era aici, păşea alături de el prin această vale a întunericului. Îl simţea în tăcerea sinistră, în totala încremenire a oştenilor din tabără. Absolut toţi dormeau, respirând uşor, de parcă o oaste întreagă, cu toate că era în viaţă, adormise în Şeol, unde dormitau cei plecaţi dintre cei vii.

Continuară să meargă până ajunseră în mijlocul taberei, unde se afla flamura albastră cu auriu a lui Saul, lângă sulița sa, fluturându-şi însemnele în vântul nopţii, lângă creştetul acestuia. Semnul distinctiv al lui Abner, creasta roşie de căpetenie a gărzilor, îi era imprimat pe mantie şi scut, care zăceau amândouă alături de el. Dar în loc să-i păzească pe oamenii pe care se angajase prin jurământ să-i protejeze, Abner nu dădea niciun semn de vigilenţă, afară de sforăitul uşurel pe care îl scotea, întins cum dormea lângă Saul. Împăratul lui Israel dormea pe o parte, cu braţele strânse la piept, într-o poziţie de autoapărare, iar urciorul său cu apă îi stătea la picioare.

David privi în jos la omul care-i nenorocise viața în ultimii nouă ani, așteptându-se să simtă un val de furie, chiar ură. Dar în inima sa nu descoperi decât milă.

— David! Abișai îi atinse umărul și se aplecă lângă el. Azi Dumnezeu l-a dat pe vrăjmașul tău în mâinile tale. Lasă-mă să-l țintuiesc la pământ cu o zvâcnitură a suliței mele. Nu va fi nevoie să-l străpung de două ori.

David se uită în ochii nerăbdători ai lui Abișai. Stătea încordat, cu o mână pe plăselele suliței lui Saul. Cât de des sărise David din calea acelui tăiș, când împăratul îl zvârlise după el, cuprins de furie? Cu o singură mișcare, Abișai putea pune capăt vieții de fugar a lui David, lăsându-l să își urmeze visurile pe care i le promisese Dumnezeu. Ispita de a face întocmai așa îl luă cu asalt, precum un vrăjmaș într-o bătălie încrâncenată.

Abișai își ridică sprinten sulița cea grea, așteptând doar o vorbă din partea lui David.

O, Adonai, numai de m-ai lăsa să fac asta! Cât durează, Doamne? Mă vei uita pentru vecie? Gândul acesta îl nutrise nu o dată, în ultima vreme. Într-o bună zi, omul acesta, ce acum dormea atât de neajutorat, avea cu siguranță să-i ia viața lui David, dacă-i îngăduia să mai trăiască, dovedind că Ahinoam avusese dreptate și dând viață propriilor sale temeri necredincioase.

Își înalță privirile înspre cer, cu inima tânjindu-i după o încheiere, după acțiune, după speranță. *Cât mai este, Adonai?* Dar știa că, dacă Dumnezeu avea să-Și țină promisiunea, mai devreme sau mai târziu, uciderea lui Saul nu era parte din răspunsul Său.

— Nu-l nimici! Privi în fața sălbatică a lui Abișai, știind că nepotul său nu avea să înțeleagă una ca asta niciodată. Cine poate întinde mâna împotriva unsului lui Adonai și să nu fie găsit vinovat? Căută după cuvinte pentru a se explica. Domnul e viu, Adonai Însuși îl va lovi. Fie îi va veni ceasul și se va stinge, fie se va duce la luptă și va pieri. Dar Doamne ferește să întind mâna împotriva unsului lui Adonai. Oftă când Abișai lăsă sulița la loc pe pământ și îi dădu drumul. Acum ia-i sulița și urciorul de apă care sunt lângă el și să mergem.

David porni la drum înapoi spre tabără şi începu să suie dealul, cu Abişai în urma sa, simțind cum dezaprobarea tacită a nepotului său atârnă greu în aerul din jurul lor. David continuă să meargă, ignorând dojana tăcută, şi se simți uşurat când ajunseră la ceilalți.

Când zorile colorară cerul din nuanța de cenuşiu într-un amestec de galben, trandafiriu şi albastru, David ieşi de sub crengile terebintului spre marginea stâncii care-i ascundea. Ioab şi Benaia săriră spre a i se alătura, dar le făcu semn cu mâna să rămână unde erau.

Privi în jos la oştenii ce se trezeau, simțindu-şi gândurile asaltate de amintiri alte luptelor purtate împreună cu ei cândva. Încercă să accepte faptul că majoritatea din ei întorseseră armele împotriva lui acum, socotindu-l trădător. Oare avea să le poată recâştiga încrederea şi bunăvoința, când Dumnezeu avea să-i dea împărăția în mâini? *Dacă* avea să i-o dea. Oare acea promisiune era doar o închipuire? Oare se înşelase Samuel?

Lăsându-şi deoparte gândurile acestea care-l întristau, David luă adânc aer în piept, încurajându-se, apoi îşi făcu mâinile pâlnie la gură.

— Ce-i, Abner, n-ai de gând să-mi răspunzi? Vocea îi ajunse până jos, răsunând peste toată valea. Bărbații îşi ridicară ochii spre munți, încercând parcă să localizeze locul de unde se auzea vocea.

— Cine eşti tu, care strigi la împărat? Abner purta pe cap turbanul împodobit de eşarfa colorată în roşu sângeriu şi care i-l făcea vizibil lui David chiar şi de la depărtare. Nu era prea înțelept să poarte aşa ceva într-o bătălie adevărată, pentru că-l făcea o țintă ambulantă. Însă generalului nu-i prea stătea în fire să-i pese de ce gândea acest tânăr vrăjmaş al său, chiar dacă îi apreciase, cu greu şi bodogănind, dibăcia de războinic.

— Eşti bărbat, nu? Şi cine este asemenea ție în Israel? De ce nu ți-ai păzit domnul, pe împăratul tău? Cineva a venit să-l piară pe domnul, pe împăratul tău. Ce ai făcut nu este bine. Îl iau martor pe Adonai şi spun că tu şi oamenii voştri meritați să muriți,

pentru că nu vi-ați păzit stăpânul, pe unsul lui Adonai. Îi făcu semn lui Abişai să aducă sulița şi urciorul. Ia spune, unde sunt sulița şi urciorul împăratului, care erau aproape de căpătâiul lui?

David văzu cum un bărbat se apropie de Abner, iar coroana sa din aur captă razele soarelui.

— Vocea aceasta este a ta, Davide, fiul meu?

Stomacul lui David se strânse dureros când auzi tonul tandru al lui Saul. Prea multe din amintirile lui se legau de acest om, amintiri cu Ionatan şi Mical, momente de bucurie şi acceptare, pe vremea când David fusese tânăr, iar viitorul i se profila strălucit înainte.

Înghiți greu, surprins de emoția subită ce-l cuprinse, ştiind cât de aproape fusese să păcătuiască împotriva lui Iahve şi să-l ucidă pe împărat.

— Da, eu sunt, domnul şi împăratul meu. Trase aer în piept, ridicându-şi bărbia, încercând să-şi întărească mândria şi încrederea ce-i slăbiseră. De ce-l pedepseşte domnul meu pe robul său? Ce am făcut, de ce rău mă fac vinovat? Îi grăise cuvinte asemănătoare lui Ionatan, atunci când Saul îl vânase întâia oară, demult, parcă în urmă cu o viață.

Oare avea să se termine odată?

— Acum fie ca domnul, împăratul meu, să asculte cuvintele robului său. Dacă Adonai te-a pornit împotriva mea, atunci fie ca El să îmi primească jertfa.

Era oare cu putință ca Iahve să fi făcut asta? Îl mâniase David cumva pe Cel Preaînalt, aşa că El îngăduise atât amar de suferință în viața sa? *Te rog, Adonai, primeşte inima mea zdrobită pe altarul Tău.*

David se îndreptă de spate, asigurându-se că vocea sa putea fi auzită jos.

— Dacă totuşi oamenii mei ți-au greşit, să fie blestemați înaintea Domnului! Acum m-au alungat departe de partea mea de moştenire în Domnul şi au spus: „Haide, închină-te altor dumnezei." Acesta să fi fost oare răspunsul de a scăpa de urmărirea lui Saul? Să fugă din țara asta pe care o iubea? Acum nu lăsa

ca sângele meu să cadă departe de prezența lui Adonai. Împăratul lui Israel a ieşit să caute un purice, de parcă cineva s-ar prinde să vâneze o potârniche-n munți. Într-adevăr, nu era cu nimic mai însemnat, dar o, de l-ar fi putut lua o pasăre pe aripile ei şi să-l ducă departe de aici. Se putea întoarce în Moab sau să încerce din nou să găsească un refugiu la filisteni.

— Am păcătuit, spuse Saul. Întoarce-te, David, fiul meu. Pentru că azi ai prețuit viața mea drept scumpă, nu voi mai încerca să-ți fac rău. Desigur, m-am purtat ca un nebun şi ți-am greşit mult.

Vocea lui Saul se frânse, în ciuda forței cu care vorbise.

David văzu creştetul lui Saul plecându-se şi umerii căzându-i înainte, de parcă ar fi suferit cu adevărat. Îşi duse o mână la cap şi-şi ridică din nou privirile. Oare chiar credea că David avea să se întoarcă împreună cu sine la Ghibea? Omul acesta se amăgea singur!

— Uite aici sulița împăratului! David îi făcu semn lui Abişai, care ridică din nou arma. David întâlni privirea nepotului său şi citi în ochii acestuia chiar şi acum dorința de a arunca sulița spre bătrânul împărat. David scutură din cap şi privi înapoi spre Saul.

— Trimite-ți unul dintre tineri să vină aici şi să o ia. Adonai răsplăteşte oricărui om după credincioşia şi neprihănirea lui. Adonai te-a dat în mâinile mele azi, dar eu nu voi întinde mâna asupra unsului lui Adonai. Astăzi ți-am prețuit viața, aşa să-mi prețuiască şi Adonai viața mea şi să mă scape de toate necazurile.

Saul îşi ridică mâinile spre creasta unde stătea David.

— Fii binecuvântat, fiul meu David. Vei face lucruri mărețe şi cu siguranță vei avea izbândă.

David se îndepărtă de margine şi îi întoarse spatele lui Saul, alăturându-se oamenilor săi. De-ar fi fost un alt om, binecuvântarea lui Saul ar fi avut o însemnătate pentru el. Dar David ştia cât de nestatornic putea fi împăratul, cât de nedemni de încredere cei ce-l susțineau şi cum îl incitau împotriva lui David. Chiar dacă Saul spunea adevărul, David nu-l putea crede. Saul nu avea să se oprească niciodată din ura şi din urmărirea lui, iar David

nu avea să-l omoare niciodată. Ceea ce însemna că unul din ei trebuia să moară. Şi era puţin probabil că acela va fi Saul.

David merse în tăcere până ajunseră în tabăra unde oamenii şi femeile şedeau în cercuri, sfârşind postul pe care-l începuseră în seara dinainte. Păşea înaintea lui Benaia, care rămăsese alături de el tot timpul drumului prin pustie, şi stătea acum în peştera principală, la focul cel mare. Îi adună pe cei treizeci la un loc şi cu toţii se duseră repede să-i strângă pe toţi bărbaţii şi femeile, ca să asculte. Abigail stătea aproape de mama ei, cu faţa îngrijorată. El îi întâlni privirea, dar nu reuşi să-şi aducă un zâmbet pe buze.

Când mulţimea se linişti, sări pe o piatră mai mare şi se întoarse cu faţa spre ei.

— Ne-am întors din tabăra lui Saul, unde Adonai l-a dat în mâinile noastre.

Mulţimea izbucni în urale, dar David îi opri cu o mişcare a mâinii.

— Dar eu nu l-aş putea ucide pe unsul lui Adonai şi nu o voi face niciodată.

Murmurul se prefăcu într-o tăcere încremenită la auzul vorbelor lui, confuzia şi supărarea instalându-se în mod vădit atât între bărbaţi, cât şi în rândul femeilor. Simţi nesiguranţă în stomac, până surprinsese aprobarea din ochii Abigailei, şi se simţi cuprins de pace. Făcuse ceea ce se cuvenea. Cât va face umbră pământului, Saul nu va înceta să mă urmărească, şi de vreme ce eu nu-l voi ucide niciodată, nu ne vom opri niciodată din fugă decât dacă... Făcu o pauză, aşteptând pentru a se asigura că avea atenţia tuturor. Decât dacă ne ducem acolo unde Saul nu ne poate găsi. Unde Saul nu îndrăznea să meargă. Atunci vom putea trăi în siguranţă şi în pace până la moartea lui Saul.

— Unde să mergem? întrebă Ioab, iar faţa lui, de obicei, atât de sigură, acum era încremenită într-o expresie încruntată.

În clipa aceea, David îşi dădu seama că se prea putea ca sfetnicii lui să nu-l susţină, la fel cum nu-l susţinuseră întâia oară când fugiseră de Saul la împăratul din Gat. Dar asta fusese înainte să aibă o oaste de mercenari sub comanda sa. Acum erau o forţă, o putere pe care împăratul din Gat avea să fie mulţumit să o accepte. La fel cum şi aceşti oameni trebuiau să accepte, dacă vroiau să-i recunoască vreodată conducerea ca şi împărat. Poate că nu le plăcea, dar aveau să se supună. Nu avea să permită nimic mai puţin de atât.

Îşi luă timp, lăsându-şi privirea să poposească peste mulţime şi privindu-i în ochi pe cât de mulţi bărbaţi şi femei reuşi. Le zâmbi cu o încredere pe care spera să o şi simtă curând aievea, hotărât să îi facă şi pe ei să o simtă. În cele din urmă, se opri cu privirea la Ioab, a cărui privire fioroasă nu-i părăsise nici acum ochii întunecaţi, mărgelaţi.

— M-am gândit mult la asta, şi este doar un loc în care putem merge – un loc unde vor fi încântaţi de calităţile noastre militare, ca mercenari gata să luptăm în războaiele lor… sau îi vom convinge de asta.

Ioab se mai înmuie puţin, deodată interesat.

— Vrei să ne scoţi din Israel.

David încuviinţă.

— Da. Într-un loc în care Saul nu ar veni niciodată şi unde vom trăi în pace. Privi încă o dată mulţimea, iar privirea se opri acum asupra Abigailei. În seara aceasta vom dormi ultima oară în acest loc. Apoi vom porni spre apus, spre mare – spre ţara filistenilor.

22

Abigail căra pe cap un vas mare din pământ, plin cu apă, pe care îl aducea de la fântâna din fața Lachisului, lângă hotarul cu ținutul israeliților. Călătoria de șase zile prin pustia Iudeei, până în acest loc, fusese înceată, cu toate femeile şi copiii şi turmele de oi şi capre. David lăsase câțiva dintre păstorii şi slujitorii lui Nabal în Maon, pentru a se ocupa de acareturile acestuia în lipsa lor, dar luase o parte din turme cu sine, pentru a asigura hrană oamenilor săi, care erau tot mai mulți.

Abigail se clătină uşor când lăsă vasul la pământ, aproape de foc, apoi reuşi să se îndrepte, înainte să-şi piardă echilibrul. Ahinoam şedea pe-aproape, rotind lipiile întinse pe pietre netede, deasupra unei flăcări mici, şi o tocană de linte clocotea într-o oală de pământ pe foc, ceva mai încolo. Mirosul de mirodenii şi chimen îi stârni Abigailei un chiorăit în stomac, mai ales că se şi hotărâse în taină să postească. Îşi lipi dosul mâinii de frunte şi trase încet aer în piept.

De ce, Iahve? De ce nu-l împiedici pe soțul meu să comită o greşeală cumplită? De ce nu pleacă urechea la o vorbă înțeleaptă?

Cel puțin David ascultase la început. Cu şase zile în urmă, când plecaseră din pustia Iudeei, unii dintre sfetnicii săi încercaseră

să-l facă să renunțe la planul acesta al său de a porni înspre țara filistenilor. Dar erau suficienți la număr oamenii care îl susțineau, inclusiv Ahinoam, convingându-l că făcea ce trebuia, fiind singurul lucru care le putea aduce siguranța.

Abigail își muşcă buza de jos când îngenunche lângă Ahinoam şi culese lipiile coapte într-un vas din lut, iar Ahinoam aranjă alte bucăți de aluat pe pietre. Viața avea să li se schimbe din clipa când aveau să pună talpa piciorului pe pământ filistean. Oare Iahve avea să-i însoțească? Se cutremură la gândul acesta.

— Te simți bine, Abigail?

Din vocea mamei ei lipsea asprimea pe care o observase de când ieşiseră din pustie. Nici părinții ei nu erau de acord cu mişcarea aceasta, însă tatăl ei nu s-ar fi plâns niciodată şi nu ar fi ridicat nicio obiecție împotriva deciziei lui David, iar Daniel credea că lui David îi este cu neputință să greşească.

— Stai, lasă-mă pe mine să iau asta. Simți cum mama ei o apucă de cot în timp ce luă vasul cu lipii cu cealaltă mână. Ia loc acolo. Arăți de parcă eşti gata să leşini.

Abigail îşi duse o mână la mijloc şi se duse să facă aşa cum îi spusese mama ei, picioarele împleticindu-i-se în timp ce o purtau spre lavița improvizată.

— Mă duc să duc asta la bărbați şi mă întorc îndată. Nu te mişca de-acolo.

Nu s-ar fi putut mişca nici să fi vrut. *Oh, Adonai, de ce nu răspunzi rugăciunilor mele?* Se ruga şi postea de şase zile pline deja, dar iscoadele lui David se întorseseră de la Gat cu veşti bune, că Achiş, împăratul lor, era bucuros să primească oastea lui David şi aştepta să-l întâmpine la palat. Cum puteau evita să se întineze cu idolii dacă urmau să trăiască în mijlocul lor? Nu-i chemase Adonai să se pună deoparte dintre oameni? David sau urmaşii săi se credeau imuni la o astfel de ispită?

— Când ai mâncat ultima oară? Abigail îşi înălță creştetul şi privi la fața preocupată a mamei. Am observat felul în care pari să eviți să te aşezi când se adună femeile să mănânce. Încerci oare să mori de inaniție, Abigail? Postul tău nu va schimba nimic.

Cu câteva zile mai devreme Abigail s-ar fi împotrivit ei, dar acum, pentru că nu se întrevedea niciun răspuns, nu reuşea să găsească niciun argument prin care să desființeze vorbele mamei ei.

— Speram ca rugăciunile mele să ne împiedice să ieşim din Israel, spuse ea încetişor, îngropându-şi fața în mâini. Dar Iahve nu-mi ascultă rugăciunile. Gâtlejul îi era tot mai uscat din cauza emoțiilor pe care şi le ținuse în frâu de când auzise vestea pe care o adusese David. Nu avea să cedeze acum, dar nu-şi putu înfrânge câteva lacrimi care i se prelinseră din ochi.

Mâinile puternice ale mamei ei o cuprinseră pe după umeri şi o traseră aproape.

— Gata, gata. Totul va fi bine. O bătu uşor pe spate pe Abigail. Nu te frământa atât pentru asta, Abigail dragă. Adonai cu siguranță te-a auzit, dar uneori El aşteaptă ca oamenii Săi să-şi asume propriile acțiuni. Poate că în loc să te rogi, El doreşte să-i bagi mințile în cap soțului ăstuia al tău. Iar când David te va asculta în cele din urmă, îți vei primi şi răspunsul.

Abigail se smulse din îmbrățişarea mamei ei spre a o privi în ochi.

— David ascultă de oamenii săi, nu de mine.

— Înainte asculta de tine, nu – când l-ai oprit să-l ucidă pe Nabal?

— Da, dar a fost altceva. Acum e atât de ocupat, iar eu sunt doar una dintre neveste. Făcuse tot ce putuse spre a-i îngădui lui Ahinoam să aibă timp cu David de când se întorsese din tabăra împăratului Saul, şi nu-i spusese niciodată cum se purtase Ahinoam cu ea. Ultimul lucru de care avea nevoie David era o soție smiorcăită.

— Acum eşti mai mult decât o soție, eşti o confidentă. David are încredere în tine, Abigail. Cu siguranță că, dacă vorbeşti cu el aşa cum ai făcut în trecut, te va asculta. Dacă nu vorbeşti, vom sfârşi în a trăi printre păgâni. Pentru liniştea minții tale, mănâncă ceva şi du-te de vorbeşte cu soțul tău.

Ea încuviință încet din cap.

— Pâinea miroase bine.

Mama ei plescăi cu limba.

— Păi sigur că miroase bine. Aşteaptă aici.

Se duse la focul unde Ahinoam continua să vadă de lipiile ce se coceau şi luă o lipie mică şi rotundă, apoi se întoarse înainte ca Abigail să apuce să se răzgândească.

— Mănâncă. Puse pâinea în mâinile Abigailei. Iar când simţi că prinzi putere, trebuie să vorbeşti cu David. Îi vei spune că ai nevoie de el în seara asta. Porni repede în direcţia bărbaţilor ce şedeau în cerc.

— Mamă, stai! strigă Abigail în urma ei, dar mama ei nu-i răspunse. Avea să o silească pe Abigail să facă lucrul acesta fie că-i plăcea, fie că nu. Dar se putea oare să aibă dreptate? Să fie oare răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile ei acesta, că trebuia să ia lucrurile în mâini şi să facă ceva să oprească ea însăşi această nebunie? Ceva de felul acesta îi păruse drept atunci când fugise să astâmpere mânia lui David, dar acum se simţea nesigură, agitată. Cum puteai intra în graţiile unui bărbat care se afla pe muchia deznădejdii, fiind chiar cuprins de disperare? Credinţa lui David avea nevoie de o infuzie de putere. O putere pe care ea însăşi nu o avea.

Ea ciuguli din pâine, timp în care se lupta să-şi înfrângă propria disperare şi se întrebă ce-i va spune soţului ei când avea să vină la ea.

Stelele scăpărau pe cerul întunecat când Abigail ridică o despărţitoare din piele de capră, prinsă în trei colţuri, aşezată pe mijlocul cortului şi separând spaţiul lui David de spaţiul ei şi al lui Ahinoam. Avuţia pe care o adusese în căsătorie le va permite fiecăruia să aibă cortul său într-o bună zi sau, mai bine chiar, câte o odaie sau o locuinţă proprie, însă deocamdată David îi ţinea pe toţi împreună în acest cort încăpător. Cine ştie ce fel de locuinţe aveau să aibă în ţara filistenilor?

Își închise ochii, apoi îi deschise din nou, forțându-și nervii încordați să se supună. Numai de-ar asculta-o Iahve și de l-ar face pe soțul ei să se răzgândească. Poate că, dacă ar fi fost bărbat... Oare pleca Dumnezeu urechea la rugăciunile unei simple femei?

Se întoarse când auzi în spatele ei hârșâit de sandale pe podeaua din pământ, de curând măturată și simți brațele lui David cuprinzându-i mijlocul, iar buzele aproape de ureche.

— Mama ta spunea că vrei să mă vezi. O întoarse și o sărută. Ai fost tăcută în timpul acestei călătorii. Deja și începeam să mă întreb dacă nu cumva s-a întâmplat ceva. În sfârșit, Ahinoam pare fericită, dar acum tot ce văd în ochii tăi e tristețe. Să-ți fie oare dor de vechea ta casă din Maon? O ținu înaintea sa la o lungime de braț, privind-o întrebător. Sper că nu-ți pare rău de hotărârea de a te mărita cu mine, nu?

Ea scutură din cap.

— Niciodată.

Zâmbi când îi văzu zâmbetul de copil lipsit de griji, dorindu-și cu disperare să-l mulțumească. Nu își dorea deloc să fie ea cea care-i lua bucuria – o bucurie pe care o avea de când anunțase că urmau să părăsească Israelul. Dacă Dumnezeu îi vorbise și îi spusese să procedeze astfel? Poate că îngrijorările ei legate de ispite și zei mincinoși erau doar teama ei față de schimbare.

— Deci despre ce doreai să-mi vorbești? Mama ta părea să-mi sugereze că e ceva urgent. Își lăsă degetele să-i alunece de-a lungul brațelor ei, apoi îi luă amândouă mâinile într-ale sale.

Ea privi prin deschizătura cortului la pâlcurile de femei și bărbați care ședeau jucând jocuri și sporovăind la lumina focului.

— Am putea merge undeva unde e liniște?

Oamenii o puteau auzi, mai ales Ahinoam, care putea intra oricând peste ei.

Privirea îi deveni serioasă când o privi din nou.

— Este un loc pe deal, pe drum. Sau am putea merge în partea mea de cort.

Acolo era și patul lui moale din lână, dar se temea că într-un loc atât de intim ar fi fost mai puțin probabil că avea să o asculte.

— Ar fi bine sus pe deal. Îi zâmbi sfioasă. După aceea ne putem întoarce în partea ta de cort.

— Stai să iau o torță. Ochii îi licăreau cum o făceau adesea când erau singuri, ca şi când nu se putea gândi la nimeni altcineva decât la ea. Dar dacă avea să îi întoarcă spatele…

— E oare necesar? Altcineva îi putea atrage atenția şi nu avea să mai apuce o ocazie ca aceasta. E aproape lună plină. Nu avem suficientă lumină?

O privi îndoielnic, dar încuviință din cap. O strânse mai tare de mâini şi o conduse sus pe dealul din spatele cortului lor. Se oprea din când în când, alegându-şi drumul cu grijă, apoi se opri în cele din urmă pe un platou mic, pietros. O conduse la o stâncă mai mare, lăsând-o să se aşeze, apoi se puse lângă ea. Razele lunii îi scăldau fața, şi îi citi îngrijorarea în privirea lui deschisă şi hotărâtă.

— Ce anume e atât de important, Abigail? Te-a jignit cineva sau poate te-a necăjit cu ceva? Poți să-mi spui orice. Nu îți voi face niciodată rău. Îi atinse fața cu o mână şi îi mângâie obrazul cu degetele, privind-o cu tandrețe. Era atât de obişnuit să rezolve problemele tuturor, uneori le anticipa soluția, convins că ştia ceea ce-şi doreau.

— Nimeni nu m-a ofensat şi nici nu m-a necăjit, domnul meu. Doar că… Îşi plecă o clipă privirile, dar nu se putea abține să nu privească în adâncimile insondabile ale ochilor săi. Nu-ți faci griji că vom locui între străini, domnul meu! Te-ai gândit cum rămâne cu puterea pe care ar putea-o avea idolii asupra oamenilor noştri? Dacă suntem în cetatea împăratului filistenilor, vom fi înconjurați de idolii lor şi, chiar dacă împăratul lor ne primeşte, filistenii vor gândi că suntem o jignire pentru ei. Cum vom ține poporul să nu întoarcă spatele adevăratei închinări la Adonai?

Se luptă să-şi înfrângă impulsul de a-şi muşca buza de frustrare când văzu cum David se schimbă la față. Se îndepărtă de ea şi-şi propti amândouă mâinile de genunchi, întorcându-se pe locul său pentru a privi mai întâi spre apus, apoi spre stele. Țârâitul greierilor şi un fâlfâit de aripi se auziră în jurul lor, spintecând liniştea nopții.

Abigail îşi împreună mâinile în poală, dorindu-şi parcă acum să ia înapoi cele spuse, dorindu-şi să vadă din nou zâmbetul fără griji al lui David şi să pretindă că toată lumea ei era în pace. Dar rămase tăcută, aşteptând parcă o veşnicie până când David se hotărî să-i răspundă.

În cele din urmă, el o privi, şi ea se simți cuprinsă de uşurare când îi văzu tandrețea din priviri.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine, Abigail, pentru înțelepciunea şi dragostea şi grija ta nu doar pentru mine, dar şi pentru întregul popor. Într-o bună zi vei ajunge o împărătească înțeleaptă, de ne va da Domnul un urmaş împărătesc. O luă de mână şi o mângâie. Şi eu îmi fac griji de idolii filistenilor, dar nu există o soluție simplă pentru asta. Ce-ți pot promite este că îl voi ruga pe Achiş să ne ofere o cetate doar a noastră, departe de plaiurile unde locuiesc majoritatea filistenilor. Achiş va înțelege nevoia noastră de a ne trăi credința separat de a lor, şi vom rămâne în acelaşi timp departe de Saul. Cum ți se pare? El o privi în ochi, iar privirea îi era atât de animată de speranță încât nu suportă ideea de a nu fi de acord cu el, în ciuda sentimentului greu ce-i umplea inima.

— Mie îmi pare bine, domnul meu. Zâmbi, sperând că avea să o creadă pe cuvânt şi nu îi va citi pe față suferința ce îi umplea pe mai departe sufletul.

El îi dădu drumul mâinii şi o luă în brațe, iar bucuria îi lumină privirea.

— Vezi tu, draga mea, mutarea aceasta va fi bună pentru noi toți, ne va da odihna de care avem cu toții nevoie atât de disperată. Sunt obosit de atâta alergătură. Făcu o pauză spre a o privi în ochi. Eu am nevoie de asta, Abigail.

— Ştiu, David. Se întinse să îl sărute, iar el se plecă să-i întâlnească buzele, iar pasiunea lui îi risipi toate gândurile de protest pe care le mai avea.

23

Palatul împăratului filistean o înfioră pe Abigail. Aproape pe toate zidurile erau picturi ale sclipitorului Dagon, zeul pe jumătate om, pe jumătate peşte. Se cutremură când îi trecură pragul şi îi văzu pe oşteni cu coifuri din piele, împănate cu creste roşii şi înarmaţi, care flancau coridoarele şi curţile deschise, încărcate cu stâlpi. Cum putea David să aibă încredere în omul ăsta? Ea se simţea expusă şi vulnerabilă în ciuda ospitalităţii şi a apartamentului îmbelşugat pe care li-l oferise Achiş.

Ea se rezemă de sofaua frumoasă, încă având nevoie de odihnă după postul ei îndelungat şi după călătoria prin Gat. La dorinţa lui David, îşi acoperise faţa sub un văl, spre a-şi ascunde frumuseţea de bărbaţii din Filistia. Acum, în odaia pe care o împărţea cu Ahinoam şi cu slujnicele ei, îşi putea da jos acoperământul de pe cap şi vălul, lăsându-şi părul să-i cadă până la brâu. Trupul ei se simţea atât de bine să se destindă după atâta alergătură. Dar duhul ei încă se chircea de teamă la perspectiva viitorului.

Privirea i se întoarse spre covoarele groase şi pardoseala din mozaic de pe jos. Draperii încărcate cu broderie atârnau de-a lungul pereţilor din piatră şi puteau fi trase peste geamurile largi, cu vederea spre apus. Dădeau în direcţia meleagurilor străbune ale filistenilor, a insulelor din mare. Sculpturi şi picturi cu creaturi

marine acopereau zidurile şi stăteau proţăpite pe mese din lemn de stejar, toate fiind dedicate zeului Dagon, centrul tematic al reprezentărilor.

Odaia lor spaţioasă se afla lângă odaia încă şi mai spaţioasă a lui David. Auzi râsete din direcţia iatacurilor lui David. Nepoţii lui David, Ioab, Abişai şi Asael, erau tovarăşii săi nelipsiţi împreună cu Benaia, Daniel şi câţiva dintre oamenii de încredere care ţineau sfat cu el. O parte din ea tânjea să le audă conversaţia, dar ştia că David i-ar fi spus să nu-şi bată capul cu probleme politice. Chiar şi Daniel abia dacă avea puţin timp zilele astea să-i spună ce punea David la cale, lăsând-o să facă speculaţii de una singură.

În timp ce o roabă egipteană se aplecă să-i spele picioarele prăfuite, ea se relaxă şi-şi închise ochii, ascultând la sporovăiala lui Ahinoam, a Taliei şi a mamei ei. *Oh, Adonai*, se rugă ea la fel cum o făcuse în toate zilele în care postise, *Te rog fereşte-ne să fim întinaţi de acest loc. Trimite-ne departe de influenţele păgâne ale lui Gat. Apără-l pe David de atracţia bogăţiei şi aminteşte-i că Tu eşti păzitorul Lui şi cea mai bună apărare împotriva tuturor vrăjmaşilor lui.*

Delicatesele împăratului ce fură întinse în seara aceea înaintea Abigailei, în sala de mese principală, unde ea şi Ahinoam şedeau la o masă alăturată soţiilor şi ţiitoarelor lui Achiş, îi întoarseră stomacul pe dos când dădu cu ochii de ele. În afară de fructe, curmale, smochine şi legume, legea lui Adonai nu le îngăduia să se atingă de nimic altceva. Un porc fript stătea în mijlocul mesei, în timp ce fructe de mare şi picioare de crabi din mare umpleau din belşug tăvile ceramice.

Abigail se întrebă dacă David avea să servească oareşce din ceea ce avea să-i ofere Achiş. Se uită la restul grupului lor aşezat la mese lungi, dispuse prin toată încăperea. În generozitatea sa, Achiş invitase tot alaiul lui David să cineze cu el. David şedea la masa cea mai apropiată de împărat.

— Se holbează la noi. Ahinoam se aplecă spre ea, iar marginea vălului ei o atinse pe Abigail pe braț. La porunca lui David, toate femeile își țineau fețele acoperite, nelăsând să li se vadă decât ochii și gura, pentru a putea vedea și mânca – o poruncă pe care ea o respecta, cu recunoștință pentru protecția pe care i-o oferea de privirile curioase ale păgânilor.

— Dacă nu ne uităm în spate, nici n-o să băgăm de seamă. Eu spun să mâncăm și să ne vedem de-ale noastre. Luă o turtă cu stafide și privi la ochii speriați ai lui Ahinoam. Femeia fusese aproape fericită la gândul de a se opri din călătorie – până când păşiră pe străzile străine din Gat și simți antipatia filistenilor când trecură prin fața acestora.

— Va fi bine, Ahinoam. Iahve e cu noi.

— Este oare? Își flutură o mână spre porcul rumenit din mijlocul mesei. Știi că El nu ar accepta una ca asta. Aici nu este nimic ce să putem mânca și noi! Se uită spre masa lui David. Domnul nostru mănâncă din delicatesele împăratului? Se așteaptă oare din partea noastră să o facem? Cuvintele ei, abia șoptite, păstrau o umbră de disperare.

Abigail se uită și ea în direcția lui David, sperând să-i atragă privirea, dar el era prins în discuția cu oamenii săi. De la depărtare era greu de spus, dar porcul părea neatins, iar creaturile marine păreau de asemenea a sta în grămezi înalte pe tăvile din fața bărbaților. Un slujitor se apropie de David în timp ce Abigail se uita, iar David îi spuse omului ceva la ureche. Câteva clipe mai târziu, toate platourile cu mâncare necurată au fost luate de pe masa lui și a tuturor evreilor care erau de față.

— Uite, vezi, îi spuse Abigail în șoaptă lui Ahinoam. Adonai a rămas în continuare cu noi, chiar și în cetatea asta păgână. Era o slabă consolare, dar avea să se mulțumească și cu puțin. Cumva, trebuia să suporte țara asta, pe oamenii aceștia. David alesese să vină încoace, iar Iahve nu-i oprise. Încercarea aceasta nu putea fi cu nimic mai rea decât fusese viața abuzivă pe care o primise din partea lui Nabal, totuși nu se putea abține să nu se roage, implorându-L în tăcere pe Iahve să intervină și să-i scoată din locul acesta.

O şuviță de păr îi alunecă Abigailei în ochi, ieşind de sub acoperitoarea părului, în timp ce rotea piatra de moară într-o mişcare circulară, peste boabele de grâu, zdrobindu-le în făină fină. Grânele se numărau printre multele bunuri de pradă pe care le luase David în raidurile sale militare în cetăți străine, de-a lungul celor patru luni de când erau în Țiclag. După ce locuiră şase luni în cetatea împărătească a Gatului, David îşi ținuse în cele din urmă promisiunea pe care i-o făcuse şi îi adusese în cetatea îndepărtată a Țiclagului, departe de ochiul veghetor al împăratului filistean.

Ea se opri, se îndreptă de spate şi privi peste cetatea care pulsa de activitate, ridicându-şi umerii spre a-i relaxa de încordare. Bărbații se întorseseră în noaptea dinainte dintr-un asemenea raid, iar David era ocupat cu împărțirea prăzii, spre a trimite câte ceva în anumite locuri strategice din Iuda, unor prieteni care-l ajutaseră în trecut. Țipete de copii se împleteau cu râsetele femeilor care îşi alegeau partea din mormane de unelte, haine şi giuvaeruri.

Ahinoam se apropie cu o sită şi se aşeză pe o bancă lângă Abigail.

— David mi-a dat două veşminte noi şi o cunună şi cercei cu nestemate aseară. Îşi ridică bărbia, iar expresia de pe fața acesteia îi spuse Abigailei că fusese foarte încântată de faptul că David o chemase pe ea în iatacurile lui după ce o sărutase pe Abigail de noapte bună. Dacă ar fi venit acasă o săptămână mai devreme, ea ar fi fost aleasa lui, dar fusese nevoită să-i spună că era necurată, lăsându-l pe moment dezamăgit. Aproape sperase că avea să se culce singur, aşteptând-o să i se poată alătura din nou, dar Ahinoam era foarte dornică să-i ia locul.

— Ce drăguț! Abigail se aplecă peste piatra de moară, lăsând hârşâitul pietrei să umple tăcerea dintre ele. Ignoră sporovăiala femeilor ce se întorceau la treburile lor şi îi alunga pe copii de la bunurile prădate.

— Ție ce ți-a dat? întrebă Ahinoam, spărgând în cele din urmă tăcerea. Abigail ştia că interesul femeii era motivat doar de curiozitatea ei de a compara darurile. Cu toate că Abigail se bucura în mod deosebit de coroana cu safir pe care i-o dăruise David – smulgându-i promisiunea că avea să o poarte în ziua încoronării sale –, nu avea niciun chef de comparații. Era destul de greu că trebuiau să-şi împartă bărbatul. Nu avea nevoie să concureze pentru fiecare expresie a dragostei sale.

— Cam aceleaşi lucruri pe care ți le-a dat şi ție, spuse în cele din urmă, gândindu-se că oricum Ahinoam avea să afle până la urmă. Pe Zahara ai văzut-o?

— Nu de aseară, înainte să mă cheme David în iatacurile lui.

Abigail îşi închise ochii, spunându-şi că trebuie să ignore comentariile, care nu aveau alt scop decât să o rănească. David o chema pe Ahinoam atât de rar, încât Abigailei ar fi trebuit să-i fie milă de ea, şi nu să-i poarte gelozie. Şi atunci de ce o necăjea atât de tare tonul arogant al femeii? Nu avea să fie niciodată o nevastă bună pentru David dacă îşi pierdea vremea asemuindu-se cu fiecare nevastă pe care şi-o alegea.

Gândul acesta îi lăsă un sentiment de restriște în inimă.

— Asta-i ciudat. Zahara mă întâmpină aproape întotdeauna după ce se duce la fântână. Dar în dimineața asta n-am văzut-o. Abigail îşi sili mintea să se concentreze asupra slujnicei ei care lipsea şi nu la îngâmfarea lui Ahinoam. Cine ştie pe unde-o fi. I-a verificat careva aşternuturile? Poate că-i bolnavă.

— De unde să ştiu eu? E slujnica ta.

Abigail opri moara şi se îndreptă de spate.

— Ai dreptate.

Şi singura slujnică încă nemăritată cu unul dintre bărbații încă flăcăi, cu toate că nepotul lui David, Asael, îşi dorise acest privilegiu nu o singură dată. Avea nevoie de o soție care să se îngrijească de fiul lui micuț după ce soția lui murise când îl adusese pe lume. Dintr-un oarecare motiv, David îl tot amâna, de parcă n-ar fi vrut ca omul să se însoare cu Zahara. Dar fata se dovedise credincioasă. Şi atunci de ce nu avea David încredere în ea?

Abigail se ridică în picioare şi-şi scutură făina de pe veşmânt.

— Mă duc să văd de ea.

Ahinoam ridică din umeri.

— N-ai decât!

Abigail verifică iatacul unde dormea fata şi găsi că rogojina acesteia şi toate lucrurile ei nu mai erau acolo. Apoi se opri pe la fiecare curte şi întrebă de Zahara, devenind tot mai îngrijorată cu fiecare răspuns negativ pe care-l primi. Alarma o năpădi, strângându-i mijlocul, iar sudoarea îi acoperi buza de sus. Şi-o şterse cu dosul mâini, surprinsă să se trezească tremurând.

Se rezemă de zidul rece din piatră al casei pe care o locuia David când locuitorii din Ţiclag lăsaseră cetatea în mâinile israeliţilor. Unde să fi plecat Zahara şi de ce? Oare chiar era o ameninţare pentru David? Şi oare David ştia ceva despre Zahara şi ei nu-i spusese nimic despre asta?

Trase încet aer în piept, adunând-şi toate puterile în picioarele ei slăbite de puteri. Trebuia să-l găsească pe David şi să-i spună de îndată şi spera că aveau s-o găsească pe fată înainte ca ceva îngrozitor să se întâmple.

David se sui pe o colină şi privi spre miazăzi, în direcţia ultimului atac pe care-l dăduseră amaleciţilor. Făcuse tot ce putuse pentru a-i nimici, pentru a aduce judecata lui Dumnezeu peste ei, aşa cum i se spusese odată lui Saul să facă, dar acesta eşuase. Însă pâlcuri dintre aceştia continuau să existe, iar David îşi făcea griji că unul dintre ei avea să scape şi să o apuce spre Gat, la Achiş, povestindu-i împăratului filistenilor despre isprăvile lui David.

Îşi trecu mâna peste barbă şi oftă. Dacă ar fi ascultat de Abigail, şi acum ar fi fost pe fugă din faţa lui Saul, cu ceva avere care să-i susţină. Faptul că veniseră în ţara filistenilor le oferise răgazul de care el avea nevoie pentru a-şi întări ceata. Şi mai mulţi oameni i se alăturaseră aici, iar prada de război îl fortificase.

Dar o parte din el îşi dorise să fi avut îndeajuns curaj. Minciunile pe care le rostise pentru a se proteja de împăratul Achiş şi a-l determina pe acesta să creadă că îi ucidea pe israeliţi şi nu pe gheşuriţi şi pe amaleciţi, l-au lăsat să se simtă cumva pustiit şi tot mai îndepărtat de Iahve.

Privi spre cer, tânjind după apropierea pe care o simţise cândva ca şi păstor pe dealurile Iudeei. Oare avea Abigail dreptate? Cu toate că oamenii nu se închinau făţiş zeilor străini, îi abandonase oare Adonai când intraseră în ţara filistenilor?

Oare ce ai dori să fac, Doamne?

Nici chiar rugăciunile lui nu păreau a reuşi să se înalţe mai sus de inima lui. Simţi cum îl năpădeşte jalea. Se întoarse şi porni înapoi spre cetate, când fu întâmpinat de Benaia, care îi păzea fiecare mişcare, şi de Ioab, a cărui privire agitată îi intensifică încordarea din ceafă.

— Ce este?

Continuă să meargă, în timp ce cei doi bărbaţi ajunseră în aceeaşi cadenţă şi păşeau alături de el.

— Achiş şi-a trimis solii, însoţiţi de gărzile de la palat şi de o mică oaste.

David se opri. Îl privi pe nepotul său.

— Cât de mică?

— Şase sute de oameni.

David îşi simţi stomacul strângându-i-se. Erau mulţi.

— Niciodată n-a trimis gărzi.

— Evident, de data asta e vorba de altceva.

Oare aflase Achiş adevărul? Îngrijorarea îl cuprinse din nou.

— Ce să poftească oare? Întrebarea cerea un răspuns pe care avea să-l afle destul de curând. Mări pasul şi se grăbi spre porţi.

Oşteni filisteni ce purtau culorile şi însemnele lui Achiş, împăratul Gatului, îi atraseră atenţia lui David, pe măsură ce se apropiau. Oamenii săi îl împresurară în timp ce-şi ocupă locul în poartă şi le făcu semn solilor împărateşti să păşească înainte. Oamenii îşi plecară un genunchi, după care se îndreptară îndată, înfruntând privirea lui David.

— Împăratul doreşte ca David, fiul lui Isai, şi oamenii săi să-l însoţească împreună cu restul oştii filistene în bătălia sa împotriva Israelului. Vrerea lui e să porniţi de îndată spre Gat.

David îşi împietri expresia feţei, începând să bată cu degetele în jilţul său din piatră. Cu privirea îi cuprinse pe soli şi întregul grup de filisteni ce se revărsau pe porţi, aşteptând să fie însoţiţi de oamenii săi. Achiş ar fi socotit refuzul lor ca pe un afront. Oamenii săi şi familiile sale nu aveau nicio şansă să scape, de-ar fi încercat să fugă. Îl recunoscu pe formidabilul Itai, ghititul, conducătorul gărzii personale a împăratului, şi ştiu că misiunea aceasta nu avea să se sfârşească bine.

Privi din nou la soli şi încuviinţă din cap.

— Vom veni. Lăsaţi-ne doar puţin timp să ne adunăm provizii.

Solii făcură un pas în spate şi se plecă.

— Să fie precum spui.

Când gărzile şi solii ieşiră pe porţile cetăţii şi se alăturară oştenilor din afara zidurilor, David se întoarse spre sfetnicii săi.

— Strângeţi-i pe toţi şi porunciţi-le să se gătească de război. Ne întoarcem la Gat.

Abigail stătea în pragul ce ducea spre iatacurile lui David, aşteptându-l să termine să-şi îndese încă o tunică într-o desagă şi să-şi verifice încă o dată ascuţimea pumnalului. Intră când el se întoarse s-o privească şi îi întinse o boccea cu turte cu miere, migdale şi smochine.

— Totul este pregătit, domnul meu.

El luă bocceaua cu o privire mohorâtă.

— Numai de-ar fi adevărat. Se întinse după mâna ei şi o trase lângă sine, lipindu-i capul de pieptul său. Roagă-te pentru mine, Abigail. Vocea îi era sugrumată, iar braţele i se strânseră în jurul ei.

— Mereu. Îşi strecură degetele prin părul lui când el o strânse la pieptul său. Sărutarea sa, atât de pătimaşă, atât de disperată, o luă prin surprindere. Oare se temea că nu avea să se mai

întoarcă? Oare Adonai îngăduia aceasta pentru a-l pedepsi pe David pentru faptul că părăsise Israelul? Dar ea nu putea da glas acestui gând.

— Totul va fi bine, spuse ea în şoaptă, când buzele lor se dezlipiră din sărut. Adonai nu-l va părăsi pe unsul Său.

Sprâncenele lui se înălțară când o auziră şi o ținu la o distanță de un braț de sine.

— Pe unul din noi va trebui să-l părăsească, preaiubito. Saul este vrăjmaşul meu, luptă împotriva filistenilor. Dacă voi lupta de partea filistenilor, adevărat că unul din noi va muri. Şi amândoi suntem unşii Lui.

— Însă Domnul a spus că tu îl vei înlocui pe Saul ca împărat, aşa că, dacă unul din voi e să piară, acela va fi Saul, şi nu tu.

Ştia din toată inima că aşa era. Aşa trebuia să fie.

— Roagă-te să ai dreptate. O sărută din nou, apoi îi dădu drumul. E timpul să plec.

— Domnul meu, este un lucru pe care trebuie să ți-l spun înainte să pleci. Se îndoi dintr-o dată de înțelepciunea ei când îi văzu privirea iritată.

— Trebuie să plec, Abigail. Să fie oare cu adevărat aşa de important? Se îndreptă spre uşă, dar se opri în prag.

Ea-i susținu privirea, acum prea târziu să mai dea înapoi.

— Aşa cred. Dacă nu-i spunea, s-ar fi întrebat de ce îi ascunsese asta.

— Spune repede.

Ea-l urmă când traversă casa spre curtea unde-l aşteptau oamenii săi.

— Slujnica mea Zahara a dispărut. Se pare că şi-a luat şi rogojina şi câteva din lucrurile ei şi a plecat din Țiclag. Am căutat-o peste tot, dar s-a făcut nevăzută.

El se opri lângă cuptoarele din care mama şi Talia scoteau repede pâinile, îndesându-le iute în coşurile de pe măgăruşii care urmau să-i însoțească.

— Când s-a întâmplat asta? Expresia feței i se înnegură, iar sprâncenele i se împreunară, încruntate.

— Azi dimineață am descoperit asta.

Își frecă bărbia, apoi privi în curte. Benaia, Ioab, Abișai și Asael stăteau în drum, în fața curții, lângă măgărușii, discutând aprins, în timp ce Daniel stătea în apropiere, ținându-i pe Mica și pe Talia în brațele sale. David făcu doi pași spre nepoții săi, apoi se întoarse iarăși spre ea.

— Acum nu pot face nimic în privința asta. Se pare că a fugit, și asta e probabil ceva bun. Niciodată n-am avut încredere în ea. O atinse pe umăr. Dacă se întoarce, nu o primi înapoi decât dacă are o explicație serioasă pentru plecarea ei. Apoi pune-l pe unul din tineri să o păzească până mă întorc. Altfel, las-o să plece, Dumnezeu să-i dea ceea ce merită.

Se plecă să o sărute pe obraz, apoi se întoarse spre oamenii săi, fără să mai privească încă o dată înapoi.

24

Rând pe rând, oştenii filisteni se perindau prin faţa împăratului Achiş, care şedea pe o stâncă imensă, străjuitoare a întinderii Afec, cu căştile lor cu pene roşii mişcându-se uniform în vântul cald al după-amiezii, cu spatele drept şi mândru, cu feţele de cremene. David stătea împreună cu oamenii săi în spatele mulţimii, cu stomacul strâns, verificând iar şi iar, excluzând una după alta tot felul de posibilităţi de a scăpa de soarta ce dădu peste ei, aceea de a trebui să lupte împotriva neamului lor. Şi nu găsea nicio ieşire.

Benaia veni mai aproape, dar nici chiar faptul că-l văzu pe străjerul său vânjos nu reuşi să uşureze cu nimic sentimentul profund de nelinişte ce-l cuprinsese. Aceasta era cu siguranţă mâna de judecată a lui Dumnezeu pentru faptul că-şi scosese oamenii din Israel. N-ar fi trebuit să vină niciodată, n-ar fi trebuit să aibă niciodată încredere că o putere străină l-ar fi putut apăra mai mult decât Dumnezeul lui.

O, Adonai, care eşti suveran, îndură-Te de mine!

Rugăciunea i se transformase într-o implorare din clipa când Achiş stăruise cu orice preţ ca el şi oamenii săi să se alăture oştii filistenilor în această bătălie de rău augur. Din momentul în care auzise cum propriile sale buze se învoiră, rostind vorbele

hotărâtoare, oricât de vag încercase să fie, vina şi teama îi deveniră tovarăşi nedespărţiţi.

Ei îl torturau acum când Benaia veni să îi stea alături. Singurul semn al frământării omului său fu o tresărire a unui nerv din colţul ochiului stâng.

— Oastea lor numără zeci de mii, spuse el, cu voce joasă.

Încordarea puse stăpânire pe muşchii cefei lui David. Îşi încrucişă braţele la piept şi încuviinţă din cap.

— Da. Un vrăjmaş redutabil. Saul nu e pregătit pentru aşa ceva.

Gândul acesta ar fi trebuit să-l consoleze, pentru că dacă Saul pierea în luptă, calea îi era deschisă spre a sui pe tron. Ionatan avea să aibă grijă de asta. Dar nu şi dacă însăşi mâna lui David ridica sulița împotriva Israelului. Poporul nu avea să-l accepte niciodată.

— L-am putea ajuta.

David îl văzu pe străjerul său ridicând din sprâncene.

— Vrei să spui să mergem la luptă cu filistenii, şi apoi să ne întoarcem împotriva lor, luptând pentru Israel?

Benaia ridică din umeri şi îl privi în ochi pe David.

— Ai cumva o altă idee despre cum ne-am putea scoate mai bine din situația aceasta?

David privi din nou la şirurile de filisteni, observând veşmintele albastre şi roşii care-i distingeau pe prinţii guvernatori ai cetăţilor filistene mai îndepărtate. Se plecară până la pământ înaintea împăratului Achiş, apoi se adunară într-un pâlc pentru o stare de vorbă. Din grupul acestora se ridicau strigăte furioase, într-o limbă necunoscută, iar vocea lui Achiş le întrecea pe toate cele ale domnilor filisteni. Câteva clipe mai târziu, căpeteniile îl urmară pe Achiş în cortul acestuia.

Oamenii lui David stăteau ghemuiţi în corturile lor sau adunaţi la câteva guri de foc la marginile taberei filistene. O mişcare îi atrase atenţia, când Asael îşi croi drum printre rândurile filistenilor şi veni repede lângă el.

— Ce ai aflat? Nepotul lui David era iute şi deloc băgăreţ, iar trăsăturile lui simple şi mişcările fine îi permiteau să se mişte ca

o vulpe, să se furişeze printre oştenii vrăjmaşi fără să fie observat măcar.

— Generalii oastei lui Achiş nu au privit deloc cu ochi buni prezența noastră aici. Ei au cerut să plecăm, în timp ce Achiş pofteşte să rămânem. Asael îşi îndreptă cingătoarea la mijloc şi îşi înălță ochii căprui şi serioşi spre David, amintindu-i acestuia de Ionatan. Nu putea suporta gândul că pornea la război împotriva celui mai bun prieten pe care-l avusese vreodată.

— Haideți să ne rugăm ca Achiş să nu reuşească să-şi impună părerea, spuse Benaia în şoaptă când li se alăturară Ioab şi Abişai.

— Oamenii noştri au început deja să murmure, spuse Ioab, venind lângă David. Îl privi cu neruşinare în față, reuşind să-l sfredelească pe David cu privirea lui de şoim. Dacă încerci să-i faci să meargă până la capăt în povestea asta, s-ar prea putea să sfârşeşti în vârful de sabie al unuia dintre ei.

— Nici filistenii nu murmură mai puțin. N-au uitat şlagărul fecioarelor: „Saul şi-a ucis miile, iar David zecile de mii." Asael privi în jur, ca şi când s-ar fi temut că vrăjmaşii l-ar fi putut auzi.

— Am senzația că le-a plăcut la fel de mult cât i-a plăcut şi lui Saul. David îşi frământă ceafa şi privi mai întâi spre corturile filistenilor, pe urmă înapoia sa, către cei şase sute din oamenii săi. Câți dintre ei nu sunt loiali?

— Ție sau Israelului?

Sarcasmul lui Ioab se potrivea de minune privirii lui amare.

— Mie. Dacă aveau să se întoarcă cu toții împotriva lui în luptă, trebuia să facă aşa cum îi sugerase Benaia şi să întoarcă cumva lucrurile pentru a aduce nimicirea peste capetele filistenilor.

Ioab făcu un pas înapoi şi privi în direcția oamenilor lor.

— Deocamdată doar câțiva dintre ei protestează, dar vorbe de felul acesta se răspândesc repede, dacă nu le stingi.

Şi chiar numai o mână de oameni putea incendia bruma de frică ce plana ca nişte vreascuri uscate, frică pe care David o simțea aievea între oamenii săi, în ciuda stoicismului pe care-l afişaseră când trecură prin fața domniilor filistene. Se întoarse la cei patru oameni care stăteau în fața lui.

— Împrăştiaţi vorba între trupe. Dacă Achiş ne va chema într-adevăr la luptă împotriva lui Saul, vom merge. Când bătălia va fi în toi, ei hotărăsc de partea cui vor lupta. Cât despre mine, eu nu voi ridica mâna împotriva unsului lui Adonai.

Iar Achiş n-avea decât să creadă ce poftea între timp.

La vorba lui, bărbaţii se împrăştiară să facă după cum le poruncise, în vreme ce David intră în cortul său, căzu cu faţa la pământ şi se puse pe rugăciune.

Abigail se trezi înfiorată, cu inima bătându-i nebuneşte la amintirea visului tulburător de care nu se putea dezbăra acum, a coşmarului în care trăia de când plecase David să se alăture filistenilor. Ceva îngrozitor avea să se întâmple, ceva ce se afla dincolo de capacitatea ei de a controla lucrurile. Oare David avea să moară, aşa cum se temea Ahinoam?

Din cealaltă odaie, o auzi pe Ahinoam ducându-se după oala de noapte, dar asta nu reuşi să-i astâmpere bătăile repezi ale inimii. Femeii îi era rău în fiecare dimineaţă, de două săptămâni deja, iar Abigail ştia că boala lui Ahinoam nu avea nimic de-a face cu teama. Purta copilul lui David în pântece. Altă explicaţie nu era.

Năpădită de amărăciune la gândul acesta, Abigail se sili să se ridice de pe rogojina ei şi clipi obosită, frecându-se la ochi pentru a se trezi de-a binelea. Ahinoam intră împleticindu-se prin arcada ce umbrea intrarea, se lăsă să cadă pe rogojina ei, care se afla lângă cea a Abigailei, şi se rezemă de peretele din piatră. Hotărâseră să împartă odaia după plecarea lui David şi după ce Zahara fugise, găsind o oarecare mângâiere una în prezenţa celeilalte. Oare de cât timp era nevoie pentru a câştiga o bătălie? O privi pe Ahinoam în timp ce-şi alese o tunică curată şi îşi fixă cingătoarea la mijloc. Ştia răspunsul. Uneori David fusese plecat o lună sau mai mult odată, şi era ceva cu care crezuse că se obişnuise. Până acum.

— Ai dori să-mi spui ceva? o întrebă Abigail. Venise vremea să discute despre starea în care se găsea Ahinoam. Oricât de mult îşi dorea Abigail să îl binecuvânteze pe David cu un fiu, se părea că Ahinoam avea să aibă cea dintâi acel privilegiu. Se oţeli în faţa răspunsului, în timp ce-i întinse lui Ahinoam o rochie de zi. Ei bine?

— E evident, nu? Sunt grea. Faţa lui Ahinoam păli, iar expresia ei cândva atât de trufaşă deveni dintr-odată sufocată de îngrijorare. Dacă moare David şi nu află niciodată?

— Nu va muri! Se simţi cuprinsă de iritare. Nu vroia să admită cât de asemănătoare deveniseră în ultima vreme gândurile ei cu ale lui Ahinoam. Trebuie să încetezi să mai gândeşti aşa. David este unsul lui Adonai. Nu i se va întâmpla nimic. Era adevărat. Şi ea trebuia să creadă asta.

Ahinoam îşi muşcă buza de jos, iar fruntea îi era toată numai broboane de sudoare. Abigail vedea prea bine de ce o alesese David drept nevastă. Era drăguţă, cu părul de culoarea spicelor şi ochii, migdalaţi, rotunzi şi frumos arcuiţi, ca ai unei căprioare. Când nu se văicărea şi nu se tânguia, râsul ei putea fi contagios.

— Iartă-mă. N-ar trebui să mă îngrijorez. Nu vreau să-i fac rău copilului.

Da, copilul. Întâiul născut al lui David. Gândul acesta o împunse, înteţind din nou dorul Abigailei după un fiu.

Se auziră strigăte dinspre poarta cetăţii, iar gândurile ei răzleţe se risipiră. Poate că era un sol sau poate chiar David se întorcea împreună cu oamenii săi. Tatăl ei era cu siguranţă deja în alertă, împreună cu câţiva dintre tineri, cei puţini pe care-i lăsase David să le păzească pe femei. Dar dacă s-ar fi întors David, străjerul de pe ziduri ar fi suflat în şofar. Ceva nu era în regulă.

— Mă duc la porţi. Poate că s-a iscat vreo altă răzmeriţă. Dacă strigătele aveau de-a face cu femeile sau cu certurile lor fără sfârşit, poate că va reuşi să dea o mână de ajutor. Cel puţin femeile o ascultau de cele mai multe ori.

— Vin şi eu în câteva clipe. Nu cred că pot sta încă pe picioare.

— Fii pe pace. Mănâncă nişte smochine sau bea nişte lapte de capră când ţi se linişteşte stomacul. Mă ocup eu de femei. Îi făcu

un semn cu capul lui Ahinoam şi îi zâmbi, sperând că junghiul de gelozie pe care-l simţea nu-i răzbătea prin tonul vocii sau pe faţă. David ar fi dorit ca ea să aibă grijă de Ahinoam, să se preocupe de siguranţa copilului.

Alungă gândul la o parte şi traversă odăile, până ajunse în curte. Se opri, iar stomacul i se strânse ghem când dădu cu ochii de bărbaţii încălecaţi ce purtau veşmintele albastre şi purpurii ale beduinilor şi care veneau călare drept spre ea. Din depărtare, îi ajunseră la urechi ţipetele femeilor şi scâncetele copiilor. Se întoarse şi privi pe drumul din pământ spre casele din vecinătate, văzând feţele îngrozite ale femeilor şi le auzi zbieretele sălbatice, isterice, în timp ce străinii le zvârleau pe nevestele oamenilor lui David pe spatele armăsarilor lor ca pe nişte saci cu grâne.

Bice din piele plesneau nemiloase spatele femeilor care se împotriveau. Mamele se războiau cu jefuitorii, fugind care încotro, disperate să-şi adune copiii. Ţipetele răsunau strident printre plânsetele băieţilor şi ale fetelor care erau târâţi de prin case şi zvârliţi în căruţe separate, scâncind după mamele lor.

Ava! Tatăl ei era de strajă la porţi. Îl uciseseră pentru a putea intra? Gândul acesta îi făcu şi mai multă greaţă şi lacrimi fierbinţi o sugrumară. Şi le înăbuşi cu greu.

De cealaltă parte a drumului zări câţiva băieţei şezând pe crengile joase ale unui stejar şi pe acoperişurile caselor, aruncând cu pietre din praştiile lor spre cei nepoftiţi. Sperau că puteau face un bine cât de mic, dar speranţa le muri de îndată ce oştenii voinici şfichiuiau cu biciuştile lor puternice suficient de sus, printre ramurile copacilor, pentru a-i sili pe copii să coboare. Cei de pe acoperişuri fugeau de pe o casă pe cealaltă, înainte să fie prinşi şi zvârliţi în căruţe, alături de ceilalţi copii, legaţi la mâini şi la picioare.

Abigail îşi simţi gâtlejul ca o rană usturătoare, iar trupul îi tremura, luptându-se cu nevoia intensă de a plânge. Visul ei – acesta era coşmarul ei, nu al lui David. Dumnezeu o avertizase, şi iat-o acum stând neajutorată, neputând să le scape. Beduini cu priviri fioroase le înşfăcară pe mama ei, pe Talia şi pe Mica, îmbrâncindu-le într-o căruţă deja plină. Marta, soţia lui Ioab,

Debora, soția lui Abișai, și Ahinoam erau toate împinse spre un oștean care le aștepta și care le sili să călărească înaintea bărbaților care dădeau să le prindă din toate părțile, din șeile cailor lor fără astâmpăr.

O, Adonai, ocrotește-l pe copilul lui David. Dumnezeu s-o ierte, nu-și făcea aceleași griji pentru mamă, dar David nu ar fi dorit să-și piardă copilul.

Călărețul din frunte se ridică în șaua armăsarului lângă ea. Apoi descălecă și îi întinse mâna femeii care ședea în spatele lui, ajutând-o să descalece la rândul ei.

Abigail îl studie pe bărbat, apoi pe femeia înveșmântată în țesături fine, din fire frumos îmbinate. Vălul de pe cap îi era ornat cu pietre prețioase, iar ochii și buzele vopsite îi dădeau un aer exotic. Abigail privi repede în altă parte, iar când își întoarse privirile la ea, păru să o recunoască, iar stomacul i se strânse de o groază de care nu mai putea scăpa.

Zahara.

O frică rece puse stăpânire pe ea când îl văzu pe conducătorul voinic ai beduinilor, care stătuse până atunci lângă Zahara, venind spre ea și învârtindu-și biciul în mână. Ea căzu în genunchi și-și îngropă fața în țărână. Mai văzuse privirea aceea înainte. La Nabal.

Un braț se întinse după ea și o înșfăcă, silind-o să se ridice în picioare.

— Tu ești nevasta israelitului. Accentul lui o făcea să-l înțeleagă cu greu, dar Abigail înțelese suficient ca să deducă faptul că israelitul de care vorbea acesta trebuia să fie David.

— Da. Ea înghiți în sec, abia reușind să rostească cuvântul.

El mârâi, aplecându-se spre ea până îi simți duhoarea respirației și aprinderea din priviri.

— Vii cu noi. Își îndesă biciul la cingătoare, și înainte să apuce să spună ceva, o și săltă peste umăr. Înțelepciunea îi spuse că ar fi fost o nerozie să încerce să se împotrivească.

Câteva clipe mai târziu, omul se opri și o puse înapoi pe picioare. Ea stătea dreaptă, cu capul plecat. Bărbatul de pe calul

din fața ei era înveşmântat în haine mai de preț decât cele de pe omul care o cărase, spunându-i că se înşelase când presupusese mai devreme că acesta era conducătorul.

— Vei călări cu mine.

Vorba sa aleasă şi pronunția îl trădau ca pe un om învățat, iar privirea dură – îi indicau asprimea.

Ea încuviință, dar rămase tăcută, rugându-se, implorând îndurarea lui Iahve.

Primul bărbat o săltă din nou – deloc gentil – la celălalt, silind-o să încalece. Mâinile pătimaşe ale conducătorului o apucară şi o ținură strâns, în timp ce respirația sa îi atinse urechea.

— Curând vei fi a mea.

Un sentiment de greață o năpădi.

Te rog, Adonai, nu!

— Zafira ne spune că eşti soția infamului aceluia de David. Şi din câte am auzit, are multe neveste, aşa că sunt convins că nu va avea nimic împotrivă să o împartă pe una cu mine. Râsul lui zgomotos o făcu să se înfioreze. Ți-o mai aminteşti pe Zafira, nu?

— Mă tem că nu o cunosc pe această Zafira, domnule.

— Cel care te-a găsit mai întâi este căpitanul meu, Kadar. Zafira era călare cu el. Cu siguranță ți-ai recunoscut slujnica.

— Zahara. Acum înțelegea. Dar cine erau oamenii aceştia şi ce aveau ei împotriva lui David?

— Da, Zahara. El rosti numele cu batjocură, de parcă ar fi fost amar ca fierea. Nume nenorocit de evrei. Zafira i se potriveşte mai bine surorii mele, tu ce spui? Iar Kadar, soțul ei, îți mulțumeşte că ai avut aşa mare grijă de ea. Sarcasmul lui era de netăgăduit, şi se făcu mică la gândul tuturor lucrurilor pe care probabil li le povestise Zahara. Dar cu ce greşise de o determinase pe Zahara să facă aşa ceva, să-i conducă pe oamenii aceştia drept la Țiclag?

Cu colțul ochiului, văzu câțiva oşteni care le jefuiau casele, adunându-le lucrurile în căruțe, la un loc cu oamenii. Țipete îngrozite se auzeau în continuare de pretutindeni, şi calul lovi pământul cu copitele. Abigail simți degetele bărbatului pipăind-o prin haină, şi panica ce o năpădi aproape o sufocă.

Câteva clipe mai târziu, o văzu pe Zahara apropiindu-se de calul fratelui ei şi o auzi strigând furioasă la el într-o limbă pe care nu o înțelegea. Dar privirea din ochii Zaharei îi spuse Abigailei că fosta ei slujnică nu era deloc încântată de omul acesta. Fratelui ei părea să nu-i pese, răspunsul fiindu-i sumbru, în timp ce îşi înteți strânsoarea mâinii în jurul mijlocului Abigailei. Îşi duse cealaltă mână la armăsarul său, întorcându-se spre ceata de beduini care-l însoțea.

— După ce terminați de adunat tot… dați foc Țiclagului.

Ochii Abigailei ardeau înlăcrimați.

— Amalec va înfrânge Israelul până la urmă. Iar ziua de azi e doar începutul.

Cuvintele erau cât se poate de limpezi, hărăzite doar urechilor ei.

Nu era de mirare că Zahara nu spusese din ce popor se trăgea. Era dintre amaleciții cei urâți, despre care Dumnezeu poruncise să fie nimiciți. Probabil că fusese prinsă în război, atunci când Saul nu le stârpise neamul şi cumva Nabal reuşise să o cumpere.

Duhoarea de lemn ars şi de cărămidă îi umplu nările Abigailei. Auzea răcnetele victorioase, sălbatice ale sutelor de bărbați, în timp ce flăcările învăluiau Țiclagul. Câteva clipe mai târziu, omul din spatele ei o strânse lângă sine din nou şi dădu pinteni calului. Armăsarul țâşni într-un galop rapid în fruntea cetei şi ieşi ca vântul prin porțile cetății, în timp ce Țiclagul dispărea în spatele ei, înghițit de flăcări.

25

Umbrele înserării dansau ritmic din copacii ce se unduiau în vânt pe deasupra corturilor ce îi adăposteau pe oamenii lui David. Focurile împestriţau priveliştea, întinzându-se ca nişte stele în valea întinsă. David îşi încălzea mâinile la focul mic din faţa cortului său şi asculta la vocile oamenilor săi. Nemulţumirea părea să mai fi scăzut în rândurile lor, dar apropierea rece a atât de multora dintre vrăjmaşii lui Israel îi învăluia în continuare ca o ceaţă groasă de dimineaţă.

Îşi întoarse palmele în sus, studiindu-şi bătăturile la lumina slabă, şi-şi frecă degetele mari peste locurile aspre ale degetelor sale. Mâini de războinic. Mâini de cântăreţ. Mâini de păstor. Oare erau mâinile acestea şi mâini de împărat?

O atingere pe umăr îl făcu să tresară. Stânjenit de faptul că îşi îngăduise să fie atât de neatent, îşi ridică privirea la faţa lui Asael şi cea a lui Benaia.

— Aţi adus veşti.

Expresia lui Asael era prea uşor de citit; era aşa de uşor să-i ghicească gândurile şi intenţiile. El încuviinţă din cap.

— Căpeteniile filistenilor au părăsit cortul lui Achiş. Împăratul doreşte să te vadă. Gărzile lui au şi pornit în direcţia noastră.

David privi dincolo de nepotul lui, spre corturile filistenilor, de unde se şi vedeau gărzile lui Achiş venind înspre el.

— Îl căutăm pe David, fiul lui Isai, spuse unul dintre ei santinelei aflate la marginea taberei israeliților. Santinela se întoarse, iar David se apropie de ei.

— Eu sunt David.

Îşi încrucişă braţele la piept, măsurându-i din priviri.

— Împăratul Achiş poftește a-ți vorbi. Vino. Se întoarseră, evident aşteptându-se ca David să-i urmeze.

David le făcu semn cu capul lui Benaia şi lui Asael să-l însoțească şi porni în urma gărzilor filistenilor. Părul i se zburli pe brațe când trecu pe lângă oştenii vrăjmaşi atât de neprotejat.

O, Adonai, fii Tu tăria mea.

Suiră câteva pante mai domoale şi apoi traversară o câmpie întinsă, în final oprindu-se în fața cortului bogat ornamentat al împăratului filistean. Două gărzi în armură completă păzeau intrarea în cort. Unul le făcu un semn cu capul gărzilor care-l conduceau pe David şi păşi la o parte, lăsând doar gărzile şi pe David singur să pătrundă prin deschizătura cortului şi să păşească în locuința spațioasă, dichisită şi temporară a împăratului Achiş.

David căzu în genunchi, în timp ce gărzile făcură un pas înapoi, şi atinse pământul cu fruntea.

— Măria ta, împărate Achiş, să trăieşti pe vecie, spuse David. Se ridică pe un genunchi, cu ochii încă atintiți la pământ.

Achiş îşi întinse sceptrul împărătesc către el, iar David se plecă înainte să-l sărute. Achiş îi oferi lui David un zâmbet încrezător, dar totuşi abătut.

— David, Domnul e viu, iar tu ai fost om de încredere, şi aş fi fericit să te am în oastea mea, luptând cot la cot cu mine. Din ziua când ai venit la mine şi până acum, n-am găsit nicio vină la tine, dar căpeteniile nu te primesc între ei. Întoarce-te şi du-te în pace. Să nu faci nimic care să nu fie pe placul căpeteniilor filistene.

O, Adonai suveran, ce veste bună.

Şi cu toate acestea, nu-l putea lăsa pe împărat să ştie cât de repede îi bătea inima de încântare şi cât de uşurat îi era sufletul

că putea scăpa din locul acesta. Îşi stăpâni emoţiile şi îşi strânse buzele într-o linie subţire, întorcându-şi privirea pentru o clipă, apoi îl privi pe Achiş, rămânând nemişcat.

— Dar ce am făcut? Ce ai găsit împotriva mea, care îţi sunt supus din ziua când am venit şi până acum? De ce nu pot să vin şi să lupt împotriva vrăjmaşilor domnului meu împăratul?

Dacă aflase Achiş cumva de adevăratele intenţii ale lui David de a lupta de partea Israelului, trebuia să-l convingă de faptul că nu era aşa, sperând ca vorbele lui fără noimă să nu-I displacă lui Adonai, care cu siguranţă Îşi avea mâna în asta.

Achiş se tolăni înapoi în pernele ce-l înconjurau şi acceptă o cupă de argint din partea unui rob egiptean.

— Ştiu că ai fost la fel de plăcut în ochii mei ca un înger al lui Dumnezeu. Dar cu toate acestea, căpeteniile filistenilor au hotărât: „El nu se va sui la luptă împreună cu noi." Acum scoală-te în zori, împreună cu toţi slujitorii tăi care te-au însoţit, şi pleacă de dimineaţă, de cum se luminează de ziuă.

David încuviinţă din cap, prea recunoscător pentru a mai putea spune ceva, şi îşi mască expresia în spatele unei priviri resemnate.

— Fie precum spui, măria ta.

După alte vorbe de despărţire, David ieşi cu spatele înainte din cort şi se alătură oamenilor săi. Mâine nu aveau să piardă nicio clipă şi vor porni la drum, înapoi spre Ţiclag.

Trei zile de călătorie istovitoare se sfârşiră brusc. La viroaga Besorului, tâlharul care o ţinea pe Abigail o ridică de pe cal şi o puse să umble împreună cu celelalte femei în valea abruptă şi apoi în sus pe cealaltă pantă. Picioarele o dureau, iar umerii îi erau aduşi înainte de oboseală când ajunseră în cele din urmă la tabăra amaleciţilor.

Din câte îşi dădea ea seama, nimeni din grupul lor nu lipsea şi nu fusese rănit prea tare. În mod surprinzător, cu toţii erau teferi.

Chiar şi pe tatăl ei, de care se temuse că era mort, îl văzuse de la depărtare, ţinut separat cu tinerii şi cu băieţii.

Nu mai văzu nici urmă de Zahara, nu-l mai văzuse nici pe omul care o ameninţase să o ducă în cortul său, care dispăruse undeva în mijlocul celorlalţi bărbaţi şi femei care le ieşiră în întâmpinare.

Abigail se opri la intrarea într-o văgăună mică, una din multele care umpleau dealurile acestea, şi se uită la întinderea din faţa ei. David nu avea să-i găsească cu niciun chip aici. Veniseră mult prea mult într-o direcţie în care nu mai fusese niciodată, într-un ţinut pe care nu-l cunoştea. Gândul acesta i se lăsă greu în stomac, ca o piatră de moară.

Un scâncet abia auzit o făcu să se întoarcă. Ahinoam zăcea ghemuită într-un colţ în spatele ei, cu genunchii ridicaţi la piept, legănându-se înainte şi înapoi pe pământul bătătorit. Abigail oftă uşor şi-şi îndreptă umerii, apoi se îndreptă spre tânăra femeie.

— Totul va fi bine, Ahinoam. David va veni şi vom fi din nou în siguranţă. Se lăsă jos lângă ea şi îşi puse o mână pe umărul ei, încercând să nu bage de seamă mâna protectoare pe care Ahinoam şi-o puse pe locul tainic în care creştea vlăstarul lui David. Dar gândurile ei o trădară, şi gelozia se aprinse din nou în inima ei. Încercă să o înăbuşe, să nu se înteţească.

— Or să ne omoare. L-am auzit pe unul din ei spunând asta – după ce ne vor necinsti. Suspină greu şi îşi duse un pumn la gură, iar ochii ei ca de porumbiţă erau sălbatici de frică. David n-o să ne găsească cu niciun chip. Or să-l ucidă când va porni la luptă împotriva lui Saul. Tu nu vezi? Viaţa ni-i în joc.

— Nu vorbi aşa! Şuieră ea cuvintele printre dinţi, înăbuşindu-şi furia ce-o cuprinse dintr-odată. Nu conta că şi ea avea aceleaşi temeri, credea acelaşi lucru. Cu toate astea, nu putea, nu vroia să se lase în voia disperării. Întotdeauna mai era nădejde, până să li se adeverească temerile.

O privi din nou pe Ahinoam în ochi, citindu-i totala lipsă de credinţă, dorinţa disperată de a da glas temerilor ei. Nici nu era

de mirare că David se săturase de femeia aceasta. Teama ei o secătuia şi pe Abigail de puteri şi îi umpleau inima de teroare. De dragul celorlalte femei şi copii, nu îi putea îngădui lui Ahinoam să facă una ca asta.

— De fiecare dată când vorbeşti de frica ta, le tulburi pe celelalte femei. Abigail privi în jur. Câteva femei stăteau suficient de aproape să le audă, iar după feţele lor, Abigail ştia că nu erau departe de punctul în care puteau să cadă din nou în isteria lor.

Ahinoam se opri din legănat şi o privi pe Abigail.

— Îmi pare rău. Dar nu mă pot abţine să nu mă simt aşa. Pur şi simplu ştiu ce-o să se întâmple. Întotdeauna am ştiut.

— Şi de fiecare dată ai greşit. Trase aer în piept şi se ridică în picioare. Prorocul Samuel l-a uns pe David ca împărat, iar Adonai se va îngriji să-Şi împlinească promisiunea. Poţi alege fie să crezi asta, fie să continui să-l dărâmi pe David cu îngrijorările tale. Respiră adânc, văzând privirea înmărmurită de pe faţa lui Ahinoam, dar nu-i păsa. Eşti grea cu copilul lui David şi curând vei creşte un fiu sau o fiică, urmaş al lui. Vrei să creşti un fiu vrednic să fie la tron după tatăl lui, ori ba?

Ahinoam încuviinţă uşor din cap, cu ochii mari, ca şi când nu s-ar fi gândit la posibilitatea aceasta până atunci.

— Atunci poartă-te ca femeia de care are nevoie David, o femeie care e pe cale să ajungă prima nevastă a împăratului. Îi aruncă o ultimă privire calculată lui Ahinoam şi se întoarse, nesuportând să mai continue conversaţia aceasta.

De ce îi dăruise Adonai primul copil al lui David unei femei atât de nătânge? Scutură din cap şi păşi spre fundul peşterii, luptându-se să-şi ţină sub control tremuratul ce o apucase dintr-odată. Simţi cum o priveau celelalte femei, întrebându-se dacă remarcile ei le va spori încrederea sau aveau să le dedea cu totul disperării.

În ciuda vorbirii ei alese, în adâncul sufletului nu era sigură dacă mai avea credinţă. Adonai îngăduise să fie răpiţi cu toţii, şi putea cu uşurinţă să le îngăduie moartea. El îl unsese pe David să fie împărat. Ea însăşi nu avea nicio făgăduinţă din partea Lui că va fi parte a împărăţiei ce urma să fie.

Izul de pârjol de lemn umed şi cărămizi arse îl luă pe David pe nepregătite. În timp ce suia pe drumul ce ducea spre Ţiclag, ochii îi confirmară ceea ce simţurile îl anunţaseră deja. Locul unde cândva se înălţase Ţiclagul era acum acoperit de funingine neagră, muiată de ploaie. Acum poarta cetăţii stătea în ruine, acoperită de cenuşă.

Simţi cum îi suie fierea în gâtlej.

Călătoria de trei zile până în Ţiclag din tabăra filistenilor, de la Afec, îşi spunea acum cuvântul asupra vioiciunii duhului său. În mijlocul rafalelor de ploaie, auzi zvonurile, nemulţumirea, cârteala a câtorva din cei şase sute de oşteni mercenari ai săi, care cândva îl susţinuseră fără să crâcnească. Acum erau împărţiţi, nesiguri de abilităţile lui de a-i cârmui.

Şi acum asta…

Se împletici înainte, auzi ţipetele oamenilor din jurul său când se năpustiră înainte spre cetatea arsă din temelii. *Abigail! Ahinoam!* Oare avea să le găsească trupurile îngropate în cenuşă? Oare avea să mai găsească ceva care să-i spună ce se alesese de ele?

Picioarele grele ca plumbul îl purtară singure la vale, acum că oamenii lui îl lăsaseră de izbelişte. Rămăşiţele locuinţelor în care trăiseră zăceau prăbuşite într-un morman de moloz. Oale sparte înţesau drumurile, şi cuptoarele din pământ din curţi erau dărâmate, imposibil de folosit.

Nici urmă de femei sau copii.

Vaiete stridente îl treziră din stupoare când ajunse la locul unde se înălţase cândva locuinţa sa. Alte ţipete li se alăturară curând, oamenii săi vărsându-şi durerea pentru pierderile suferite. David privi pe drum, la ceata de oameni ce acum şedeau în ţărână, cu părul şi bărbile acoperite de cenuşă, cu veşmintele sfâşiate de durere. Îşi înghiţi fierea, când simţi că emoţiile erau pe cale să-l copleşească şi pe el. Căzu în genunchi şi-şi turnă cenuşă pe păr, îngropându-şi faţa în ţărână şi îl năpădi plânsul.

O, Adonai, ce-am făcut? I-am adus pe aceştia, oamenii Tăi, în ţara aceasta străină, iar acum Tu ne-ai luat familiile. Fără tăgadă că păcătos sunt din născare şi am făcut ce este rău înaintea Ta.

Arşiţa soarelui îi frigea spinarea, iar gustul pământului şi al cenuşii îi acoperea limba. Ochii îl înţepau, iar în barbă purta urmele cleioase ale lacrimilor vărsate. Plânsetele şi vaietele se înteţiră apoi se potoliră odată cu trecerea amiezii.

În cele din urmă, murmure de furie ajunseră până la el, străpungându-i suferinţa. Se ridică de pe jos şi se duse la marginea curţii sale distruse, ridicându-şi capul să asculte.

— N-am fi în necazul acesta de n-am fi venit aici.

— David cunoştea riscurile şi ne-a pus pe toţi în primejdie ca să-şi scape pielea.

— Nu se cade să ne cârmuiască nici pe noi, şi nici Israelul. E mai bine ca fiul lui Saul să ne fie împărat la tron în locul lui Saul.

— Dar cum rămâne cu familiile noastre? Trebuie să plătească pentru că i-am pierdut!

— Şi el a pierdut două neveste.

David recunoscu vocea joasă şi mângâietoare a lui Benaia.

— Trebuia să piardă mai mult de-atât.

— Eu spun să-l învăţăm minte.

— Ba mai mult – merită să moară alături de casele noastre.

Ţipete dornice de răzbunare se ridicară deasupra vocilor mai temperate şi raţionale. Ghearele fricii îl apucară, adâncindu-se cu fiecare nouă ameninţare, şi fiecare nou oţărât îl paraliza.

— Omorâţi-l cu pietre! Urletul răsună cu ecou pe drum.

— Nu-l putem ucide. E unsul lui Adonai.

Recunoscu vocea nepotului său Abişai.

— Abişai are dreptate. Vocea bubuitoare a lui Benaia se înalţă deasupra răzvrătiţilor. Dumnezeu ar putea să ne facă lucruri şi mai rele dacă îl ucidem pe unsul Lui.

Argumentele se ridicau şi cădeau, lăsându-l pe David vulnerabil şi incapabil să controleze o spaimă atât de adâncă încât era lipsit de putere să îi confrunte.

O, Adonai suveran, arată-mi ce să fac.

Zări silueta preotului Abiatar la marginea mulțimii, părând jigărit şi mult mai bătrân decât anii pe care-i avea. Abiatar fusese martor la uciderea întregii sale familii când Saul poruncise ca toți preoții să fie uciși. Pierderea soției lui pe care o găsise aici şi a micuțului copil pe care tocmai i-l născuse îl lovea de două ori mai rău. Oare acum avea să-l mai ajute pe David sau avea să se alăture celor care se întorseseră împotriva lui?

David se apucă de zidul dărâmat al curții ca să se sprijine, îşi sili picioarele tremurânde să pornească, îndreptându-se spre oameni, şi-l chemă.

— Abiatar, te rog adu-mi efodul aici. Vocea lui atrase atenția oamenilor săi. Se întoarseră să-l privească pe preot, gâlceava se potoli, iar amenințarea din privirile lor se înălța precum un zid de piatră înaintea lui.

Abiatar se duse la măgarul său şi scoase efodul preoțesc din desagă. Se îndreptă spre David.

— Întreabă-L pe Domnul: „Ar trebui să pornesc în acest atac? Îi voi birui?"

Mulțimea se adună mai aproape, zburlindu-i părul lui David, dar Abiatar nu păru să bage de seamă. Scoase Urimul şi Tumimul şi aruncă pietrele, repetând întrebarea lui David.

— Urmăreşte-i. Biruința va fi de partea ta şi vei izbândi în ceea ce vei face.

Se simți cuprins de uşurare, iar genunchii i se înmuiară. Se prinse de brațul lui Abiatar, privindu-l în ochi. Omul grăia adevărul. Începu să respire mai uşor şi se uită la oamenii săi.

— Ați auzit?

Câțiva dădură din cap că da, iar Ioab şi Benaia păşiră înainte.

— Încotro s-o apucăm?

David privi spre întinderea din fața ochilor săi. Habar nu aveau cine răpise femeile şi copiii, nici încotro o apucaseră. Dar o voce interioară pe care nu putea crede a fi a altcuiva decât a Duhului lui Iahve, îi spuse să apuce la miazăzi, spre viroaga Besorului.

— Pe-acolo, spuse el în cele din urmă, simțind cum se lasă pacea peste el. Să mergem să ne mântuim familiile.

26

David stătea pe buza viroagei Nahal Besor şi privea înaintea sa, pe deasupra apei, a copacilor, a tufişurilor, măsurând întinderea cât putu cuprinde cu ochii. Dacă arborii aveau să camufleze mişcările oamenilor săi de orice strajă ce priveghea din câmpiile şi dealurile de cealaltă parte, tufişurile dese şi râul cel repede, acum umflat de ploile ce căzuseră de curând, aveau să le îngreuneze cu siguranță trecerea. Dacă nu ar fi fost hotărârea aceea ce-l mâna, cu siguranță s-ar fi oprit acolo şi s-ar fi odihnit mai întâi. Dar nevoia iminentă de a le salva pe Abigail şi pe Ahinoam îl mâna, căci se temea de ce li s-ar fi putut întâmpla dacă mai aştepta.

— Unii dintre oameni sunt prea osteniți să meargă mai departe, spuse Benaia apropiindu-se de el.

— Câți?

— Vreo două sute.

— Hmm... A treia parte din ceata lui. Avea nevoie de fiecare bărbat să lupte. David privi înapoia lui, apoi privi din nou înspre viroagă. Vegetația abundentă mărginea râul de ambele părți. Trebuiau să rămână pe sub coroanele copacilor pentru a reuşi să treacă cu bine şi pentru a nu fi luați pe sus de apele repezi ale râului.

— N-o să reuşim cu niciun chip să trecem cu măgarii noştri prin apele astea repezi. Benaia îşi simți gâtul sugrumat. Oamenii ar putea rămâne aici şi să ne păzească lucrurile.

— Nu prea cred să fie nevoie de două sute de oameni care să păzească o sută de animale. Şi cei patru sute ar putea să nu fie de-ajuns pentru a cuceri şi a lua înapoi tot. David îşi trecu mâna peste barba sa. Oare îi putea Adonai credința la încercare?

— Două sute de oameni prea obosiți să lupte s-ar putea numai să ne încurce.

David oftă greu, ştiind că răspunsul pe care urma să-l dea nu avea să le cadă bine oamenilor care, epuizați sau nu, erau gata să treacă prin orice pentru a-i salva pe cei dragi. Îl privi pe străjerul său şi încuviință încet din cap.

— Spune-le celor două sute că pot rămâne aici. Adună-i pe ceilalți şi să mergem.

În următoarea oră, Benaia, Ioab şi Abişai îi numiseră pe cei care urmau să facă un pod peste apă, pe sub copaci, prin care să-şi ducă lucrurile din mână în mână până dincolo. Mormăind şi uneori chiar osândindu-i pe cei rămaşi în urma lor, patru sute de războinici hotărâți reuşiră să treacă apele repezi ale vadului Besor. Când şi ultimul dintre ei reuşi să treacă cu bine până dincolo, David le îndreptă toată furia şi atenția oamenilor săi spre răpitori.

Dar în timp ce se cățărau pe dealuri, o teamă adâncă îl cuprinse. Oare mergeau în direcția bună? Mai rău, avea oare să le găsească pe Abigail şi pe Ahinoam tefere? Pentru că, deşi Adonai le spusese că aveau să fie biruitori în încercarea lor de a-i salva, nu le promisese şi faptul că David avea să-i găsească pe toți aşa cum îi lăsase. Ştia prea bine practicile jefuitorilor care tâlhăreau cetăți. Îi ucideau pe bărbați şi le necinsteau pe femei sau îi ucideau pe toți, bărbați, femei şi copii. Un astfel de plan nu făcea decât să le asigure spatele şi să prevină orice rebeliune ulterioară. David însuşi pusese la cale un plan asemănător în lunile în care îi fusese subordonat lui Achiş, ucigându-i pe vrăjmaşii lui Israel, dar lăsându-l în acelaşi timp pe Achiş să creadă că de fapt îi ucidea pe duşmanii Filistiei.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi îşi umbri ochii ca să scruteze dealurile din faţa sa. Dar dacă bărbaţii aceia le necinstiseră deja pe femei – pe soţiile oamenilor săi şi pe propriile lui soţii? O senzaţie chinuitoare de rău i se puse în pântece. Moartea nu era o pedeapsă suficientă pentru astfel de bărbaţi.

Îşi făcu mâinile pumni şi îşi sili picioarele, care-l dureau, să meargă mai departe.

Abigail asculta la şoaptele amestecate ale femeilor speriate din jurul ei şi la răcnetele mai puternice ale amaleciţilor ameţiţi de băutură din gura peşterii. Bărbaţii şi cele câteva femei amalecite din mijlocul lor îşi începuseră sărbătoarea mult înainte de lăsarea serii. Înserarea începuse acum să coboare peste câmpie, iar petrecerea nu dădea niciun semn că s-ar apropia de sfârşit. Poate că asta era o binecuvântare, cu toate că Abigail ştia că, în funcţie de dispoziţia sa, un bărbat turmentat putea fie să evite, fie să siluiască o femeie care-i cădea sub ochi.

Se trase şi mai departe de intrarea văgăunii şi-şi ridică mantia mai sus în jurul gâtului, tulburată de amintirea lui Nabal. Amaleciţii aceştia erau mult mai cruzi şi mai nelegiuiţi decât fusese Nabal vreodată şi, după cum se purtase conducătorul lor cu ea, ştia că nu era decât o chestiune de timp până când avea să vină să o smulgă din grupul acesta de femei şi să-i facă după cum îl tăia capul.

Adonai, Te rugăm, ajută-ne. David, pe unde eşti?

Oare avea să vină? Dar cum avea să-i găsească? Femeile nu fuseseră deloc pregătite să lase vreo urmă pe unde trecuseră. Şi cu toate că animalele şi picioarele lăsau urme în nisip, vântul năprasnic le acoperise cu siguranţă pe ultima jumătate de drum, iar ploile care căzuseră în timpul nopţii şterseseră până acum chiar şi urmele acelea care să îi fi indicat cumva lui David direcţia în care veniseră.

Simţi cum deznădejdea o încolţeşte. Se prăbuşi pe pământul prăfuit, îşi trase genunchii la piept şi-şi sprijini capul de ei,

cu privirea ațintită la intrarea în peșteră. Îl imploră pe Dumnezeu să îi ajute pe amaleciți să își facă de lucru cu orice altceva numai nu cu femeile care dârdâiau de frică împreună cu ea.

Un țipăt strident al unei femei o făcu să tresară. Privi în jur, încântată de faptul că sunetul venea din afara peșterii. Dar nu cumva reușiseră amaleciții să apuce vreuna din femei fără ca ea să-și fi dat seama? Se sili să se ridice de pe jos și privi repede în jur, îndreptându-se spre nișele ascunse din spate. Unde să fi fost Ahinoam?

Dădu peste Ahinoam care dormea ghemuită pe-o parte, undeva lângă perete. Abigail oftă îngrijorată. Când bătăile inimii i se mai liniștiră puțin, porni înapoi spre intrarea peșterii, privind la fețele femeilor, pe măsură ce înainta și întrebând dacă fusese vreuna care ieșise de acolo.

Țipetele se auzeau tot mai limpede pe măsură ce se apropia de gura văgăunii, dar sunetele erau mai joase, mai gâtuite. Se furișă ușor până la intrarea ce se căsca înaintea ei, unde stăteau de pază amaleciții, și privi pe lângă unul dintre pereții care o ascundea mai bine. Limbile flăcărilor păreau să danseze în lumina înserării, dar atmosfera de veselie din tabără se schimbase. În depărtare se auzea sunetul metalic al săbiilor, și o duhoare grețoasă de sânge ajunse până la ea, purtată de vântul călduț.

David! El trebuia să fie.

Se străduí să vadă ceva și observă lipsa gărzilor, care probabil se aruncaseră și ei în vâltoarei luptei. Speră să distingă ceva la cei care luptau, dar nu reuși să deslușească părțile combatante.

— Ce se petrece? Vocea mamei, care venea din spatele ei, o făcu să se întoarcă. Marta, soția lui Ioab, Debora, soția lui Abișai și Talia, soția fratelui ei, stăteau lângă ea, urmate de alte câteva dintre soțiile sfetnicilor lui David. Tatăl ei și băieții mai mari fuseseră separați de ele și închiși în altă peșteră, probabil pentru a-i împiedica să-și apere femeile.

— Nu știu. Abigail privi din nou la haosul din tabără, iar stomacul i se strânse la auzul sunetelor biciuitoare și la zăngănitul care tăiau în carne și până-n os. Cineva i-a atacat pe amaleciți.

— David? întrebă mama ei cu frică în glas.

— Nu putem decât să nădăjduim că el e.

Lupta dură toată noaptea, apoi toată ziua următoare, până la lăsarea serii. Abigail dormi pe apucate, făcând cu schimbul de strajă, alături de alte femei, pentru a urmări ce se petrecea în grupul de afară şi sperând să vadă vreun semn că era David sau oamenii lui. Dar cu toate că bărbaţii îşi luaseră probabil timp să se odihnească după luptă, nu se apropiară de peştera femeilor, lăsându-le îngrijorate şi copleşite de întrebări.

La sfârşitul serii celei de-a doua zi, sunetele se schimbară în chiote şi urale victorioase. Stomacul Abigailei se strânse când auzi voci de bărbaţi apropiindu-se de gura peşterii. Se duse repede într-acolo şi privi prin întuneric, şi atunci îl văzu, stând chiar înaintea ei.

— David! Alergă la el, căzându-i în braţe. Duhoarea tunicii îmbibată în sudoare şi în sângele pe care-l împroşcase aproape că o făcu să verse, dar cu toate astea îi cuprinse faţa în mâini. Ne-ai găsit.

El o apucă cu amândouă mâinile de umeri şi o sărută drept răspuns, un sărut îndrăzneţ, pătimaş.

— În caz contrar, oamenii mei m-ar fi achitat pe mine. Îi zâmbi şi o sărută din nou. Nu am putut să-i las să mi te ia, Abigail. Sigur că a trebuit să vin. Eşti a mea.

Îşi coborî mâinile acum de pe umerii ei şi îi cuprinse mijlocul.

— Cum sunt băieţii şi bărbaţii pe care i-ai lăsat să ne păzească… *ava* este bine?

Din spatele ei, celelalte femei ieşeau acum din peşteră să-şi caute soţii, în timp ce bărbaţii înaintau vlăguiţi spre ele.

El o sărută pe creştet.

— Toţi sunt bine, preaiubita mea. Tatăl tău şi câtiva dintre băieţi ne-au dat o mână de ajutor în luptă. Ea fu cuprinsă de uşurare când David încercă, dar nu reuşi să-şi înăbuşe un căscat.

— Trebuie să mă spăl înainte să vii la mine. Degetele lui îi urmară linia feței.

— Ahinoam unde este?

Anunțul său că ea era cea cu care alegea să-şi petreacă noaptea îi făcu inima să-i cânte.

— Stă în fundul peşterii, domnul meu.

El privi pe lângă ea, apoi îi întâlni din nou privirea.

— Se ascunde de frică?

Abigail ridică din umeri.

— Uneori, da. Dar cred că e pur şi simplu obosită, cum ar fi orice femeie grea.

David se îndreptă, privind-o cu ochii mari.

— Ahinoam e însărcinată? Un zâmbet abia schițat îi apăru pe buze, iar ochii i se luminară de încântare. Cum se simte?

Junghiul familiar al geloziei o împunse, înlocuindu-i bucuria de a-l avea noaptea aceasta doar pentru sine.

— E bine, domnul meu. Îşi înăbuşi frustrarea şi îl luă de mână. Vino şi vezi chiar tu. Îl conduse apoi spre partea din spate a peşterii, dar se opri când o întâlniră pe Ahinoam, care venea spre ei.

— David? spuse ea şi-şi plecă privirile, făcând un gest de o timiditate vădită şi punându-şi mâna protectiv pe pântec. Mulțumesc lui Dumnezeu că eşti teafăr!

David dădu drumul mâinii Abigailei, păşi spre Ahinoam şi o luă în brațe. Abigail privi schimbul şi se simți pustiită.

— Cum eşti, iubito? O sărută pe Ahinoam cu o tandrețe care o făcu pe Abigail să se simtă abandonată.

— Sunt bine, acum că eşti aici. N-am apucat să-ți spun înainte să pleci. Dar port copilul tău în pântece, domnul meu. Cuvintele ei erau moi, abia şoptite. Abigail nu se putu abține să nu o privească, observă uşoara îmbujorare a obrajilor ei şi zâmbetul fericit de pe fața lui David.

Îşi puse mâna peste locul tainic în care creştea copilul lui Ahinoam. Gestul atât de intim îi umplu ochii de lacrimi Abigailei. Se întoarse şi-şi sili mintea să rămână concentrată asupra altor lucruri. Făcu câțiva paşi înapoi, şi-şi spuse că nu era chiar atât

de neobişnuit faptul că trebuia să împartă un bărbat, cu toate că nimeni din toată tabăra lor nu trăia în aceeaşi situaţie. În ciuda suspiciunilor ei că Nabal i-ar fi fost necredincios cu Zahara, inima Abigailei nu fusese atât de rănită ca acum. Atunci când David avea să fie împărat... oare avea să-şi ia mai multe soţii? De frică, inima i se opinti cu o smucitură.

Se rezemă de peretele peşterii, ascultând sporovăielile bărbaţilor şi ale femeilor care se reîntâlneau, chiotele copiilor care râdeau şi cântau de bucurie că taţii lor se întorseseră acasă.

Mâinile lui David pe mijlocul ei o făcură să tresară, dar o clipă mai târziu braţele sale o cuprinseră şi îşi cuibări faţa la ceafa ei.

— Ai şi fugit de mine deja? Buzele lui se jucară cu urechea ei. Nu fi geloasă, Abigail. Acum că Ahinoam este grea, îţi pot dedica ţie tot timpul meu. Cuvintele lui şoptite o făcură să se oprească dintr-odată. Oare chiar atât de evidentă îi era gelozia?

Îşi rezemă capul de pieptul lui şi se întoarse spre el, întâlnindu-i privirea. Zâmbetul lui obosit îi topi inima.

— Îmi pare rău, David. N-am ştiut că sentimentele mele sunt atât de vădite.

— Văd totul la tine, iubito. Faptul că folosea aceeaşi dezmierdare ca şi pentru Ahinoam îi înteţi din nou furia, dar îşi înăbuşi sentimentul. Tonul său obosit şi pleoapele care îi erau tot mai grele îi spuseră că era în punctul în care epuizarea îşi spunea cuvântul. *Iubito* era mai bine decât apelativele pe care i le arunca Nabal.

— Ar trebui să te odihneşti. Se puse în faţa lui şi-l luă de mână. Vrei să te speli mai întâi sau să dormi?

Dragostea trebuia să aştepte până a doua zi.

— Să dorm.

Încercă să-şi înăbuşe un alt căscat când îşi trecu un braţ pe după umerii ei.

Ea-l cuprinse cu braţul pe după mijloc şi-l conduse spre spatele peşterii, acolo unde Ahinoam continua să stea în picioare. Amândouă îl ajutară pe David să îşi desfacă mantaua şi o întinseră pe jos, cu faţa interioară, mai curată, în sus. Câteva clipe mai târziu, David se întoarse pe o parte şi adormi.

Abigail se trezi a doua zi de dimineață, pe când David şi Ahinoam încă dormeau. În uşurarea lor de a se afla din nou în siguranța prezenței lui David, se întinseseră fiecare de câte o parte a lui, consolate de apropierea lui. Acum, David dormea cu un braț pe după Ahinoam, un gest atât de protector. Abigail se ridică din aşternutul ei, de cealaltă parte a lui David, şi îşi scutură praful de pe haine, întorcându-şi privirea de la imaginea de familie pe care o creau cei doi.

N-ar fi trebuit să fie niciodată de acord să se căsătorească cu omul acesta. Dacă i-ar fi refuzat cererea în căsătorie, poate că tatăl ei i-ar fi găsit un alt bărbat care să o iubească numai pe ea. Nu aveau şi părinții ei o astfel de relație? Nu avea şi Daniel grijă de Talia în felul acela? De ce trebuise să aibă parte de doi bărbați ale căror metehne, diferite cum erau, o aduceau în pragul disperării?

Întrebările continuau să o chinuiască, învălmăşindu-i-se în minte, şi ieşi repede din peşteră, pentru a nu cădea pradă îndoielilor şi plânsului de față cu toți. În zare, lumina trandafirie a răsăritului o salută, iluminând dealurile din jur şi aruncând o lumină albăstruie şi uşor gălbuie peste toată întinderea scăldată în sânge. Duhoarea morții aproape că o făcu să verse, şi făcu un pas înapoi, ducându-şi mâna la nas, în încercarea de a-şi filtra cumva aerul de miasma măcelului.

Păsări de pradă coborau şi se năpusteau din cer, devorând leşurile amaleciților căsăpiți. Oare se afla şi trupul Zaharei între ele? Gândul acesta o tulbură, aducând cu sine o mulțime de alte gânduri care o acuzau de nesăbuința ei. De ce nu fusese şi ea suspicioasă cu privire la femeia aceea, aşa cum fusese David? Ar fi trebuit să ştie că Zahara rămânea credincioasă neamului ei. La o adică, era o străină care, în ciuda atitudinii ei amabile, respingea faptul că Iahve ar fi fost singurul Dumnezeu. David ar fi ucis-o într-unul din raidurile pe care le întreprinsese în cetățile amaleciților – dacă ar fi fost acolo –, împlinind astfel blestemul pe care-l aruncase Adonai peste poporul barbar şi închinător la idoli.

Dar cum rămânea cu cearta pe care o avusese Zahara cu fratele ei? Oare Zahara fugise doar să-şi găsească neamul şi nu se aşteptase ca ei să o folosească pentru a-i conduce la David şi la oamenii săi? Zahara fusese adesea drăguță cu ea. Şi-atunci oare totul fusese doar o minciună? Cumva, avea senzația că Zahara încercase de fapt să-l oprească pe fratele ei şi, în cele din urmă, poate că motivul pentru care bărbatul nu se atinsese de ea avea oarecum de-a face cu vorbele pătimaşe ale Zaharei.

Un sentiment de năuceală o apucă pe Abigail când luă un vas din pământ şi îşi croi drumul prin tabăra amaleciților, spre râu. Vor avea nevoie de apă pentru a coace pâinea de dimineață, şi probabil că se putea acum spăla de sângele cu care o mânjise David când o atinsese.

O tăcere nefirească, întreruptă doar de țipetele păsărilor de pradă şi de cursul râului, îi încordă şi mai mult nervii deja tensionați. Ar fi trebuit să aştepte până se mai trezeau şi alte femei, în loc să vină singură până aici. Dar dacă vreunul din amaleciți scăpase şi acum se întorcea să-şi ia lucrurile, pândind momentul în care să se arunce peste bărbații ce nu se aşteptau la aşa ceva?

Un fior îi cuprinse tot trupul. Îşi coborî vasul de pe cap şi îngenunche pe malul râului.

Auzi trosnet de crengi rupte în spatele ei. Sări în picioare şi se depărtă de mal, iar inima îi stătu în loc. Privi în jur, şi se linişti îndată.

— M-ai speriat.

David veni înspre ea, în continuare îmbrăcat în tunica lui pătată de sânge, cu o privire în care îi citea un amestec de plăcere şi îngrijorare.

— N-ar trebui să fii singură aici. Veni mai aproape şi se lăsă jos lângă ea, după care se aşeză pe o piatră pentru a-şi dezlega sandalele. Am observat că nu mai erai lângă mine şi te-am urmat până aici. Doar pentru faptul că vrăjmaşii sunt morți nu înseamnă că suntem în siguranță, Abigail. Ar fi trebuit să le aştepți pe celelalte.

— Îmi pare rău. Iartă-mă, domnul meu. N-am vrut decât să mă apuc să pregătesc micul dejun.

Expresia serioasă de pe fața lui o făcu deodată să tânjească după aprobarea lui.

El îşi scoase mai întâi una dintre sandale de pe picioarele murdare, apoi pe cealaltă.

— Lasă, nu mai contează acum. Dar să fii mai atentă data viitoare.

Zâmbetul lui o linişti, timp în care el continuă să-şi scoată veşmântul şi, mai apoi tunica, peste cap. Simți cum o năpădeşte o căldură intensă când îl privi băgându-se în apa rece şi scufundându-se apoi în ea, până dispăru cu totul.

— Haide, vino şi tu cu mine. Zâmbetul lui jucăuş o făcu să tremure uşor.

— E prea rece.

— E înviorător. El râse, râsul sănătos al unui bărbat cu griji puține şi sarcini uşoare. Haide.

— Poate ne vede careva.

Nu-i venea să creadă că el îi propunea una ca asta.

— Dar nu-i nimeni aici decât noi doi.

— Tabăra se trezeşte, iar femeile vor veni curând să ia apă. Te vor vedea. Îi luă hainele murdare şi le privi pe îndelete. Aş face mai bine să-ți spăl hainele.

— Lasă că o să ai timp destul pentru asta. Îl oferi cel mai fermecător zâmbet al său. S-ar putea să nu mai avem şansa asta niciodată.

Ea privi înapoia ei spre tabără, apoi înapoi la soțul ei, care se făcuse nevăzut.

— David?

Se simți cuprinsă de panică pentru o clipă, până îl văzu ieşind din nou la suprafață, râzând şi scuturându-şi apa din părul des şi negru. Luase nişte nisip de pe fundul apei şi îşi freca acum pielea cu el, în timp ce nu contenea să o privească, cu nişte ochi care îi înmuiară genunchii.

Lăsă tunica şi veşmântul lui să cadă în iarbă şi prinse a-şi desface brâul de la mijloc. Se aşeză pe piatra de pe care se ridicase David şi îşi dezlegă sandalele, apoi îşi scoase haina de pe umeri. Era pe punctul de a-şi scoate tunica peste cap, când auzi voci de femei.

Oare să se grăbească să intre în apă lângă el, fără să-i pese femeile ar fi putut să o vadă? Sau să se îmbrace la loc şi să le prindă pe femei la timp, oferindu-i puțin timp lui David să se spele în tihnă? Nu ştia ce să facă.

— Haide, Abigail. Trece timpul. Tonul lui jucăuş devenise puțin nerăbdător acum, iar Abigailei nu-i scăpă dezamăgirea din priviri.

— Aproape a şi trecut. Vin femeile. Îşi lăsă tunica să cadă la loc şi îşi strecură brațele înapoi prin mânecile robei de deasupra. Ai face mai bine să te îmbraci. Îşi luă sandalele în picioare şi le legă repede. Îi găsi tunica curată în desaga din piele şi îi netezi cutele în timp ce el îşi scutură apa din păr şi din barbă şi ieşi din apă pe mal. Luă tunica curată din mâinile ei întinse şi şi-o trase peste trupul ud. Părea atât de înviorat încât chiar în clipa aceea Abigailei îi păru rău că nu i se alăturase. Iar acum era prea târziu.

Când femeile se apropiară de malul apei, el îşi trase veşmântul murdar peste tunica curată şi se aplecă să-şi lege sandalele.

— O să-ți spăl asta, spuse Abigail, strângând tunica murdară către piept. Se simțea de parcă trebuia să facă ceva pentru a răscumpăra momentele pierdute.

El o privi, se uită înapoi la femeile din spatele ei şi încuviință din cap.

— Să nu te întorci singură.

Când ea încuviință tăcută cu o aplecare a capului, el se întoarse şi porni înapoi spre tabără, printre copaci, făcându-se nevăzut privirilor ei, lăsând-o să se înece într-un fluviu de regrete.

27

Adunară prada luată de amaleciți şi porniră pe drumul de întoarcere pe traseul ce-i adusese acolo, îi întâlniră pe cei două sute de oameni pe care-i lăsaseră la viroaga Besor, iar drumul înapoi până în Țiclag le luă aproape o săptămână. Acum, Abigail şedea sub cortul din păr de capră pe care-l împărțea cu David şi Ahinoam, cosând nişte pânză pe care David i-o dăduse din prada ce-o luaseră de la amaleciți. David va avea nevoie de haine noi când urma să ocupe tronul ca împărat al lui Israel şi, undeva în adâncul sufletului ei, simțea că timpul acela era aproape.

În cele trei zile de când se întorseseră la Țiclag, cetatea se umpluse cu oameni din Iuda care veniseră să sprijine cauza lui David. Recuperaseră curțile căminelor arse şi îşi ridicaseră corturile prin cenuşă. Averea lui David crescuse considerabil după prada capturată de la amaleciți, în ciuda părții generoase pe care le-o trimisese prietenilor săi din Iuda care-l susținuseră.

Abigail simți între degete materialul fin şi îl netezi în poala ei, ascultând gălăgia femeilor care după primele ore ale dimineții îşi alungau acum copiii la joacă şi auzindu-i pe bărbații care strigau unul la altul prin piață sau vorbind cu voci coborâte în grupuri mici. Se întinse după firele colorate din coş şi alese un fir verde

închis din ansamblul de fire pe care le avea la îndemână. Îl trase printr-un ac subțire din os și începu să brodeze modelul unei frunze pe marginile tunicii.

Pe când trăia sub acoperișul casei lui Nabal, Zahara o învățase cum să își vopsească firele pentru a avea exact nuanța dorită. Pe vremea când Nabal pleca de acasă pentru a vedea de oile lui, Abigail învățase să coase în puncte creative pentru a crea modele complicate pe material – ceva pentru care-și pusese arareori timp deoparte în gospodărirea de zi cu zi a casei lui Nabal.

Unde era Zahara acum? O îngrijorare grea o înghionti la acest gând. Când rămase în sfârșit singură cu David, îl rugă să o lase să caute printre cei morți, înainte să plece din tabăra amaleciților, trăgând nădejde că avea s-o găsească, dar el o refuzase. Acum își încleștă fălcile când își aduse aminte de răspunsul lui ferm, de încăpățânarea cu care se împotrivise și de faptul că nu-i îngăduise șansa de a afla ce se alesese de slujnica ei.

— Dar, domnul meu, ea este a mea. Nu cer decât să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Dacă mai este cumva în viață…

— Nimeni n-a rămas în viață acolo, afară, Abigail. Mișcarea mâinii lui fluturate peste leșurile intrate în descompunere și expresia lui încrâncenată o avertizau că nu avea să-l convingă ușor.

— Dar ai spus că patru sute de oameni au reușit să încalece pe cămile și să scape. E posibil oare să fi reușit să scape cu ei? De unde voi ști cum stă treaba cu ea, dacă nu mă lași să mă duc să verific sau să trimit pe altcineva să verifice? Vreau să-mi dai șansa de-a o îngropa, David. Își încrucișă brațele și îi întoarse spatele, sfidarea ei încăpățânată reușind să iasă la suprafață, în ciuda rațiunii care îi spunea să se dea bătută.

Mâinile lui se lăsară grele pe umerii ei, iar ea tresări când o întoarse ca să o privească în față, dar el nu păru să bage de seamă.

— Era o amalecită. Nu merită o îngropăciune cuviincioasă. Strânse din dinți și o privi cu asprime, o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată îndreptată în direcția ei până atunci. Își domoli ceva din greutatea mâinii și o ținu la distanță de un braț,

privind-o de sus, cu braţele pe lângă trup, arătându-i făţiş că aştepta să se supună. O supunere pe care ea nu era dispusă să i-o ofere, în ciuda faptului că tânjea după bună-înţelegere.

— Înţeleg asta, domnul meu. Îşi desfăcu braţele şi îşi întinse mâna spre el, un gest al implorării. Dar a fost o slujnică bună... şi... şi cred că ea m-a scutit de o soartă îngrozitoare.

El se încruntă, privind-o.

— Ce vrei să spui?

— S-a certat cu fratele ei, bărbatul care plănuia să mă ia pentru sine. Nu am înţeles ce spunea, dar el n-a mai făcut cum intenţiona, aşa cum ar fi putut s-o facă.

David închise ochii, trase încet aer în piept, expiră, dar nu făcu niciun pas spre ea.

— Sper că ceea ce spui e adevărat, preaiubito. Dar slujnica ta a fost Zafira, nu Zahara, şi era o spioană amalecită. Am suspectat-o din prima săptămână în care ni s-a alăturat, şi aş fi alungat-o încă de pe atunci. Indiferent ce-o fi spus să te salveze, adevărul e că ea i-a condus pe oamenii aceia în Ţiclag. Aproape că m-a costat viaţa ta. Pentru asta, merită orice soartă o fi îmbrăţişat. Vocea îi deveni stridentă la ultimele cuvinte, dar apoi îşi drese glasul, iar tonul îi deveni mai potolit, dar nu pierdu nimic din hotărâre. Scoateţi-o din minte, Abigail. Şi nu o mai pomeni niciodată.

Abigail se opri din cusut şi înghiţi valul de emoţie ce o năpădi când îşi aduse aminte. Ar fi vrut să-l întrebe David cum de ştiuse că Zahara fusese o spioană sau de ce o suspectase, chiar şi de unde îi ştiuse numele amalecit, cu toate că ea nu i-l spusese. Şi dacă tot ştiuse toate astea, de ce îi îngăduise Zaharei să locuiască atâta timp printre ei? Sau fusese doar o intuiţie care se dovedise adevărată? Şi probabil că nu avea să afle niciodată. După cum se dovedise, după cearta aceea pierduse privilegiul unui timp preţios petrecut împreună cu el, iar mai pe urmă dormise agitată lângă el, fără mângâierea atingerii lui.

Îşi înclină capul când auzi copii fugind pe stradă şi lovind un ciob de oală spartă în joacă. Fetiţele începură să râdă în timp ce-i priveau pe băieţi jucându-se, şi câteva femei îi certau pe băieţi

pentru faptul că veniseră prea aproape de ele, în drumul lor spre râu, când cărau pe cap vedre mari cu apă.

Tresări când auzi vocea lui David într-un grup de bărbați care se îndreptau spre curte, nu departe de locul unde şedea. Nu o chemase în aşternuturile sale din noaptea aceea, şi chiar dacă se afla la o oarecare distanță de ea, se temea că nu avea să o privească, cu niciun chip. Tulburarea interioară pe care i-o crea situația aceasta în duhul ei îi ruinase pofta de mâncare, de zile întregi, dar până acum nu avusese ocazia să-l caute pentru a-şi cere iertare.

Cu toate astea, în adâncul inimii ei credea în continuare că avusese dreptate – că el ar fi fost cel care trebuia să caute să-i câştige bunăvoința, nu invers. Dar ea avea să se smerească şi să-i cadă la picioare, dacă ştia că asta avea să pună capăt conflictului lor din prezent. În străfundul sufletului era o împăciuitoare, iar inima îi spunea că trebuia să acționeze repede.

Câteva strigăte o făcură să-şi ridice privirea.

— Căpitane! Soseşte un alergător. Asael, nepotul lui David, intră în curte şi se opri lângă David. Un om intră în Țiclag chiar acum. Vine din bătălie cu veşti despre împărat.

Asael făcu un pas la o parte şi îl lăsă pe David să-l vadă în întregime pe străinul care se apropia acum de ei. Un beduin – cu veşmântul sfâşiat, cenuşă pe creştet şi gâfâind greu – se opri rapid chiar înaintea curții şi căzu în genunchi înaintea lui David. Se plecă până jos, cu fața în țărână.

— De unde vii? întrebă David, încrucişându-şi brațele la piept.

— Am scăpat din tabăra Israelului.

Mâinile lui David se strânseră singure, iar el se oțeli pentru veşti, controlându-şi furia pe care o simțea.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi tot.

Bărbatul îşi ridică fruntea şi se aşează pe călcâie, sprijinindu-şi mâinile de genunchi.

— Oamenii au fugit din bătălie. Mulți au căzut şi au murit. Iar Saul şi fiul său Ionatan sunt morți.

David îşi simți stomacul strâns şi tresări şi nu vru să creadă. Privi fața tânărului, căutând o urmă de falsitate.

— De unde ştii că Saul şi fiul său Ionatan sunt morți?

Omul se îndreptă, căutându-şi punga din piele de la cingătoare.

— Întâmplarea face că eram pe muntele Ghilboa, şi era şi Saul acolo, rezemat în sulița lui, cât pe-aici să-l acopere carele şi călăreții. Când s-a întors şi a dat cu ochii de mine, m-a strigat şi eu i-am zis: „Ce pot face?" Şi atunci el m-a întrebat: „Tu cine eşti?" „Un amalecit, i-am răspuns eu." Atunci mi-a spus: „Vino şi ia-mi viața. Sunt în pragul morții, dar încă nu mi-am dat ultima suflare." Aşa că m-am dus la el şi l-am ucis pentru că ştiam că, după ce căzuse atât de grav, nu mai avea cum să supraviețuiască.

— Iar Ionatan? Întrebarea i se împletici pe limbă, dar în adâncul sufletului său, David ştia că omul grăise adevărul.

— O săgeată a filistenilor l-a străpuns. Asta e tot ce ştiu. Omul îşi vârî mâna în pungă, scoase o coroană din aur, bătută cu nestemate şi o brățară groasă din aur, şi le lăsă la picioarele lui David. Am luat coroana care era pe creştetul împăratului şi brățara care o avea pe braț şi le-am adus încoace, măria ta.

David se uită la podoabele cunoscute ale lui Saul, apoi îl privi împietrit pe beduin, cu mintea lucrându-i febril. Omul recunoscuse că-l ucisese pe unsul lui Adonai.

— De unde eşti?

Auzise oare bine, că era amalecit? Cu siguranță, omul nu era prost şi-şi imaginase că David avea să se bucure să audă astfel de veşti despre vrăjmaşul a cărui ură aproape că-l costase viața lui şi viețile celor din familia sa.

— Sunt fiul unui străin, un amalecit, spuse beduinul, ridicându-şi bărbia. Privirea lui semeață se odihni asupra lui David ca şi când l-ar fi provocat, ca şi când ar fi fost mândru de moştenirea lui. Se părea că omul chiar era fără minte.

— De ce nu te-ai temut să îți ridici mâna să îl nimiceşti pe unsul lui Adonai? David făcu un pas înapoi de la omul acela

şi-l ţinti cu privirea. Câţiva din oamenii săi îl împresurară pe beduin cu grijă. Bărbatul privi în jurul său, pălind.

Abişai îi stătea în spate, cu sabia scoasă. David îi făcu un semn.

— Răpuneţi-l acum.

Din trei mişcări, Abişai păşi înainte şi îl înjunghie pe om în spate cu sabia sa.

— Sângele tău este pe propriile tale mâini, spuse David, pentru că tu singur ai mărturisit împotriva ta, când ai spus: „Eu l-am ucis pe unsul lui Adonai."

Bărbatul căzu grămadă pe locul unde stătea, cu ochii mari, cu faţa schimonosită într-un amestec grotesc de ură şi teamă. David îi aruncă o ultimă privire, apoi îi făcu semn lui Abişai. Oamenii săi duseră leşul într-o viroagă din apropiere şi îl azvârliră în râpă, în voia păsărilor de pradă.

❧

David şedea pe jos cu picioarele încrucişate, cu gâtlejul uscat de atâta plâns, cu ochii umflaţi şi înţepându-l usturător. Sentimentul îi era mult prea familiar. Nu se confruntaseră el şi oamenii săi cu sentimente asemănătoare doar cu câteva zile înainte, când se gândiseră că le pieriseră soţiile şi copiii? Un nod de durere i se strângea cu putere în pântece, iar mintea îi hoinărea aiurea, la momentul îngrozitor când oamenii săi fuseseră pe punctul să-l omoare cu pietre. Cât de mult se puteau schimba lucrurile în doar câteva săptămâni! Acum se uitau la ei cu ochi nerăbdători, dincolo de jalea lor, ochi care îi transmiteau nădejdea împărăţiei viitoare.

O împărăţie care acum părea dintr-o dată găunoasă. Cum ar fi putut urca pe tron fără a-l avea pe Ionatan alături de sine? Întotdeauna se aşteptase să-l aibă pe prietenul său drept ajutor pentru a uni seminţiile, pentru a-i reda împărăţia lui, după ce Saul avea să moară. Mical avea să-i fie redată, iar el avea să aducă poporul înapoi la închinarea la Adonai. Acum, fără ajutorul lui Ionatan, cine avea să-i accepte cârmuirea?

Îşi ridică privirea de la veşmânt şi privi peste ţinut cu o mişcare largă. Abigail şedea ghemuită în faţa cortului ei, arătând jalnic. Conştiinţa îl tortură când o văzu. Se purtase crud cu ea după ce o salvase, supărat de dorinţa ei de a o căuta pe slujitoarea care o trădase. Cumva, trebuia să se revanşeze faţă de ea, să o lase să jelească în felul ei, oricât de incorect ar fi fost.

Privirea îi alunecă de la soţia lui la pâlcurile de bărbaţi şi femei care şedeau în grupuri mici, jelindu-i pe morţi. Cât de mulţi îi pierduseră oare pe cei dragi în bătălie? Aveau să treacă luni întregi înainte să ştie cu siguranţă. Şi cât de mare era teritoriul pe care vor fi reuşit filistenii să-l cucerească de la Israel?

Mâinile lui David se strânseră când se gândi cât de aproape fusese să fie silit să lupte alături de aceştia. *O, Adonai, cât de mult Îţi mulţumesc pentru ne-ai cruţat.*

Gândul acesta îi îndreptă inima spre ceruri, iar un cântec de jale i se înfiripă în minte. Scuturându-şi cenuşa şi ţărâna de pe tunică, se ridică în picioare şi porni spre cortul său să-şi ia lira, pe urmă se întoarse să-şi deplângă prietenul.

Abigail îşi luă mantia, strângând-o în jurul trupului ca să se ferească de vântul ce adia de pe dealurile înconjurătoare şi care făceau flăcările să danseze. Îşi încrucişă gleznele, ascultându-l pe David cum cânta la liră. El continuă să-şi intoneze cântecul de jale după Saul şi Ionatan, din nou şi din nou, până când îi putea reproduce cântarea pe de rost.

— Fala ta, Israele, zace ucisă pe dealurile tale! Cum au căzut vitejii! Nu spuneţi lucrul acesta în Gat, nu răspândiţi vestea aceasta în ulicele Ascalonului, ca să nu se bucure fetele filistenilor, ca să nu se laude fetelor celor netăiaţi împrejur. Cum au căzut vitejii în mijlocul luptei! Cum a murit Ionatan pe dealurile tale!

Se uită la soţul ei care şedea în faţa ei. Creştetul său acoperit cu păr negru îi era plecat, iar degetele îi ciupeau cu îndârjire marşul funebru.

— Mă doare după tine, frate Ionatane! Tu erai plăcerea mea; dragostea ta pentru mine era minunată: mai presus de dragostea femeiască.

Făcu o pauză, iar vocea îi fu sugrumată, cum o făcea de fiecare dată când ajungea la aceste cuvinte.

Abigail rămase privind în foc, iar cuvintele o făceau să se simtă vinovată. Ca soție a lui, ar fi trebuit să-l iubească fără pretenții, ar fi trebuit să-i ofere o tovărășie fără egal. Nu spusese Dumnezeu de la bun început că cei doi trebuiau să fie una? Dar David făcuse din căsnicia lor o unire a trei persoane de la bun început, cum Mical nu putea fi pusă la număr. Şi cu toate astea, numai Mical fusese singura lui soție, o poziție pe care Abigail o invidia. Ea fusese prima... Dar nu avea voie să se lamenteze pentru ceva ce nu putea fi schimbat.

Îşi mută privirea de la foc înspre David, surprinzându-i suferința în strânfundul ochilor. El îi aruncă un zâmbet abia schițat şi o privi în ochi, iar în clipa aceea înțelese ce se ascundea în spatele cuvintelor soțului ei. David şi Ionatan avuseseră o relație de camaraderie, o înfrățire caracterizată de prietenie, de împărtăşire a tainelor şi de încredere, cam la fel cum aveau femeile relații între ele, ca între surori, când se mângâiau sau îşi împărtăşeau grijile şi durerile. Avusese o astfel de relație cu verişoara ei Lea, înainte de prima ei căsătorie, parcă în urmă cu o viață.

Îşi înclină capul spre David şi îi oferi cea mai plină de înțelegere privire de care era capabilă, apoi îşi întoarse privirea şi începu să se joace cu tivul veşmântului ei, nehotărâtă dacă să mai rămână şi să continue să-i asculte melodia tristă sau să se ducă în cort şi să îşi găsească liniştea în somn. Fără îndoială, în noaptea aceasta avea să aleagă să plângă de unul singur, aşa că era puțin probabil că avea să-i dorească prezența.

— Cum au căzut vitejii! Cum li s-au pierdut armele în luptă! El ciupi o ultimă coardă de liră şi îşi odihni degetele apoi, în tăcere. Oamenii lui David se ridicară câte doi, câte trei şi îi urară noapte bună, apoi dispărură în corturile lor. Abigail îşi ridică privirea când simți atingerea unei mâini pe brațul ei.

— Vino cu mine, Abigail.

David întinse mâna spre ea, luând-o prin surprindere.

Îi simți căldura degetelor sale împletindu-se cu degetele ei în timp ce o conducea spre cortul lor. Se opri în deschiderea cortului şi o trimise pe Ahinoam la culcare, apoi o trase pe Abigail dincolo de perdeaua despărțitoare, în iatacul lui privat. Mai multe perne înconjurau o cergă pufoasă, oferindu-le un aşternut moale când dormeau. În rest, trebuiau să se mulțumească cu păturile din păr de capră şi mantiile pe care le folosiseră ca şi învelitori când se căsătoriseră, dovadă a multelor prăzi de război.

Îşi puse lira în desaga din piele şi o atârnă de un cui, apoi îi făcu semn să i se alăture între perne.

Ea îngenunche lângă el şi îşi adună picioarele sub ea.

— Cum îți pot sluji, domnul meu?

El o trase lângă el şi îi urmă conturul mandibulei cu degetul.

— Să îmi slujeşti? Cu siguranță trebuie să ştii că nu de asta eşti aici. Expresia i se îmblânzi în timp ce o studie din priviri. Ceva te tulbură, totuşi. Despre ce e vorba?

— E o zi grea, domnul meu. Evită să se uite la el, cu toate că-i simțea căldura respirației pe obraz şi modul blând în care degetele lui îi scoteau pieptenii din păr. Îi prinse câte o şuviță între degete în timp ce îi cădeau pe spate.

— Ne putem consola unul pe celălalt, spuse el, întorcându-i bărbia spre el şi aplecându-se mai aproape, să-i guste buzele. Am nevoie de tine, Abigail. Îi trasă o dâră de sărutări de la buze până pe gât şi înapoi. Dă-mi voie să te iubesc fără cuvinte.

Ea-l privi în ochi. Când erau singuri, aşa ca acum, era unul din momentele când trebuia să-i povestească tot ce o tulbura, să-i ceară favorul pentru anumite lucruri pe care le dorea sau să îşi lămurească o problemă dificilă, sau neînțelegerile pe care le avea cu el – cum tânjea să se împace în ce privea neînțelegerea dintre ei în privința Zaharei. Iar acum el îi cerea să tacă, să lase dragostea lor să grăiască fără cuvinte.

Ceea ce însemna că trebuia să mai treacă o zi sau o săptămână sau o lună în care ea trebuia să aibă răbdare până să aducă

problema aceasta în discuție, să lămurească lucrurile între ei. Oare trebuia să-şi păstreze resentimentele pentru totdeauna? Putea ierta şi uita fără să-l lase şi pe el să ştie cum se simțea ea?

El o privi cu o expresie care o implora să înțeleagă, să se poarte aşa cum se purtau bărbații când treceau cu vederea o anumită problemă, aşa cum făcuse adesea când trebuise să se descurce cu două neveste şi o hoardă de bărbați rebeli.

Ea încuviință din cap, iar inima i se încălzi dintr-odată față de el. Ar fi vrut să-i fie prietenă aşa cum îi fusese Ionatan şi chiar mai mult. Vroia ca el să găsească dragostea ei de femeie mai prețioasă decât dragostea frățească pe care o pierduse odată cu prietenul său.

Abigail îşi scoase brațele din veşmântul ei, văzând încântarea ce sclipi în ochii lui David. Îşi puse mâinile pe umerii lui, apoi le petrecu pe după gâtul lui drept răspuns şi îl sărută fără să mai spună nimic.

28

Zilele se preschimbară în săptămâni, iar Ţiclagul mustea de numărul mare al bărbaţilor din seminţiile lui Israel care căutau să-l ungă pe David ca împărat în locul lui Saul. Timpul pe care-l mai avusese Abigail singură cu David fusese sporadic, din noaptea când îşi căutaseră consolarea unul în braţele celuilalt, o situaţie pe care, îşi repeta ea mereu şi mereu, trebuia să o accepte. Numai de şi-ar fi putut convinge inima să accepte schimbarea inevitabilă ce urma să survină – şi venea mai repede decât ar fi visat vreodată.

Acum, în timp ce şedea pe un catâr în fruntea grupului de femei şi copii, în drum spre Hebron, privea spre dealurile ce le străjuiau drumul şi la mulţimea de oameni ce se întindea înaintea ei, cu David care călărea cu o statură falnică, în fruntea tuturor. Luptători grupaţi în regimente de câte o sută alcătuiau miile de oşteni care-i înconjurau din toate părţile, o defensivă serioasă în faţa tâlharilor sau a vrăjmaşilor filisteni care ar fi putut ataca pentru a preveni urcarea lui David pe tronul Israelului. Unii chiar se temeau că seminţia lui Beniamin, din care se trăgea Saul, ar fi încercat să se împotrivească seminţiei lui Iuda care dorea să-l încoroneze pe David ca împărat, după cum umbla vorba că

Abner, vărul lui Saul, jurase să facă tot ce-i stătea în puteri să-l suie pe tron pe celălalt fiu al lui Saul, pe Işboşet.

David nu părea îngrijorat. De fapt, era chiar încântat de veşmintele împărăteşti pe care ea i le făcuse, văzând în ele un semn al împlinirii vremii lui Dumnezeu. Într-adevăr, se părea că Adonai îl călăuzea pe soțul ei, că împlinirea făgăduinței pe care i-o făcuse El lui David era aproape. Zâmbi la acest gând.

— Nu ştiu ce găseşti de zâmbit. Limba ascuțită a lui Ahinoam îi întrerupse visarea. Desigur, tu nu trebuie să călătoreşti purtând o greutate în plus în jurul mijlocului. Dacă mai şed încă o zi pe dobitocul ăsta, o să nasc înainte de vreme.

Abigail simți împunsătura familiară a amărăciunii pe care o simțea de fiecare dată când femeia îi atrăgea atenția la starea ei. Faptul că Ahinoam călătorea cu greu nu reuşea să o consoleze deloc pe Abigail sau să-i uşureze teama sfâşietoare pe care o purta în sufletul ei din a şasea lună a căsătoriei ei. Era stearpă. Cu siguranță aşa trebuia să fie. În cei trei ani cât fusese cu Nabal, nu rămăsese grea niciodată, iar acum, după aproape doi ani petrecuți cu David, lucrurile nu se schimbaseră cu nimic.

Se uită la rivala ei, surprinzându-i o grimasă arogantă pe sub vălul de pe față. Simțea faptul că nu era prima oară când Ahinoam se bucura să o chinuiască cu statutul ei de prima dintre nevestele lui David, cea care avea să dea naştere întâiului moştenitor la tronul lui David.

Îşi înghiți cuvintele pe care îi veni să i le arunce femeii şi privi înainte spre mulțime, pe măsură ce îşi urmau drumul ce se unduia printre două văi înverzite. Soarele trecuse de jumătatea bolții cereşti cu câteva clipe înainte, luminând scânteietor pietrele de calcar ale Hebronului.

— Nu mai e mult de-acum. Arătă spre porțile cetății. Sunt convinsă că vei fi bine. Privi peste umăr la celelalte femei, unele dintre ele pe jos, unele călare, unele sporovăind şi aruncând din când în când câte o privire la copiii lor sau alăptându-i pe copiii pe care-i aveau legați la piept. Sperase să o vadă pe mama ei sau pe cumnata ei sau pe vreo prietenă. Dar niciuna nu era

suficient de aproape pentru a veni între cele două neveste ale lui David.

Ahinoam se încruntă şi bombăni ceva ce Abigail nu reuşi să înţeleagă prea bine, dar o ignoră bucuroasă. Îşi mână măgăruşul să pornească la trap câţiva paşi, sperând că Ahinoam nu-i băga de seamă dorinţa de a se îndepărta de ea.

— Se zvoneşte că David o va aduce pe Mical la sine.

Abigail trase uşor de hăţuri pentru a încetini din nou pasul, ca să întâlnească privirea lui Ahinoam.

— Ce ai spus?

— Ştii exact ce am spus. Nici n-am ajuns încă la Hebron şi a şi început. Curând David va avea palatul său şi multe neveste, iar noi vom deveni doar un simplu ornament pe lângă el. Cuvintele ei amare ascundeau o oarecare asprime. Nu-mi spune că tu nu-ţi faci griji pentru asta, Abigail. Trebuie să facem front comun în faţa lui David sau altfel va permite mai multor femei să ne ocupe locul care ni se cuvine de drept.

Front comun? În ce privinţă? Dar era evident că Ahinoam se gândise îndelung la asta şi chiar şi acum, în ciuda aerului ei semeţ, şi a vorbelor ei îngrijorătoare, expresia ei îi spunea Abigailei că era speriată şi pierdută şi că avea nevoie de un prieten. Puţine femei o vorbeau de bine pe Ahinoam pe la spate şi, într-o casă plină de femei, lucrurile aveau să se înrăutăţească simţitor.

— Crezi că putem face ceva pentru a-l împiedica să-şi revendince prima nevastă?Abigail scutură din cap. Mă tem că greşeşti. Odată ce David va ajunge împărat, doar puţine lucruri îl vor mai putea împiedica să facă ce poftеşte. Tresări când îşi auzi tonul amar, nedorind să o încurajeze cu nimic pe Ahinoam, dar adevărul era că bărbaţii făceau ce le plăcea. Iar un împărat cu atât mai mult.

— Atunci suntem pierdute. Privirea descurajată pe care i-o aruncă Ahinoam îi înăbuşi furia pe care i-o produseră propriile ei cuvinte. O va aduce înapoi pe Mical, ea va deveni împărăteasa lui, iar noi nu vom fi decât nişte biete ţiitoare care vom trece doar din când în când prin patul lui. Îşi puse o mână protectoare peste

pântec. Singura consolare este aceea că Mical e stearpă şi, indiferent dacă voi fi sau nu împărătească, fiul meu va fi moştenitorul de drept al lui David.

Abigail îşi făcu mâna pumn în jurul hăţurilor măgăruşului, strângându-le până i se albiră încheieturile degetelor. Femeia era centrată în mod obsesiv în jurul propriei ei persoane.

— Suntem departe de momentul când se va declara succesorul la tron al lui David. Haide să-l lăsăm pe soţul nostru să fie mai întâi încoronat ca împărat al lui Israel înainte să ne hotărâm pe care dintre fiii lui îi va pune într-o bună zi pe tron în locul său. Lovi măgăruşul cu călcâiele, de data asta mai tare, şi porni înaintea lui Ahinoam. Dacă David ieşea din graţiile lui Adonai, după cum se întâmplase cu Saul atunci când refuzase să se supună poruncii lui Adonai de a-i ucide pe amaleciţi, David putea sfârşi la fel ca Saul, fără un moştenitor de drept. Era o nebunie să te apuci acum să faci speculaţii cu privire la aşa ceva.

Dar o îngrijorare supărătoare o necăjea în egală măsură. Era mai mult adevăr în cuvintele lui Ahinoam decât ar fi vrut Abigail să recunoască. Cu toate că nu vorbise niciodată cu ea despre asta, Abigail nu se îndoia de faptul că David avea să se aştepte, chiar să ceară, ca Mical să se întoarcă la el. La fel cum nu se îndoia că David avea să-şi mai ia şi alte neveste. Pentru a-şi construi o dinastie, un bărbat avea nevoie de fii, iar dacă temerile ei aveau să se adeverească, ea nu avea să îi poată oferi un fiu.

David îşi înalţă creştetul spre dealurile între care se cuibărea cetatea Hebronului. Acoperişul casei unde stătea avea vedere înspre cea mai largă parte a cetăţii, unde caravane de călăreţi pe cai şi cămile, sosiţi din cetăţile învecinate ale Iudeii, continuau să intre în permanenţă pe porţi. Locuinţa pe care i-o pregătiseră locuitorii Hebronului era un adevărat palat, în comparaţie cu corturile şi văgăunile din trecutul lui mult prea apropiat. Iar acum, ţăranii aduceau grâu şi ulei de măsline în Hebron, curmale presate

şi smochine, turte cu stafide şi miere, oi şi capre, toate pentru sărbătoarea care avea să însoţească încoronarea de a doua zi.

Se opri, mutându-şi ochii de la lucrătorii harnici din cetate înapoi la dealuri. Nori groşi şi învolburaţi planau peste cel mai înalt vârf, de un alb strălucitor faţă de soarele amiezii.

Adonai, ajutorul meu vine de la Tine.

Oare avea să fie un împărat bun? Nu suporta gândul să sfârşească într-o bună zi la fel ca Saul.

Te rog, nu lua Duhul Tău cel Sfânt de la mine.

Făcuse tot ce putuse pentru a trăi o viaţă evlavioasă, cu toate că jafurile sale din ţinutul filistenilor îl învăţaseră că trebuia să-şi amintească să-L caute pe Adonai înainte de a alerga să facă lucrurile pe care le credea el însuşi a fi cele mai potrivite.

Curăţă-mă, Doamne, şi fereşte-mă de păcatul semeţiei.

Sunetul de paşi din spatele lui îl făcu să-şi întoarcă privirile de la dealuri la împrejurimile imediate. Huşai, arhitul, bărbatul care-i prezentase lui David noua sa locuinţă şi care se ridicase repede la calitatea de sfetnic al împăratului, se apropie.

— Domnul meu, solia din Iuda doreşte o audienţă la măria ta pentru a pregăti ceremonia de mâine. Şi Abiatar doreşte să discute câteva lucruri cu tine.

El încuviinţă din cap, dar se trezi cum privirile îi alunecară din nou peste cetatea care-l primise cu braţele deschise, lăsându-se năpădit de sentimentul nemărginit de pace – un sentiment pe care nu-l mai cunoscuse de multă, multă vreme.

Auzi de jos sunet de voci, din curtea locuinţelor nevestelor sale. O văzu pe Ahinoam vorbind cu slujnica ei, cu o mână protectoare odihnindu-i-se ca de obicei pe pântecul unde îi creştea copilul. Copilul lui. Un fiu, fără îndoială. Gândul acesta îi aduse un zâmbet pe buze. Adonai îl binecuvântase şi avea să continue să-l binecuvânteze.

Făcu doi paşi spre trepte, când surprinse imaginea Abigailei care şedea liniştită în grădinuţa de la marginea curţii femeilor. În poală ţinea un material, iar mâinile îi lucrau cu mişcări precise, ritmice, în jos şi în sus. Scena aceasta îl făcu să se oprească.

În ultimii doi ani se dovedise de un ajutor neprețuit pentru el, întotdeauna căutând să-l încurajeze şi să-l ridice, păstrându-le pe femei liniştite în momente când i-ar fi putut fi o povară, suportând ea în locul lui abuzul... Ar fi trebuit să asculte sfatul ei şi să nu fi trecut niciodată în ținutul filistenilor. Atunci n-ar fi fost nevoită să sufere neplăcerea de a fi fost capturată.

Sentimentul de vinovăție amenința să-i destabilizeze starea cea nouă de pace pe care o simțea. Nu fusese acolo pentru ea, aşa cum sperase, nu petrecuse cu ea timpul de care avusese ea nevoie, nu o mângâiase în moduri în care doar el ştia s-o facă. Ar fi putut fi ea cea care să poarte întâiul său născut, dacă ar fi făcut-o. Cu toate că, dacă era sincer cu sine, i-ar fi oferit acest privilegiu lui Mical, dacă Iahve ar fi îngăduit. Dacă copilul lor ar fi trăit.

— Vin. Îşi dezlipi privirea de la Abigail, jurându-şi să se revanşeze cumva față de ea.

Noua locuință de la Hebron fusese de la bun început dotată cu câteva curți interioare spațioase, cu stâlpi generoşi, care susțineau acoperişul unei săli mari de audiențe. Bărbați din toate cetățile din Iuda se revărsau cu zecile de mii din sala de audiențe şi în curțile exterioare, pe străzi şi pe acoperişurile caselor din apropiere. Cetatea fremăta de viață pretutindeni, până chiar şi pe dealurile din afara zidurilor cetății Hebron.

Ospățul şi muzica şi dansul continuau seară de seară, iar seara aceasta avea să reprezinte punctul culminant al sărbătorii lor. Abigail deținea un loc privilegiat în alcovul de lângă sala de audiențe, unde un tron împodobit îl aştepta. Îşi închise urechile la şoaptele femeilor din jurul ei, concentrându-şi privirea spre intrarea din față, de unde urma să fie anunțată sosirea lui David.

— E atât de emoționant! îi spuse Ahinoam la ureche. Credeai că o să apucăm noi ziua asta?

Abigail îi aruncă o privire piezişă.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta. Dumnezeu s-o ierte pentru răutate, dar atitudinea rivalei ei începea să fie mai înțepătoare decât un spin nedorit.

— Ei bine, cum te-ai fi putut îndoi.

Abigailei nu-i scăpă sarcasmul, dar alungă totul din minte o clipă mai târziu, când auzi sunetul şofarului. Stegarii ce purtau stindardul seminției lui Iuda îşi făcură apariția, mărşăluind cu o precizie ritmică. Se opriră, aşteptând să audă din nou sunetul şofarului, apoi făcură trei paşi înainte. Abiatar, preotul, intră în sală, purtând efodul preoțesc. David apăru în urma trâmbițelor, purtând o tunică simplă, albă, purtând toiagul unui păstor.

Un murmur se lăsă peste mulțime când David ajunse la treapta ce ducea spre estradă. Abiatar se opri în dreptul lui şi se întoarse cu fața spre cei adunați. David îngenunche înaintea lui Abiatar şi îşi plecă fruntea.

— Lăudat fie Adonai, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, care te-a ales pe tine, David, fiul lui Isai, să ne fii împărat, să cârmuieşti poporul Lui, pe Israel, cu dreptate şi neprihănire. În ziua aceasta te ung ca împărat peste casa lui Iuda.

Abiatar veni lângă David şi ridică un corn cu untdelemn.

Abigail rămase fără suflare în timp ce privea cum conținutul cornului se revărsa într-un firicel subțire peste capul plecat al lui David. Fața lui David strălucea de o bucurie pe care nu i-o mai văzuse până atunci şi, o clipă mai târziu, în timp ce Abiatar se ruga, David îşi ridică mâinile spre ceruri, cu genele sclipindu-i de lacrimi nevărsate.

Când se sfârşi rugăciunea, Abiatar luă cartea legii de la un scrib şi citi:

— „După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Adonai, Dumnezeul tău, şi o vei stăpâni, după ce-ți vei aşeza locuința, şi vei zice: «Vreau să pun peste mine un împărat, ca toate neamurile care mă înconjoară», să pui peste tine ca împărat pe acela pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, şi anume să iei un împărat din mijlocul fraților tăi; nu vei putea să pui împărat pe un străin, care să nu fie fratele tău."

Abigail ascultă cu interes, privind capul plecat al lui David, şi mâinile pe care le împreunase înaintea sa. Cu siguranță, de această dată alegerea pe care i-o făcuse Adonai lui David avea să se dovedească mai bună decât alegerea făcută de popor în cazul lui Saul.

— „Dar să n-aibă mulți cai şi să nu întoarcă pe popor în Egipt, ca să aibă mulți cai; căci Domnul v-a zis: «Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela.» Să n-aibă un mare număr de neveste, ca să nu i se abată inima; şi să nu strângă mari grămezi din argint şi aur.

Inima Abigailei se simți tulburată când auzi pomenirea nevestelor. Oare David avea să-şi ia mai multe neveste, pe lângă cele trei pe care le avea deja, odată ce Mical avea să se întoarcă la el? Oare ele aveau să-i ducă inima în rătăcire?

Te rog, Adonai, nu mă lăsa niciodată să-l fac pe David să se îndepărteze de Tine.

— „Când se va aşeza pe scaunul de domnie al împărăției lui, să scrie pentru el, într-o carte, o copie a acestei legi pe care s-o ia de la preoții din neamul leviților. Va trebui s-o aibă cu el şi s-o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul lui, să păzească şi să împlinească toate cuvintele din legea aceasta şi toate poruncile acestea, pentru ca inima lui să nu se înalțe mai presus de frații lui şi să nu se abată de la poruncile acestea nici la dreapta, nici la stânga şi să aibă astfel multe zile în împărăția lui, el şi copiii lui, în mijlocul lui Israel."

Abiatar întinse cartea înapoi scribului, tocmai în clipa când Benaia aduse veşmântul pe care îl pregătise Abigail pentru noul împărat şi îl ținu înaintea lui David pentru ca acesta să-şi treacă brațele prin mânecile acestuia. Frunze de smochin cu verde şi auriu împodobeau materialul stacojiu, de-a lungul marginilor la mâneci şi jos, lângă glezne. O cingătoare aurie ținea veşmântul bine legat, şi o coroană de aur cu nestemate îi fu aşezată lui David pe cap.

— Trăiască împăratul David! Strigă Abiatar, cu mâinile întinse spre mulțime.

Strigătul fu preluat ca o singură voce de mulțimea bucuroasă, iar şi iar, până când David urcă treapta unde îngenunchease până atunci şi se aşeză pe tron.

Un nod i se puse Abigailei în gât când privi fața umilă şi plină de uimire a soțului ei. Se mişcă uşor, pentru a-l vedea mai bine, iar inima îi tresăltă când el o privi în ochi şi îi zâmbi imediat.

Îşi rezemă capul de zidul alcovului şi oftă prelung. În sfârşit, iată ziua pe care o aşteptase de atâta timp David. Era împăratul lui Iuda şi curând avea să fie împăratul întregului Israel. Viața se schimbase deja dramatic pentru ea, pentru ei, pentru căsnicia lor. Întrebarea rămânea aceeaşi, acum ce urma să se mai întâmple?

Cum se purta o femeie ca soție de împărat?

Partea IV

Războiul a ținut mult între casa lui Saul şi casa lui David. David era tot mai tare, şi casa lui Saul mergea slăbind.

2 Samuel 3:1

Ioab s-a întors de la urmărirea lui Abner, şi a adunat tot poporul: lipseau nouăsprezece inşi din oamenii lui David şi Asael. Dar oamenii lui David omorâseră trei sute şaizeci de inşi din bărbații lui Beniamin şi ai lui Abner.

2 Samuel 2:30–31

29

Sala de ospețe era înțesată cu meseni, bărbații fiind așezați aproape de împărat, iar femeile mai în spate, mai aproape de ziduri. Vocile bărbaților se auzeau gălăgios, răbufnind când și când în râsete, cu bucatele întinse pe masă – platouri cu carne și pește, curmale și smochine, linte și praz și vin din belșug. Conversațiile dintre ei reușeau să estompeze vocile mai potolite ale femeilor, silind-o pe Abigail să se concentreze mai mult la mâncarea ei decât la Abigail și la Maaca, cea mai nouă soție a lui David, ori la nevestele căpeteniilor lui David, care ședeau aproape de ea.

Primul an de cârmuire a lui David în Hebron trecuse, iar războiul dintre casa lui Saul și casa lui David pândea în zare, cu Abner care se lupta din răsputeri să strângă susținători pentru a-l proclama oficial pe Ișboșet drept împărat al lui Israel.

Sporovăiala copilărească a lui Amnon îi atrase atenția Abigailei și se uită scurt la tânărul fiu al lui Ahinoam, după care își întoarse repede privirea. O surprinse pe Maaca privindu-l cu ochi seducători pe David, în timp ce femeia mușcă ademenitor dintr-o curmală proaspătă și apoi își linse încet buzele. Femeia nu pierdea timpul, reușind să-l acapareze pe David cu afecțiunea ei, iar Abigail nu se îndoia de faptul că Maaca avea să fie

următoarea care avea să poarte în pântece copilul lui David. Abigail fusese căsătorită cu Nabal preț de trei ani şi cu David mai bine de trei, şi în continuare nu concepuse niciun copil. În cele din urmă se resemnase cu gândul că era stearpă, fără îndoială, la fel ca prima soție a lui David, Mical.

Gândul acesta continua să o doară, în ciuda resemnării, dar spinul acesta îşi pierduse o parte din ascuțimea lui dureroasă. Alese o curmală proaspătă de pe tavă, privind îndelung scena din fața ochilor ei. David şedea tolănit pe o sofa plină cu perne moi, înconjurat de cei mai de încredere sfetnici ai săi, gânditor, dar parcă absent, ca şi când nu ar fi ascultat decât cu o ureche ce se vorbea în jurul său. Ochii lui negri priveau peste mulțime, oprindu-se din când în când să evalueze un bărbat, apoi se întoarse brusc spre a-l privi cu interes pe cineva culcat lângă sine.

În seara aceasta, Daniel avea privilegiul de a şedea la masa împăratului, iar Abigail nu putea decât să-şi închipuie cât de emoționat şi mândru trebuia să se simtă fratele ei. Se străduise din răsputeri luni, de fapt ani de zile, pentru a intra în grupul supranumit „puternicii lui David" şi îşi asumase cine ştie câte riscuri pentru a obține merite militare şi a-i smulge favorul lui David. Dar alții reuşiseră mereu să i-o ia înainte, să ucidă mai mulți vrăjmaşi sau să facă ceva neobişnuit, ca Benaia, păzitorul lui David care a răpus un leu într-o groapă într-o zi cu ninsoare.

Cumva, acțiunile lui Daniel nu reuşeau să surprindă ochiul de militar al lui David, aşa cum spera el, în ciuda legăturii sale cu ea. Chiar şi acum, Daniel şedea lângă împărat, şi vedea bine cât de puțină atenție îi acorda David fratelui ei. Se săturase oare şi de familia ei, cum părea să se fi săturat de ea?

O tânjire din inima ei o făcu să îşi întoarcă fața de la chipul frumos al soțului ei, hotărâtă să nu cedeze în fața melancoliei care o amenința. Ar fi trebuit să fie mândră de faptul că el reuşise în sfârşit să-şi împlinească visul, că Adonai privise cu atâta plăcere spre David. Numai de ar fi încetat oamenii să-i arate atâta interes, considerând că fiicele lor erau daruri minunate, bune de oferit împăratului lor. Deja suferise de pe urma căsătoriei

lui David cu străina Maaca şi se zvonea că până la sfârşitul lunii avea să aibă loc o altă nuntă, cu frumoasa Hagita.

— Încearcă măcar să pari interesată de mâncare, fata mea. Eşti o femeie privilegiată, soţia împăratului, şi cu toate astea, gura ţi-e atât de mohorâtă. Dacă te vede împăratul, cu siguranţă nu va fi atras de o asemenea privelişte. Mama Abigailei se aplecă la un capăt al canapelei Abigailei şi o privi mai îndeaproape pe fiica ei, punându-i o mână consolatoare pe braţ. Fii recunoscătoare, Abigail dragă, îi spuse ea în şoaptă la ureche, cu mireasmă de miere pe buze.

Abigail se îndreptă de spate şi făcu tot ce putu mai bine pentru a-i oferi mamei ei un zâmbet convingător, ştiind că David nu se mai apropiase săptămâni întregi de ea, pentru a-i observa dispoziţiile. Trase adânc aer în piept şi porunci sentimentelor negative să se retragă. Gustă o nouă curmală şi se uită la soţul ei, a cărui atenţie era distrasă.

— Încerc, mamă. Ridică un pocal de argint şi se uită la vinul care se tulbură pe fundul acestuia, neatins. Numai de ne-ar dărui Adonai un fiu... Clipi, surprinsă de valul de emoţii pe care-l purta în suflet. Înghiţi şi încercă din nou. David nu m-a mai chemat la el săptămâni de zile.

Recunoaşterea acestui lucru o făcu să-şi simtă neîmplinirea şi mai acut.

— E un om ocupat, care are mult prea multe lucruri de rezolvat odată. Sunt sigură că te iubeşte, dragă. Tonul mamei ei se îmblânzi. Luă o bucată mare de carne de peşte de pe o tavă, luă nişte praz şi două felii zemoase de pepene şi le puse pe toate în farfuria Abigailei. Trebuie să te hrăneşti. O să slăbeşti îngrozitor la cât mănânci de puţin.

— Nu mi-e foame, mamă.

Mama ei o privi, întorcându-i bărbia spre a o privi în ochi.

— Un fiu e tot ce te frământă, fata mea? Sau mai e şi altceva ce nu-mi spui?

Mama ei fusese dintotdeauna o femeie puternică care pierduse mai multe sarcini între naşterea ei şi a lui Daniel. Înţelegea

temerile Abigailei, dar încordarea pe care reuşea să o provoace de fiecare dată în Abigail o făcea pe aceasta rezervată în a i se confesa mamei ei. Mai ales aici. Dacă într-adevăr era stearpă, ceea ce ar fi devenit şi mai evident dacă i se atrăgea atenţia lui David asupra acestui lucru, ştirea avea să iasă rapid la iveală când toate celelalte soţii ale lui David începeau să nască copii, şi ea nu. Până acum, numai Ahinoam născuse un fiu, şi nici chiar ea nu mai rămăsese grea după naşterea lui Amnon. Dacă Maaca rămânea grea, avea să i-o arunce în faţă Abigailei. Nu că nu ar fi încercat şi aşa să-l păstreze pe David numai pentru ea, îndată cum prindea ocazia.

Abigail aruncă o privire piezişă celor două femei cu care-şi împărţea soţul, observând distanţa dintre ele şi zidul de ostilitate pe care-l înălţase fiecare dintre ele, ca o barieră invizibilă. O cutremurare profundă o cuprinse şi se aplecă şi mai mult spre mama ei. În ciuda încordării, mama ei era o persoană în care putea avea încredere.

— E atât de greu să-l împart, mamă. Îşi roti uşor băutura în pocal. Mă tem că nu... adică, mă tem că el nu... Simţi cum i se aprind obrajii.

Mama ei se întinse şi o strânse uşor de braţ.

— Va veni, dragă. Sigur va veni. Dar trebuie să faci tot ce-ţi stă în putere să-l faci să-şi dorească să vină la tine. Arată-i-te, mănâncă cum se cuvine, zâmbeşte-i sfioasă când se uită la tine. Sunt moduri prin care o femeie poate ademeni un bărbat, ştii doar.

— Desigur.

Ştia. Nu-i aşa? O văzuse pe Maaca folosindu-şi nurii asupra lui David de suficiente ori, şi el părea de fiecare dată neputincios să se desprindă de ea, chiar şi când expresia feţei lui îi spunea Abigailei că ar fi preferat o seară liniştită cu ea.

— Voi încerca mai mult, mamă. Îşi lăsă pocalul pe masă şi o bătu uşor pe mână. Mulţumesc.

— Pentru ce altceva există o mamă? Numai de-ar fi dispusă să asculte şi cumnata ta. Mama ei îşi ridică mâinile într-un gest de autoapărare. Ah! Am încercat şi cu ea, dar ea îl lasă de fiecare

dată pe fratele tău să facă tot ce-i place, fără nicio vorbă de avertizare. Bărbații nu-şi cunosc limitele. Dar tu ştii asta, nu-i aşa? Au nevoie de o femeie fermă care să-i călăuzească, aşa cum ai făcut tu cu David când a fost cât pe aici să facă treaba unui nebun şi să-l ucidă pe primul tău soț. Unde am fi acum dacă nu ai fi intervenit atunci? David crede acum că are probleme cu Israelul care îl va urma pe fiul lui Saul. Lucrurile ar fi stat şi mai prost dacă s-ar fi răzbunat pe Nabal.

Mama ei continuă să vorbească vrute şi nevrute, după cum îi era obiceiul, în timp ce gândurile Abigailei hoinăreau deja departe. Nu era dispusă să se lase prinsă în văicărelile mamei la adresa Taliei. Cumnata ei îl respecta pe fratele ei mult mai mult decât îl respecta mama pe *ava*. Nu avea să-i găsească vreo vină, orice ar spune mama.

— Când vine vorba de tatăl tău, el ştie când să asculte de mine. Nu e atât de nesăbuit încât să meargă prea departe în încercarea lui de a intra în grațiile lui David, şi să mă facă să mor de griji. Ce are fratele tău de caută atât să se impună ca ostaş? Poate că, dacă ai vorbi cu David…

Abigail privi în cealaltă parte a încăperii când mama ei aduse vorba de David, inima ei sărind o bătaie când îl văzu, şi chiar în clipa aceea se uită şi el în direcția ei. Privirile li se întâlniră, şi din instinct, îşi întoarse capul într-o parte şi ridică o sprânceană, oferindu-i un zâmbet cât se poate de sugestiv. Ochii i se măriră drept răspuns, parcă amuzați. Îşi duse o mână la barbă, schițând un zâmbet. Ea îşi întoarse capul şi-şi înălță bărbia, ridicând o mână spre a-şi ascunde gura.

El chemă un slujitor la sine, fără a-şi dezlipi o clipă ochii de la ea, în ciuda meselor şi a bărbaților ce stăteau între ei. Ea-l privi cum se apleacă spre slujitor şi îi spune ceva în şoaptă la ureche. Bărbatul se plecă şi se făcu apoi nevăzut, iar David privi din nou spre ea şi îi făcu discret un semn cu capul, apoi se întoarse iarăşi spre sfetnicii săi. Muzicienii îşi acordară instrumentele şi începură o cântare veselă, în timp ce jongleri şi dansatori se strecurau printre mesele din sală.

Abigail îşi dădu seama că mama ei încetase să mai vorbească, iar acum o privea într-un fel care-i spunea că văzuse ce se întâmplase între ea şi David.

La sfârşitul primelor cântări, slujitorul cu care vorbise David se apropie de masa ei.

— Doamna mea Abigail.

Ea se întoarse cu faţa la el.

— Da?

— Împăratul a poruncit să mă însoţiţi.

Abigail se ridică imediat în picioare, dar nu înainte ca mama ei să o apuce de braţ şi să se ridice pe jumătate pentru a-i spune în şoaptă la ureche:

— Vezi dacă poţi să-l convingi pe împărat să-l ţină pe Daniel departe de vreo altă misiune militară. I-am făgăduit Taliei că-ţi spun asta.

Bărbatul îşi drese glasul, iar Abigail se uită la mama ei, apoi se grăbi să-şi ceară scuze pentru faptul că trebuia să plece. Oare Talia o pusese pe mama ei să facă asta? Dacă da, de ce încercase mama ei să se plângă de faptul că Talia nu încerca niciodată să îi bage minţile în cap lui Daniel?

Alungă toate gândurile acelea departe, iar inima îi bătea cu putere de nerăbdare, în timp ce-l urma pe bărbat pe coridor, apoi prin curtea familiei, până în iatacurile private ale lui David. Slujnicele veniră la ea şi următorul ceas îl petrecură ungându-i trupul cu parfum, îndulcindu-i respiraţia şi înveşmântând-o în haine albe din pânză subţire.

Înainte să-l vadă, îi simţi prezenţa. Fetele care o ajutaseră până atunci începură să chicotească şi fugiră imediat din odaie, lăsând-o singură cu el. Stătea în picioare, rezemându-se cu o mână de pragul de sub arcada ce ducea spre iatacurile lui spaţioase. Ochii săi întunecaţi scânteiau de plăcere şi o măsură din priviri pe îndelete, de parcă ar fi savurat acest moment.

— A trecut prea mult timp, Abigail.

— Aşa e, domnul meu. Ea rămase nemişcată, nesigură ce să facă, neobişnuită să îşi folosească farmecele femeieşti pentru

a obține ceea ce-şi dorea. Era prea obişnuită să mulțumească bărbați furioşi.

Dar după fața lui David, era orice altceva, numai supărat nu. Închise uşa după sine şi făcu un pas spre ea, apoi încă unul. Îşi desfăcu cingătoarea din piele de la mijloc şi îşi scoase veşmântul stacojiu de pe el, aruncându-l pe sofa. Se opri în fața ei şi o luă în brațe. Sărutarea lui fu caldă şi mângâietoare, ca un vin dulce pentru un însetat.

— Mi-a fost dor de tine. Îşi plimbă un deget pe brațul ei gol în jos. Ea se înfioră fără să vrea, când mâinile i se opriră pe mijloc, şi apoi când el îşi puse o mână peste pântecul ei. Amnon e un băiat bun.

Ochii săi întunecați îi priviră cercetător pe ai ei, iar ea-l privi la rândul ei, dorindu-şi să-şi poată ascunde durerea pe care i-o stârneau cuvintele lui. De ce trebuia să-l pomenească tocmai acum pe copilul lui Ahinoam? Era timpul lor acum şi nu vroia să îl împartă cu cealaltă.

— Da, domnul meu, sunt convinsă că este.

El îi scoase pieptenii din păr, lăsându-i-l să-i cadă greu pe spate.

— E timpul să ai şi tu un fiu al tău.

Cuvintele lui şi privirea tandră pe care i-o dărui îi ridică un val de emoție, sentimente pe care şi le îngropase de luni de zile, neputând să vorbească despre ele cu nimeni, nici chiar cu el. Ea îşi plecă fruntea, neîncrederea blocându-i cuvintele, şi îşi privi picioarele.

— Nu plânge, preaiubito. Îi sărută lacrimile care începură să-i curgă nestăvilite şi o luă de mână, împletindu-şi degetele printre ale ei. Îmi pare rău că te-am neglijat, dar acum sunt aici. Lasă-mă să mă revanşez față de tine. O trase spre patul său şi o trase jos lângă sine.

Tot ce plănuise să-i spună data următoare când avea să fie cu el – toate grijile pe care şi le făcea că ar fi putut fi stearpă, durerea de a fi nevoită să-l împartă şi rugămintea mamei ei în ce-l privea pe Daniel – toate îi pieriră din minte când se lăsă în voia dragostei lui.

Înainte să răsară soarele, David se întâlni cu Ioab, Abişai şi Asael la un mic dejun cu brânză de oaie şi fructe. Trupele porniseră spre Ghibeon, iar David dorea să fie sigur că erau pregătiți să negocieze cu Abner, aşa încât să verse cât mai puțin sânge din poporul lor. Războiul dintre Iuda şi Israel dura deja de un an, iar David îşi dorea să îi pună repede capăt. Nu-şi putea impune să nu se îngrijoreze de rezultatul pe termen lung al unui război civil.

— Probabil că am putea cere o luptă între campioni, aşa cum au făcut filistenii cu Goliat, le propuse Abişai, muşcând dintr-o bucată mare de brânză moale. Nu ne trebuie decât un uriaş, mai înalt şi mai lat în umerii decât ceilalți.

— Sau un tânăr cu un laț şi o piatră. Asael se uită la David şi pufni, apoi râse singur de gluma făcută. Nepotul lui David nu fusese decât un copil atunci când el se ridicase împotriva lui Goliat.

— Ține minte, lupta aceea cu uriaşul a fost doar începutul bătăliei în ziua aceea. David se lăsă înapoi pe spatele scaunului său, îşi întinse picioarele înaintea lui şi le încrucişă la nivelul gleznelor. Toată oastea i-a urmărit pe filisteni până la porțile cetății Gat şi la porțile Ecronului. Ştiu că Abner va încerca să vă ispitească să vă angajați într-o bătălie încrâncenată, dar nu vreau să îi văd pe frații noştri nimiciți. Faceți tot ce puteți ca pierderile să fie cât mai mici. Îşi trecu o mână peste barbă, gândindu-se nu pentru întâia oară că situația ar fi fost cu mult mai simplă dacă Abner ar fi trecut de partea lui şi ar fi lucrat alături de el, şi nu împotriva lui. Trebuie să punem capăt acestui război civil cât mai curând cu putință.

— Abner e un nesăbuit. Va lupta să păstreze controlul peste Israel până la ultima suflare. Ioab se ridică şi începu să măsoare încăperea la pas, cu mâinile la spate.

— Abner e un om ambițios. Recunoaşte un lucru bun de cum îl vede, iar acum înțelege că este rost de putere dacă-l sprijină pe Işboşet. Dar e destul de înțelept să ştie că nu poate birui mereu. Între timp, vreau să vărsăm cât mai puțin sânge cu putință. David

privi pe fereastră, văzând soarele care acum se ridicase cu totul la orizont, la răsărit. Oştile vor fi aşteptând. Se ridică, lăsându-i pe nepoții săi să plece. Dumnezeu fie cu voi.

Încuviințară respectuos cu o plecăciune a capului şi se îndreptară spre ieşire.

— Veniți de-mi raportați de îndată ce vă întoarceți. David îi urmări cum plecau, apoi se întoarse în iatacul său, la Abigail.

Rezervorul de apă de la Ghibeon cobora şerpuind până într-un hău întunecat, unde se strângea apa în timpul vremurilor ploioase, iar un izvor îşi croise un drum şerpuit, pe deal în jos, revărsându-se în rezervor. Ioab stătea cu fața spre cei doi frați ai săi, la o aruncătură de piatră de locul unde Daniel aştepta cu trupele lui Asael. Daniel era îndeajuns de aproape să audă, cu toate că Ioab nu-l socotea niciodată şi pe el în discuțiile sale, pe el, care era cumnatul împăratului.

— Ne vom împărți în trei grupe şi îi vom ataca din față şi din spate, iar câțiva vor rămâne în urmă şi vor interveni pe flancul unde vom avea nevoie de întăriri. Ioab se uită la Abişai. Oamenii tăi vor veni din spate. Eu voi conduce atacul frontal. Privirea lui se întoarse spre Asael, iar Daniel veni precaut mai aproape. Asael, ține-i pe oamenii tăi în urmă şi aşteaptă semnalul meu.

— Dar cum rămâne cu întrecerea pe care o sugera împăratul? Trebuie să o ignorăm cu totul? Abişai aruncă o privire în direcția lui Daniel şi se încruntă, apoi arătă cu capul în direcția lui Abner, spre bazinul din Ghibeon.

Ioab îşi prinse mâinile la spate şi începu să bată nerăbdător din picior.

— Întrecerile nu ne scapă de trebuința de a ne lupta.

— Dar pot hotărî direcția în care apucă lupta, interveni şi Asael, cum pot de altfel să mărturisească şi filistenii – când vor recunoaşte că au pierdut un fiu al lui Anac pe mâinile unui simplu băiețandru păstor.

Agitația și mișcarea ce se auzeau dincolo de rezervor îi atraseră atenția lui Daniel. Oștile lui Abner înaintau cu o precizie ritmică, într-o formație militară strictă, alerți, cu fața spre rezervor și spre oamenii lui Ioab, care erau în așteptare.

Inima lui Daniel începu să bată mai repede, iar sângele îi gonea fierbinte prin vene. Dacă urmau să sară la bătaie, avea să se lupte cu toate puterile. Avea să-i dovedească împăratului că era vrednic să se numere printre puternicii lui David, că nu era o muiere fără sânge în vene, care trebuia să fie ținută departe de greu. Dacă n-ar fi știut că nu era cu putință așa ceva, aproape că ar fi intrat la bănuieli dacă nu cumva Abigail îi spusese ceva lui David pentru a-l ține departe de bătăliile adevărate.

Daniel se întoarse cu capul în direcția vântului, simțind adierea rece pe fața lui înfierbântată, iar căldura nu-i venea de la razele blânde ale soarelui, ci din mânia ce-i clocotea în inimă. Abigail nu i-ar face niciodată una ca asta. Cu toate că mama lui cu siguranță da.

Se întoarse când auzi foșnetul făcut de oamenii lui Abner, ce se auzea ca și când unii ar fi înaintat, iar alții ar fi șezut cu picioarele încrucișate în iarba înaltă și aspră din câmp.

— Ce fac? Îi scăpase ceva în timp ce-și lăsase mintea să hoinărească?

— La fel ca noi, îi spuse Asael, venind în spatele lui Daniel. Îi făcu semn să se alăture celorlalți soldați ce ședeau pe jos.

Daniel știa că nu era bine să îl contrazică sau să își asume orice fel de autoritate la care ar fi fost poate îndreptățit ca și cumnat al împăratului. Ioab, Abișai și Asael erau evident căpitanii preferați ai lui David. Toți făceau după cum le porunceau ei.

Frânturi de conversații îi ajungeau la urechi în timp ce se târa din poziția sa spre oamenii lui Ioab care se aflau cel mai aproape de rezervor. Abner, fostul general de armată al împăratului Saul, se ridică în picioare și-și făcu mâinile pâlnie la gură.

— Haideți să-i lăsăm pe câțiva dintre tinerii noștri să se ridice și să se lupte corp la corp înaintea noastră.

Oare avea Ioab să-i accepte provocarea? Inima lui Daniel începu să bată mai repede și se înfioră. Putea face asta. Cel mai

bine se pricepea la praştie, ca orice păstor, dar avusese sub conducerea lui David nenumărate ocazii să-şi finiseze talentul în lupta cu amaleciții şi gheşuriții, iar asta era o dovadă suficientă că merita să fie recunoscut. Îşi înfrână furia şi se ridică în picioare.

O astfel de întrecere avea să dovedească valoarea lui ca bărbat, va îndepărta pentru totdeauna ocara de pe numele familiei sale şi îi va aduce un loc de seamă fără ajutorul unei soții, a unei mame sau a unei surori.

— Foarte bine. Să-i lăsăm să lupte. Răspunsul lui Ioab n-ar fi trebuit să-l surprindă. Deci asta era. Alergă înainte şi se opri la un lat de palmă de Ioab.

— Câți oameni? Vocea lui Abner răsună din cealaltă parte a rezervorului.

Ochii aspri, mărgelați ai lui Ioab se încruntară. Privirea i se îndreptă de la Abner la primul rând al oamenilor săi, alunecând pe lângă Daniel. Îşi încrucişă brațele la pieptul vânjos, întorcându-se în direcția lui Abner.

— Doisprezece oameni, câte unul de fiecare seminție.

În ciuda faptului că acesta era un război civil şi niciuna din oşti nu putea strânge câte un om din toate cele douăsprezece seminții, numărul ascundea un tâlc ironic, poate că astfel avea să se arate care dintre cele două tabere merita sprijinul tuturor celor douăsprezece seminții.

Daniel veni mai aproape, atrăgând atenția lui Ioab.

— Lasă-mă să mă duc. Daniel se încordă sub căutătura lui Ioab, ştiind că înainte să-şi înfrunte vrăjmaşul, trebuia să-l biruie pe comandantul său. Ştii că pot. Lasă-mă să lupt pentru David.

— Tu, tu, tu şi tu. Ioab alese rapid patru oameni, cărora li se alăturară rapid alții opt pe care îi recunoscu Daniel – câte patru sub comanda fiecăruia dintre frații lui Ioab. Cei doisprezece îşi neteziră tunicile militare, îşi verificară săbiile şi pumnalele pe care le aveau la brâu şi porniră spre marginea rezervorului.

Înfuriat la culme, Daniel îl apucă pe Ioab de mânecă şi îl răsplăti cu o privire ucigătoare pentru gestul său.

— Ascultă, căpitane, n-ai niciun motiv să te porți aşa cu mine. Sunt gata de luptă, probabil mai pregătit decât unii dintre

oamenii pe care tocmai i-ai trimis. Şi atunci de ce mă ignori ca şi când eu nu sunt bun de nicio treabă? Sunt cumnatul împăratului! Nu apela deseori la relaţia sa cu Abigail, şi o parte din el se disprețuia pentru faptul că o făcuse, dar se săturase să fie ignorat ca şi când n-ar fi avut nicio valoare. Şi numai motivul acesta ar trebui să te facă să-mi observi abilitatea. Sunt un soldat mai bun ca oricare altul.

Ioab strânse din dinți şi, pentru o clipă, Daniel se simți ca şi când ar fi fost un mieluşel, iar Ioab un leu gata să-l sfâşie.

— Tocmai din acest motiv te şi ignor, Daniel ben Iuda. Cum aş putea să calc înaintea împăratului din nou dacă aş fi răspunzător de moartea cumnatului său? Bucură-te că împăratul te prețuieşte atât de mult şi încetează să te mai porți ca un cățel orfan.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă înainte ca Daniel să îi răspundă.

Daniel îşi simți fața roşie ca para focului când surprinse rânjetele de pe fețele celor din jur. Acum nu avea să mai scape niciodată de tachinările celorlalți. Umilirea lui nu ar fi putut fi mai profundă. Cum putuse să fie atât de nesăbuit? Ioab era un om aspru, şi puțini erau cei care, odată ce se ridicau împotriva lui, scăpau cu viețile sau reputația neatinse.

Daniel strânse din dinți şi se ascunse de ochii celorlalți, dar rămase suficient de aproape pentru a urmări întrecerea care ar fi trebuit să fie a lui.

Cei doisprezece oameni ai lui Ioab se îndepărtară de rezervor, mai aproape de câmpia unde se aflau oamenii lui Abner, întâlnindu-i pe cei doisprezece oameni ai Abigailei față în față.

— Când voi suna din trâmbiță, strigă Ioab, începeți întrecerea!

Daniel rămase cu suflarea tăiată, atmosfera era electrizantă, pocnind ca şi când s-ar fi pregătit o furtună. Se auzi şofarul, lăsă aerul să-i intre din nou în plămâni. Se ridică, cu picioarele încremenite. Primul, apoi doi, patru, şase – privirea îi alunecă de la un bărbat la celălalt. Cu brațele întinse, capetele întinse înainte, săbiile se ciocniră. Țipete îngrozitoare, chinuitoare săgetară în arşița după-amiezii.

Sângele se vărsă pe pământul negru.

Țipetele se stinseră încet şi se lăsă tăcerea.

Capul lui Daniel bubuia ca bulgării întăriți, îngreunându-i brațele, picioarele, şi dându-i o senzație de greață. Trecu o veşnicie sau poate doar o clipă? Țipetele îi asurziră urechile moarte, iar şofarul răsună din nou.

— Să înceapă războiul! Strigătul de luptă al lui Ioab îl luă prin surprindere şi-i puseră picioarele în mişcare. Daniel țâşni înainte, pe urmele vrăjmaşului.

30

David stătea la geamul dormitorului său, privind la răsărit, la soarele ce se ridica încet pe cer. Veştile din luptă începeau să ajungă până în Hebron, dar continua să aştepte rapoartele nepoţilor săi, iar întârzierea aceasta îl umplea de un sentiment de nelinişte şi groază.

Abigail se foi în pat, în spatele lui, iar slujitorii alergau pe coridoare, şoaptele lor înăbuşite şi paşii uşori spărgând tăcerea apăsătoare care se lăsase peste el ca o mantie. Ciripitul păsărilor îl salută în timp ce lumina trandafirie a zorilor arunca o strălucire palidă peste casele din cărămidă şi peste dealurile îndepărtate, acoperite de ierburi şi nisip. Dacă nu afla nicio veste până la amiază, avea să trimită solii săi să vadă ce se alesese de Ioab şi fraţii săi.

— David? Vocea blândă a Abigailei îl smulse din gândurile sale tulburătoare. Se întoarse şi o găsi învelită într-un veşmânt subţire şi sprijinită în cot. E totul în regulă?

El o trase aproape, cuprinzând-o cu braţele sale. Avea un sentiment de bine având-o acolo şi îşi dori, pentru a nu ştiu câta oară să nu fi cunoscut nicio altă femeie în afară de ea. Cât timp o ţinuse alături de sine în ultimele câteva zile, aproape că reuşise să alunge cu totul din mintea lui preocuparea constantă de a le mulţumi pe celelalte soţii ale sale. Chiar dacă numai pentru un timp, putea uita de sarcinile împărăteşti care îl sileau să menţină

pacea cu semințiile şi cu popoarele prin contractele de căsătorie cu fiicele acestora.

Se simți năpădit de neliniște şi se întrebă din nou dacă făcea ceea ce trebuia. Nu le spusese Dumnezeu împăraților să nu-şi ia multe neveste? Şi cu toate astea, părea incapabil să refuze cererile care i se făceau, precum şi dorințele lui necredincioase. Împărații popoarelor din jur aveau mult mai multe neveste decât avea să-şi permită el însuşi şi îşi spuse că nu avea să le îngăduie niciodată nevestelor sale să-i îndepărteze inima de Iahve.

O sărută pe Abigail pe creştet, apoi îşi rezemă bărbia de părul ei. Pentru moment îşi liniştise conştiința, bucurându-se de felul în care trupul ei se potrivea lângă al lui, ca şi când ar fi fost special creată pentru locul cel mai apropiat de inima lui.

— Totul e în regulă, preaiubito.

Gânditor, o mângâie pe spate, o simți înfiorându-se sub atingerea lui şi îşi aminti din nou cu câtă reținere îl iubise ea la început, după tot abuzul pe care-l suferise. Jurase să nu o rănească niciodată în felul acela, să nu o mai lase niciodată să simtă pârjolul furiei unui bărbat, jurase că avea să o protejeze de orice durere pe care i-ar fi putut-o oferi viața.

Dar numai de-ar putea.

— Te frământă ceva, David. Toată noaptea te-ai tot foit şi te-ai răsucit şi mă şi întreb dacă ai reuşit să închizi măcar un ochi. Ea se desprinse de el şi-şi ridică ochii, întâlnindu-i privirea. S-a întâmplat ceva pe câmpul de luptă?

El scutură din cap, o privi îndelung, apoi îşi conduse privirea pe lângă ea, spre fereastra ce-i oferea o imagine generală asupra Hebronului, orientată către drumul ce venea spre porțile cetății.

— Doar nişte zvonuri cum că l-am fi învins pe Abner. Dar Ioab nu s-a întors încă.

— O victorie n-ar trebui să-ți răpească somnul. Ți-e teamă de ceva. Îl atinse pe obraz, mângâindu-i barba. Cu siguranță, n-ai de ce te teme. Adonai este cu tine.

El îşi plecă din nou privirea la ea, simțindu-se copleşit de căldura dorinței sale pentru ea. Veni mai aproape, îi cuprinse

fața în palmele sale, îi sărută buzele moi şi delicate şi-şi strecură degetele prin părul ei răvăşit. Sărutarea aceasta îi trezi din nou dorința după ea şi, când ea-şi petrecu brațele pe după gâtul lui, drept răspuns, o luă în brațe şi o purtă înapoi spre patul său, intensificându-şi sărutarea. O puse între pernele moi şi îşi scoase brațele din mânecile veşmântului său larg, lăsându-l să cadă pe podeaua pardosită.

O bătaie brutală la uşă îi făcu pe amândoi să tresară, iar David fu prins din nou de temerile lui de mai înainte legate de finalul bătăliei. Se ridică, încruntat.

— Îmi pare rău, dragostea mea. Îi dădu drumul, îşi luă veşmântul de pe jos şi şi-l îmbrăcă în drum spre uşă.

Ioab şi Abişai stăteau înaintea sa, plini de sânge, acoperiți de cenuşă, murdari, întinzând instantaneu nervii lui David la maxim.

— Ce s-a întâmplat?

Trăsăturile lui Ioab se împietriră, întotdeauna gata să comande, la un pas de răzvrătire, arătând obosit şi sleit de puteri. Gura îi era subțire, obrajii supți, nedormit. Dar în ochii săi rotunzi şi negri scăpăra un foc, iar mâinile sale, flectate şi, de fapt, tot trupul părea să semene cu un şarpe încolăcit, ca şi când numai cu greu şi-ar fi stăpânit furia.

— Am umblat toată noaptea, venim din Betleem, spuse Abişai în locul fratelui său, privind pe lângă David în încăpere. Dar nu se cade să vorbim în locul acesta despre astfel de lucruri.

David privi de la un nepot la celălalt, citind în expresia de pe fața lui Abişai o confirmare a groazei care-l trezise înainte de răsărit.

— Lăsați-mă să mă îmbrac.

Anticipându-i gândurile, slujitorul său apăru pe coridor şi aduse repede haine curate pentru David, să se îmbrace. Era doar vag conştient de paşii uşori ai Abigailei în spatele său şi-şi ridică privirea văzând-o cum se apropie.

— Nu îți face griji de mine, domnul meu. Eu ar trebui să plec. Îşi puse o mână mângâietoare pe antebratul său, căldura ei reuşind pe moment să-i aline bătăile zbuciumate ale inimii. Cheamă-mă dacă îți pot fi de ajutor.

După aceea, se întoarse şi se îndreptă spre uşa laterală, unde slujitoarea ei îşi făcu apariţia şi o însoţi la ieşirea din odăile lui David. O nelinişte îl cuprinse şi fu surprins că atât de curând îi era atât de sfâşietor de dor de ea.

Scuturându-şi capul uşor, pentru a se desprinde de frumoasa lui soţie, se întoarse spre slujitorul său şi-l lăsă pe om să-l ajute să se îmbrace, în timp ce Ioab şi Abişai intrară în iatac, închizând uşa în urma lor. David îşi prinse ferm cingătoarea la mijloc şi traversă încăperea spre a li se alătura. Le făcu semn să se aşeze şi porunci slujitorului să aducă mâncare şi băutură pentru nepoţii săi.

— Acum povestiţi-mi totul, spuse el, ocupând una din sofalele tapisate din faţa lor şi împreunându-şi degetele sub bărbie. Lucrurile n-au mers prea bine, dacă e să mă iau după felul în care arătaţi.

Ioab îşi drese glasul, dar Abişai fu cel care se aplecă înainte, cu privirea aţintită la David.

— Lupta a fost sângeroasă şi n-a fost lipsită de pierderi. Abner a pierdut o sută şaizeci de oameni. Noi doar douăzeci.

David care până atunci îşi ţinuse suflarea, răsuflă acum uşurat.

— Deci o victorie. Dar după privirea lui Ioab, nu o victorie de care să se bucure. Ce s-a mai întâmplat altceva? Îşi puse amândouă mâinile pe genunchi, gata pentru orice veste încercau acum nepoţii săi să îi dea.

— Asael e mort. L-a ucis Abner.

Ochii întunecaţi ai lui Ioab erau ucigători, iar David aproape că se înfioră. Nu era sigur ce anume îl tulbura mai mult – faptul că Asael cel cu picioarele zvelte, cu un spirit iute şi un zâmbet frumos murise, sau faptul că fusese ucis de Abner. Privirea plină de amar al lui Ioab îl făcu să se oprească şi trebui să-şi reamintească faptul că Ioab era totuşi de partea lui. Loialitatea sa acerbă era unul din puţinele calităţi ale acestui om.

— Povestiţi-mi ce s-a întâmplat. Poate că, dacă îi lăsa să vorbească, îi ajuta să-şi uşureze puţin povara şi să-l exonereze

cumva pe Abner, care era ca şi mort, dacă punea vreodată Ioab mâna pe el.

— Armurierul lui Asael a văzut tot, spuse Abişai. Îşi trecu degetele prin părul acoperit de cenuşă, lăsând praful cenuşiu să cadă pe blana de urs de sub picioarele lor. Asael l-a urmărit pe Abner după bătălie şi aproape că-l prinsese. Abner l-a avertizat să se oprească, să se ducă mai bine după oamenii lui Abner, dar ştii cât de încăpăţânat poate fi Asael... putea fi. Abişai privi în jos şi-şi frământă marginea mantiei sale între mâinile lui mari şi aspre, ca şi când înseşi cuvintele acestea le smulgea de undeva din străfundul sufletului său.

— Asael n-a vrut să se oprească, continuă Asael după o tăcere atât de încărcată că parcă scăpăra aerul între ei. Abner l-a împuns pe Asael cu sulița sa, de a scos-o prin partea cealaltă. A murit pe loc. Abişai îşi ridică privirea, doar pe jumătate atât de ucigătoare ca şi a lui Ioab. Epuizarea i se citea clar în cearcănele negre de sub ochii săi serioşi. Am mers pe jos toată noaptea din Betleem să-l îngropăm pe Asael în mormântul tatălui nostru. Apoi ne-am continuat drumul şi am venit încoace. Se lăsă pe spate în scaunul său, cu umerii căzuți.

Sentimentul greu de groază era cât se poate de limpede acum, iar durerea care-i urmă îi strânse stomacul lui David. Îşi îngropă fața în ambele mâini, ascultând paşii grei ai lui Ioab şi mirându-se de unde-şi lua omul acesta puterea de mai putea face chiar şi numai un pas.

— Mai e ceva, David. Vocea abia auzită a lui Abişai avea acum un alt ton, mai puțin înfuriat, dar prevestitor de rău. Îşi ridică fruntea, mirat să-l vadă că Ioab se întorsese la locul său şi practic se prăbuşise pe canapea, în sfârşit vlăguit.

— Mai rău decât vestea despre Asael? Cu toate că nu şi-ar fi putut imagina despre ce ar fi putut fi vorba, de vreme ce cei mai buni doi comandanți ai săi şedeau acum aici, privindu-l în ochi.

— Poate, pentru tine. Dar cu siguranță pentru soția ta. Abişai îşi încleştă mâinile în poală, încetând să-şi mai frământe mantia între degete.

— Bărbatul acela a fost nesăbuit de la bun început, aşa că nici nu e de mirare că avea să se numere printre cei căzuți. S-a oferit să meargă de bunăvoie la lupta ce a declanşat conflictul, dar până la urmă a sfârşit prin a fi un *Helkath Hazzurim*. În gura lui Ioab, numele acesta suna ca un blestem.

— Întrecerea pumnalelor. David îşi simți stomacul făcându-i-se ghem când înțelese. Deci până la urmă dăduseră întrecerea pe care le-o sugerase el. Rezultatul?

— Toți au murit pe loc. O întrecere nesăbuită. Nu există nicio strategie în aşa ceva. Gura lui Ioab se strâmbă, o grimasă de dezgust. Fratele ei m-a implorat să-l las să ia parte la asta. Sigur că l-am refuzat. Ştiam că mi-ai fi reproşat-o dacă-l lăsam pe nesăbuit să ajungă în primele rânduri. Dar n-a avut mai multă minte ca Asael şi Abner.

— Cine n-a avut atâta minte?

Cu toate că David cunoştea deja răspunsul, trebuia să o audă din gurile lor.

— Fratele Abigailei, Daniel. Abişai îşi coborî glasul şi aruncă o privire spre uşa pe unde plecase Abigail. S-a numărat printre cei nouăsprezece, în afară de Asael, pe care i-am găsit morți.

David se prinse de marginea sofalei cu atâta putere până i se albiră încheieturile degetelor, chinuit de remuşcări şi furie. Daniel ben Iuda încercase să-i câştige aprobarea de la bun început de când se întâlniseră, întotdeauna dornic să-şi dovedească talentul, iar David îi respectase puterea şi capacitatea de a se înfrâna. Dar evitase să-l numească între cei treizeci, cu toate că ştiuse că Daniel îşi dorea acea poziție. Oare asta se întâmplase? Fără îndoială, dorise să facă ceva măreț, pentru a-i atrage atenția lui David. Şi asta îi provocase moartea.

Nesăbuit. Şi cu toate astea se întreba acum cine era mai nesăbuit – Daniel pentru faptul că insistase să obțină ceea ce-şi dorise, sau David, pentru că nu-i dăruise laudele după care tânjise de la bun început, pentru a-l împiedica să facă ceva necugetat.

Se ridică în picioare, cu o mişcare a capului îi lăsă să plece pe nepoții săi, apoi se îndreptă spre fereastră, unde soarele se

ridicase de-acum cu totul în zare. Bătălia aceasta putea fi numai cu greu considerată o victorie. Şi cum rămânea cu cei 360 de oameni din seminţia lui Beniamin care muriseră pentru că Abner nu fusese dispus să se supună sub conducerea lui?

Muşchii i se încordară din nou de iritare şi începu să-l doară capul, jos în ceafă. Cumva, trebuia să le dea vestea aceasta Abigailei şi familiei ei. Se întoarse şi se îndreptă spre uşa ce dădea în odăile alăturate, unde cu siguranţă îl aştepta Abigail. Nu avea niciun rost să amâne această sarcină dificilă. Îşi închise ochii, se rugă pentru putere şi deschise uşa.

Abigail stătea la geamul ce dădea în curtea familiei, unde David se întâlnea cu soţiile sale în cele mai multe dintre seri, unde femeile se adunau pentru a lucra sau a sta la poveşti. Abigail se întâlnise adesea cu părinţii ei acolo, iar uneori Daniel le aducea pe Talia şi pe Mica în vizită pentru o zi. Dar vizitele nu reuşeau decât să-i adâncească sentimentul de singurătate şi dorul după o familie normală.

Se dojeni pentru faptul că era atât de nerecunoscătoare, pentru că îşi imagina că cineva s-ar fi putut compara cu David sau ar fi reuşit să-i ofere ceea ce el nu putea. Trăise în belşug şi fusese singura soţie a unui om puternic, cel puţin la suprafaţă, şi nici situaţia aceea nu o mulţumise cu nimic. Imediat după moartea lui Nabal, i se păruse imposibil şi doar gândul că David ar putea-o dori, pentru că se temea că nu avea să mai fie dorită de niciun bărbat, niciodată. Şi atunci de ce îi era atât de greu să-l împartă cu celelalte? Era împăratul! Împăraţii îşi luau multe neveste. Ştiuse asta de la bun început şi-şi acceptase soarta cu bucurie – la început. Nu avea niciun drept să fie geloasă acum pe relaţia exclusivă pe care o avea Talia cu fratele ei.

Dacă era să fie sinceră, atunci când îşi cerceta inima, o descoperea colcăind de gânduri egoiste asemănătoare. David se căsătorise deja cu Maaca – o prinţesă din Gheşur, un popor străin –,

iar Hagita avea să li se alăture curând. Dar inima lui continua să tânjească după Mical. Ştia că era aşa ori de câte ori îl surprindea privind departe şi, de câteva ori, chiar îi rostise numele. Cu toate că el o asigurase iar şi iar pe Abigail că îşi dorea ca Mical să se întoarcă pentru simplul motiv că era a lui şi că avea nevoie să-şi întărească împărăția, Abigail ştia că era mai mult de-atât. Mical îi furase o părticică din inima lui – o părticică despre care şi-ar fi dorit să fie doar a ei.

Se întoarse când auzi uşa deschizându-se şi un sunet de paşi traversând podeaua pardosită cu mozaic. Inima îi tresăltă când îl văzu pe David stând înaintea ei îmbrăcat în veşminte împărăteşti, cu fața lui frumoasă, îngândurată, cu o privire ce îi trăda suferința. Nu putea nega faptul că se simțea atrasă de acest bărbat şi nici nu reuşea să-şi înăbuşe dorul după el când nu era lângă ea. Chiar şi în prezența lui simțea o nevoie enormă să se agațe de el, să îi simtă forța, să-şi imprime în inima şi în mintea ei fiecare amănunt, fiecare vorbă rostită, fiecare zâmbet fugar sau privire plină de drag, fiecare atingere mângâietoare.

Se îndepărtă de geam şi păşi încet spre el, întâlnindu-l în mijlocul încăperii. El se întinse şi îi luă mâinile într-ale lui, cu privirea sa neclintită lipită de ochii ei.

— Ce este? Îl măcina ceva, şi ea se bucura că era acolo şi că venise la ea într-o vreme când era în necaz. Ştii că îmi poți spune orice.

El se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz, apoi îi mângâie fața cu degetele sale.

— Vino şi şezi puțin cu mine, Abigail. O conduse spre o sofa tapisată şi se cuibări aproape de ea, luându-i din nou mâinile într-ale lui. Atitudinea lui şi privirea ce-o avea în ochi o preveni. Ceva nu era în regulă. Chiar deloc.

— Ce este?

De data asta, întrebarea îi ieşi sugrumată, simțind cum o cuprinde o teamă cumplită.

Privirea lui nu se dezlipi nicio clipă de a ei şi îi strânse mâinile de parcă ar fi încercat să o împiedice să nu fugă de acolo.

— Ioab şi Abişai s-au întors de pe câmpul de luptă.

— Da, ştiu.

El încuviinţă din cap.

— Şi au venit cu ştiri... Nepotul meu Asael e mort.

Ea se simţi cuprinsă de compasiune şi de uşurare totodată, dar atunci de ce se purta ca şi când o asemenea veste ar fi trebuit să o tulbure şi pe ea? Da, îl plăcuse pe Asael, şi chiar o dată fusese interesat de slujnica ei, dar altfel nu avuseseră o relaţie apropiată. Oare David avea nevoie de compasiunea ei pentru sine?

— Îmi pare rău să aud una ca asta, domnul meu. Ştiu că îl îndrăgeai. Îl strânse uşor de mâini, pentru a-i transmite compasiunea ei. Era tulburată de privirea fermă pe care i-o oferea şi care-i spunea că el aştepta mai mult decât simple cuvinte de consolare, însă ea nu ştia ce să facă. Mai este ceva ce pot face pentru tine, David? Cum te-aş putea ajuta?

— Mai e ceva, Abigail. Acum îi eliberă mâinile şi îşi puse o mână pe genunchiul ei. Îşi întoarse o clipă privirea, iar maxilarul îi lucra febril, ca şi când ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Te rog, spune-mi. Începu să-şi facă de lucru cu cingătoarea de la veşmântului ei, încercând să nu bage în seamă nodul ce i se pusese în stomac.

— Lupta a fost crâncenă. Abner a pierdut trei sute şaizeci de oameni, pe când noi doar douăzeci, printre care şi Asael.

— Atunci e bine, nu? Deşi îmi pare rău pentru pierderile lui Abner, e totuşi bine pentru tine că noi am pierdut atât de puţini.

El o privi interesat, cu toate că o femeie n-ar fi trebuit să înţeleagă astfel de lucruri, sau să prezinte interes faţă de amănunte legate de războaie.

— Da, desigur, dar uneori pierderea câtorva oameni e mai dureroasă decât dacă ai fi pierdut pe mai mulţi, dacă îi iubeşti pe cei pierduţi.

Privirea lui îi aruncă un junghi de teamă în inimă.

— Îmi pare rău că l-ai pierdut pe Asael, domnul meu. Trebuie să fie o lovitură cumplită. Nu-mi pot decât imagina cum m-aş simţi dacă Mica ar fi suficient de mare să meargă la război şi...

El îi puse un deget pe buze.

— Daniel a fost ucis în luptă, preaiubito. Mintea Abigailei începu să lucreze febril, şi apoi se simţi brusc recunoscătoare pentru faptul că sofaua o ţinea şi nu o lăsa să se scufunde în pământ, ca şi când picioarele cu siguranţă n-ar fi putut-o ţine. Începu să tremure, la început mai încet, apoi din tot trupul. Se simţi cuprinsă de braţele lui David, care o strânse la pieptul său. Se întinse după el, se agăţă de el, simţindu-i forţa.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat. Ioab nu a descoperit trupurile decât după asfinţit. Au umblat toată noaptea până la Betleem, să-l îngroape pe Asael, apoi i-au adus pe Daniel şi pe celelalte trupuri neînsufleţite aici. Îmi pare atât de rău, Abigail. Intenţionat l-am ferit pe Daniel cât am putut mai bine de belele, dar el era hotărât să demonstreze ce poate şi…

Ea se trase înapoi, năpădită de un gând îngrozitor. Îl învinovăţea oare pe Daniel pentru propria lui moarte?

— Ce spui acolo?

El îi întâlni ochii, privind-o cercetător, iritat şi chiar puţin furios, dacă nu se înşelase cu privire la ce citise în privirea lui. Era furios pe ea sau pe Daniel pentru faptul că dorise să lupte pentru cauza lui David, să-şi apere dreptul de a cârmui?

— Nimic, spuse David, îndepărtându-se dintr-odată de ea, ca şi când şi-ar fi dat seama că spusese prea mult. Nu spun nimic şi nici nu încerc să sugerez ceva, Abigail. Daniel a fost un oştean bun care a luptat din greu pentru împărăţie. E o nenorocire că nu a trăit îndeajuns pentru a fi răsplătit după cum ar fi trebuit. O umbră de tristeţe îi umbri chipul, şi în ochii săi îi citi părerea de rău. Se întinse din nou după ea, o trase aproape şi o sărută pe obraz, apoi încet, blând, cu o privire plină de tandreţe, buzele sale le întâlniră pe ale ei. Când îşi ridică creştetul, îi prinse lacrimile cu degetul său cel mare. Va trebui să le spunem părinţilor tăi şi soţiei lui Daniel să se poată îngriji de înmormântare. Am trimis soli să îi cheme încoace. Are tatăl tău un mormânt unde să poată pune trupul lui Daniel?

Ea încuviinţă din cap, incapabilă să-şi înfrângă nodul care i se puse în gât. Înghiţi de câteva ori.

— Avem un mormânt în Maon. Ceilalți copii sunt înmormântați acolo.

O privire surprinsă şi plină de compasiune i se lăsă pe față.

— Îmi pare rău, preaiubito. N-am ştiut.

— Nu aveai de unde să ştii. Mama a pierdut trei copii între Daniel şi mine. Îşi înăbuşi un suspin, dar când el o trase din nou în brațele sale şi o mângâie pe păr, nu se mai putu abține şi plânse în brațele sale.

31

Vântul adia printre dealuri şi învolbura steagul împăratului din vârful unei prăjini pe care o purta unul din armurierii lui David. Catafalcul unde se odihnea trupul neînsufleţit al lui Daniel stătea în fruntea mulţimii, bărbaţi şi femei venind în urma lui, spre a-l însoţi pe ultimul drum cu cinstea ce i se cuvenea.

Ochii Abigailei erau scăldaţi în lacrimi, iar emoţiile o sugrumau. Nu făcu nicio încercare să-şi şteargă lacrimile sau să şi le uşte cu mâneca tunicii ei. Dacă lacrimile l-ar fi putut aduce pe Daniel înapoi, acum ar fi stat înaintea ei, mândru şi puternic, cu un braţ petrecut pe după mijlocul Taliei, iar cu celălalt l-ar fi ţinut pe Mica. I-ar fi dăruit zâmbetul acela supraîncrezător pe care i-l cunoştea atât de bine, asigurând-o că ştia ce se petrecea în mintea ei mai bine ca oricine altcineva. Şi ar fi avut grijă ca Talia să fie în siguranţă, ca să nu fie nevoit David să se amestece.

— Azi am pierdut un om mare. Vocea lui David îi curmă firul gândurilor. Îşi mută privirea de la catafalc la el, tânjind să-i simtă căldura atingerii, siguranţa îmbrăţişării lui. Daniel ben Iuda a luptat cu îndârjire pentru împărăţie, pentru Iuda. Fie ca harul lui Adonai să se reverse peste văduva lui, peste fiul lui, peste familia lui. Privi peste mulţime, apoi privirea i se opri asupra tatălui ei.

Tată, sunteți vrednic de laudă pentru că ați crescut un fiu deosebit. Vă asigur că familia dumitale nu va duce niciodată lipsă de nimic şi va fi întotdeauna prețuită ca musafir de seamă la masa mea.

Tatăl ei încuviință cu capul, ştergându-şi mai întâi fața cu o mână, apoi cu cealaltă, uscându-şi lacrimile cu tunica sa maronie. Piatra ce fu trasă peste intrarea în mormânt scrâşni şi gemu, în timp ce patru dintre oamenii vânjoşi ai lui David o împinseră într-o parte, de parcă pământul ar fi ripostat să fie nevoit a înghiți trupul fratelui ei, un trup mult prea tânăr față de restul celor din Şeol.

Abigail simți cum o lasă puterile şi se dezlipi de lângă mama ei pentru a-l atinge pe tatăl ei de braț. Pieptul său se ridică într-un suspin adânc, şi o pereche fermă de brațe o cuprinseră. Plânse la pieptul lui, agățându-se de el.

— *Ava.*

Îşi simți gâtul sugrumat, nereuşind să mai spună nimic altceva.

— Abigail. Îşi drese glasul şi o trase mai aproape, bătând-o uşor pe spate. Tu eşti tot ce mi-a mai rămas.

Cuvintele acestea o făcură să-i dea iarăşi lacrimile, şuvoaie tăcute pe care se părea că nu le poate controla.

Geamătul şi scrâşnetul de piatră grea pe piatră o făcu pe Abigail să se răsucească la brațul tatălui ei, şi îi văzu pe oamenii lui David, acum fără trupul lui Daniel între ei, rostogolind piatra înapoi peste gura mormântului.

— Daniel! Vocea Taliei străpunse aerul, întrerupând vaietele bocitorilor profesionişti.

— *Ava*! Mica se smulse din mâna mamei lui şi fugi spre mormânt, lovind cu pumnii săi mici piatra, iar plânsul îi deveni mai vehement, mai intens şi mai jalnic. Abigail simți cum i se frânge inima în două. Se uită la tatăl ei, la Talia. Cineva trebuia să se ducă la Mica, dar ea stătea privind, neajutorată. Mama ei păşi înainte, dar David ajunse acolo înaintea ei. Îl luă pe cel mic în brațele sale şi-l strânse la piept, bătându-l uşor pe spate. Veni la Talia şi-şi deschise un braț înaintea ei. Ea veni în brațele lui David, plângând la pieptul lui. Exact ce ar fi făcut Daniel, dacă ar fi fost aici să-şi consoleze soția şi copilul.

David se aplecă, spunându-i ceva la ureche Taliei, mult prea departe de Abigail pentru a-l auzi. Gestul acesta n-ar fi trebuit să-i işte gelozia, şi se simti ruşinată de gândul că era atât de neînțelegătoare, atât de egoistă, că nu era capabilă să împartă bunătatea soțului ei cu nepotul şi cumnata ei, atât de îndurerați acum. Dar nu cumva bunătatea lui însemna ceva mai mult? Se oferise să o protejeze prin căsătorie atunci când murise Nabal. Oare acum avea să-i ofere acelaşi lucru şi Taliei?

Tulburată de gândurile ei necontrolate, Abigail se luptă să nu cedeze în fața nevoii de a fugi la ei şi a-i întrerupe, dar o clipă mai târziu pierdu lupta cu sine şi se desprinse din îmbrățişarea tatălui ei, făcând un pas spre soțul ei. Dar mâna tatălui ei o prinse din urmă.

— Lasă-i timp, Abigail. Las-o să plângă.

Talia n-avea decât să plângă cât poftea, dar nu în brațele lui David. Însă o singură privire aruncată tatălui ei o făcu să rămână pe loc. Țipetele lui Mica se potoliră, iar acum suspina uşurel la pieptul lui David, exact cum ar fi făcut şi în brațele tatălui său.

Se agită simțind împunsătura geloziei. David îi spuse din nou ceva la ureche Taliei, îl strânse din nou pe Mica, apoi îl dădu înapoi în brațele mamei sale. Îl sărută pe Mica pe frunte, apoi se întoarse în rândurile oamenilor săi.

Inima ei era îndurerată de faptul că nu venise să o consoleze şi pe ea. Pe lângă strânsoarea brațului cu care o cuprinsese tatăl ei pe după umeri, avea nevoie de soțul ei. Trebuia să ştie că era în continuare importantă pentru el.

Vinovăția egoismului ei îi generă un sentiment de frustrare şi autocompătimire, şi nu făcu decât să-i întețească suferința. *Daniel! De ce a trebuit să mori?*

Ce va face dacă David îi cerea mâna Taliei? Cine putea refuza un împărat?

Începea să se lase seara când alaiul împăratului trecu pe sub porțile Hebronului. Oamenii se împrăştiară pe la casele lor,

poziționate în interiorul şi în exteriorul zidurilor cetății, în timp ce străjile lui David îl însoțiră pe împărat, pe Abigail şi familia ei înapoi în casa împăratului. David îi invitase pe părinții Abigailei şi pe Talia să rămână la ei până a doua zi.

Rămasă singură cu el în dormitorul lui, Abigail se simți încordată la gândul dacă era înțelept să-l întrebe sau la modul în care să-l întrebe ce intenții avea cu privire la cumnata ei. Comentariile Taliei pe drumul de întoarcere fuseseră rare şi, oricât ar fi încercat, Abigail nu reuşea să nu se mai gândească la ce i-o fi spus David. Suspansul şi dorința de a şti o făceau încordată şi tensionată. Şi cum nu ştia în ce manieră să întrebe, cum să-i vorbească fără să-l înfurie, tensiunea din ea creştea.

El şedea între pernele canapelei sale, cu un pocal de argint plin cu vin în mână. Părul îi era încă umed după ce trecuse pe la *mikvah*, din care ieşise şi ea numai de curând. Îşi trase o tunică curată de noapte peste cap, simțind moliciunea pânzei albe pe pielea curată. Emoțiile se războiau în interiorul ei – era recunoscătoare pentru încă o noapte cu David, dar era copleşită de propria tulburare interioară.

El îşi ridică fruntea, îi surprinse privirea şi îi făcu semn să vină lângă el. Ea se duse docilă, se încălzi când brațul său o cuprinse, îi luă capul şi i-l puse pe pieptul său. Degetele sale îi mângâiară brațul, generând un fior de plăcere în ea. El oftă uşor. Ea aşteptă, lăsându-l pe el să vorbească, dar în schimb, el sorbi din pocal, în timp ce degetele sale se jucau într-o doară pe brațul ei.

— A fost o zi grea. Vocea îi era tandră şi ea se dezlipi de el, pentru a-l privi în fața lui atrăgătoare.

— Da, aşa e.

El îşi ridică o mână şi o lipi uşor de obrazul ei.

— Ştiu că n-a fost uşor pentru tine… sau pentru familia ta.

Ea se simți nehotărâtă şi-şi întoarse privirea, nedorind ca el să citească tulburarea pe care nu o putea stăpâni.

El îi întoarse cu blândețe fața spre sine.

— Te frământă ceva. Ce este?

Ea-l privi în ochii lui negri, gândindu-se dacă era înțelept să rostească ce avea în minte. Într-o astfel de seară, el n-avea să se

înfurie pe ea, nu? Promisiunea lui de a nu o trata niciodată ca Nabal reuşi pe moment să îi dea curaj. În mod normal, el era plin de bunătate. Dar chiar şi o umbră de nemulţumire ar fi putut distruge seara şi nu vroia să facă nimic care să-i distrugă timpul cu el. Dar dacă nu vorbea acum, alt moment mai prielnic nu avea să se mai ivească curând. Iar dacă se căsătorea cu Talia... nu suporta gândul acesta.

— Mă întrebam ce i-ai spus cumnatei mele când ai consolat-o la mormânt. Părea uşurată, dar nu a vrut să vorbească prea multe pe drumul de întoarcere. Îl privi, căutând o reacţie cât de mică, ceva care să-i dea o idee cu privire la gândurile lui.

— I-am spus că nu trebuia să-şi facă griji pentru viitor, pentru că ea şi fiul ei aveau viitorul asigurat şi erau bineveniţi la masa mea. Acum fu rândul lui să o privească întrebător. De ce?

Stomacul Abigailei se strânse neplăcut. Se îndepărtă uşor de el, fără a mai fi în stare să-i ţină piept privirii. Fusese nesăbuită să-l întrebe. În continuare, cu siguranţă avea să-i spună că se oferise să se căsătorească cu Talia.

Mâna lui o atinse pe braţul ei dezgolit.

— Abigail, ai crezut că am cerut-o în căsătorie pe cumnata ta?

Ea înghiţi greu, incapabilă să se uite la el.

— Aşa ai crezut, nu-i aşa? Tonul lui se îmblânzi când o trase din nou în braţele sale. Preaiubito, nu ţi-aş face una ca asta. Îi ridică bărbia pentru a o privi în ochi. Ştii asta, nu-i aşa?

Ea clipi, simţind că o podidesc lacrimile.

— Pe mine m-ai cerut în căsătorie imediat după ce a murit Nabal, aşa că m-am gândit... n-am ştiut... Se opri, şi dintr-o dată se simţi stânjenită de faptul că adusese în discuţie aşa ceva.

— Nu eram deja însurat cu sora ta, spuse el, ca şi când ea ar fi trebuit să-şi dea seama de lucrul ăsta. Dacă m-a ajutat studiul legii la ceva, atunci la asta, să-mi dau seama că Iacov a avut mult mai multe probleme decât ar fi fost necesar din încercările lui de a mulţumi două surori. Chicoti, dar ea nu-i gustă deloc umorul.

— Mai multe soţii atrag anumite probleme. Ea vorbise încet, dar ştiu după modul în care se încordă el lângă ea că auzise fiecare cuvinţel.

— Ştiai că aveam şi alte neveste când ai fost de acord să devii una din ele. Trecând peste faptul că Mical era a altuia, deci în esență fuseseră doar ele două. Până ajunsese împărat.

— Nu mi-am dat seama cât de greu avea să fie să te împart... cu atât de multe altele. Îşi încleştă mâinile şi începu să-şi frământe degetele, ştiind cu siguranță că reuşise să spulbere orice umbră de bucurie pe care ar fi putut-o avea în această seară. Nu îşi putu înfrânge un tremur uşor şi un oftat.

El îşi odihni brațul pe spătarul canapelei. Tăcerea lui o sili să-şi ridice privirea şi-l descoperi privind-o cu o asemenea intensitate încât o lăsă cu suflarea tăiată.

— Uneori împărații trebuie să ia hotărâri pentru a menține pacea între seminții şi popoare. Ştii cât de des sunt plecat în război, de câte ori te-am lăsat singură în Țiclag pentru a merge la luptă. Dacă pot să închei o înțelegere cu cei care ni s-ar putea împotrivi, sau să îmbunez vreun neam care l-ar prefera pe fiul lui Saul prin faptul că iau drept soție pe una din fiicele lor, nu sunt înțelept oare să fac aşa? În vocea lui se simțea provocarea, şi ştia ce aştepta el din partea ei – soția pe care o considera înțeleaptă, cea care jucase rolul de împăciuitoare între femeile din ceata lui, în tot timpul cât fuseseră în pustie – să fie de acord cu înțelepciunea lui.

Ea îşi încâlci mâinile de faldurile tunicii şi inspiră, încercând să-şi formuleze cuvintele.

— Presupun că aşa e, domnul meu. Îşi ridică privirea din nou, când simți din nou atingerea mâinii lui pe brațul ei. Doar că nu-mi place să te împart cu nimeni.

El zâmbi când o auzi, iar ea ştiu că reuşise să-l mulțumească. O trase lângă sine şi o luă în poala sa.

— Acum sunt al tău, preaiubito. Şi să ştii un lucru – el îi atinse buzele ei cu ale sale – adesea îmi doresc să mă fi căsătorit doar cu tine. Şi haide să nu mai vorbim niciodată despre asta, bine?

Sărutarea lui înăbuşi răspunsul ei, iar cuvintele lui, indiferent dacă le spusese din inimă sau nu, o umplură de speranță.

32

Trei luni mai târziu, Abigail şedea în umbra curții familiei, aşteptând vizita de seară a lui David. Îşi duse mâna protector peste mijlocul ceva mai plin, tânjind să simtă mişcarea copilului sub mână. Cele două săptămâni în care David o ținuse în odaia sa îi dăruiseră copilul după care tânjise atât, cu toate că sarcina îşi spusese deja cuvântul. Se ruga ca copilul să nu aibă de suferit de pe urma greșurilor şi a slăbiciunii care o lăsară vlăguită în arşița verii.

Slujnicele stăteau în apropiere, fluturând frunze de palmier pentru a răcori aerul, iar slujnica ei, Rosa, înmuie o batistă în apă pentru a i-o pune la ceafă, să nu facă insolație. Lipsise de la ultimele câteva vizite ale lui David, dar în seara aceasta tânjea să-l vadă din nou, sperând că ar fi putut-o chema să petreacă timp cu el.

Curtea fremăta de vocile celorlalte neveste ale lui David. Pe lângă Ahinoam şi Maaca – despre care se zvonea că era şi ea grea – în ultimele trei luni le adăugase pe Hagita, Abital şi Egla la numărul lor. Fiecare soție abia dacă îşi terminase săptămâna nunții, când urma o altă nuntă, ce adăuga o nouă soție cu care trebuia să concureze şi care avea să atenteze la afecțiunea lui David. Situația aceasta o făcea pe Abigail apatică şi deprimată în zilele acestea, când copilul deja o lăsase aproape epuizată.

Ea oftă, alungându-şi o muscă de pe faţă, timp în care se lupta să îşi domolească geloziile. Se uită spre uşa unde îşi făcu acum apariţia străjerul lui David, Benaia, urmat de David. Ea-şi îndreptă diadema cu nestemate de pe frunte, un dar pe care i-l făcuse David pentru a-l purta la festivitatea încoronării sale, asigurându-se că piatra de safir îi stătea chiar pe mijlocul frunţii.

— Arăt bine? o întrebă ea în şoaptă pe Rosa, care se aplecă aproape de ea. Tânăra se apropia de vârsta măritişului, o fată drăguţă cu părul de culoarea cojii de migdale şi cu ochii atât de mari şi negri, încât cu siguranţă avea să cucerească multe inimi. Şi spera că inima soţului ei nu avea să se numere între ele. Îşi înăbuşi gândul chinuitor. Oare devenea cinică?

— Eşti frumoasă ca întotdeauna, doamna mea. Rosa se aplecă să-i aranjeze faldurile veşmântului albastru pe care-l purta Abigail, netezindu-le. A sosit împăratul, spuse ea în şoaptă, şi-şi întoarse faţa spre intrare. Abigailei nu-i scăpă încântarea din ochii fetei, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva nu greşise prea mult cu gândurile ei de mai înainte.

David traversă curtea, cu câţiva slujitori în urma sa. Se apropie mai întâi de Ahinoam, luându-l pe micuţul Amnon din braţele ei. Îl ţinu pe băiat lângă umărul său, legănându-l uşor, dar deveni uşor agitat şi nervos când auzi ţipetele stridente ale copilului. Mai târziu îl dădu pe băiat doicii lui, care stătea lângă Ahinoam, îi adresă câteva cuvinte soţiei lui şi veni lângă Abigail.

Zâmbetul lui aproape că o sfârşea cu totul şi nu se putu abţine să nu simtă instantaneu un dor sfâşietor după el. Ţipetele lui Amnon continuară, iar David îşi îngustă ochii, evident iritat de ceea ce auzea. Oare chiar atât de înstrăinat era de propriul său fiu încât copilul începea să plângă în prezenţa lui?

David o chemă pe Hanna, slujitoarea femeilor, şi îi spuse ceva la ureche. Femeia încuviinţă din cap şi traversă curtea în direcţia iatacurilor lui Ahinoam.

— Nu plec. Am acelaşi drept să fiu alături de soţul meu ca şi oricine altcineva, ba chiar mai mult, eu sunt singura care i-am născut un fiu. Vocea stridentă a lui Ahinoam îl făcu pe Amnon

să plângă şi mai sfâşietor. Abigail se făcu mică auzindu-i, observând privirea furioasă de pe faţa lui David.

— Împăratul nu doreşte decât ca doica ta să-l liniştească pe copil sau să-l ducă în altă parte. Băiatul îl împiedică pe împărat să poată vorbi cu celelalte soţii ale sale. Hanna vorbi suficient de tare încât cuvintele ei să ajungă până la David şi la Abigail care şedeau ceva mai departe, sub ramurile generoase ale unui măslin.

— Poate că împăratul trebuie să înceteze să mai vorbească cu celelalte soţii şi să petreacă mai mult timp cu cea care i-a dăruit un urmaş. Fiul lui nici măcar nu-l cunoaşte. N-ar plânge aşa dacă lucrurile ar sta altfel.

Ochii Abigailei se făcură mari când auziră cuvintele ei pline de venin, cuvinte pe care nu s-ar fi aşteptat să le audă vreodată de pe buzele lui Ahinoam. Însă gândurile ei fuseseră foarte asemănătoare cu vorbele celeilalte. David nu păru afectat, iar dacă privirea lui încruntată însemna ceva, atunci era pe punctul de a-şi pierde cumpătul sau urma să plece de tot.

Impulsiv, îşi puse mâna pe braţul lui.

— Te rog, nu pleca, domnul meu.

Îşi întoarse privirea de la Ahinoam la ea, iar ridurile din jurul ochilor se înmuiară şi zâmbetul îi reveni pe faţă.

— Nu plec, preaiubito. Dar copilul are nevoie de îngrijire, iar Ahinoam ar trebui să înveţe să-şi ţină limba în frâu. Bătu din palme. Benaia veni imediat lângă el.

David schimbă o privire cu Benaia, iar străjerul încuviinţă din cap, apoi veni lângă Ahinoam. Câteva clipe mai târziu, doica lui Ahinoam îl luă pe Amnon, care continua să se smiorcăie, şi-l duse spre odăile lui Ahinoam, iar Benaia o susţinu pe Ahinoam de braţ, însoţind-o în timp ce părăseau împreună curtea.

— Nu! Nu-mi poate face una ca asta. Nu mă cheamă niciodată, nu-mi oferă niciodată mai mult de câteva clipe, nu poate…

— Ba poate, stăpână, şi o va face. Iar acum, poţi să te retragi în linişte sau te voi duce cu sila de aici. Vocea baritonală a lui Benaia se auzi până în celălalt capăt al curţii, iar Abigail se înfioră de frică. Oare aşa se gândea David să se poarte cu multele

lui neveste – să le silească la supunere? Nu exista nicio scăpare, nicio şansă de a-l confrunta cu excesele sale, nicio ocazie de a-i împărtăşi frământările inimii lor? Oare avea să le trimită pe toate în odăile lor, şi avea să le interzică să mai vorbească?

Îşi privi soţul şi simţi cum o teamă neştiută până atunci se strecura în fiinţa ei. Nabal fusese un om asupritor, crud, plin de răutate şi care o abuzase fizic şi emoţional. David îi promisese că nu avea să-i facă niciodată rău, dar nu se dovedea în egală măsură de crud şi asupritor, deşi într-un alt fel? Ce îl determinase oare să-l facă să creadă că o soţie se putea mulţumi cu doar câteva clipe din timpul lui, pentru a se retrage apoi în linişte în iatacul ei, ca el să-şi poată vedea următoarea nevastă?

Un sentiment de pustiire se lăsă în inima ei şi se întrebă ce soartă o aşteptau pe ea şi copilul ei în acest loc. Oare David avea să-şi piardă la fel de repede răbdarea şi în faţa plânsetelor copilului ei? Avea să-i trimită şi pe ei undeva departe de sine?

— Cum te simţi, preaiubito? Întrebarea lui David o târî înapoi în prezent din încâlceala gândurilor ei, limpezindu-i puţin atenţia. Zâmbetul lui era îndreptat cu totul numai înspre ea. Iritarea din jurul ochilor şi al gurii sale dispăruseră cu desăvârşire, iar atenţia îi era toată îndreptată asupra ei.

Ea trase o gură de aer, încercând să uite episodul căruia tocmai îi fusese martoră. Se sili să-şi mascheze teama şi îngrijorarea care o apucase subit.

— Se mişcă deja?

Privirea lui plină de uimire îi amintea de un copil şi nu-şi putu ascunde o privire amuzată.

— Încă nu. Cu toate că m-am tot străduit să-l conving să o facă. Ea zâmbi, şi i se făcu pe dată iarăşi dor de soţul ei. Oricât ar fi încercat, nu se putea abţine să nu-l iubească pe omul acesta, chiar şi în mijlocul durerii de a fi nevoită să-l împartă.

— Poate că mişcă dacă încerc eu. Îi făcu semn cu ochiul şi începu să o mângâie cu mâna peste pântec, cu mişcări circulare, făcând-o să se înfioreze de plăcere şi înălţându-i simţămintele pe noi culmi. Ceva se urni înăuntrul ei, o fluturare abia simţită, primul semn al unei mişcări.

Îşi puse mâna peste a lui când se aplecă şi îi vorbi şoptit la ureche.

— Am simțit ceva. Să fie oare doar simpla bucurie şi dorința produse de atingerea lui? Sau poate că pruncul simțise dragostea plină de tandrețe a tatălui său? Iarăşi am simțit-o!

Mâna lui se opri, ca şi când ar fi încercat să simtă şi el ceva, dar mişcarea era prea delicată, menită doar pentru ea şi atât.

— În timp, îți voi împărtăşi şi eu bucuria, spuse el, punându-şi acum mâna pe umărul ei. O luă în brațe şi o sărută. Mă bucur că te simți mai bine, iubita mea. Îi atinse vârful nasului cu degetul şi se desprinse de ea. Să te odihneşti bine. Ne vedem din nou mâine. Acestea fiind spuse, se ridică în picioare, îşi luă rămas-bun şi traversă curtea spre locul unde Maaca stătea în fața iatacurilor ei.

Urma să-şi facă runda, trecând de la nevasta numărul unu la cea de-a şasea, oferindu-i fiecăreia în parte câteva clipe din timpul său prețios – era tot ce aveau să primească de la el. Tot restul zilei avea să fie ocupat cu întâlniri de strategie militară, cu căpeteniile sale, în discuții politice cu sfetnicii săi şi în întâlniri cu oameni care veniseră să-i ceară hotărâri de judecată într-o privință sau alta. Viața îi era pusă la cale din zori şi până la apusul soarelui. Chiar şi atunci, după vizita pe care o făcea în curtea familiei sale, după ce-şi alegea soția care să-l însoțească în iatacul său, timpul nu era al lui, ci era dedicat răsfățului acelei soții pe care o convocase la sine. În unele seri nu chema pe nimeni, cu toate că fiecare dintre ele petreceau ore întregi gătindu-se, în speranța că avea să fie cea aleasă.

Privi în cealaltă parte a curții, la locul unde şedea Maaca, în poziția ei seducătoare. Nu îşi putu înăbuşi un junghi de durere când îl auzi pe David râzând de ceva ce tocmai îi spusese Maaca. Abigail îşi întoarse privirea, dorindu-şi să poată spulbera zâmbetul fermecător de pe fața trufaşă a femeii. Dar pe măsură ce treceau clipele, curiozitatea nu îi dădea pace şi nu putea să-l ignore pe soțul ei, chiar dacă asta însemna să-l vadă interacționând cu o altă nevastă. Dar când văzu mâna lui David mângâind-o şi pe aceasta peste pântec cu mişcări circulare – acelaşi gest intim pe care-l împărtăşise cu ea, de parcă ar fi vrut să trezească

oarecumva pruncul Maacăi – se simți săgetată de durere. Copilul răsfățatei prințese din Gheşur era departe de a fi ajuns la punctul la care să îşi facă simțită prezența mişcând, lucru pe care David ar fi trebuit să-l ştie de la Ahinoam, dacă ar fi fost atent.

Ea se ridică în picioare, simțind fierea urcându-i pe gâtlej în sus, în timp ce bucuria i se preschimba rapid în suferință.

— Ajută-mă să mă duc în pat, Rosa. Se împletici înainte, cu mâna la gură, poruncind stomacului ei răzvrătit să reziste până când reuşea să ajungă în intimitatea iatacurilor ei.

— Vă simțiți bine, stăpână? Rosa o apucă de braț şi o susținu în timp ce amândouă traversau în grabă drumul pietruit din curte, până ajunseră în siguranța odăilor Abigailei.

33

David îi zâmbi Maacăi, încercând să-şi amintească de ce se gândise vreodată că o nouă soție i-ar complica existența. Femeia aceasta îl deruta uneori, dar avea un fel al ei şi ştia cum să îi producă senzații despre care el nici nu ştiuse că existau. Uneori avea ceva întunecat, un fel de umor care aducea mult cu cel al bărbaților, dar distincția dintre ea şi un bărbat i se părea intrigantă, iar restul din tot ce era persoana ei se distingea în mod evident de orice ai putea numi masculin.

Uneori, îndrăzneala ei îl făcea să se oprească, la fel cum se întâmplă şi acum când ea-l apucă de mână şi i-o puse pe pântec, unde zicea ea că-i creşte pruncul. Dacă spunea adevărul, copilul era mult prea mic pentru a-l simți. Nu trecuseră decât doar câteva săptămâni de când se curățise de necurăția ei, dar el se asigurase, de îndată ce intrase în casa lui, că ea ştia cum trebuia să o facă. Prințesă străină sau nu, soția lui trebuia să țină legea lui Adonai. Dacă Maaca îi purta copilul în pântec, probabil că nu ştia demult acest lucru.

El râse când ea îi mişcă degetele sub palma ei, în aceeaşi mişcare circulară cum o făcuse la Abigail, dar atunci de bunăvoie. Văzuse acel gest? Se uită în partea stângă, spre iatacurile Abigailei chiar la timp pentru a o vedea pe Abigail ducându-şi o mână la gură şi plecând în grabă din curte. Măsură distanța

dintre cele două femei. Fiecare dintre ele putea vedea cu uşurinţă ce făceau celelalte. Curtea nu era suficient de mare pentru intimitate. Casa nu era suficient de mare pentru şase soţii.

Se întoarse înapoi spre Maaca, încercând să-i urmărească cuvintele, dar nu reuşea să-şi ia gândul de la Abigail. De ce plecase atât de repede? Se simţea din nou rău? Sarcina o făcuse deja destul să sufere. Oare avea să piardă şi ea copilul, la fel cum păţise mama ei? Doar arareori pierduse vreun mieluşel la naştere, însă Abigail nu era o oaie şi, cu toate că ţinuse foarte mult la turma lui, nu suporta să piardă o soţie. Mai ales nu pe ea.

— Dacă vrei, domnul meu, am pregătit special pentru tine nişte prăjituri dulci, umplute cu fistic şi miere, după o reţetă pe care o ştiu de la neamul meu. Vino în iatacul meu şi te voi hrăni cu ele. Maaca îi înconjură faţa cu un deget, silindu-l să o privească din nou. În seara asta eşti foarte gânditor, David. Lasă-mă să-ţi încălzesc patul şi nimic nu te va mai tulbura. Zâmbetul ei sfios îi făcu sângele să curgă mai repede prin vene. Se simţi cuprins de dorinţă când ea-i cuprinse faţa cu ambele mâini, şi începu să-l maseze uşor cu degetele de-a lungul tâmplelor, liniştindu-l.

Dar mai avea încă trei neveste de văzut şi chiar trebuia să vadă ce făcea Abigail, să afle ce anume o făcuse să-şi schimbe atât de subit dispoziţia. Cu toate că nu fu nevoie decât să-i arunce Maacăi o singură privire şi ştiu. Abigail nu fusese de acord cu noile sale neveste şi ura faptul că acum era una din cele şase, şi nu doar una din două. Adevărul acesta îl făcea întotdeauna să se simtă puţin vinovat, că poate ea avea dreptate, dar ea ar fi trebuit să ştie până acum că viaţa unui împărat nu este întotdeauna a lui însuşi. Ea-şi dorea pacea mai mult decât el, şi asta era de departe ceva mult mai plăcut decât mersul în război. Şi cu toate astea…

Îşi închise ochii, acceptând pentru moment gesturile mângâietoare ale Maacăi, dar îngrijorarea pentru Abigail nu-i dădu pace. O privi pe Maaca în ochii ei negri, orientali, şi apoi îi acoperi mâinile cu mâinile sale, pentru a o opri. Îi puse mâinile în poală şi se aplecă să o sărute, apoi se ridică repede, înainte să apuce ea să protesteze.

— Ne vedem mâine, spuse el, urând dintr-odată că îi produsese durerea ce i-o citea acum în ochi. Se îndreptă spre Hagita înainte să-l prindă din nou, luptându-se cu un sentiment tot mai intens de deziluzie.

Soarele începea să dispară la apus, iar curtea familiei era scăldată în umbre când David îi ură, în cele din urmă, noapte bună Eglei şi se întoarse spre iatacurile Abigailei. Oftă prelung, tulburat, când se opri în pragul odăilor Abigailei. Adevărul era că avea nevoie de ea. Ea nu-l credea când i-o spunea, aşa că de un timp încetase să îi mai spună faptul că îşi dorea să se fi căsătorit doar cu ea. Cumva, declaraţia aceasta nu reuşea decât să-i distanţeze şi mai mult şi el nu reuşea să înţeleagă de ce. De ce îşi închipuia oare că ea era singura deranjată de celelalte multe neveste ale lui? Ahinoam îl frustra aproape de fiecare dată, iar Maaca nu îi scotea în evidenţă cele mai bune calităţi ale lui. Niciodată nu simţea unitatea în spirit cu vreuna din ele – cu niciuna din nevestele lui – cum o făcea cu Abigail. Abigail îi împărtăşea dragostea pentru Iahve, devotamentul lui pentru tot ce era drept şi adevărat.

Îi făcu un semn lui Benaia, care veni şi se postă în curtea micuţă a Abigailei, suficient de aproape să-i străjuiască şi să sară la porunca lui. David bătu la uşă. Cu toate că-şi spusese că avea dreptul de a intra neanunţat, nu se folosea de asta. Aşteptă o clipă, apoi bătu din nou. Auzi sunet de paşi grăbiţi de cealaltă parte a uşii şi tânăra slujnică a Abigailei îi deschise uşa, cu suflarea tăiată.

Ea se plecă până la pământ.

— Măria ta, împăratul! Eu... noi... nu vă aşteptam.

— Du-mă la stăpâna ta.

Deodată se simţi obosit de toate formalităţile care-i înconjurau împărăţia.

— Da, măria ta. Ea se ridică repede în picioare, cu faţa stacojie, iar ochii mari şi negri exaltaţi. Pe aici. El ştia drumul, desigur, dar o lăsă pe fată să-l conducă. Odată ajunşi la uşa iatacurilor Abigailei, el se opri.

— Lasă-ne singuri acum.

Fata se plecă uşor şi se dădu înapoi. El deschise uşa şi o găsi pe Abigail şezând lângă geam, cu un material întins în poală, cosând cu mişcări ritmice un model. Faţa îi era palidă în lumina slabă, iar gura îi era subţire. Ea-şi ridică privirea când intră el, iar ochii îi trădară surprinderea.

— David... eu... eşti aici. Mâinile i se opriră, iar în ochi i se citi tulburarea. Nu te aşteptam. Dădu să se ridice. Ar trebui să o chem pe Rosa, să îţi aducem nişte vin sau nişte prăjituri...

El îi desfiinţă toate sugestiile cu o mişcare a mâinii, în timp ce închidea uşa şi intra în odaie.

— Nu te deranja, Abigail. Şi eu pot porunci servitorilor la fel de bine ca şi tine. Te-am văzut când ai plecat din curte. Păreai bolnavă. Îngenunche lângă ea. Eşti bolnavă? Îşi puse mâna pe genunchiul ei. M-ai îngrijorat.

Ea roşi ca şi când s-ar fi simţit stânjenită lângă el, apoi îşi întoarse repede privirea, pentru a-l privi din nou câteva clipe mai târziu. Îl privi preţ de o clipă, ca şi când ar fi încercat să-i citească expresia feţei, apoi trase o gură de aer şi expiră prelung.

— Dintr-odată nu m-am simţit bine deloc. Mă temeam că mi se face iarăşi rău, aşa că am fugit înăuntru, departe de toţi. N-am vrut să te tulbur, domnul meu.

Spunea adevărul, dar nu chiar tot. Ochii ei îi spuneau că era mai mult de atât, dar dintr-odată nu mai vru să ştie cauza stării ei de rău. Acum părea să se simtă bine şi asta era tot ce conta.

— Deci copilul e bine?

— Pare să fie bine. Zâmbi. Cunoaşte atingerea tatălui lui.

El îi zâmbi la rândul lui şi se ridică în picioare.

— Poate că ar trebui să cunoască şi vocea tatălui lui. Se îndreptă spre uşă şi îi porunci Rosei să-i spună lui Benaia să-i aducă ustensilele lui de scris şi harpa. Se întoarse spre Abigail şi se lăsă să cadă pe un scaun în faţa ei. Îmi vine un cântec în minte. Îşi întinse picioarele înaintea lui şi le încrucişă peste glezne. Dacă nu te deranjează că rămân puţin, aş vrea să ţi-l cânt.

Ochii ei se luminară, dându-i un sentiment imens de satisfacţie.

— Mi-ar plăcea să-l aud. Mi-l poți cânta?

— Acum?

Ea încuviință din cap.

— Poți să-l cânți din nou şi după ce îți aduc lira.

— Cuvintele nu sunt încă fixate. Încă nu le-am scris.

— Nu contează. Vreau să-l aud. Îşi lăsă lucrul de mână deoparte şi-şi încrucişă mâinile în poală, într-un gest protector, amintindu-i din nou de copil.

O privi şi îi zâmbi, apoi îşi ridică ochii spre geam, spre ceruri.

— O, Adonai, Tu mă cercetezi de aproape şi mă cunoşti. Tu ştii când stau jos şi când mă scol. De departe îmi pătrunzi gândul. Ştii când umblu şi când mă culc. Tu cunoşti toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, şi Tu, Doamne, îl şi cunoşti în totul. Tu mă înconjori pe dinapoi şi pe dinainte, şi-Ți pui mâna peste mine. O ştiință atât de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde. Unde mă voi duce departe de Duhul Tău şi unde voi fugi departe de Fața Ta? Tu mi-ai întocmit rinichii, Tu m-ai țesut în pântecele mamei mele: Te laud că sunt o făptură aşa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, şi ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!

David se uită din nou la ea.

— Mai urmează, spuse el. Nu mă pot opri să mă gândesc la copil, iar asta mă face să mă gândesc la modul în care Adonai ne creează într-un loc tainic. Nu e minunat, Abigail? Nu-mi pot decât imagina ce se petrece înăuntrul tău chiar acum.

Lacrimi îi scăpărară în ochii ei, iar asta îl mişcă. Atunci veni lângă ea, ştiind că avea nevoie de el, probabil mai mult decât avea el nevoie de ea.

— E frumos, David. Multe generații vor fi încurajate de astfel de cuvinte.

El o trase în picioare, cuprinzând-o încet în brațele sale.

— Haide, lasă-mă să te iubesc, Abigail. Atunci o sărută, uşurat când şi ea-i răspunse la fel. Temerile lui pentru ea se liniştiră. Copilul avea să fie bine. Ea avea să fie bine, iar el se va bucura în pace de noaptea aceasta.

34

David se întâlni cu Naama, mama Abigailei, la uşa iatacurilor Abigailei şi trebui să se ţină din răsputeri în frâu pentru a nu trece pe lângă dânsa, ca să dea năvala în iatacul iubitei lui. Ţipetele şi gemetele ei se prelungiseră toată noaptea – a doua noapte a durerilor ei – care durau acum mult mai mult timp în comparaţie cu cât ţinuseră la Ahinoam. Plecase nu o dată, încercase să-şi înăbuşe îngrijorarea în tovărăşia oamenilor săi, dar tot umorul masculin din lume nu-i putea linişti vinovăţia pe care o simţea pentru faptul că era bărbat şi că, din cauza lui, ea trebuia să treacă prin aşa ceva.

— Spune-mi că i s-au terminat durerile.

— Şi la ce bun să-ţi spun o minciună? Ah! Toţi bărbaţii sunteţi la fel. Vă doriţi fii? Atunci trebuie să vă străduiţi să ascultaţi cum se vaită o femeie în dureri. Fii bucuros că nu trebuie să îl naşti tu pe fiul tău, că nu-l aduci tu să vadă lumina zilei. Naama îşi duse mâinile la cap, apoi le aruncă în aer, exasperată. Du-te acum. Nu o mai face să se îngrijoreze şi de tine. Îi puse mâinile pe piept, de parcă ar fi vrut să-l împingă de acolo, dar apoi se răzgândi şi dădu să îi închidă uşa în nas.

El îşi puse o mână pe uşă, oprind-o.

— Dacă îmi promiți că ea e bine, mamă, voi pleca. Nu suporta gândul de a o pierde pe ea sau copilul.

Trăsăturile Naamei se îmblânziră şi-l bătu pe braţ, dar repede se încordă când auzi un nou țipăt din iatacul cel mai îndepărtat al Abigailei. Pe trăsăturile ei apăru îngrijorarea, iar teama lui David se înteți.

— Spune-mi adevărul, femeie! Fiecare țipăt scos de soția lui îl sfâşia în bucăți.

Ea scutură din cap.

— Vrei să ştii adevărul? Adevărul este că i s-a rupt apa, are dureri cumplite, iar copilul nu vine. Trebuie să mă duc la ea. Ea se întoarse să plece, iar el era hotărât să o urmeze, dar ea se răsuci să-l vadă în față, de data asta fără să-i mai pese că-l atingea când îi puse mâinile pe piept. Stai aici. Nu o ajuți cu nimic.

Slujnica Abigailei, Rosa, o întâmpină pe Naama pe coridor.

— Veniți repede. Îl privi pe David, apoi îi spuse lui Naama: Dar cum ați putut vorbi aşa? E împăratul!

— Împăratul – prostii! E un bărbat, care vrea să-şi astâmpere vinovăția. Ne stă numai în cale. Uşa către iatacul Abigailei se închise, astupând cuvintele Naamei.

David rămase în fața odăii, ascultând la Abigail, iar inima i se frângea cu fiecare țipăt. Ştia ce avea de făcut, că n-avea ce căuta acolo, auzise sfatul pe care i-l dăduseră oamenii săi să încalece pe catârul lui şi să se ducă oriunde, călare pe dealuri, până trecea tot. Chiar şi Iuda, tatăl Abigailei, sugerase să plece amândoi, dar nu reuşea să se convingă să facă una ca asta. Poate că de vină era faptul că era vorba de Abigail şi, în afară de Mical, nu mai iubise nicio altă femeie aşa cum o iubea pe ea. Dar se temea că motivul real pentru îngrijorările lui avea de-a face cu starea Abigailei pe tot parcursul sarcinii şi cu slăbiciunile ei, lucruri care-l frământaseră de la bun început, iar acum îl îngrijorau de-a dreptul.

Mâna i se întinse după zăvor, dar rămase încremenită când un urlet îl străpunse ca un pumnal. Cu inima bubuindu-i în piept, se răsuci şi păşi în fața casei. Aruncând o ultimă privire spre încăperea unde soția lui se chinuia să aducă pe lume copilul lui,

se duse în liniştea odăilor lui, se puse pe genunchi şi începu să se roage.

Cu faţa şiroindu-i de sudoare, Abigail simţi în trup o durere atât de cumplită încât avu nevoie de tot efortul pentru a putea respira, o durere care o înjunghie precum o sută de lame de cuţit.

— Vine, Abigail, trebuie să împingi încă de câteva ori şi totul va fi gata. Vocea mamei ei îi devenise tovarăş în aceste ultime două zile, de când începură primele dureri, şi o lăsă să-i fie călăuză, crezând orbeşte că totul avea să fie bine.

Când în sfârşit simţi o uşoară domolire a durerii, trase adânc aer în piept şi apoi îl lăsă să iasă încet afară. O nouă contracţie o făcu să simtă imperios nevoia să împingă.

— Mai tare, Abigail. Îi văd capul. Vocea surescitată a mamei ei o învioră, iar bucuria i se împleti cu teama când îşi adună şi ultimele fărâme de putere pe care nu crezuse să le mai aibă şi împinse încă o dată.

Un sunet intens, ca un şuvoi, îi umplu urechile în timp ce împingea pentru ultima dată.

— E aici! Ai născut un fiu, Abigail!

Se simţi cuprinsă de uşurare şi căzu inertă în braţele Taliei, care o susţinea pe scaunul de naşteri. Scâncetele delicate ale copilului păreau să umple întreaga încăpere, în timp ce Abigail se muncea să dea afară şi placenta. Mama ei luă copilul, iar într-un colţ al odăii, Abigail o văzu cum îl spală şi-l freacă cu sare, în timp ce moaşa şi Talia o spălau şi o înveleau într-o cămaşă de noapte nouă. Când o puseră din nou în pat, mama ei îi aduse copilul şi i-l puse la piept.

Abigail inspectă copilul din cap în picioare, uimită de trupul lui micuţ şi desăvârşit. Ochii erau ca ai ei, dar gura şi nasul semănau cu ale lui David.

— E frumos, spuse mama ei, sărutându-l uşor pe creştet. Sunt sigură că tatăl lui e nerăbdător să-l vadă.

— E desăvârşit. Abigail mângâie obrazul copilului şi îi îndreptă gura, ce-i scâncea încă, spre sânul ei. Tatăl lui l-a desăvârşit. Ea zâmbi, amintindu-şi modul în care atingerea lui David îl făcuse pe copil să mişte şi cum o mişcaseră cuvintele lui. David va fi încântat. Încercă cu greu să-şi înăbuşe căscatul.

— Trebuie să-l anunţăm pe David. Omul a trecut pe aici de trei ori de când ţi-au început durerile şi ultima oară a trebuit să-l îmbrâncesc afară. Îl roade vina, pot să spun.

— Vina, mamă? Ea tresări când copilul începu să sugă, surprinsă de forţa cu care o făcea.

— Toţi bărbaţii se simt vinovaţi pentru faptul că noi trebuie să trecem prin atâta durere pentru a le dărui fii. E felul în care îi smereşte Dumnezeu – cu toate că nu-i ţine niciodată prea mult. Chicotitul trist al mamei ei o făcu să zâmbească, deşi era sleită de puteri. Nu şi-l putea închipui pe David simţindu-se vinovat de plăcerea care condusese la sarcina ei. Pentru că, dacă se simţea, nu ar dori să mai îngăduie altor femei să treacă prin aşa ceva... numai dacă nu se gândea să le scutească, lăsându-le să nască o singură dată.

Gândul acesta o tulbură, cu toate că ar fi recunoscut pe dată că nu-şi dorea să mai treacă printr-un asemenea episod de naştere, nu aşa cum fusese în cazul acestui copil. Îl studie, sorbindu-i trăsăturile minuscule – nu era mai mic decât majoritatea copiilor? La cât de greu îl adusese pe lume, se aşteptase să fie mai mare.

— Cum îl veni numi? o întrebă Talia, întrerupându-i visarea. Daniel ar fi mândru de tine, Abigail.

Abigail îşi dezlipi ochii de la copilul ei, pentru a se uita la cumnata ei.

— Îi voi pune două nume – Chileab, cel pe care l-a desăvârşit tatăl lui, şi Daniel. Zâmbi când văzu mândria tandră din privirea Taliei, apoi se întoarse spre Chileab.

— Odihneşte-te acum, Abigail. Vocea mamei ei se auzea tot mai neclar, în timp ce se lupta să rămână trează, dar simţea cum pierdea teren. Cât dormi tu, îl voi duce pe micuţ la tatăl său. Mama ei se întinse după copil, dar Abigail se agită când îi auzi vorbele şi-l strânse pe copil mai aproape.

— Adu-l pe tatăl lui la el. Voia să vadă reacția lui David când avea să îşi privească fiul pe care i-l dăruise. Între timp îşi închise ochii şi adormi pe dată.

❧

David stătea la geam în odaia sa, privind peste cetatea însufleţită a Hebronului, întrebându-se nu pentru întâia dată dacă copilul Abigailei avea să se mai nască vreodată.

Adonai, Te rog fii cu ea şi cu copilul. Îndură-te de ei.

Toată sarcina fusese dificilă pentru ea, amintindu-i de câteva naşteri grele pe care le avusese la oile lui, foarte puţine dintre ele sfârşind totuşi prin moartea atât a oii, cât şi a mielului. Dacă Abigail reuşea să supravieţuiască, nu era sigur dacă o mai putea lăsa să mai treacă vreodată prin aşa ceva. Avea alte neveste care-i puteau naşte copii şi oricât de mult şi-ar fi dorit ca ei să poarte sângele Abigailei în vene, prefera să o aibă alături de sine decât să o piardă într-un travaliu ca acesta.

Privi spre colinele îndepărtate, apoi îşi lăsă privirea să suie spre cerul azuriu, punctat de nori răzleţi. Adonai îl binecuvântase în mod repetat de când murise Saul, în ciuda războiului prelungit care se dăduse între Israel şi Iuda. Dar asta nu însemna că acum ar fi fost imun la durere – Asael şi fratele Abigailei, Daniel, erau doar două pilde. Nu exista niciun motiv pentru care Dumnezeu să o ţină în viaţă pe vreuna dintre nevestele lui sau pe vreunul dintre copiii pe care urmau să-i nască, în afară de marea Lui îndurare.

O caravană cu negustători îşi croi drum pe străzile şerpuite ale Hebronului. Arşiţa amiezii se apropia rapid şi vânticelul ce reuşea să învioreze uşor aerul, altfel încremenit, intra direct pe geam. Acum îi zburlea părul de pe braţe şi îi răcorea fruntea umedă.

O bătaie la uşă îl făcu să-şi ciulească urechile, timp în care un slujitor se duse să răspundă.

— Trebuie să vorbesc cu împăratul, dacă se poate. David recunoscu glasul mamei Abigailei şi se răsuci, fără să aştepte răspunsul slujitorului. Paşii săi mari îl aduseră rapid la uşă.

— Ea cum e? Ar fi trebuit să-şi îmbrace veşmântul de împărat, dar nu-i păsa ce avea să gândească femeia despre el. Copilul?

— Aveți un fiu, domnul meu. Naama îşi plecă fruntea cu respect, apoi se îndreptă, ducându-şi o mână la spate, ca şi când s-ar fi străduit să stea dreaptă, dar durerea îi dădea de furcă. Epuizarea îi marca trăsăturile. E micuț, dar teafăr.

— Unde e? Fiecare copil îi era adus tatălui său la naştere, ca bărbatul să-l poată binecuvânta pe genunchii lui. De ce nu mi l-ai adus? Aproape că tresări când zări scăpărarea de nervozitate din ochii lui Naama, până când îşi aminti că avea dreptul să poruncească singur. Femeia aceasta părea să îşi găsească plăcerea în a uita că el era împăratul. Adu-mi-l imediat. O alungă cu o mişcare a mâinii şi se răsuci, gata să îşi reintre în postura de împărat.

— Dacă doreşti, măria ta…

David se opri şi se întoarse surprins de insistențele lui Naama.

— Abigail te roagă să vii la ea. După un travaliu atât de lung, e epuizată şi cu siguranță nu gândeşte limpede, măria ta, dar nu m-a lăsat să iau copilul de la ea. Fața roşie a lui Naama îi spuse că îşi dădea seama că el avea dreptul să pretindă ca tradiția să fie ținută după cuviință, dar tot trupul îi tremura în timp ce stătea aşa înaintea lui. Lucra de două zile şi arăta ca şi când era gata să cadă grămadă în orice clipă.

— De ce n-ai trimis un slujitor să-mi spună astea? Eşti vlăguită, Naama. Du-te acasă la soțul tău. Îl chemă pe Benaia, mereu prezent pe coridorul din fața iatacurilor sale, să pună pe careva să o însoțească pe Naama până acasă.

— Iart-o pe Abigail a mea, domnul meu. Ea…

David îşi puse mâna pe umărul lui Naama.

— O iert, mamă. Tot mă duc să-mi binecuvântez fiul pe genunchi. Du-te acum. Odihneşte-te. Îi făcu semn lui Benaia, apoi se întoarse, să se termine de îmbrăcat.

Aducându-şi sfetnicii şi vitejii, îi conduse până în curtea Abigailei să-l aştepte până el se întorcea cu copilul. După ce va fi reuşit să-l scoată din brațele Abigailei.

David se opri cu greu să nu o atingă pe Abigail când privi în jos la făptura ei cufundată în somn. Ridurile pe care le văzuse mult prea des în ultimele zile pe fruntea ei se mai atenuară. Gura îi schița un zâmbet, şi pe fața ei frumoasă i se odihnea o expresie liniştită. Părul întunecat, auriu-roşcat, i se revărsa cârlionțat peste umeri, până la mijloc, iar câteva şuvițe cădeau uşor peste trupşorul copilului. Imaginea aceasta îi făcu inima să-i bată altfel, de drag şi mândrie, şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i ia pe amândoi în brațe şi să-i strângă la pieptul său.

Abigail a lui era ca una din mieluşelele pe care le purta pe umeri după ce se loveau – o femeie care suferise atât de mult, care merita să se simtă în siguranță şi liniştită. Îi putea asigura asta. O putea ține aproape de el, să o ridice la poziția de împărătească, să-l numească pe fiul ei urmaş la tronul împărătesc. Nu mai trebuia să nască niciun alt copil după asta, nu mai trebuia să mai treacă niciodată prin tot ce avusese de suferit din cauza lui, în încercarea de a aduce pe lume îngeraşul pe care-l ține acum aproape de ea.

— David? Ochii ei se deschiseră, iar el îi zâmbi.

— Sunt aici, preaiubito. Pot să-l văd şi eu pe fiul nostru? Nu se urni din loc, nedorind să o atingă din cauza necurăției ei, dar făcu semn unei slujnice să ia copilul în locul său. Când fata veni lângă Abigail, David îşi ridică mâna spre ea şi aşteptă. Aştepta ca Abigail să-i întindă copilul, nedorind să i-l ia cu sila.

Abigail se ridică în capul oaselor în pat, ridicând copilul în brațe. Se uită la trupul micuț şi îi mângâie obrazul, apoi întâlni privirea lui David şi îi întinse copilul. David se uită la slujnica ce aştepta porunca lui, dar apoi se răzgândi, îi făcu semn cu mâna să plece şi veni el însuşi aproape de Abigail, luându-i copilul din mâini.

Degetele li se atinseră când ea-i dădu drumul, iar privirea ei îi trăda vulnerabilitatea, ca şi când i-ar fi încredințat cea mai scumpă posesiune a ei. Un dor îl păli, dorindu-şi ca ea simtă

la fel şi în privinţa lui, dar îşi alungă repede gândul acesta, socotindu-l o întruchipare a egoismului.

— Ai grijă de el, domnul meu, spuse ea cu vocea joasă şi tremurătoare.

Oare-l credea incompetent? Sigur că nu, era doar protectoare. Îşi lipi copilul la piept, cum făcuse atât de des cu câte un miel abia născut. Copilul se foi şi se întinse, cu ochii închişi, adormit, iar colţurile gurii i se ridicară uşor, ca şi când ar fi fost deţinătorul vreunei dulci taine. David nu-şi putu înfrânge zâmbetul când se plecă să-l sărute pe copil pe creştetul delicat.

Îşi ridică faţa spre a o privi din nou pe soţia lui care zăcea atât de palidă şi vlăguită între perne.

— Cum te simţi?

— Ca şi când toată vlaga mi s-ar fi scurs din picioare. Îi întâlni privirea, dar numai pentru o clipă trecătoare, apoi ochii i se îndreptară spre copilul din braţele lui. Dar a meritat cu prisosinţă.

Copilul era atât de uşor, în comparaţie cu un miel, atât de micuţ faţă de copilul lui Ahinoam.

— Cum vrei să-l numeşti?

Ea-şi ridică din ochii, întâlnindu-i pe ai lui.

— Două nume, domnul meu. Chileab – e desăvârşit datorită ţie – şi Daniel, după fratele meu. Făcu o pauză, de parcă ar fi căzut pe gânduri. Dacă eşti de acord, desigur.

El încuviinţă din cap.

— Sunt de acord.

Ea ar fi putut alege un singur nume şi să aştepte să-l numească pe următorul lor fiu după fratele ei. Sau poate că sugera că nu îşi dorea să mai treacă încă o dată printr-o asemenea experienţă, la fel cum anticipase şi el? Avea să-i dăruiască libertatea aceasta, dar cu siguranţă avea să-i lipsească apropierea pe care o împărtăşiseră şi intimitatea patului lor conjugal. Cu toate acestea, mai erau şi celelalte soţii ale lui la care trebuia să se gândească, iar asta nu însemna că nu putea să fie una cu ea în alte feluri.

Dacă l-ar fi putut alege pe Chileab să-l urmeze la tron... Gândul acesta îl făcu să se oprească şi privi în jos la faţa micuţă.

Băiatul îşi ridică mâna la gură şi începu să sugă încetişor din pumnul său. Chileab nu era nume de împărat, cu toate că Daniel era. Râse la gândul acesta în timp ce o privi din nou pe Abigail.

— Se pare că va vrea să mănânce curând. Oamenii mei aşteaptă în curte. Lasă-mă să-l duc la ei să-l binecuvântez pe genunchii mei.

Ea încuviinţă, iar ochii i se luminară de bucurie.

— Mulţumesc, domnul meu. Şi va fi binecuvântat să fii tocmai tu tatăl lui.

Cuvintele ei reuşiră să-l umfle de mândrie, luă copilul şi se îndreptă spre uşă.

— Mă întorc imediat, îi spuse el peste umăr, apoi se întoarse şi ieşi în curte să-şi binecuvânteze copilul.

Partea V

Lui David i s-au născut fii la Hebron. Întâiul lui născut a fost Amnon, din Ahinoam din Izreel; al doilea, Chileab, din Abigail din Carmel, nevasta lui Nabal; al treilea, Absalom, fiul Maacăi, fata lui Talmai, împăratul Gheşurului; al patrulea, Adonia, fiul Hagitei; al cincilea, Şefatia, fiul Abitalei; şi al şaselea, Itream, din Egla, nevasta lui David. Aceştia i s-au născut lui David la Hebron.

2 Samuel 3:2–5

Iată fiii lui David, care i s-au născut la Hebron: întâiul născut, Amnon, cu Ahinoam din Izreel; al doilea, Daniel, cu Abigail din Carmel.

1 Cronici 3:1

35

Străzile din Hebron forfoteau de oameni – căruțe ale negustătorilor trase de măgari şi cămile, încărcate cu mărfuri, caravane ce soseau de departe. Abigail şi mama ei, împreună cu Chileab, care avea cinci ani şi era aşezat între ele, urmate de străjile lui David, de slujnice şi de celelalte soții înspre târg, se minunau de tot ce vedeau şi auzeau. Femeilor li se oferea o asemenea oportunitate foarte rar, iar încântarea celorlalte soții şi ai copiilor lui David reuşise să o emoționeze şi pe Abigail.

În cinci din cei şapte ani de când domnea David în Hebron, luptele interne fuseseră aproape constante, iar din când în când chiar acerbe. În ciuda siguranței relative a Hebronului, David refuzase în mod consecvent să le îngăduie soțiilor sale libertatea de a se plimba prin cetate, de teamă că puteau fi răpite sau că forțele vrăjmaşilor le-ar fi putut face vreun rău. Chiar şi atunci când Abigail îl întrebă despre ce avea de gând cu atitudinea asta – după ce o convinseseră celelalte femei să o facă – şi îi simți reticența de a vorbi despre asta. Răpirea din Țiclag îl marcase mult prea adânc, totul era dureros de proaspăt în amintirea lui, şi nimic din ce spusese ea nu reuşi să-l convingă, în ciuda gărzilor şi a zidurilor Hebronului.

Dar se zvonea că lui Abner îi veniseră în sfârşit minţile la cap şi îi trimisese vorbă de împăcare lui David. Mical era oarecum parte din târguială, iar femeile erau agitate de săptămâni întregi din cauza întoarcerii ei.

Abigail savură miresmele din târg şi mărfurile colorate din jurul ei, întrebându-se dacă nu cumva cele mai grele şi mai bogate dintre mărfuri fuseseră aduse tocmai din pricina lui Mical. Nu era o taină faptul că David încă tânjea după prima lui nevastă, fiica lui Saul. Îi zidise iatacuri puse deoparte, grădini private... Nu precupeţise nicio cheltuială şi îi clădise o locuinţă care le întrecea de departe pe cele ale celorlalte soţii ale sale.

Gândul acesta îi provocă Abigailei o undă de gelozie mult prea familiară. Strânse cu mai multă putere mâna lui Chileab, strângându-l aproape de ea, în timp ce-şi croia drum printre tarabele neguţătorilor. David făcuse o remarcă, lăsând-o să înţeleagă că se gândea să o facă pe ea împărăteasa lui şi să-l declare pe Chileab moştenitorul său de drept, de îndată ce avea să ocupe tronul întregului Israel. Mical şi Ahinoam aveau să răbufnească cu siguranţă în faţa acestei idei, dar Mical nu avea urmaşi, iar Amnon, fiul lui Ahinoam, nu era favoritul lui David.

Abigail îl măsură din priviri pe Chileab care era mic de statură, vânjos, iar inima i se umflă de mândrie. Era frumos şi semăna în atâtea feluri cu tatăl lui, cu toate că părul îi era mai cârlionţat decât părul uşor vălurit al lui David, iar culoarea părului era de un castaniu deschis. Faptul că îndrăgise de mic muzica şi natura îl făcea o copie a tatălui lui, iar cei doi erau deja foarte apropiaţi.

Când venea David pe la ea, îşi petrecea mai mult timp cu Chileab decât cu ea şi adesea găsea scuze pentru a pleca înainte de lăsarea nopţii. Iar dacă dormea în patul ei, o făcea fără acea intimitate după care ea tânjea atât.

Oare o găsea respingătoare acum? De ce o respingea în felul ăsta?

— Abigail, uite! Materialele astea sunt subţiri ca foiţa de papirus, moi ca pânza cea mai fină – ba chiar mai fine! Ar fi numai bune de un veşmânt împărătesc pentru Chileab – chiar

şi împăratul ar aprecia ceva de o asemenea calitate. Dar mai ales culoarea, purpuriul, e o nuanță atât de împărătească.

Mama ei continua să vorbească, zornăind nişte mărgele colorate şi nişte diademe din aramă, exclamând ca una din slujnicele cele mai tinere.

Abigail ieşi de pe ulița cea largă şi se apropie de taraba care vindea materialul acela neobişnuit. Se uită la un sul generos, gândindu-se ce veşmânt deosebit putea pregăti pentru fiul ei din el.

— Îmi dați voie? Se uită la negustor, un om cu părul cărunt, cu fălci late şi un pântec care-l dădea de gol că-i plăcea mai mult mâncarea decât munca grea.

— Sigur, sigur. Stați, dați-mi voie să vă ajut. Țineți în mână țesătură din cea mai bună calitate. Material de soi pentru un împărat. Se uită la Chileab. Sau pentru un prinț, desigur. Omul zâmbi, dezgolindu-şi dinții galbeni şi ştirbiți. Să vă împachetez materialul?

Abigail îi dădu drumul mâinii lui Chileab şi-l lăsă pe bărbat să-i aranjeze materialul pe brațele ei întinse. Purpuriul scânteietor strălucea în lumina puternică a dimineții, iar moliciunea lui îi părea ca o mângâiere blândă. David ar fi apreciat o astfel de țesătură.

Mama ei veni lângă ea, în timp ce Chileab stătea prin preajmă, de unde Abigail nu-l scăpa din ochi o clipă. Nu se îndoia că avea s-o asculte, şi să nu se rătăcească printre tarabe. Era curios, la fel ca oricare copil de cinci ani, dar îndeajuns de sfios pentru a-i prefera tovărăşia ei înaintea oricărui străin. Curând avea să-l dea în grija lui Iehiel, omul pe care-l desemnase David să îi crească şi să-i instruiască pe fiii săi, cum de altfel şi începuse deja cu Amnon. Însă Chileab era cu aproape doi ani mai mic decât Amnon, iar Abigail intenționa să-l țină cât mai mult timp cu putință pe lângă ea.

Îşi îndreptă din nou atenția spre material şi spre negustor. După ce se târguiră la preț, cumpără suficient material pentru a face un veşmânt pentru David şi Chileab. Se uită la mama ei, care se îndepărtase de ea. Chileab stătea lângă drum, uitându-se la o pasăre, pe lângă un măgar şi o căruță. Se aplecă să se uite sub căruță.

— Ai grijă, Chileab. Nu te apropia prea mult.

El îşi ridică privirea la ea şi zâmbi, un zâmbet atât de asemănător cu cel al tatălui său încât îi înteți dorul după David. Se aplecă să se uite din nou pe sub căruță, iar Abigail se întoarse să ia pachetul din mâinile omului. Avea să poarte singură pachetul acesta şi nu-l va lăsa pe mâinile Rosei. De fapt, unde dispăruse fata? De obicei era pe aproape, dar aceasta era prima ei ieşire la târg, aşa că Abigail o lăsase să facă câteva cumpărături pentru ea.

Ieşi în drum, să-l ia pe Chileab şi să o caute pe Rosa la celelalte tarabe, dar se opri brusc. Unde dispăruse Chileab? Se uită la căruța oprită lângă taraba unde tocmai îl văzuse. N-ar fi plecat singur de acolo, dar atunci unde era?

— Chileab? Îl strigă ea pe nume. Niciun răspuns. Chileab! De data asta, mai tare.

Îi auzi vocea de copil, dar de la depărtare.

— Aici sunt, mamă.

Mama ei îşi făcu apariția din cealaltă parte a căruței, mai aproape de mijlocul drumului. Se aplecă şi se făcu nevăzută din ochii Abigailei. În jurul ei se făcu larmă, iar Abigail se întoarse când auzi sunet de cai şi roți de care uruind pe pietrele ce pavau drumul, apropiindu-se de ei. Steagul lui David se vedea în vârful bastonului de pavilion din spate, iar David se afla chiar în spatele vizitiului, înveşmântat în straie împărăteşti. Venise oare să caute un negustător anume? Gărzile călare îl flancau din față şi din spate ca un mic alai militar.

Un scrâşnet strident de roți străpunse aerul, aproape de carul lui David. Țipătul înfiorător al unui copil îi sfâşie inima Abigailei. Următoarele clipe i se învârtiră prin fața ochilor, iar lumea păru să se oprească în loc. Îşi simți picioarele țâşnind parcă singure înainte, spre țipetele copilului, auzi lovitura, văzu carul mişcându-se. Țipetele înnebunite ale mamei ei o smulseră din negura care părea să o fi înghițit. Carul se mişcă mai departe. Un alt țipăt îngrozitor. O bufnitură teribilă.

Genunchii Abigailei se împleticiră până ajunse la car şi îl văzu pe fiul ei şi pe mama ei aplecată deasupra lui. Ea înaintă ca beată,

îşi aruncă pachetul din mâini şi se aruncă peste copilul ei, ţipând după ajutor. Negustătorul oprise măgăruşii din mers, apoi şi alte ţipete în afară de ale ei se făcură auzite.

— Chileab, mă auzi? Ţipetele sfâşietoare ale fiului ei se auziră tot mai slab, iar Abigail îşi dădu seama cu groază că nu-l putea scoate de sub roţi. Caii se opriră şi ei şi brusc, toate gărzile lui David împrejmuiră locul.

Trase prelung aer în piept şi se dădu înapoi, pentru a nu mai privi sub car. Fiul ei şi mama ei zăceau atât de inerţi, încât era convinsă că erau morţi amândoi. Picioarele o lăsară, îşi trase genunchii la piept şi începu să se legene înainte şi înapoi, chemând numele lui Chileab. Dinţii îi dârdâiau din cauza tremurului care o cuprinse, copleşind-o, un zgâlţâit atât de înfiorător, încât nu se mai putea controla.

Braţe puternice o împresurară – ale cui, nu ar fi putut spune, până când se simţi ridicată într-un car şi acoperită de o pătură. Vocea lui David ajunse până la ea de undeva sus.

— Stai cu mine, Abigail. O mângâie pe faţă, udându-i obrajii de lacrimi. Plângea? Nu mă părăsi, iubita mea.

Vocea lui mângâietoare reuşi să trezească o părticică din duhul ei. Se uită la el şi înghiţi greu. Un slujitor îi întinse de undeva o cupă cu vin, probabil de la vreun negustător, iar ea sorbi cuminte din ea.

— Chileab.

— Oamenii îl aduc chiar acum la tine.

— Trăieşte? Nu ştiu cum reuşi să facă cuvintele să i se strecoare printre dinţii încleştaţi.

David o apucă de mână şi încuviinţă.

— Trăieşte. Vă ducem acasă cât ai bate din palme.

Oare să-ndrăznească să-l creadă? Dar o clipă mai târziu, Benaia veni la ea cu Chileab ghemuit în braţele lui şi-l puse în căuşul dornic al braţelor Abigailei. Ochii îi erau închişi, dar îşi dădea seama după mişcarea egală a pieptului lui că respira. Braţul stâng îi era îngrozitor de diform, frânt sub roţile carului. Un ţipăt îi scăpă înainte să şi-l poată înăbuşi. Se uită la David,

care cu siguranță văzuse deja brațul zdrobit. Încercă să-i interpreteze reacția, dar expresia feței lui era indescifrabilă.

Sări în car şi porunci vizitiului să-i ducă acasă.

— Mama! Ce se va alege de mama, David?

O teamă subită o năpădi când îşi aminti de trupul inert al mamei ei.

— O vor aduce oamenii. Nu mai este loc aici şi pentru ea. El se ridică, pentru a sta în spatele vizitiului său, lăsând-o pe ea cuibărită pe fundul carului, cu fiul lor ghemuit în brațele ei.

Abigail rămase lângă Chileab, nedorind să plece de acolo, în ciuda protestelor medicului. Mângâia fruntea fiului ei în timp ce omul îi dădu să bea o licoare puternică pentru ameliorarea durerilor, apoi făcu tot ce putu mai bine pentru a-i îndrepta oasele fracturate. Dar după ceasuri întregi de strădanii asidue, nu se mai putea face mai mult de atât. Brațul lui Chileab nu avea să fie niciodată iarăşi teafăr, iar forma lui era nefirească şi grotescă.

Această realitate o tulbură, nu pentru că i-ar fi păsat dacă Chileab urma tatălui său la tron ca împărat, cât pentru faptul că se temea, ba nu, ştia, în adâncul inimii, că acest lucru avea să schimbe modul în care David îşi privea fiul. Oare avea să petreacă acum mai puțin timp cu ei, nedorind să-şi vadă fiul fără să o privească pe ea acuzator? Dacă l-ar fi ținut lângă ea şi nu l-ar fi lăsat liber, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Iar mama ei nu s-ar fi luptat acum cu moartea în odaia alăturată.

Rănile mamei ei nu ar fi trebuit să-i pună viața în pericol, dar încercând să scoată brațul lui Chileab care se prinsese la roata carului, propria ei mână îi fusese zdrobită. O durea, iar acum se inflamase şi rana, şi tot trupul îi era chinuit de friguri din cauza cărora delira.

Chileab se foi în patul de lângă ea. Abigail se ridică şi îngenunche lângă el, pipăindu-i obrajii, căutând un semn din frigurile

ce se înstăpâniseră pe mama ei. Rosa îşi făcu apariţia în prag, părând obosită şi îngrijorată.

— Adu-mi apă şi un ştergar, spuse Abigail. Pare să fie în regulă, dar tot vreau să-i umezesc faţa.

Fata încuviinţă din cap şi se făcu imediat nevăzută. Abigail se întoarse la fiul ei, cu ochii plini de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, Chileab. Mămica ta ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de tine. Oare ce te-o fi făcut să te bagi sub car? Îi adresă cuvintele acestea în şoaptă, nedorind să-l trezească, dar ierburile îl adormiseră de câteva ceasuri şi nu era de aşteptat să o audă sau să se trezească din somnul acela profund.

Rosa apăru câteva clipe mai târziu cu toate cele necesare în mâini.

— Pot face eu asta pentru dumneavoastră, doamnă.

— Nu, vreau să mă ocup chiar eu. Luă ştergarul, îl umezi în apă, îl stoarse şi îl puse cu grijă pe obrajii lui Chileab, mângâindu-i uşor pielea netedă. După ce se declară mulţumită de faptul că nu îl cuprinseseră frigurile, stoarse bine ştergarul în lighean şi apoi îl atârnă de un cârlig din perete. Ieşi tiptil din odaie şi se retrase în încăperea ei de zi, uimită să-l descopere pe David acolo, aşteptând-o pe canapeaua ei, îmbrăcat în veşminte împărăteşti.

— Cum e? Ochii lui negri o priveau întrebători, dar nu dezvăluiau nimic mai mult. Iar ea avea disperată nevoie de preocuparea lui, de îmbrăţişarea lui plină de dragoste, de iertarea lui.

— Doarme de la fiertura de vin şi ierburi pe care i-a preparat-o medicul. Dar nu are friguri ca mama. Se uită atentă la el, gândindu-se dacă să se aşeze lângă el sau în faţa lui. Ar fi vrut ca el să o primească din nou lângă sine, dar se temea că nu avea să o mai facă niciodată. Oare o învinuia pentru toate cele întâmplate?

Ei bine, de ce n-ar fi făcut-o? Chiar era vinovată.

El îi întinse o legătură.

— Oamenii mei au găsit asta lângă locul accidentului. Negustătorul spunea că ai cumpărat-o.

Materialul pentru veşmintele pe care dorise să le facă lui David şi lui Chileab. Veşminte împărăteşti pentru împărat

şi pentru succesorul lui. Luă materialul împăturit din mâinile lui şi îl puse într-un coş aşezat pe pardoseală. Acum nu avea să le mai fie de nicio trebuință.

— Mulțumesc. Se îndreptă şi-şi netezi veşmântul, evitându-i privirea.

El se rezemă pe spate pe canapea, cu picioarele întinse înaintea lui, studiind-o. Oare o judeca din postura împăratului sau se gândea la nevoile ei, cum ar fi făcut-o un soț? *Dacă* un soț îşi lua timpul s-o facă şi îi păsa.

— Ia vino încoace, Abigail.

Porunca lui nu avea parcă nicio căldură şi aproape se simțea ca un copil gata să fie pedepsit. Tonul îi amintea puțin de Nabal, iar gândul acesta o făcu să ezite, iar picioarele ei dintr-odată nu mai doriră să o poarte la el, incapabile să mai meargă.

— De ce?

Vocea îi suna slabă şi înspăimântată chiar şi în urechile ei, şi văzu în el războinicul pe care cândva îl îmblânzise. Căzu cu fața plecată înaintea lui, incapabilă să-şi oprească fiorii care îi treceau prin tot corpul. Oare avea să o alunge? Avea să o găsească nepotrivită să mai fie nevastă de împărat doar pentru faptul că nu fusese în stare să aibă mai multă grijă de fiul lui special?

Ea-l auzi schimbându-şi poziția pe canapea. Se lăsă tăcerea între ei, până când simți atingerea mâinii sale.

— Vino aici, spuse el din nou, iar de această dată vocea îi era mai blândă, pentru că te rog eu să vii.

Ea se ridică în genunchi şi-şi sili picioarele nesigure să o susțină. Stătu în picioare înaintea lui, îşi prinse mâinile înaintea ei, şi îşi plecă creştetul, incapabilă să-l privească în ochi. Probabil că o credea nebună. Deja îşi petrecuse ani întregi în care îi refuzase dreptul de a împărți patul cu el – din motive pe care nu putea decât să şi le imagineze – iar acum, după ceea ce făcuse…

— Vin' de şezi lângă mine, Abigail.

Se întinse după mâna ei şi o trase lângă sine.

Ea şezu încordată, înfricoşată de el.

— Îmi pare rău, domnul meu. Ar fi trebuit să am mai mare grijă de el. Sunt o mamă îngrozitoare. Nu ştiu cum a reuşit să plece de lângă mine...

El îi duse o mână la buze.

— Ssst... nu eşti o mamă îngrozitoare, iubita mea. A fost un accident. Nu ai fi putut face nimic. Îi cuprinse faţa în mâini, şi pentru prima oară de la accident încoace, citi compasiunea în ochii lui. Te iert, Abigail. Şi putem fi recunoscători pentru faptul că Adonai l-a ţinut în viaţă. Nu va mai fi niciodată acelaşi, nu, şi nu va fi niciodată împărat, dar va trăi şi va creşte şi va iubi şi ne va dărui nepoţi. Îşi trecu degetul mare peste obrazul ei, apoi se aplecă să o sărute. Va fi bine.

— Nu eşti supărat pe mine?

El o privi pentru o clipă.

— Sunt supărat şi sunt îndurerat, dar nu pe tine, Abigail. Nu pe tine.

— Pe Chileab? Nu-i decât un copil, David, şi probabil încerca să prindă vreo pasăre. Ştii cum e când se uită la câte un lucru – uită cu totul de el. Îşi înăbuşi un suspin. Te rog, nu fi supărat pe el, domnul meu.

El o reduse din nou la tăcere cu un deget pe care i-l puse pe buze.

— Nu sunt supărat pe Chileab. E mult prea mic să ştie ce are de făcut. Şi nu sunt supărat nici pe mama ta sau pe slujnica ta. Măgarul a fost tăiat şi carul neguţătorului distrus. Nu mai îngădui neguţătorilor să-şi ţină carele lângă tarabe. Îşi trecu mâna peste ceafa ei. Nu mă voi preface că înţeleg de ce a îngăduit Adonai aşa ceva. Sigur, ar fi putut împiedica să se întâmple una ca asta.

Deci era supărat pe neguţător, dar într-un mod profund chiar pe Dumnezeu? Dar asta ar fi o prostie. Adonai ar fi putut împiedica totul, dar nu o făcuse.

— Poate că am păcătuit eu, spuse ea, implorându-L în taină pe Dumnezeu să o ierte din nou. Poate că, dacă I-am fi adus o jertfă... Nu trebuie să fii supărat pe Adonai, domnul meu. Noi nu merităm

nimic de la El. Nu putem decât să-I implorăm îndurarea. Se uită la el, rugându-se să nu-l fi ofensat cu dojana ei. Într-o bună zi avea să se satură de înțelepciunea ei, dacă nu avea grijă.

Mâinile lui se opriră pe umerii ei, iar privirea îi era gânditoare.

— Îl vom ruga pe Abiatar să aducă o jertfă în numele tău.

Ea încuviință din cap şi-şi plecă privirea. Deci aşa era, credea că doar ea păcatuise. Dar ce era cu modul acesta distant al lui în relația cu ea? Oare Adonai era de acord ca un soț să stea departe de nevasta lui? Trecuse atât de mult timp de când o sărutase sau o iubise aşa cum tânjea să o facă. Îşi ridică fața spre el, ştiind că nu-şi mai putea ascunde dorul după el în cotloanele ființei ei.

El o mângâie pe obraz cu o mână, iar privirea lui o umplu de speranță. Îşi petrecu mâinile pe după gâtul lui şi îl privi în ochii aceia misterioşi, implorându-l să-i împlinească dorința. Oare să îndrăznească să spună ceva?

— Am nevoie de tine, David. Te rog, iubeşte-mă aşa cum mă iubeai înainte.

Văzu o tresărire dureroasă pe fața lui când îi auzi vorbele, ca şi cum însuşi gândul la asta l-ar fi torturat. Înainte să o poată respinge, se aplecă şi-l sărută, prelung, pătimaş. Cât de mult avea nevoie de prezența lui chiar acum. Ce se ascundea oare în suferința ei de o făcea atât de dornică de intimitate? Nu ştia, dar se înfioră de plăcere când îl simți participând la sărutare şi răspunzându-i aşişderea.

În mintea lui David se dădea o bătălie tainică, între rațiune şi dorință. Evitase patul Abigailei pentru a o proteja, pentru a evita să o mai treacă din nou prin agonia naşterii de copii. Dar acum o vedea înaintea sa, tânără şi frumoasă şi stârnindu-i propria lui nevoie după ea. Dacă Iahve găsea de cuviință să-i mai dea un fiu, acela nu avea să uzurpeze niciodată dreptul fratelui său mai mare de a moşteni tronul. Şi dacă Abigail avea dreptate? Dacă păcatul ei provocase accidentul lui Chileab, ce avea să se întâmple cu următorul copil care avea să li se nască? Ce păcat săvârşise ea oare pentru a-L face pe Iahve să îngăduie aşa o nenorocire?

Ştia că uneori Adonai pedepsea păcatele părinților până în al treilea sau al patrulea neam. Dar blestemul acela era pentru cei nelegiuiți. Cu siguranță, Abigail era neprihănită. Nu făcuseră ei tot ce le stătea în putință pentru a ține legile lui Adonai?

Vinovăția îi încolți conştiința, chiar în timp ce trupul lui tânjea după ea. Şi el încălcase legile lui Adonai, dacă era foarte sincer cu sine. Ce om putea sta în curăție înaintea Celui Preaînalt? El acceptase mai mulți cai, mai multe neveste şi aur mai din abundență decât s-ar fi cuvenit pentru un împărat, şi era sigur că gândurile lui nu erau nici pe departe desăvârşite, aşa cum era Dumnezeu. Chiar şi prin faptul că îngăduise ca Abigail să îşi asume toată vina şi să accepte judecata lui asupra ei încercase să-şi demonstreze propria neprihănire. Amândoi erau vinovați înaintea Celui Atotputernic.

Gândul acesta îl trezi.

Se desprinse din sărutarea ei, privind-o în ochii ei calzi. Dorul după el era mai limpede ca oricând. Ar fi fost un risc să o iubească aşa cum i-o cerea ea, un risc pentru sănătatea ei şi, dacă i s-ar fi întâmplat ceva, un risc pentru inima lui.

Ea se cuibări lângă el, iar respirația ei dulce se împleti cu a lui până când ea îi sărută din nou buzele, iar el nu mai reuşi să se tragă înapoi. Un geamăt uşor îi scăpă din gâtlej, iar lupta era evident pierdută. O luă în brațe şi o duse în odaia ei, închizând uşa în urma lor.

36

Abigail se trezi dintr-odată, mult înaintea zorilor, respirând repede, scăldată în sudoarea ce i se prelingea pe mijlocul spatelui. Nu fusese un vis, nu? Nu, teama fusese ceva atât de tangibil, atât de real încât o lăsase cu suflarea tăiată. Se rostogoli pe patul ei şi coborî cu picioarele pe podeaua rece de piatră, strecurându-se tiptil până în iatacul lui Chileab. Copilul îşi revenise surprinzător de repede după accident, cu toate că braţul stâng nu avea să-i mai fie niciodată teafăr. Era inert de la cot în jos.

Se strecură pe vârful degetelor până lângă el, privindu-i faţa de îngeraş, luminată de razele lunii. Expresia lui liniştită îi făcu inima să-i tânjească după atâta inocenţă, după o asemenea capacitate de a alunga drama şi tragedia vieţii din mintea ei. În zilele când nu se gândea la lucrurile care o făcuseră să sufere, se trezea în mijlocul nopţii hăituită de ele, când era lipsită de apărare, incapabilă să le oprească.

O, Adonai, de ce?

Era o întrebare pe care nu se simţea vrednică să o pună şi, cu toate astea, tânjea în tot acest timp după un răspuns. De ce se simţise tatăl ei atât de neputincios cu privire la singura lui soluţie pentru problemele pe care le avea, şi anume să o dea

în căsătorie lui Nabal? De ce se purtase Nabal cu atâta cruzime cu ea? De ce își pierduse David credința în Iahve și își căutase scăparea între vrăjmași, lăsându-i vulnerabili la răpirea prin care trecuseră, lucru care cu siguranță s-ar fi putut evita dacă rămâneau în Israel? De ce își luase David atât de multe neveste după ce devenise împărat și de ce o adusese pe Mical înapoi, ca viețile lor să fie și mai nesuferite?

De ce fusese nevoie să moară Daniel și mama?

Ultimul gând îi aduse un gust amar în gură. Își duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un suspin, care cu siguranță l-ar fi trezit pe Chileab, și fugi repede din cameră. Moartea mamei ei în urma accidentului fusese partea cea mai rea. Frigurile nu o mai slăbiseră din momentul în care mâna îi fusese zdrobită sub roțile carului. Murise o săptămână mai târziu, lăsându-l pe *ava* amărât și neconsolat.

De ce, Adonai?

Își dorea cu disperare să înțeleagă. Dar oricât de mult ar fi încercat să se convingă de faptul că lucrurile stăteau altfel, nu se putea opri din a se învinui. Dacă nu l-ar fi luat pe Chileab cu ea în ziua aceea sau dacă nu i-ar fi dat drumul din mâna ei, mama ar fi încă în viață. *Ava*, David, Talia – toți o învinuiau pe ea, cu toate că nu i-o spuseseră niciodată în față. Știa în adâncul ființei ei, unde sălășluia vinovăția.

Noaptea era liniștită, în afara respirației ei agitate, și-și duse o mână la piept în timp ce se ținea să nu cadă. Se întoarse încet în iatacul ei, dar patul o întâmpină, sfidând promisiunea unui somn liniștitor. Singurele clipe de pace pe care le simțise de la accident încoace fuseseră în noaptea în care David rămăsese cu ea și se lăsase cucerit de farmecul ei. De atunci lipsise cu desăvârșire, iar Abigail nu se putea abține să nu se întrebe dacă avea să mai vină vreodată. Acum o avea pe scumpa lui Mical, iar dacă Adonai alegea să le fie binevoitor, Mical avea să poarte curând un copil care avea să ajungă indiscutabil moștenitorul de drept la tronul lui David – un amestec de împărății, cea a lui Saul și a lui David. Până și favoritul Absalom urma să piardă în fața oricărui copil pe care avea să i-l nască Mical.

Abigail se cutremură, dintr-odată conştientă de răcoarea ce încă persista în nopțile acestea de primăvară. Căzu pe genunchi la marginea patului ei înălțat şi îşi îngropă fața în mâini. De unde venea atâta amărăciune? De ce era atât de supărată?

Îşi închise ochii, iar fața frumoasă a lui David îi apăru pe retină, neputând să-şi înfrângă durerea care o copleşi. Fiecare gând pe care i-l adresa lui o umplea de un dor care o lăsa cu suflarea tăiată. El fusese tot ce-şi dorise demult, pe când era fată la părinți şi se închipuia stăpână în casa ei. Frumos, nobil, puternic, dar blând, falnic, dar smerit, o căpetenie pentru care oamenii erau gata să moară, un păstor care să fie gata să moară pentru ei, un războinic, un poet, un iubit, un împărat. Poate că acest „tot ce-şi dorise" era mai mult decât ceea ce primise.

Se simți sugrumată de toate lacrimile nevărsate şi ştia că nu avea să mai închidă un ochi în noaptea aceasta. Era greşit să rămână mohorâtă. Nu avea să se rănească doar pe sine, dar şi pe Chileab. Nu avea să-l lase pe fiul ei să vadă suferința urâtă ce-o purta în inimă. Nu vroia să-l întoarcă împotriva tatălui său, ținând cont de puținele clipe pe care reuşise să le petreacă alături de el în ultimele zile.

Dar Dumnezeu s-o ierte, nu putea să se dezică de durerea pe care i-o pricinuia David sau continua să i-o pricinuiască de fiecare dată când îşi mai lua câte o nouă femeie drept soție, de fiecare dată când îi atingea obrazul cu buzele, un sărut cast, trecând mai departe la una din rivalele ei, de fiecare dată când o prefera pe o altă femeie şi odraslele acesteia înaintea ei. Uneori, dacă era să fie sinceră, ar fi preferat să fi murit ea în locul mamei ei.

Printre buzele brusc țuguiate îi scăpă un geamăt, în timp ce se strecură în patul ei şi se rostogoli pe spate, pentru a fixa tavanul de deasupra capului. Trebuia să facă ceva. Nu putea continua să trăiască mai departe în felul ăsta. Era încă tânără şi capabilă şi putea face mult bine, dacă îşi punea în cap să facă aşa. Trebuia să facă ceva. Pentru Chileab.

Trebuia să se gândească cum să atragă pe viitor atenția lui David – fie să caute o cale de a-şi accepta soarta, fie să găsească

o cale să-şi schimbe poziția în ochii lui, nu ştia. Sau poate că era o alegere mai bună să caute să se depărteze de toate, să ceară permisiunea de a ieşi din locuințele femeilor, din intrigile care clocoteau în toate colțurile, departe de ciorovăieli şi bârfă, de permanenta porționare a bărbatului ei cu alte femei. Dacă ar fi putut avea casa ei, singură cu Chileab, departe de aici, poate că tata şi Talia ar fi putut veni să locuiască cu ea... Şi se simți cuprinsă de încântare în timp ce medita la gândul de a scăpa de aici, departe de tulburarea de aici, care-i spulberase toată bucuria şi pacea din inimă.

Îşi puse mâinile sub cap şi privi spre geamul acoperit de obloane. Întunericul zăbovea încă peste pământ, dar o rază abia văzută de lumină licări în zare. Trase aer în piept şi expiră prelung, iar inima i se linişti pe dată. Ceva mai târziu avea să-şi facă un plan şi să ceară o audiență la David, când avea să-i împărtăşească din gândurile ei. Dacă totul mergea după cum plănuia, poate că avea să găsească o soluție care să-i mulțumească pe amândoi.

Abigail îi urmă pe stegarul lui David şi pe trâmbițaşi până în pragul sălii de audiențe. Mical şi Ahinoam mergeau înaintea ei, în timp ce Maaca, Hagita, Abital şi Egla încheiau şirul în urma ei. Trâmbița răsună, anunțându-le prezența, iar inima Abigailei stătu în loc atunci când îşi ocupă locul în dreapta tronului poleit cu aur al lui David.

Ahinoam se aplecă la urechea Abigailei, cu mâna acoperindu-şi gura.

— Cred că domnul nostru o va desemna azi pe Mical ca şi împărăteasă a lui. Deşi nu-mi dau seama cum poate fi ea împărăteasă când n-au moştenitor.

Abigail se uită la prima nevastă a lui David, observând spatele drept al femeii şi modul mândru în care-şi ridicase bărbia. Gura îi era subțire, tristă, iar ochii negri îi ascundeau semne evidente de nefericire.

— Măcar azi putea să fie fericită, când are toate motivele, adăugă Ahinoam, cu o voce joasă, dar trădându-şi amărăciunea cu care Abigail se obişnuise între timp. Cumva, Ahinoam nu păru să îşi observe propria ei nefericire.

— Nu poți să o învinuieşti că jeleşte când numai ce şi-a pierdut fratele, îi spuse Abigail în şoaptă, aruncând o nouă privire în direcția lui Mical, ştiind prea bine cât de intensă era durerea pricinuită de pierderea unui frate. Se zvoneşte că David nu are de gând să se grăbească cu alegerea împărătesei.

Se auzi din nou trâmbița, întrerupându-le vorbele. Abigail îşi îndreptă atenția spre uşile masive din lemn de stejar, unde prinții fură introduşi în sala de audiențe, fiecare escortat de un însoțitor personal. Inima i se umplu de mândrie maternă când îl văzu pe Chileab îmbrăcat în veşmântul albastru cu verde, culorile prinților. Mânecile îi ascundeau brațul inert, motiv pentru care nu avea să şadă niciodată pe tronul tatălui său, la care acesta din urmă tocmai se pregătea să acceadă. Dar nimic din toate astea nu conta azi. Încoronarea lui David ca împărat peste întregul Israel umbrise orice altă problemă, cu toate că dorința de a vorbi cu el despre planul ei nu i se spulberase.

Prin geamurile deschise, pătrundea către curte un sunet de voci emoționate, adăugându-se la mulțimea de oameni ce forfoteau pe lângă sala de audiențe, la mirosul de sudoare şi la parfumul dulce al tămâii, ce părea amețitor în arşița verii. Slujitorii împărăteşti stăteau în spatele femeilor şi al copiilor, fluturând frunze de palmieri, în timp ce muzicienii începură să intoneze o melodie maiestuoasă. Trâmbițele sunară din nou, de data aceasta mai prelung, şi toate capetele se răsuciră spre uşile imense din lemn de stejar.

Înveşmântat din cap şi până în picioare în straie împărăteşti, David intră în sală, în urma stegarului său şi a gărzilor, până în mijlocul curții, cu o prezență impunătoare. Mulțimea izbucni în urale când David se îndreptă spre locul unde stăteau preoții Țadoc şi Abiatar. În mâna lui Țadoc se afla o sticlă de alabastru cu ulei parfumat cu scorțişoară. Noul altar se afla ceva mai încolo,

împrejmuit cu funii pentru a-l feri de întinăciunea oamenilor. Şapte berbeci ce behăiau aşteptau în preajmă, iar inima Abigailei se strânse când le auzi zbieretele jalnice.

Trâmbițele se opriră, iar în timp ce Țadoc îşi ridică mâinile, un freamăt se ridică din rândurile participanților. El privi spre oamenii săi, un puhoi de bărbați şi femei ce se întindea din curtea lui David până la poarta din față a palatului, pe străzi, pe acoperişurile caselor şi cât putea cuprinde Abigail cu privirea.

— Ascultați cuvântul Domnului, strigă Țadoc, cu brațele ridicate spre ceruri. Veşmintele lui albe luceau în soarele dimineții, şi un zâmbet se iți sub barba lui de un maroniu închis. Era un om venerabil, scund, dar puternic, şi de curând se alăturase casei lui David. Ochii săi negri străluceau de bucurie. Când mai fusese o zi atât de fericită în Israel?

— După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Adonai, Dumnezeul tău, şi o vei stăpâni, după ce-ți vei aşeza locuința, şi vei zice: „Vreau să pun peste mine un împărat, ca toate neamurile care mă înconjoară… "

Abigail îl privi pe David, întrebându-se la ce s-o fi gândind. Nu-l vedea decât din profil, dar privirea lui solemnă o surprinse prin smerenia lui incredibilă în fața unei asemenea măreții, iar sentimentul lui de uimire o făcu din nou să-şi dorească să fie doar al ei. Cât de uşor îi era să-l iubească!

Când se încheie discursul, David îngenunche înaintea preotului, cu creştetul plecat. Țadoc ridică uleiul şi-l turnă peste capul lui David, până îi curse prin barbă şi pe gulerul veşmântului. Un zâmbet îi apăru pe fața frumoasă, moment în care trâmbița răsună din nou, iar oamenii începură să strige:

— Trăiască împăratul David!

Abigail îşi mută ochii de la David la Chileab, inima tânjindu-i după soțul şi fiul ei. Ce n-ar fi dat să-i cuprindă chiar acum pe amândoi în brațe, când propria ei voce se urca în înaltul cerului împreună cu a mulțimii, lăudându-l pe împărat.

David se ridică în picioare şi-şi înalță mâinile, spre a reduce mulțimea la tăcere.

— Tronul Tău, o Dumnezeule, va dăinui din veşnicie în veşnicie. Un sceptru al dreptății va fi sceptrul împărăției Tale. Privirea i se îndreptă spre ceruri, apoi, cu o expresie de nemărginită bucurie şi compasiune, se întoarse spre a-i cuprinde pe toți cei din adunare cu privirea. Întăreşte-l pe robul tău, o Doamne, peste poporul Tău, spre a domni cu dreptate şi neprihănire.

Atunci îl privi pe Țadoc, iar Abiatar încuviință din cap. Preoții îl conduseră pe David la altar, unde aşteptau cei şapte berbeci. David îşi puse mâna peste un taur tânăr, pentru a aduce o jertfă pentru păcat, simbolizând nevoia lui după iertare. David îşi coborî creştetul atunci când Țadoc începu să se roage, iar mai apoi înjunghie animalul. Abiatar strânse tot sângele şi stropi altarul cu el, apoi carnea vitei fu aşezată pe altar, pentru a fi mistuită de foc, ca o jertfă adusă lui Iahve.

Abigail îşi simți ochii plini de lacrimi, pe măsură ce continuau să se aducă Domnului arderi-de-tot şi jertfe de mulțumire. Trecuse atât de mult timp – ani de zile, de fapt, de când tot poporul fusese condus de un cârmuitor spre a ține legea lui Adonai. Mult prea mult de când adusese ea însăşi o jertfă pentru ispăşirea propriilor ei păcate.

Amărăciunea pe care încerca adesea să şi-o înăbuşe față de David năvăli la suprafață odată cu acest gând. Văzându-l acum, umil şi plecat înaintea lui Dumnezeu, simți cum i se strânge inima. David avea să fie un împărat minunat, măreț. Nu era desăvârşit, dar ştia cum să se pocăiască, cu o inimă plină de căință.

Dar ea? De când purta toate resentimentele acestea cu ea?

Se uită la celelalte neveste, consoartele sale, simțindu-se cercetată în duhul ei. Ahinoam fusese singura soție a lui David atunci când venise la el, după moartea lui Nabal. Dacă ar fi refuzat să se mărite cu David, oare i-ar fi fost la fel de uşor să-şi ia o a patra, a cincea, a şasea şi a şaptea nevastă? Ea era cea care-l făcuse să fie bărbatul a două soții, pentru că cine ar fi pus-o atunci la socoteală pe Mical? Nici chiar David nu se gândise că avea să o primească înapoi. Sau se gândise?

Încordarea îi chinui umerii, iar gândurile ei o învinuiau. *Tu ai ştiut.* Celelalte femei veniseră la David la cererea părinților lor, în schimb ea venise de bunăvoie, ştiind faptul că deja avea o soție, ştiind că ea avea să fie cea care deschidea seria viitoarelor soții. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, iar obrajii i se îmbujorară de căldura ce venea nu de la arşița înăbuşitoare a soarelui, ci din ruşinea pe care o simțea în suflet.

Sunetul unei trâmbițe anunță sfârşitul jertfelor. Urmară noi discursuri, timp în care David urcă pe tronul ce fusese pregătit pentru el, iar poporul Israel îşi pleca genunchiul spre a-şi declara astfel supunerea.

Abigail se simți amețită când încercă să se concentreze la lucrurile pe care inima ei îi grăia că sunt adevărate. Toate gelozi-ile ei, toate resentimentele ei pline de amar față de celelalte soții ale lui David – toate existau acum din cauza ei. Dacă şi-ar fi strunit dorința proprie, nevoia ei disperată de dragoste, dacă nu ar fi cedat în fața farmecului şi a felului lui de a fi... Ar fi putut să refuze să se căsătorească cu el. Dar ea îi încurajase înclinația de a-şi lua mai multe femei ca soții. Şi făcuse totul fără să se gândească la urmări.

O, Adonai, Te rog să mă ierți.

Remuşcările se țineau lipite de ea, o pată nespălată pe inima ei. Ar fi vrut să poată da timpul înapoi, să procedeze altfel, să repare ceea ce acum nu-i mai stătea în putere să schimbe, să se întoarcă în zilele mai bune de dinainte.

Glasurile bărbaților care-l aclamau pe împărat îi alungară din minte vocea rațiunii. Strigătul liniştit al lui Chileab îi aduseră gândurile înapoi în prezent.

— Nu mă mai îmbrânci. Privirea lui Chileab se odihnea asupra fratelui său mai mic, Absalom, care reuşise să-şi facă loc între Chileab şi Amnon.

— E rândul meu acum. Vreau să-l văd pe *ava*. Insistența plină de încredere a lui Absalom, ca şi când locul dintre frații lui mai mari ar fi fost de drept al lui, se asemăna prea bine cu siguranța de sine exagerată pe care o avea mama lui arogantă.

Abigail păşi înainte, dorind să găsească o scuză pentru a-şi amăgi gândurile tulburătoare. Ar fi vrut să-l ia pe Chileab dintre fraţii săi şi să fugă departe de sala înăbuşitoare şi de mulţimea gălăgioasă, dar doicile copiilor reuşiră să ajungă primele la ei şi îi scoaseră repede din sala de audienţe. Se simţi biruită. Închise ochii, stăpânindu-se, şi căută să privească la partea bună a acestui moment, la bucuria care se simţea pretutindeni în jurul ei.

Ar fi fost nepoliticos să plece şi nu îndrăznea să-l înfurie pe David într-o zi ca aceasta. Cu toate astea, era mai hotărâtă ca oricând să plece departe de apăsarea şi intrigile din casa împăratului, să trăiască departe de bârfele şi înverşunarea femeilor care concurau din răsputeri pentru a beneficia de atenţia lui. Asta avea să însemne pentru el o soţie mai puţin cu care să-şi bată capul. Dacă avea să îi permită, avea să-l ia pur şi simplu pe Chileab şi avea să se ducă să trăiască cu tatăl ei, cu Talia şi cu Mica. Poate chiar îl va bucura să aibă un loc unde să vină, departe de capcanele regalităţii – un loc al păcii.

Inspiră şi expiră prelung. Alaiul împărătesc începu în sfârşit să iasă din sala de audienţe, iar Abigail urmă gărzile spre sala de banchete. Dacă i-ar fi putut atrage atenţia lui David, poate că ar fi vizitat-o curând din nou, iar atunci, ar face tot ce i-ar sta în putinţă pentru a îndrepta din nou lucrurile.

37

La trei zile după sărbătoare, David stătea pe acoperişul locuinţei sale, privind spre curtea femeilor. Mulţi dintre oştenii lui Israel se întorseseră la casele lor, dar cei din cetatea Hebron şi alţi câţiva oameni din diferite seminţii rămăseseră. Sărbătoarea avea să se întindă pe şapte zile, şi el era hotărât să îi ofere fiecărei soţii câte o seară şi câte puţin timp în plus pe care să-l petreacă împreună cu copiii lui. Se gândi că aveau să fie încântate, bucuroase să fie cu el şi fericite că, în sfârşit, împărăţia se bucura de vremuri de pace.

Se uită spre locuinţa lui Mical, simţindu-se răcâit de dezamăgire. Ea venise când o chemase, dar întâlnirea pe care o avuseseră după aceea nu era ceea ce aşteptase să primească.

— Ai vrut să mă vezi, domnul meu? Se opri înaintea lui înveşmântată în veşminte bogate, ornamentate, ca şi când ar fi vrut să-l anunţe din nou de poziţia pe care o ocupa între celelalte neveste. Gândul acesta îl irită, dar îşi înăbuşi supărarea în dorinţa de a fi din nou cu ea. Atât de multe lucruri se puseseră între ei.

El traversă încăperea, până la locul unde ea aştepta încordată şi obosită. El o apucă uşurel de umeri şi o trase aproape.

— M-am gândit să împart bucuria sărbătorii cu tine. O sărută pe nas şi se dădu înapoi, privind-o în ochii ei negri. Iubita mea,

Adonai a unit în sfârşit împărăţiile. Avem atât de multe motive să Îl lăudăm.

Ea-şi întoarse obrazul la sărutarea lui, iritându-l. El îi dădu drumul şi făcu un pas îndărăt.

— Disprețul nu te prinde, Mical.

Privirea ei scăpără, iar el se gândi că în ei citise supărare. Însă privirea ei se îmblânzi imediat, ca şi când ar fi fost mai atentă cu ceea ce făcea. O lăsă să se relaxeze şi îi făcu semn să ia loc, lângă el, pe sofaua lui ticsită cu perne.

Se aşeză lângă ea şi îi mângâie braţul cu degetele.

— Ce-ți pot eu oferi, Mical? Cum să aduc plăcere în inima ta, în ziua aceasta măreaţă? Cu toate că în realitate nu era sigur de ce zâmbetul nu reuşea să umple ochii soţiei lui. Visul pe care-l avuseseră împreună în primele zile ale căsniciei lor tocmai se împlinise. Ce altceva îşi putea dori? Cu toate astea, ştia deja răspunsul şi se ruga să nu-l întrebe din nou.

— Ai putea să-mi dăruieşti un fiu şi să mă faci împărăteasa ta. Nu doresc nimic mai mult de la tine, David.

Ar fi trebuit să ştie că nu avea niciun rost să întrebe.

— Ştii deja răspunsul meu la ce mă întrebi, Mical. Sunt eu oare în locul lui Dumnezeu, să-ți dăruiesc un fiu? Şi fără moştenitor, cum să te fac împărătească? Scutură din cap şi se îndepărtă de ea.

Tot restul serii se dovedi un adevărat test de răbdare pentru el, când ea se plânse de Abner şi de Işboşet şi că, dacă i-ar fi îngăduit-o, probabil l-ar fi jelit şi pe uzurpatorul ei de soţ, bun de nimic, pe Paltiel. Nu putea da timpul înapoi şi să schimbe ceea ce i se întâmplase ei, dar nu trebuia să asculte toate vaietele sau comparaţiile pe care ea le făcea. În cele din urmă, o trimisese în odăile ei fără bucuria de a-şi fi împărţit aşternutul cu ea. Conduita ei îi dăduse pe faţă, cu toată claritatea, care-i erau dorinţele, iar el a bătut în retragere la cererile ei insistente.

Sperase zadarnic ca Ahinoam să fie altfel, dar a doua seară se dovedi chiar şi mai rea.

— Chiar ar trebui să declari cine îți va fi urmaş, acum că Adonai ți-a încredinţat împărăţia în mâinile tale, domnul meu,

spusese ea, când se sfârşi noaptea şi zorile o găsiră cuibărită în braţele lui. De vreme ce Amnon e întâiul tău născut, ar fi cea mai plauzibilă alegere, nu crezi?

El fusese silit să strângă din dinţi în faţa unui comentariu caustic despre modul în care îl creştea ea pe întâiul lui născut. Cu toate că băiatul avea doar şapte ani, era adesea posac şi egoist, amintindu-i prea mult de cel mai mare frate al lui David, de Eliab. Dacă David trebuia să lase tronul unuia din fiii săi chiar în acest moment, alegerea lui nu ar fi fost Amnon.

Maxilarul i se încleştă acum în faţa amintirilor, iar pumnii i se strânseră până i se înfundară unghiile în palmă. Trase adânc aer în piept şi îşi închise ochii, reprimându-şi năduful. Soarele încă încălzea poalele dealurilor de la apus. În curând sosea momentul să-i viziteze pe Abigail şi pe Chileab. Gândul acesta îl umplu de dor şi de speranţa că soţia lui nu avea să îi facă o listă de cereri, ci avea să-l întâmpine pur şi simplu cu bucurie. Fără îndoială, Chileab avea să fie bucuros să-l vadă şi, cu toate că la vederea braţului mutilat al băiatului simţea întotdeauna un junghi dureros în inimă, se bucura sincer să vadă că acest fiu al său nu avea să fie răsfăţat ca Amnon sau prea încântat de sine cum era Absalom. Dar oare ar fi acceptat poporul un împărat schilod?

Scutură din cap, alungând gândul acesta, apoi se uită la cer şi ascultă din nou la vocile din curtea femeilor. Aveau să se întâlnească în curând ca să-l salute, dar în seara asta nu avea deloc dispoziţia de a se lăsa tracasat de întrebări. Avea să se ducă la Abigail şi, pentru o seară, avea să pretindă că e un păstor umil, cu o singură soţie şi un fiu, şi abia mâine avea să-şi facă griji despre cum să-i mulţumească pe toţi ceilalţi.

Abigail auzi bătaia din uşă înaintea Rosei, însă Chileab le întrecu pe amândouă şi ajunse primul la uşă. David intră în locuinţa lor înveşmântat într-o robă simplă, ce-i amintea mai mult de traiul lor din deşert decât de poziţia lui de împărat, doar recent

dobândită. Arăta optimist şi împăcat când îi zâmbi ei, cu toate că avea cearcăne întunecate sub ochi şi o umbră de îngrijorare plutea în străfundul lor.

— *Ava*, hai de vezi ce am făcut azi. Chileab apucă degetele lui David cu mâna lui sănătoasă şi îl trase la o masă pe care erau întinse câteva pietre de mozaic, pe fondul cărora un chip prindea formă, într-o ramă din lemn. Am adăugat un copac şi două păsări, vezi?

David se aplecă peste masă pentru a privi mai de-aproape lucrarea fiului său, o simplă reconstrucție a lucrurilor pe care le văzuse el în natură, şi zâmbi când se îndreptă de spate. Ai făcut treabă bună. Ciufuli părul întunecat al lui Chileab.

— Eşti un artist talentat, fiul meu.

Chileab se lumină tot când primi această laudă, iar inima Abigailei se umflă de mândrie. Se aşeză pe sofa, spre a urmări schimbul de replici dintre soțul şi fiul ei, cu picioarele ascunse sub rochie. Deja îşi închipuia cum ar fi fost dacă David ar fi reuşit să fie mai des cu ei în felul acesta – departe de ciorovăiala celorlalte femei. Zâmbi, reuşind numai cu greu să-şi ascundă încântarea la gândul că urma să îşi prezinte ideea şi se rugă ca el să fie de acord.

— Cum ți-a trecut ziua? îl întrebă Abigail când Chileab dădu semne de oboseală, iar Rosa îl conduse la culcare.

David se rezemă de canapea şi îşi întinse mâinile după cap, privind-o.

— Lungă, spuse el în cele din urmă, pieptul musculos ridicându-i-se greu, oftând. E o sărbătoare minunată, iar oamenii par fericiți că se întinde pe o săptămână întreagă. Curând vom reîncepe să ținem sărbătorile pe care le-a poruncit Adonai în vechime, sărbători pe care le-am neglijat, arătându-I astfel că nu L-am respectat în tot acest timp.

Ea zâmbi, încântată de direcția gândurilor lui.

— Mă bucur să te văd împlinind în sfârşit visele pe care ți le-a pus Iahve în inimă, David. Îi vei conduce înapoi la închinarea adevărată, îi vei uni şi le vei dărui o împărăție a păcii.

Îşi ridică braţele spre a şi le odihni de spătarul sofalei.

— Da, pace. De îndată ce ne vom supune vrăjmaşii şi vom cuceri ţara pe care Adonai ne-a promis-o, împărăţia va cunoaşte pace. Nu sunt convins că voi apuca să văd pacea aceea în viaţa asta, dar cu siguranţă cel care va domni după mine. Privirea lui tandră o încălzi. Îmi doresc doar ca Chileab să fi fost acela.

Sufletul ei se simţi înfiorat din nou de aducerea-aminte, dar când îl privi în faţă, nu văzu niciun reproş, ci doar o tristeţe resemnată.

— Şi mie îmi pare rău, domnul meu. Dar se pare că nu a fost să fie.

— Aşa se pare.

Se lăsă tăcerea între ei, o tăcere născută din înţelegere şi acceptare. Văzând dispoziţia lui liniştită, ea-şi luă inima în dinţi şi se ridică de pe scaun pentru a se aşeza lângă el, luându-i mâna într-a ei. Ridică din sprânceană, dar păru încântat de îndrăzneala ei, un zâmbet amuzat apărându-i pe buze, ca şi când ar fi vrut să zâmbească, dar nu dorea să o facă.

— David...

El dădu din cap, încurajând-o să continue, dar nu spuse nimic.

— Ştiu că nu-ţi doreşti nimic mai mult decât să trăieşti în pace, şi sunt cu totul de acord. Şi ştiu că noi, nevestele tale, suntem adesea o încercare mai mare pentru tine decât unii dintre vrăjmaşii cu care te războieşti pe câmpul de luptă.

În acest moment zâmbi în sfârşit.

— Interesantă observaţie.

Ea-i răspunse zâmbetului său cu un zâmbet propriu.

— Da, păi ştiu că uneori nici chiar eu n-am fost mai bună decât celelalte şi recunosc că nu-i uşor să împarţi un bărbat pe care-l iubeşti din toată inima.

Ochii lui se îmblânziră, devenind tandri. Părea că vrea să spună ceva, dar apoi se răzgândi şi o încurajă să continue.

— Mă gândeam la situaţia mea, domnul meu, şi nu am o soluţie pregătită pentru a le împiedica pe femei să se plângă de teama că ne-ai putea tăia limba – ceea ce nu te-aş sfătui să faci,

pentru că atunci n-ai mai auzi niciodată nici lucrurile bune pe care le avem de spus.

Nu vroia să-i dea idei periculoase!

— Deşi gândul acela e ispititor. Chicoti, iar ea se relaxă uşor, expirând. Pe alocuri, ideea nu părea nicidecum neinspirată, dacă venea vorba de Maaca şi Ahinoam.

— Lucrul la care m-am gândit ar putea fi o soluție care să ne încânte pe amândoi… şi ar fi bine şi pentru Chileab, de vreme ce nu poate face la fel de multe ca şi ceilalți băieți şi, uneori, e luat peste picior de Amnon şi de Absalom.

Îl văzu încruntându-se din nou şi, în sinea ei, se dojeni pentru faptul că pomenise ceva ce se părea că-l tulburase. Dar dacă reuşea astfel să-l facă să vadă lucrurile din perspectiva ei, poate că merita riscul.

— Spune ce doreşti, Abigail. Ce vrei să fac?

Inima ei se făcu mică. Încercase să-i prezinte totul într-un mod pozitiv şi deja discuția aceasta îl obosise. Îşi înăbuşi un oftat şi îşi încleştă mâinile în jurul mâinii lui, sărutându-i inelul cu pecete.

— Aş vrea să ne laşi pe mine şi pe Chileab să locuim în altă parte, departe de casa aceasta, să ne mutăm înapoi cu tata şi cu Talia. *Ava* l-ar putea ajuta mult pe Chileab, l-ar putea învăța lucrurile pe care tu nu ai timp să-l înveți şi i-ar putea fi tovarăş de joacă lui Mica. Talia şi cu mine ne-am putea îngriji de *ava* la vârsta lui înaintată şi am pregăti în casa noastră un sanctuar pentru tine, unde să poți veni oricând ai dori să scapi de acolo. Am fi liberi de toată ciorovăielile şi gâlcevile de aici care întotdeauna tulbură duhul atât de sensibil al lui Chileab şi ai avea o casă unde ai găsi tihnă. Şi ai avea cu o nevastă mai puțin de care să-ți faci griji. Tresări când auzi ce spusese. Nu că nu ne-ai fi dăruit o locuință frumoasă, domnul meu, doar că…

El îşi ridică mâna liberă spre a o reduce la tăcere.

— Am înțeles ce ai spus. O privi îndelung, dar ea nu reuşi să-şi desluşească expresia. Devenea un maestru în a-şi ascunde sentimentele, lăsând-o să vadă în sufletul lui doar când dorea el. Asta o întrista, pentru că ar fi vrut să fie părtaşă la tot ce se

întâmpla în viața lui, dar îi înțelegea nevoia de a se proteja de cei care îi căutau nimicirea. Împărații aveau mulți vrăjmași. Chiar și cei iubiți de popor.

— Te-am supărat. Ea rosti cuvintele ca pe o afirmație, cu toate că ar fi vrut să sune mai degrabă ca o întrebare și tânjea să audă de pe buzele lui că nu era adevărat.

— Îmi ceri să îi permit celei mai scumpe soții să iasă de sub protecția mea, să iasă din casa mea, să se întoarcă la tatăl ei. Vrei să-l iei pe fiul meu preaiubit, ca să-l poată crește tatăl tău, pentru că eu sunt prea ocupat sau poate nepotrivit să-l cresc. Nu poți trăi în agitația din casa mea pentru că mă acuzi de faptul că mi-am luat mai multe femei pentru patul meu și urăști faptul că trebuie să-mi împarți dragostea. Cu toate astea, mă iubești din toată inima. Își smulse mâna din mâinile ei și-și aranjă inelul cu pecete. Pentru o clipă îl studie, apoi o privi pe ea. Dacă a mă iubi din toată inima înseamnă să mă părăsești, se vede că nu înțelegi însemnătatea acestui cuvânt. Atunci se ridică în picioare, evident tulburat, și se îndreptă spre ușă.

Cum de reușise să interpreteze atât de greșit cuvintele ei? Dar nu dorise deloc să spună asta!

El deschise ușa și se întoarse din nou cu fața la ea.

— Vrei să pleci? Atunci pleacă! Să-ți strângi toate lucrurile până dimineață.

Se întoarse, trecu pragul locuinței ei și trânti ușa după sine.

Abigail rămase privind ușa închisă, prea paralizată și derutată pentru a se putea mișca. O alunga? Așa de repede? Și nu cu bucuria pe care și-o închipuise sau cu speranța de a o lăsa să-i pregătească un loc al păcii, ci cu supărare și disperare.

Ce făcuse?

Luă o pernă brodată și o strânse în brațe, pentru a-și opri tremurul ce o cuprinse. Nu dorise decât să-l îmbucure – și pe el, și pe ea, dacă era să fie sinceră. Se gândise că el ar fi apreciat un loc unde să se poată refugia de sarcinile vieții de împărat. Îi putea oferi asta într-o casă a ei. Și ce dacă în tot acest timp se îngrijea și de tatăl ei? De ce nu putea el să vadă că ea vorbise cu înțelepciune?

Pentru că aşa fusese, înţeleaptă, nu?

Fu năpădită de amintiri şi nesiguranţă, puţin câte puţin – momente când încercase atât de intens să liniştească bărbaţi înfuriaţi, să se lupte pentru a se feri de a fi sfâşiată din nou şi din nou, când încercase să dea crezare unor făgăduinţe pe care niciun bărbat nu le putea ţine. Şi ce îi adusese asta?

O bătaie în uşă o făcu să-şi ridice ochii de la pernă înapoi înspre locul unde tocmai stătuse mai înainte David. Rosa traversă podeaua pardosită pentru a deschide uşa.

— Am venit să o ajutăm pe domniţa Abigail. Două slujnice intrară în iatac, cu braţele încărcate de coşuri din nuiele. Împăratul ne-a trimis să vă ajutăm să vă strângeţi lucrurile.

— Să îţi strângă lucrurile? Rosa o privi mirată. Oare nu auzise conversaţia lor?

— Împăratul ne izgoneşte. Abigail îşi auzi în propriul ton plat adevărul de necrezut. Le privi pe cele două slujnice în tăcere.

— Ne izgoneşte? Unde? De ce? Rosa veni mai aproape şi îngenunche lângă sofa la picioarele ei. Trebuie să-l chemaţi înapoi. Trebuie să reparaţi ce s-a greşit. Vă rog, domniţa mea.

Abigail se uită la faţa pătimaşă a Rosei.

— De ce te agiţi aşa? Ţi se va purta în continuare de grijă. Doar că nu aici.

Obrajii Rosei se îmbujorară şi se lăsă înapoi pe călcâie.

— Am crezut că… nu e bine pentru fiul vostru să fie departe de tatăl lui. Iertaţi-mă, doamna mea. Se îndepărtă, iar Abigail se întrebă, deloc pentru prima oară, dacă nu cumva Rosa simţea ceva pentru soţul ei. Dar apoi, toate tinerele erau îndrăgostite de împărat. Avea să-i treacă atunci când se va mărita şi va fi stăpână în propria ei casă.

Ceea ce se părea că Abigail avea să aibă la rândul ei – o casă a ei, unde să facă tot ce-i plăcea. Avea să facă din acea locuinţă un loc sigur pentru fiul şi pentru tatăl ei, în timp ce soţul ei continua să-şi trăiască viaţa ca împărat, departe de ea.

Gândul acesta o lăsă pustiită şi goală. Dar nu avea să plângă. Nu greşise cu nimic.

Cu o nouă hotărâre, se ridică de la locul ei şi se duse să le ajute pe slujitoare să împacheteze. Nu avea să apuce să se culce în seara aceasta.

David stătea lângă parapetul acoperişului său, privind în jos la carul nu prea mare, pregătit să îi ducă pe soția şi pe fiul său în casa tatălui ei, în afara palatului. O durere îl apucă la ceafă şi-şi simți umerii încordați. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să uite conversația de mai înainte şi să se poată întoarce la bucuria pe care o simțise când intrase în locuința ei. Cum de reuşise femeia aceasta împăciuitoare să-i tulbure atât de mult bunăstarea? Sau poate că exagera el?

Ea nu-şi dădea seama, nu avea de unde să ştie, cât de mult îl costase cererea ei. Să-i îngăduie să se întoarcă la tatăl ei însemna să-i permită unui alt bărbat să controleze ceea ce-i aparținea lui. Avea să o piardă atunci când îşi va muta familia la Ierusalim, un lucru pe care nu-l împărtăşise decât de curând sfetnicilor săi.

Gândul la viitor îi uşură ceva din încordare. Erau atât de multe lucruri la care puteau privi cu bucurie în viitor. De ce-şi dorise să se retragă? Şi ea trebuia să îmbrățişeze toate aceste noi provocări, să-l ajute să facă planurile pentru un nou palat, să-l ajute să găsească o cale prin care să le facă pe toate femeile să devină închinătoare cucernice.

Dar ea nu reuşea să le treacă cu vederea pe celelalte soții ale lui. În loc să le îmbrățişeze ca pe nişte surori, alegea să le privească drept rivale la afecțiunea lui şi, cu toate că în mintea ei înțelesese, nu reuşea să vadă că deja deținea un ungher important din inima lui? Care dintre toate soțiile lui Îl iubea pe Adonai şi-L căuta cu toată inima şi din tot sufletul, aşa cum o făcea ea? Niciodată nu-şi făcuse griji de faptul că Chileab avea să învețe să-L urmeze pe Iahve, câtă vreme Abigail era aproape. Conta pe înțelepciunea ei să trăiască în pace cu celelalte soții. De ce dorea să renunțe la tot?

Slujitorii o ajutară pe Abigail să încalece pe măgăruş, apoi îl aşezară pe Chileab în braţele ei. Tânăra ei slujnică venea în urma ei, iar Benaia şi alte câteva gărzi ale sale înconjurau micul grup.

Inima lui David se strânse în faţa acestei privelişti. Cum îi putea face ea una ca asta? De ce-i punea la încercare bunăvoinţa? Se prinse cu mâinile de parapet şi oftă prelung. Îi putea vedea foarte bine de unde se afla, dar Abigail nu-şi ridică privirea, părând să nu-i pese dacă îl mai vedea o dată sau nu.

— Eşti sigur că vrei să-i laşi să plece, măria ta? Prietenul său Huşai veni lângă el şi-i puse o mână pe braţ. Eşti sigur că nu vrei să te răzgândeşti?

Huşai îi ascultase plângerile fără nicio vorbă când David se întorsese noaptea trecută în iatacurile lui. Acum însă îl privi pe om şi oftă.

— E alegerea ei. Las-o să plece.

Huşai îşi săltă pântecul generos şi şi-l îndesă sub cingătoare.

— Din câte îmi pare mie, măria ta, tu ai luat hotărârea asta în locul ei. Dacă e adevărat ce mi-ai spus, ea te-a rugat să te gândeşti să o laşi să trăiască deoparte de celelalte soţii ale tale, să poată avea grijă de tatăl ei, dar tu i-ai spus pe loc să plece. Nu prea cred că domniţa Abigail ar fi vrut să o alungi în mijlocul sărbătorii, cu o asemenea vrăjmăşie între voi.

Atunci se uită la David, iar privirea lui limpede, sinceră, îi aminti oarecum lui David de Ionatan.

Atunci îşi întoarse capul, dogorit de o arşiţă ce i se sui pe ceafă, şi se simţi mai degrabă ca un copil dojenit decât ca un împărat de curând încoronat.

— Dar oricum, ea n-ar fi trebuit să ceară aşa ceva. A spus printre rânduri că nu sunt potrivit să-i cresc fiul, nu sunt potrivit să-i fiu soţ de vreme ce trebuie să mă împartă cu altele. Propriile lui cuvinte îl făcură să se ruşineze şi nu suportă să vadă adevărul lor oglindit pe faţa plină de bunătate a lui Huşai. În schimb, se uită înapoi la grupul de jos, urmări cu privirea măgăruşii ce se îndreptau spre poarta palatului, simţind în tot acest timp împunsătura vorbelor lui Huşai şi sentimentul zgândăritor din inima lui.

— Noi amândoi cunoaştem legea, măria ta, spuse Huşai, tonul său blând nereuşind să estompeze implicaţiile tăioase. Împăraţii nu trebuie să aibă prea multe soţii şi, cu toate astea, domnia ta ai şapte neveste şi te-ai gândit să îţi iei mai multe. Adonai a dat legea aceea cu un motiv.

— Ca femeile să nu întoarcă inima împăratului de la El. Iar soţiile mele nu au făcut-o. Sunt dedicat în întregime Domnului Dumnezeului meu. Şi atunci, unde e problema? David simţi din nou fiori în ceafă, urmate rapid de un sentiment greu de vinovăţie. Oare acesta era unicul motiv pentru care Dumnezeu dăduse o astfel de lege? Exista posibilitatea ca David să-şi fi folosit propria dorinţă pentru a-şi justifica alegerile?

— Cred că şi tu cunoşti răspunsul la fel de bine ca şi mine, măria ta. Huşai se îndepărtă de el şi dădu din cap. Te las să cugeţi la aceste lucruri în linişte.

Huşai plecă de pe acoperiş, iar David se întoarse să privească spre drum. Caravana care o purta pe soţia şi pe fiul lui se făcea tot mai mică, pe măsură ce se îndepărta. Îşi frecă din nou ceafa şi îşi ridică privirea spre cer.

Inima mea Ţi-e dedicată Ţie, oh, Adonai. Nu se poate să nu ştii şi Tu asta.

Soţiile lui nu îl abătuseră. Dimpotrivă, insistase ca străina Maaca să înveţe căile lui Iahve.

Dar Abigail fusese cea care-i împărtăşise dragostea pentru Cel Preaînalt, dorul pe care-l avea după Creatorul său.

Iar acum o alunga.

Dar el nu-i dăduse decât ceea ce-i ceruse.

Tulburarea îi umplu măruntaiele când se îndepărtă de pe acoperiş.

38

Abigail îl strânse pe Chileab la pieptul ei în timp ce măgarul ieşea încet prin poarta împăratului, lăsând în urmă proprietăţile şi protecţia lui David. Faptul că trimisese gărzile sale de încredere să o însoţească nu-i oferea decât o mică măsură de confort, dar în timp ce treceau pe sub arcadele groase din piatră, nu reuşi să alunge îndoielile care o luară dintr-o dată cu asalt. Chiar şi acum, nu ar fi trebuit oare să-l implore pe Benaia să o ducă înapoi la David şi să-i cadă la picioare pentru a-i cere iertare? Cu siguranţă el avea să o repună în locul ei de dinainte, avea să-i îngăduie să rămână lângă el, ca şi până atunci.

Dar oare mândria o împiedica să o facă? Vântul reuşi să-i răcorească obrajii încinşi şi-l strânse mai aproape de pieptul ei pe Chileab, sorbindu-i mireasma şi dorindu-şi să fi putut ascunde pentru totdeauna adevărul legat de cele petrecute. Dar, într-o bună zi, avea să-şi dorească să ştie de ce apuca să-l vadă atât de rar pe tatăl său, de ce locuia departe de palat, ce se alesese de fraţii lui...

Oare proceda corect?

Dar avea de ales? David o alunga. Ar fi riscat totul dacă încerca să se întoarcă să-i câştige bunăvoinţa şi nu era sigură că putea face aşa ceva.

— Mamă? Vocea de copil a lui Chileab îi puse capăt visării şi se aplecă înainte spre a-l auzi mai bine.

— Ce este, dragule?

— Unde e *ava*? Se răsuci în braţele ei pentru a o privi în faţă. De ce plecăm de la casa noastră?

— Ţi-am spus, iubitul meu. Mergem să locuim cu bunicul. O să-l vezi mai des pe verişorul tău, Mica. O să-ţi placă asta, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap, dar privirea îi rămase nesigură.

— Dar stăm mult? N-am apucat să-i spună lui *ava* la revedere.

Nici eu, dragule. Dar nu putea rosti vorbele acestea şi nici nu putea să-şi descarce sentimentele pe care i le provocau acestea. Înghiţi greu.

— O să-l întâlnim iarăşi pe *ava*.

— Când?

— Nu ştiu.

El rămase tăcut şi se răsuci la loc, privind înainte, aparent mulţumit de răspunsurile ei. Ea strânse hăţurile în mâini, ispitită să se întoarcă şi să privească înapoi la casa în care locuise în ultimii şapte ani. Dar dacă el nu venea la ea, ea nu avea să-l caute. Se împotrivi ispitei şi rămase privind înainte, incapabilă să-şi descarce povara din inimă.

David se sili să se poarte ca şi când nu s-ar fi petrecut nimic neobişnuit când se întoarse în seara aceea în sala unde serveau masa, în cea de-a patra zi a sărbătorii. Încercă disperat să le acorde atenţie bărbaţilor care îi erau cel mai aproape, dar stomacul i se strângea la fiecare înghiţitură, iar vinul părea să aibă gust de fiere pe limba lui. Abigail plecase pe porţile palatului fără să privească măcar o dată înapoi, ca şi când el n-ar fi însemnat nimic pentru ea, şi-l mai luase şi pe fiul lor cu ea. Iar el o lăsase să plece. Cum de ajunseseră la asta?

Îşi duse pocalul din argint la buze, privi în lichidul întunecat şi văzu chipul Abigailei în reflexia gândurilor sale. Nu reuşea

să-şi şteargă din minte expresia şocată de pe faţa ei când îi poruncise să plece. Sorbi prelung, dorindu-şi să-şi fi putut îneca toate amintirile, dar durerea din privirea ei continua să-i înjunghie inima. Cândva îi promisese să nu o facă niciodată să sufere. Şi ce făcuse de fapt? Nu fusese o brută, ca Nabal, dar suferinţa era de atâtea feluri.

Se ridică deodată scârbit de sine şi se îndepărtă de masă. Slujitorii şi gărzile sale veniră imediat, străduindu-se să facă faţă paşilor săi mari.

— Măria ta, vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă unul din slujitori, gâfâind alături de el.

— Adu-mi duplicatul meu din lege şi să fie degrabă. Nu-şi ajuta cu nimic sentimentul de vinovăţie cu această aducere-aminte a legilor lui Adonai, dar experienţa îi spunea că, dacă îşi dorea nişte răspunsuri, legea lui Adonai era cel mai bun loc de unde să înceapă să le caute.

Slujitorul său îi aduse un veşmânt de casă, iar el se trânti pe o sofa pluşată din dormitorul său, chiar în momentul când unul din scribi intră cu un sul în mâini. Îl desfăcu cu grijă, îl întinse pe o măsuţă joasă, îngenunche pe o blană moale de urs şi se puse să citească cele scrise. Cuvinte ce deveneau dintr-odată atât de limpezi, acuzându-l, convingându-l de păcatul său.

— Să n-aibă un mare număr de neveste, ca să nu i se abată inima…

O, Doamne, cu siguranţă Tu doreşti ca adevărul să locuiască în cele mai ascunse unghere din inima mea. Şi, într-adevăr, nu am ţinut toată legea Ta. Fără îndoială, sunt păcătos din naştere. Iar urmările acestei neascultări m-au costat multă durere şi i-au rănit pe cei pe care-i iubesc.

O iubea. Abia acum îşi dădea seama cât de mult. Oare i-o spusese? O ştia şi ea? Dacă faptul că fusese nevoită să-l împartă cu celelalte o făcuse să se îndoiască de asta, atunci probabil nu o ştia sau nu o credea.

Curăţă-mă de păcatul meu. Spală-mă, fă-mă mai alb ca neaua.

Ar fi trebuit să i-o spună în fiecare clipă cât fusese cu el, ar fi trebuit să o facă să-l creadă, n-ar fi trebuit niciodată să îngăduie

unei asemenea dureri sfâşietoare să-i întunece ochii atât de frumoşi, căprui şi plini de lumină. Respiraţiile îi erau rare şi profunde şi îşi plecă creştetul peste pergament, cu inima frântă şi dezgolită.

Zideşte o inimă nouă în mine, oh, Dumnezeule. Învaţă-mă căile Tale.

Cum putea îndrepta lucrurile din nou? Nu putea anula căsătoriile pe care le încheiase deja, dar putea refuza orice altă alianţă. Îşi reaminti presiunea pe care o puseseră sfetnicii săi asupra sa pentru a o accepta pe Maaca în urmă cu atâţia ani şi cât de uşor fuseseră apoi adăugate celelalte după ea. Maaca, răsfăţata prinţesă păgână, cea care avea să-l aştepte în seara aceasta.

El oftă prelung. Încercările lui de a le mulţumi pe toate îl costase ce avea mai scump – o soţie şi un fiu pe care-i iubea din toată inima.

Dacă se abţinea să îşi mai ia alte neveste, oare Abigail ar fi considerat aceasta suficient pentru ea? Iar lui i-ar fi fost de-ajuns să o iubească doar pe ea? Nu le putea ignora pe celelalte neveste ale sale. Întotdeauna aveau să existe motive pentru a-şi împărţi timpul. Întotdeauna va exista acea strădanie de a-i oferi pacea după care tânjea ea.

Prin urmare, ce să facă? Să urmeze legea aceasta sau să continue să facă aşa cum procedase până acum?

O, Adonai, arată-mi ce să fac.

Dorul de a repara lucrurile între ei îi zgândărea orgoliul. Orgoliul îi spunea să o lase în voia ei, să o aştepte pe ea să vină la el. Înţelepciunea îi spunea să lase mândria la o parte şi să se ducă la ea, să nu permită ca lăsarea nopţii să adâncească amărăciunea ce prinsese rădăcini. Vocile raţiunii şi ale inimii se războiau în sufletul său şi nu era sigur care dintre părţi avea să câştige.

Nu era sigur care dintre părţi ar fi *dorit* el să câştige.

Abigail îşi trase picioarele sub ea, aşezată cum stătea pe banca de lemn a tatălui ei, ascultând ploaia care răpăia cu repeziciune pe terasa de pe acoperişul locuinţei tatălui ei. Chileab şi Mica

şedeau pe pardoseală şi se jucau de-a războiul, cu beţişoare şi pietre. Talia şedea în faţa ei, cârpind una din tunicile rupte ale lui Mica, în timp ce tatăl ei sculpta într-o bucată de lemn un alt soldat pentru nepoţii săi.

— Sigur că eşti bine-venită aici, Abigail. Ştii doar. Însă nu avem spaţiul cu care te-ai obişnuit şi nici fastul acela. Oare vei putea trăi în condiţiile astea?

— Am trăit şi cu puţin şi cu mult, *ava*. Ştiu să fiu mulţumită şi-ntr-un fel, şi-ntr-altul.

— Atunci de ce nu eşti mulţumită să stai cu împăratul? Vocea blândă a Taliei nu ascundea nicio acuzaţie, niciun reproş, ci mai degrabă un ton plin de curiozitate.

— Chiar aşa de imposibilă să fi fost oare viaţa în casa lui David? Ea-şi ridică privirea, rupând firul de aţă cu dinţii.

— Îmi închipui că a fost greu să-l vezi cu toate femeile acelea.

Chileab îşi înclină capul într-o parte, iar Abigail se întrebă oare cât de multe înţelegea din câte auzea. O privi cu ochi inocenţi, întrebători, înteţindu-i sentimentul de vinovăţie. Oare ar fi trebuit să vorbească în linişte cu David, să-i potolească mânia, aşa cum făcuse atât de des de-a lungul anilor? Obosise să mai joace rolul de împăciuitoare.

— Nu trebuie să-mi explici, Abigail. Talia îi întâlni privirea cu înţelegere şi compasiune. Suntem bucuroşi să te avem aici cu noi.

— Mulţumesc. Abigail se foi pe locul ei, apoi se ridică, dintr-odată tulburată. Se duse la geamul ce dădea spre curtea de afară şi privi în lumina scăzută a serii. Un aer umed o întâmpină când deschise mai mult obloanele, lăsând vântul uşor să-i răcorească obrazul. Sunetele fireşti ale nopţii erau estompate de răpăiala ploii, iar Abigail îşi dori ca toată apa aceea să-i fi putut spăla întreaga durere şi suferinţa din inimă.

Se îndepărtă de la geam, se duse în pragul uşii şi se strecură afară în curte. Rămase sub marchiză, simţind cum umezeala îi pătrunde prin piele. Îşi strânse vălul de pe cap în jurul gâtului, îşi acoperi faţa şi, apoi, îşi ridică privirea în întuneric, o beznă care-i completa de minune starea de spirit. Numai de şi-ar fi ţinut gura,

numai de nu i-ar fi spus nimic de grijile ei. Nu în timpul sărbătorii. Nu când David venise la ea să se bucure şi să împărtăşească cu ea bucuria de a-şi vedea în sfârşit împărăţia unită. Când avea să înveţe oare să-şi stăpânească limba?

Un durduit de tunet îi însoţi amintirile.

Nabal stătea din nou în picioare, deasupra ei, cu braţul ridicat să o lovească, aruncându-i insulte şi cerându-i să facă tocmai acel lucru – să-şi ţină gura.

Vrei să pleci? Atunci pleacă! Cuvintele lui David i se învălmăşeau în minte, pe un ton aspru.

Îşi închise ochii şi se rezemă de zidul umed din piatră al casei, ţinându-se de el ca să nu cadă. Oboseala o năpădi, şi ştiu că lipsa de somn din noaptea trecută, pe lângă inima ei zdrobită îşi spuneau acum cuvântul. De ce iubea oare un bărbat pe care nu-l putea împlini? De ce tânjea după el chiar şi atunci când el o dezamăgea iar şi iar? De ce se pedepsea singură cu dorinţa de a fi pe plac, în loc să se poarte ca şi tovarăşele ei, celelalte soţii, şi să trăiască pentru a-şi satisface plăcerea?

Cercetează-mă, oh, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima. Pune-mă la încercare şi cunoaşte-mi gândurile negre. Cuvintele lui David îi reveniră în minte, cuvinte pe care i le împărtăşise cu mult timp înainte, pe când Chileab dormita încă în pântecele ei. *Vezi dacă sunt pe o cale rea şi du-mă pe calea veşniciei.*

Îşi ridică din nou privirea spre ceruri, în timp ce ploaia părea să se oprească. O mână de stele îşi făcură apariţia printre norii ce începeau acum să se risipească şi simţi un dor în inima ei, dorul după Iahve. Viaţa ar fi fost cu mult mai bună dacă David nu şi-ar fi luat atâtea neveste. Dar nu-l putea schimba, la fel cum nu putuse să-l schimbe nici pe Nabal din felul lui abuziv de a fi. Îşi acceptase soarta cu Nabal, dar încă se războia cu soarta pe care o împărţea cu David. De ce oare?

Îşi cercetă inima chiar în timp ce se îndepărtă de zid şi începu să se plimbe prin curte, la gardul scund ce unea casa tatălui său cu vecinii săi. Îl acceptase pe Nabal pentru că nu-l iubea. Se descurcase cum putuse mai bine cu el.

— Dar pe tine te-am iubit, David, spuse ea încetişor în noaptea pustie.

— L-ai iubit cândva sau încă îl iubeşti?

Ea se opri, recunoscând vocea, dar nevenindu-i să creadă. Inima îi bubuia nebuneşte când se întoarse încet şi iată că stătea acolo, cu mâinile întinse şi înveşmântat ca un păstor, nu ca un împărat.

Ea-l privi în faţa lui frumoasă. Ochii lui negri o priveau, iar mâinile lui întinse o implorară. Ea-şi puse mâinile într-ale lui, iar stomacul îi tresăltă când îi simţi degetele cuprinzându-i-le pe ale ei. Dar el nu o trase la sine.

— Cum ai ajuns aici? Nu te-am auzit venind.

— Benaia m-a ajutat să fug de la festin. A fost o aventură, dar nimeni nu se aştepta ca un împărat să se îmbrace ca un păstor sadea. Şi aş putea spune că am scăpat chiar uşor. Îi strânse degetele. Trebuia să vin, Abigail. Înghiţi greu şi-şi drese glasul, privirea lui alunecând dincolo de ea. Luna îi scălda acum faţa într-o lumină ireală. Eu... Atunci o privi din nou, cu expresia feţei atât de deschisă şi vulnerabilă, fără să-i amintească deloc de masca imposibil de descifrat cu care se obişnuise în ultima vreme. Am petrecut ceva timp în seara aceasta citind duplicatul legii pe care l-am copiat când am ocupat tronul lui Iuda, acum şapte ani. Făcu o pauză când îi văzu privirea mirată pe chip. În ciuda a ceea ce ai putea crede, cunosc legea şi am strâns-o în inima mea. Zâmbetul lui era timid. Ştiu cât de mult te necăjesc multele mele neveste...

— David, eu...

El îi duse un deget la buze, pentru a o opri să mai spună ceva.

— Dacă nu mă laşi să termin, s-ar putea să nu mai am curajul să-ţi spun asta altă dată.

Ea încuviinţă din cap, iar inima începu să-i bată mai repede. Ochii ei îi priviră atent pe ai lui şi nu citi decât sinceritate în ei.

— Când am citit cuvintele acelea care-i avertizau pe împăraţi să nu-şi ia multe neveste, m-am gândit că porunca există doar pentru ca ele să nu-i abată inima de la Iahve. Şi cum eram hotărât să nu îngădui niciodată una ca asta, n-am văzut niciun motiv pentru care să nu unesc neamuri şi popoare prin alianţe

de căsătorie. Se uită preț de câteva clipe în altă parte. Dar nu-i vorba numai despre asta. Își trase o mână și-și frecă ceafa cu ea. Abigail, adevărul este că am cedat și în fața dorinței. Privi dincolo de ea spre ceruri, apoi își lăsă în cele din urmă privirea să i se odihnească pe fața ei. Oftă, iar umerii i se ridicară, ca și când vorbele care urmau erau prea dureroase pentru a fi pronunțate. Am greșit, Abigail. Prin faptul că mi-am luat atât de multe neveste... am încălcat legea lui Iahve. Iar partea dificilă este că nu pot face nimic în privința aceasta în momentul de față. Sunteți șapte la număr și acesta este adevărul.

El o privi cercetător în față, iar inima ei tânji ca el să o tragă aproape de sine, dar nu avea să ia ușor efortul care-l costa pe el să spună toate astea, nici să distrugă această clipă în care putea să-l citească până-n suflet. Era sigură că avea dreptate – șansa aceasta s-ar prea putea să nu mai vină niciodată.

— Nici măcar nu-ți pot promite că nu voi da greș în a mă supune acestei porunci în viitor. Știu ce presiune se pune asupra unui împărat pentru a încheia tratate de pace între popoare... și-mi cunosc și slăbiciunea mea. Atunci își plecă creștetul, ca și când recunoașterea acestui lucru era cumplit de grea pentru el. Dar dacă te vei întoarce, promit să fac tot ce pot mai bine să țin legea de aici înainte, să nu mai adaug alte neveste la numărul vostru, să vă tratez pe toate cu grija pe care o meritați. Atunci își ridică privirea, plin de speranță. Te iubesc, Abigail. Vocea i se îngroșă. Vrei să te întorci?

Inima ei se înălță când îi auzi cuvintele. Oare i le mai spusese în felul acesta până atunci? Cu siguranță știa că el o iubește, dar nu-și amintea să-i fi spus vreodată cuvintele acestea. Se simți sugrumată când îi strânse mâna și-și ridică vălul de pe față, arătându-i toată emoția în privirea pe care i-o oferi și îngăduindu-i să citească încrederea fragilă pe care o simțea în sufletul ei.

— Îmi faci mare cinste, domnul meu, mai mare decât aș putea merita. Fără îndoială că ți-am pus la încercare răbdarea și te-am întristat în dorința mea de a răpi atât de mult din timpul tău. Îmi cunosc slăbiciunile. Nu sunt cu nimic mai bună decât tine.

Inima ei bubuia în timp ce aerul pulsa de încărcătura trăirilor. El ridică o mână şi îi atinse faţa, înconjurându-i cu un deget obrazul, iar privirea îi era de o tandreţe negrăită. Iar în clipa aceea îl crezu. Nu în felul în care un om spune acum o vorbă pentru a obţine ceva, ca mai apoi să-şi încalce cuvântul, ci în felul în care un bărbat vorbeşte din toată inima. El venise la ea, când ar fi putut-o lăsa să plece, şi iată-l acum aici, tânjind să o aducă înapoi la sine. Şi ştia fără umbră de îndoială, că nu-şi dorea nimic mai mult decât asta. În ciuda circumstanţelor, îl dorea şi îşi dorea să fie lângă el în toate zilele vieţii ei.

Făcu un pas înainte şi-şi ridică palmele în sus, într-un gest al acceptării şi al păcii.

— Încă te iubesc, David.

El se întinse după ea şi o trase în căldura îmbrăţişării lui, iar ea îi simţi bătăile regulate ale inimii sub tunica lui aspră.

— Voi veni, spuse ea în şoaptă, sărutându-l pe obrazul lui acoperit de barbă. Şi-l voi sluji pe Adonai alături de tine, David, în toate zilele vieţii mele.

Epilog

Un an mai târziu

Abigail îşi ţinea fiica, pe Ana, strâns lipită de piept, şi stătea în faţa altarului, la cortul din Ghibeon. David stătea alături de ea, cu un braţ pe după mijlocul ei, înveşmântat în straie împărăteşti, cu capul plecat. Ţadoc, preotul, luă mielul şi porumbiţa pe care le aduseseră pentru curăţirea ei – mielul pentru jertfa de ardere de tot, iar porumbiţa pentru o jertfă de păcat – şi le puse înaintea Abigailei. Ea-şi aşeză mai întâi o mână peste porumbel, apoi peste miel, după care îl privi pe preot cum le înjunghie, vărsându-le sângele pentru a acoperi păcatele ei.

Ochii Abigailei se umplură de lacrimi când se gândi la marele preţ al răscumpărării ei. Păcatul îl moştenise din naştere, încă de la mama tuturor oamenilor, de la Eva. Păcatul pe care-l purtase de una singură, până când Iahve îi frânsese toată încăpăţânarea şi nemulţumirea, pentru a o învăţa ascultarea, la fel cum tatăl ei fusese nevoit cândva să frângă piciorul unei oi pentru a o învăţa să nu se mai îndepărteze de păstorul ei. Privi în jos la fiica ei care dormea, ştiind prea bine cât de repede avea şi acest copil să dea primele semne de neascultare faţă de legea lui Adonai.

Mireasma înţepătoare de carne arsă umplu aerul, în timp ce fumul jertfelor se înălţă în sus. Abigail urmă fuiorul de fum, ridicându-şi ochii spre ceruri.

O Adonai, ajută-mă, Te rog, să-l învăț pe acest copil să Te iubească pe Tine. Ajut-o să aibă o inimă ca a tatălui ei David.

Îşi privi soțul şi îi întâlni privirea. El îi zâmbi, apoi o strânse mai aproape de sine.

— Îți mulțumesc pentru fiica mea, David. Naşterea ei fusese mult mai uşoară de această dată, spre marea uşurare a ei şi a lui David. Faptul că începuseră să aducă jertfe de curățire după naşterea de copii îi ajutase să se elibereze de vinovăția pe care o simțiseră amândoi pentru faptul că neglijaseră legea la naşterea lui Chileab, să le reamintească în cine trebuiau să-şi pună încrederea. Nu aveau să fie întotdeauna supuşi, asta o ştiau prea bine. Slăbiciunea lor umană le arătase cât de uşor îşi pierdeau acea ascultare şi încrederea.

David se aplecă şi îndepărtă păturica de pe fața Anei, cu un zâmbet mai mândru decât ar fi trebuit să îl aibă în mod firesc pentru o fiică.

— Deja e frumoasă ca mama ei. Fiecare tânăr din Israel va râvni să-i câştige mâna. Îi făcu cu ochiul, apoi îşi întoarse privirea la jertfă.

Muzicienii începură să intoneze o cântare scrisă de David, iar tenorul lui cald se împleti între vocile lor. Era cântarea pe care o începuse încă de când îl purtase în pântece pe Chileab, o cântare finalizată acum, la naşterea Anei.

— Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, şi cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine.

Ea se uită la David, observând perdeaua de lacrimi ce îi umezi genele. Era mai recunoscătoare decât putea exprima în cuvinte pentru soțul ei, un om gata să-şi recunoască greşelile şi să se pocăiască de păcatele lui, un om după inima lui Dumnezeu. Cât de recunoscătoare era pentru schimbarea care se produsese în el. Nicio altă nevastă nu li se alăturase din noaptea aceea, când David îi făcuse acea promisiune în curtea tatălui ei. Nu putea decât să spere că el avea să rămână puternic şi credincios legilor lui Adonai.

— Cercetează-mă, oh, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima. Încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile. Vezi dacă sunt pe o cale rea şi du-mă pe calea veşniciei.

Când cântarea se sfârşi, David luă copilul din braţele ei şi îngenunche ară împreună înaintea Domnului. Inima Abigailei era smerită, ştiind cât de departe o adusese Adonai – de la un duh zdrobit şi o inimă rănită, la o femeie care învăţase să se încreadă în El chiar şi atunci când nu înţelegea pe de-a-ntregul, o femeie împăcată cu soţul ei şi cu Dumnezeul ei.

Cu toate că timpul pe care-l petrecea cu David nu era niciodată suficient de mult, învăţase să fie recunoscătoare cu atât cât putea să-i ofere şi să îl accepte ca pe un dar din mâna lui Iahve. Nu avea să fie niciodată desăvârşit, dar care om era? El era soţul ei – păstor, războinic, poet, iubit, şi împărat – şi avea să accepte ceea ce ea însăşi nu putea schimba. Dar nu avea să dea înapoi înfricoşată în faţa represaliilor sale, ştiind cât de mult depindea de ea. Avea să încerce să schimbe tot ce putea şi avea să-l slujească pe el la fel cum Îl slujea pe Adonai.

Zâmbind acum, cu o inimă cu totul predată Domnului, Abigail îşi ridică ochii şi mâinile spre ceruri şi se închină.

Mulțumiri

Povestea Abigailei s-a copt mult timp. Inițial mi-am imaginat viața ei – cum şi de ce s-au întâmplat toate evenimentele relatate în Scriptură – în primii cinci ani, când i-am ajutat pe băieții mei să facă şcoala de acasă. Am învățat ce înseamnă să povesteşti din perspectiva unui narator şi chiar mult mai multe despre arta de a scrie în timpul redactării primei versiuni a romanului *Abigail*. După ce am vândut seria *Soțiile regelui David* editurii Revell, am reexaminat şi am rescris povestea acestei femei. Călătoria de explorare a vieții ei, mai întâi cu Nabal, apoi cu David, mi-a deschis ochii, mai ales în timpul cât am studiat poligamia în Antichitate şi în prezent. În ciuda celor trei mii de ani care se interpun între noi, natura umană nu s-a schimbat. Bărbații şi femeile vor găsi întotdeauna modalități de a-şi justifica acțiunile şi chiar vor încerca să uzeze de Biblie pentru a şi le scuza.

În timpul lunilor în care am rescris *Abigail*, m-am bazat pe încurajarea şi pe rugăciunile multor oameni, mai ales pe ale celor din echipa mea de rugăciune, membri ai grupului *Transforming Grace* – ce armată specială de luptători în rugăciune îmi sunteți voi; prietenii mei, care mă iubesc pur şi simplu; şi scumpei mele familii. Vă mulțumesc vouă tuturor – voi şi rugăciunile voastre îmi sunt neprețuite. Vă iubesc!

Mulțumiri speciale lui Kristin Hill Gorin, care a crezut în mine cu atâția ani înainte ca *Mical* să vadă lumina tiparului.

Editorilor mei de la Revell, Lonnie Hull DuPont şi Jessica Miles, pentru ajutorul vostru în parcurgerea cadențată a întregului proces de scriere şi în multe alte privințe. Comentariile voastre bine temperate mi-au deschis întotdeauna ochii la moduri în care aş putea relata povestirea mai eficace. Aveți tot respectul meu şi vă mulțumesc!

Lui Wendy Lawton, agentul meu credincios, al cărui sfat m-a ajutat şi mi-a călăuzit cariera mult mai bine decât aş fi putut-o face singură. Voi prețui mereu încurajările voastre. Vă mulțumesc pentru că mă susțineți şi vă bucurați alături de mine.

Echipei de marketing de la Revell – ce m-aş face eu fără voi? Cheryl Van Andel, designul tău pentru coperți ar trebui să-ți aducă adevărate premii! Coperta pentru *Abigail* e la fel de minunată ca şi cea pentru *Mical*. Mulțumesc! Twila Bennett, Claudia Marsh, Michele Misiak, Deonne Beron, Carmen Sechrist – vă mulțumesc pentru că mi-ați promovat cu atâta profesionalism opera. Sunteți cele mai grozave!

Partenerului meu critic, Jill Stengl, care m-a făcut să cred că povestirea Abigailei are valoare şi a iubit-o mai ales atunci când eu ezitam cel mai mult. Te iubesc, scumpa mea prietenă.

Mamei şi tatălui meu – cuvintele nu pot exprima cât de mândră sunt că mă pot numi fiica voastră. Tată, rămâi un exemplu de evlavie în orice circumstanță pe care viața a trimis-o în calea ta. Mamă, tu mi-ai inspirat dragostea pentru cărți şi întotdeauna îmi aduci aminte de faptul că Dumnezeu ştie întotdeauna cel mai bine.

Lui Randy, Jeff, Chris şi Ryan – fără voi nu ar fi existat povestirea.

Şi în cele din urmă, dar mai prețios decât toți ceilalți, lui *Adonai Elohai*, Domnului Dumnezeului meu, al cărui har nu încetează niciodată să mă uimească, Cel care cu adevărat poate face „mult mai mult decât putem noi cere sau gândi".

Ta'amu ur'u ki tov Adonai – „Gustați şi vedeți ce bun este Domnul!" (Psalmul 34:8).

În harul Lui,
Jill Eileen Smith

Jill Eileen Smith este autoarea bestsellerului *Mical*, cartea întâi din seria romanelor *Soțiile regelui David*. Atunci când nu scrie, se bucură să-şi petreacă timpul în familie – în persoană sau prin webcam, sau luând un avion pentru a zbura în celălalt colț al țării. O putem găsi adesea citind ficțiune creştină, testând noi rețete în bucătărie, luând masa cu prietenii sau jucându-se cu una sau ambele ei pisici adorabile. Locuieşte împreună cu familia ei în sud-estul statului Michigan.

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
Locul femeii, de Lynn Austin
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
Ben-Hur, de Lewis Wallace
Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas
Cetatea blestemată, de John R. Carling
Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
Mândrie şi prejudecată, de Jane Austen
Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz
Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)

În curs de apariție:

Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith:
Batşeba, vol. 3
Seria *Trilogia Genezei* (3 volume)
Though Waters Roar, de Lynn Austin

O trilogie despre începuturile monarhiei lui Israel,
în care evenimentele sunt înfățișate din perspectiva a trei dintre soțiile regelui David,
femei remarcabile care au iubit, au suferit și au avut parte de îndurarea lui Dumnezeu.

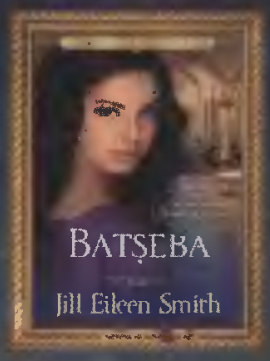

Cât de scump va plăti
pentru iubirea adevărată?

Abigail se resemnase să-şi ducă traiul alături de un soţ pe care nu-l iubea, văzându-şi toate visele năruite. În momentul în care întrezăreşte însă o a doua şansă la fericire alături de chipeşul David, ea face un pas prin credinţă şi îl însoţeşte în pribegia lui. Cu toate acestea, luptele ei nu au ajuns la capat.

Cum va putea să împartă dragostea lui cu celelalte femei pe care regele doreşte să şi le ia de soţii?

Abigail vine în continuarea bestsellerului *Mical* şi duce mai departe povestea despre soţiile lui David.

Jill Eileen Smith este autoarea romanului *Mical*. Ea scrie de mai bine de douăzeci de ani, timp în care a primit aprecieri la diverse concursuri. Studiul vieţilor soţiilor lui David a condus-o de la Biblie, la Israel, fiind fascinata de viaţa femeilor din vremea Vechiului Testament. Jill locuieşte, împreună cu familia, în Michigan.

Editura Casa Cărţii
ISBN: ISBN 978-[illegible]8282-54-1
9 786068 282541
www.ecasacartii.ro